SANTA MONTEFIORE

Farul cu secrete

LITERA

MOON

SANTA MONTEFIORE

Farul cu secrete

LITERA

Blue Moon

SANTA MONTEFIORE

Farul cu secrete

LITERA

Blue Moon

SANTA MONTEFIORE

Farul cu secrete

LITERA

Blue Moon

blue
MOON

SANTA MONTEFIORE

Farul cu secrete

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA
București

Secrets of the Lighthouse

Santa Montefiore

Copyright © Santa Montefiore 2013

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Farul cu secrete

Santa Montefiore

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Montefiore, SAnta

Farul cu secrete / Santa Montefiore ;

trad. din lb. engleză şi note: Valentina Georgescu . -

Bucureşti : Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7235-3

ISBN EPUB 978-606-33-7286-5

I. Georgescu, Valentina (trad. ; note)

821.111

Dedicată lui

Miguel Pando și

Natalie Montalembert

Ei n-au plecat, doar s-au ascuns vederii,

dar rămân mereu în inima mea.

Prolog

E toamnă, dar vremea e mai degrabă una de vară. Soarele strălucește cald, cerul e de un albastru translucid, fără cusur. Fluierari mici și rândunici de mare țopăie pe nisip, iar albinele caută nectar în clopoțeii violeți ai arbuștilor de Erica cinerea, căci mai e până să cadă bruma, iar razele încă mângâie și încălzesc florile și insectele. Iepurii de câmp își caută adăpost în iarba înaltă, iar fluturii, ieșiți din crisalidă pe o asemenea vreme nepotrivită cu anotimpul, zboară printre arbuști în căutarea hranei. Doar umbrele sunt mai lungi acum, iar nopțile se lasă mai devreme, umede, reci și negre.

Stau pe faleză și privesc oceanul care se întinde până la capătul pământului, unde apa se contopește cu cerul, iar eternitatea e învăluită într-o misterioasă negură azurie. Briza e delicată precum o șoaptă, având ceva atemporal în felul în care adie, de parcă ar fi răsuflarea însăși a Domnului chemându-mă acasă. Văd întinsul țărm din Connemara la stânga și la dreapta mea. Plajele pustii, câmpurile line, catifelate, presărate cu oițe, bolovanii colțuroși acolo unde uscatul intră în mare. Privesc în față și văd insula Carnbrey, mica movilă de pământ și de piatră aflată cam la un kilometru depărtare, ca o navă de pirați abandonată cu mult timp în urmă. Vechiul far e carbonizat în urma incendiului care l-a mistuit, lăsând în urmă o coajă albă, abandonată acolo unde el se înălța cândva mândru și invulnerabil, călăuzindu-i pe marinari pe ruta sigură înapoi spre uscat. Doar pescărușii se mai aventurează într-acolo acum, ciugulind resturile nefericiților crabi și creveți prinși în bălțile dintre stânci și zăbovind cocoțați pe scheletul fragil de tablă calcinată care trosnește și mugește înfricoșător în bătaia vântului. Mie mi se pare romantic farul ăsta în paragină și sunt fascinată de el, amintindu-mi cu melancolie prima dată când am vâslit până acolo ca să explorez locul, la scurt timp după ce m-am căsătorit. Și pe atunci era o ruină, însă, exact așa cum sperasem, farul avea o surprinzătoare alură primitoare, ca o căsuță de jucărie pentru copii, ce încă răsună de râsetele jocurilor lor mult timp după ce copiii au crescut și au plecat pe drumul lor. În ziua aceea am rămas captivă în fantezie, uitând de toate, cu vântul șuierând împrejurul meu și cu marea devenind agitată și primejdioasă. După ce s-a întunecat cerul și am hotărât să vâslesc înapoi la țărm, m-am trezit blocată precum un marinar naufragiat. Însă marinarii eșuați n-au soți eroici care să-i salveze venind să-i ia în bărci rapide strălucitoare, așa cum am avut eu. Îmi amintesc de chipul furios al lui Conor și de teama din privirea lui. Chiar și acum mai pot simți fiorul

de emoție pe care mi l-a dat îngrijorarea lui. „Ți-am spus să nu vâslești niciodată până aici de una singură!“ a urlat el, dar glasul îi era plin de emoție, iar asta m-a înduioșat. Mi-am lipit buzele de ale lui și am gustat din dulceața iubirii pe care mi-o oferea. Farul nu și-a pierdut niciodată farmecul și, în detrimentul meu, eu nu mi-am pierdut niciodată fascinația față de acel loc singuratic și romantic. El a rezonat cu firea mea, care tot singuratică și romantică era.

Acum farul îmi trimite semnale de dincolo de talazuri, cu o lumină pe care numai eu o pot vedea. Sunt aproape sigură că pot distinge silueta unui copil îmbrăcat în alb, care aleargă pe pajiște cu brațele larg deschise; însă eu am avut dintotdeauna o imaginație bogată. Se prea poate să fie doar un pescăruș imens, care planează aproape de pământ.

Mă întorc brusc, atenția fiindu-mi atrasă de oamenii care sosesc acum la capela cenușie de piatră din spatele meu. E la mică distanță de mers pe jos din parcare până pe panta dealului. Îi privesc, curioasă, pe cei din cortegiul funerar cernit, care urcă pe cărare de parcă ar fi un șir solemn de găinușe-de-baltă. Casa noastră e așezată la marginea satului Ballymaldoon, care are o biserică mult mai mare. Dar capela asta micuță, roasă de intemperii, are ceva special, înconjurată cum este de pietre funerare vechi și învăluită în mit, ceea ce m-a captivat dintotdeauna. Legenda spune că a fost construită în secolul al XIV-lea de un tânăr marinar pentru soția lui, care murise, astfel încât ea să-l poată veghea în timp ce el era pe mare, însă pietrele de mormânt au fost toate erodate de stihii și a devenit imposibil să poți citi ce a fost cândva dăltuit pe ele. Mie îmi place să cred că piatra de la capăt de tot, cea mai apropiată de mare, e cea a mormântului în care sunt îngropate osemintele soției marinarului. Bineînțeles că ea nu e acolo, n-a fost niciodată, doar oasele ei, învești mântate în hainele care nu mai serveau la nimic. Dar povestea e frumoasă, iar eu m-am întrebat mereu ce s-a întâmplat cu nefericitul marinar. Trebuie să-și fi iubit foarte mult soția, dacă a construit o întreagă biserică în memoria ei. Oare Conor o să construiască o biserică pentru mine?

Capela se umple de oameni, dar eu rămân la distanță. O văd pe mama, înfrigurată și vlăguită ca o găină neagră, jigărită, ascunsă sub o pălărie neagră cu boruri mari, împodobită cu pene de struț – mult prea ostentativă pentru această mică înmormântare, dar ea a încercat mereu să arate mai distinsă decât e – și pe tata, care pășește alături de ea, înalt și demn, îmbrăcat într-un costum negru, potrivit cu ocazia. Are doar șaizeci și cinci de ani, însă dezamăgirile i-au albit părul și l-au făcut să se gârbovească un pic, astfel încât arată mai bătrân. Au venit amândoi tocmai de la Galway. Ultima oară când au făcut drumul

ăsta a fost în anul în care m-am măritat cu Conor, dar la momentul acela erau încântați că scăpau de mine. Nici una dintre cele șase surori ale mele n-a venit. Dar nici nu mă surprinde. Eu am fost mereu oaia neagră a familiei, iar acum e prea târziu ca să mai repar ceva.

Părinții mei dispar în capelă ca să-și ocupe locurile în rândul congregației de localnici. Mă întreb dacă se simt rușinați sub privirile scrutătoare ale oamenilor locului, pentru că eu sunt iubită aici. Până și bărbatul de care am fost sigură că nu va veni șade, tăcut, în strana lui, ascunzându-și secretul sub masca împietrită a chipului. Mă apropii timid. Muzica mă atrage către ușă, de parcă ar avea brațe pe care le întinde spre mine ca să mă cuprindă. E o veche baladă irlandeză pe care o cunosc bine, pentru că e preferata lui Conor: „Când ochii irlandezi zâmbesc“. Iar eu zâmbesc trist la amintirea acelor drumuri cu elicopterul de la Dublin la Connemara, când cântam amândoi tare, acoperind vâjâitul elicelor, iar cei doi copii mici ai noștri aveau căștile pe urechi, încercând să ni se alăture, incapabili însă să pronunțe corect cuvintele.

Exact pe când caut să mă refugiez în trecut, sunt adusă brusc în prezent, unde silueta înaltă, cu păr zburlit, a soțului meu își croiește drum pe cărare în sus. Finbar, de trei ani, și Ida, de cinci, îl țin strâns de o mână și de cealaltă. Piciorușele lor se împiedică din când în când, în efortul de a ține pasul cu pașii lui lungi. Ochii lui întunecați privesc fix capela, chipul lui alungit, frumos, e crispat într-o grimasă, ca și cum s-ar lupta deja cu acuzațiile mormăite îndărătul palmelor și al stranelor. Copiii par nedumeriți. Ei nu înțeleg. Cum ar putea?

Apoi Finbar vede în fața lui, pe cărare, un pescăruș cu spinare neagră. Dintr-odată, dă drumul mâinii tatălui și o ia la fugă. Băiețelul flutură din brațe și strigă la pescăruș ca să-l sperie, dar pasărea țopăie, liniștită, pe iarbă, atentă să rămână la o distanță sigură. Ida îi spune ceva tatălui ei, dar Conor nu aude. Continuă să privească fix capela din fața lui. Pentru o clipă, am impresia că mă vede. Se uită direct la mine. Mie îmi tresaltă un pic inima. Vreau, cu fiecare fibră a trupului meu, să alerg la el. Vreau să mă cuprindă în brațe, așa cum o făcea cândva. Tânjesc după atingerea lui așa cum viața tânjește după dragoste. Însă expresia nu i se schimbă, iar eu mă retrag înapoi în umbră. El vede doar cărămizi, piatră și propria-i dezolare.

Dorința de a-mi strânge copiii la piept mă aruncă în iad și îmi dau seama atunci ce este iadul. Nu e un tărâm al focului și al torturii așezat în centrul planetei, ci un tărâm al focului și al torturii așezat în centrul sufletului omenesc. Dorința îmi e constantă și de neîndurat. Nu le pot săruta frunțile scumpe, nici nu-mi pot lipi buzele de pielea lor,

șoptindu-le la ureche cât de mult îi iubesc. Sunt sigură că inimioarele s-ar bucura să știe că sunt în preajmă. Și totuși, nu pot. Sunt întemnițată aici și nu pot decât să-i privesc, neajutorată, cum trec pe lângă mine și intră în capelă, urmați de sicriu și de cei șase bărbați gravi care îl poartă pe umeri. Sicriul, care cuprinde între scândurile lui de stejar cea mai mare minciună.

Eu rămân afară încă puțin. Din capelă se aud oamenii cântând. Mirosul de crini e purtat de briză. Aud vocea ascuțită a excentricei mame a lui Conor, Daphne, care cântă mai tare decât toți ceilalți, dar n-am sentimentul sarcastic de amuzament pe care l-aș simți de obicei, ci doar o furie tot mai mare, clocotindu-mi în stomac, pentru că ea, și nu eu, e acolo ca să culeagă cioburile și ca să oblojească inima frântă a fiului ei. Mă gândesc la Finbar, la Ida și la sicriul din fața lor, întrebându-mă ce simt ei acum, când se confruntă cu moartea pentru prima oară în viețile abia înmugurite.

Trebuie să găsesc o cale ca să le spun. Trebuie să pot face ceva ca să le spun adevărul.

Îmi adun curajul precum un războinic își adună armele. N-am crezut niciodată că avea să fie atât de greu. Am crezut că, în punctul ăsta, totul avea să fie mult mai ușor. Dar mi-am făcut-o cu mâna mea, așa că trebuie să suport durerea cu bravură. La urma urmei, eu am ales să fiu aici.

Dar acum mi-e teamă. Pășesc, tăcută, în capelă. Cântecul a încetat. Părintele Michael urcă în amvon și vorbește monoton și trist, iar eu cred că e cu adevărat trist, nu doar că se preface a fi astfel. Congregația e tăcută și atentă. Atenția mi-e distrasă pentru o clipă de crinii cu tije lungi, expuși de-o parte și de alta a altarului, ca niște frumoase trâmbițe albe înălțate spre cer. Vibrează de o energie mai înaltă, care mă atrage către ei, iar eu trebuie să-mi adun toată voința ca să rezist atracției. Sunt ca un vălătuc de fum atras spre o fereastră deschisă. Mă concentrez asupra intenției mele și pășesc fără zgomot pe podeaua de piatră, înspre sicriu. E scăldat într-o baie de lumină solară ce pătrunde prin ferestrele prăfuite, asemenea unor reflectoare de pe o scenă. N-am fost niciodată actrița faimoasă care mi-am dorit să fiu. Însă momentul meu de glorie a sosit, în sfârșit. Privirile tuturor sunt îndreptate spre mine. Sunt acolo unde mi-am dorit toată viața să fiu. Ar trebui să mă încânte dragostea lor, dar nu simt decât frustrare și disperare – și regret, recunosc, simt un cumplit regret. Pentru că e prea târziu.

Mă întorc cu fața către adunare. Apoi urlu cât pot de tare. Vocea îmi

reverberează în capelă, lovindu-se de zidurile străvechi și de tavan, dar numai păsările de afară îmi aud strigătul și se avântă, speriate, în înaltul cerului. Conor privește fix sicriul, chipul îi e schimonosit de durere. Finbar și Ida sunt așezați între tatăl lor și mama lui Conor, nemișcați precum niște figuri de ceară, iar eu mă întorc spre sicriul în care se află moartea mea. Moartea mea, mă înțelegeți, nu viața mea – căci eu sunt viața mea și sunt eternă.

Totuși, nici unul dintre oamenii aceștia nu știe adevărul, și anume că eu mă aflu în fața lor ca o actriță care face o ultimă reverență, iar apoi iese din scenă. Clișeul e adevărat. Costumul și masca mea se află în sicriul acela, cu toții cred, în mod greșit, că sunt eu, iar soțul și copiii mei mă jelesc de parcă aș fi plecat dintre ei. Cum ar putea să-și închipuie că i-aș părăsi vreodată? N-aș face-o nici pentru toate bogățiile cerurilor. Dragostea mea mă ține aici, pentru că e mai puternică decât cel mai solid lanț, iar eu îmi dau seama acum că dragostea e totul – e ceea ce suntem, doar că nu știm asta.

Mă apropii de copiii mei și întind mâna, dar sunt alcătuită dintr-o vibrație nespus de diafană, precum lumina, iar ei nu simt nimic, nici măcar căldura iubirii mele. Îmi lipesc fața de a lor, dar ei nici măcar nu simt că sunt aproape, pentru că n-am o răsuflare cu care să le ating pielea. Ei simt doar pierderea suferită, iar eu nu-i pot alina și nici nu le pot șterge lacrimile. Cât despre lacrimile mele, eu plâng în sinea mea, căci sunt un spirit, o nălucă, un duh, cum vreți să-mi spuneți; n-am un trup fizic, așa că îmi trăiesc durerea în suflet. Mă arunc, furioasă, prin biserică, sperând să stârnesc o reacție. Mă năpustesc ca un câine turbat, dar sunt precum un murmur și nimeni nu mă poate auzi urlând, în afară de păsări.

Cel mai ciudat lucru atunci când mori e faptul că moartea nu-i deloc ciudată. În clipa asta trăiam, în clipa următoare am ieșit din trup. Ieșirea din mine însămi s-a simțit precum cel mai natural lucru din lume, de parcă aș mai fi făcut asta de sute de ori înainte, dar uitasem cum se făcea. Am fost doar surprinsă că s-a întâmplat atât de timpuriu, când mai aveam încă atâtea lucruri de făcut. N-a durut și nici nu m-a speriat. Nu atunci, în orice caz. Durerea avea să vină mai târziu. E adevărat ceea ce se spune despre lumina pe care o vezi și despre cei dragi care vin ca să te petreacă. Ceea ce nu ți se spune este că poți alege, iar eu am ales să rămân.

Părintele Michael își drege glasul și-și șterge ochii umezi în fața chipurilor triste ale celor din congregație.

– Caitlin e cu Dumnezeu acum și e împăcată, spune el, iar eu încerc,

fără succes, să-i smulg Biblia din mâini și să dau cu ea de podea. Ea își lasă în urmă soțul, pe Conor, și pe cei doi copilași ai lor, Finbar și Ida, pe care i-a iubit cu o inimă mare și generoasă.

Preotul se uită acum țintă la copiii mei, vorbind cu mare autoritate:

– Deși a plecat la Iisus, Caitlin le lasă un pic din ființa ei. E vorba de iubirea pe care ei o s-o poarte în inimi toată viața.

„Dar sunt mai mult decât atât!“ vreau eu să urlu. „Nu sunt o amintire. Sunt mai reală decât ești tu! Iubirea mea e mai puternică decât a fost vreodată și e tot ce mi-a rămas.“

Slujba se încheie, apoi ies cu toții ca să mă înhumeze în curtea bisericii. Mi-ar plăcea să fiu îngropată lângă soția marinarului, dar sunt depusă spre odihnă lângă zidul de piatră aflat un pic mai jos pe deal. E ridicol să privesc cum sicriul e coborât în pământ în timp ce eu stau, de fapt, pe iarbă, nu departe, și totul ar fi de-a dreptul amuzant dacă n-ar fi atât de disperat de trist. Conor aruncă un crin alb în groapă, iar copiii mei aruncă desene făcute de ei. Pe urmă se dau înapoi, în umbra tatălui lor, și se agață de picioarele lui, cu chipuri palide, scăldate în lacrimi. Am obosit să încerc să le atrag atenția. Un pescăruș țopăie spre mine, dar eu îl alung, doar pentru că mă amuză reacția lui.

Timpul nu există acolo unde mă aflu eu. De fapt, acum îmi dau seama că timpul nu există nici acolo unde vă aflați voi. Există doar clipa prezentă. Desigur, pe pământ există timpul psihologic, ca să-ți poți planifica ziua de mâine și să-ți amintești ziua de ieri, dar asta există doar ca idee; realitatea înseamnă întotdeauna „acum“. Așa că zilele, săptămânile, anii nu înseamnă nimic pentru mine. Există doar un prezent etern, din care privesc dezintegrarea a tot ceea ce iubesc.

E ca și cum, odată cu moartea mea, viața s-a dus și ea din castelul Ballymaldoon. E ca și cum eu și castelul am fi murit împreună. Privesc cum niște oameni veniți în camionete mari înaintează pe alee, pe sub stejarii care își grămădesc ramurile deasupra drumului, creând un tunel în nuanțe de portocaliu și de roșu, frunzele lor diafane desprinzându-se de pe ramuri și fluturând în vânt ca niște molii. De-o parte și de cealaltă, un gard jos de piatră cenușie împresura cândva oi, dar aici n-au mai existat oi de când Conor a cumpărat castelul și terenul dimprejur, cu aproape douăzeci de ani în urmă, așa că acum câmpurile sunt sălbatice. Mie îmi plac oricum. Privesc iarba înaltă legănându-se în bătaia vântului, iar de la depărtare întinderea ei seamănă cu niște valuri ale unui bizar ocean de smarald. Camionetele

trag în fața castelului în locul în care, cu patru sute de ani în urmă, au stat oștirile lui Cromwell ca să-l cucerească pentru un ofițer, drept răsplată a loialității lui. Acum oștirea de bărbați voinici se află aici ca să ia tablourile valoroase și mobilierul și să le depoziteze. Conor acoperă ferestrele cu placaje și bate ușile în cuie, căci se mută într-o casă mai mică, de lângă râu. El a fost mereu un solitar; așa sunt de obicei oamenii creativi, dar eu îl privesc acum retrăgându-se și mai mult în sine. Nu poate să trăiască aici fără mine, pentru că eu am dat viață acestui loc, iar eu acum sunt moartă.

Am iubit castelul din prima clipă în care l-am văzut, adăpostit aici, la poalele muntelui, ca un cuarț fumuriu. Mi-am imaginat zidurile lui cenușii, impunătoare, escaladate cândva de prinți veniți să salveze prințesele închise în micul turn ce se ridică deasupra frontoanelor crenelate. Mi-am imaginat cum lebedele alunecau odinioară pe oglinda lacului, iar îndrăgostiții se întindeau pe mal la asfințit ca să le privească dansurile de împerechere. Mi i-am imaginat pe cei trei iezi din poveste cocoțați pe vechiul pod de piatră, neștiind ce primejdii i-ar putea paște la tot pasul. Mi-am imaginat fantomele cavalerilor și pe cele ale domnițelor bântuind coridoarele acelea lungi, acoperite cu mochete stacojii, fără să-mi închipui vreodată că aveam să fiu și eu una dintre ele, încarcerată de dorul din inima mea. N-am visat niciodată că aveam să mor tânără.

Privesc neajutorată cum majoritatea mobilelor alese de mine cu atâta grijă sunt luate, cărate și urcate în camioane, sub supravegherea administratorului nostru, Johnny Byrne, și a fiului său, Joe. E ca și cum m-ar dezmembra pe mine, bucată cu bucată, și mi-ar pune bucățile în sicrie, iarăși și iarăși, dar de data asta sunt sigură c-o simt. Masa de bibliotecă din stejar George al VI-lea, oglinda barocă prinsă într-o ramă aurită, setul de douăzeci de scaune de sufragerie George al IV-lea, pe care l-am adjudecat la o licitație de la Christie's. Busturile de marmură, veiozele chinezești, masa mea de scris din lemn de arțar. Scrinurile din lemn de abanos, fotoliile și sofalele victoriene, jardinierele germane, canapeaua extensibilă Regency, covoarele indiene, le iau pe toate, lăsând doar lucrurile lipsite de valoare. Pe urmă dau jos tablourile și fotografiile, lăsând urme șterse pe pereții goi, iar eu mă chircesc toată văzând cât de grobian se poartă oamenii ăștia vânjoși, de parcă ar jefui o doamnă de hainele ei.

Mă tem că o să scoată din casă cea mai prețioasă podoabă a ei: portretul meu, pe care Conor i l-a comandat, la scurt timp după ce ne-am căsătorit, faimosului pictor irlandez Darragh Kelly. Portretul ocupă cu mândrie locul de deasupra șemineului uriaș din salon. Eu îmi port rochia de seară preferată, verde smarald, asortată cu ochii mei, iar

părul roșcat mi se revarsă în valuri peste umeri. Am fost frumoasă, ce-i drept. Dar frumusețea nu face doi bani atunci când putrezește într-un sicriu, la cinci metri sub pământ. Contemplu portretul, privind în ochii ce au fost cândva ai mei, dar care acum sunt duși pe vecie. Vreau să plâng pentru femeia care am fost, dar nu pot. Și n-are nici un rost să fac o criză de furie așa cum am făcut în biserică, pentru că n-o să mă audă nimeni în afară de celelalte fantome care, o știu prea bine, sunt pitite, ca și mine, în această dimensiune obscură. Sunt sigură de asta, deși nu le-am văzut încă. Aș fi bucuroasă, cred, să fie așa, pentru că acum sunt singură și stingheră.

Dar ei nu coboară portretul de pe perete. E singurul tablou lăsat în castel. Nu pot decât să simt un val de mândrie pe când ușile sunt bătute în cuie, în sfârșit, iar eu sunt lăsată în pace să contemplu frumusețea pământeană care am fost cândva. Tabloul ăsta îmi dă o stare de liniște, ca și cum el ar fi un costum în care mă pot strecura ca să mă simt încă o dată eu însămi.

Conor și copiii se instalează la Reedmace House, care e construită mai jos, pe malul râului, lângă podul de piatră unde locuiesc caprele și spiridușii din imaginația mea, iar mama lui Conor, Daphne, se mută și ea acolo, ca să aibă grijă de ei. Ar trebui să fiu încântată de bunica bună și blândă pe care o au copiii mei, dar nu pot să fiu decât invidioasă și iritată. Ea îi îmbrățișează și îi sărută în locul meu. Ea le face baie și îi spală pe dinți așa cum o făceam eu. Ea le citește povești de noapte bună. Eu obișnuiam să imit vocile personajelor, aducând poveștile la viață. Dar ea le citește monoton, fără flerul meu, iar eu văd cum copiii se plictisesc și atunci știu că își doresc să fi fost eu acolo. Știu că își doresc să fi fost eu în locul ei pentru că plâng încetișor în paturile lor și se uită la fotografia mea, pe care Conor a agățat-o pe peretele din dormitorul lor. Ei nu știu că eu sunt lângă ei tot timpul. Ei nu știu că o să fiu mereu cu ei – de-a lungul întregii lor vieți.

Iar timpul trece. Nu știu cât timp. Anotimpurile vin și trec. Copiii se înalță. Conor își petrece timpul la Dublin, dar nu mai sunt filme de produs, pentru că el nu mai are nici voința și nici dorința. Castelul gol e tot mai rece, așa cum sunt stâncile de pe dealuri, și e bătut de vânturi și de ploi. Eu rămân constantă precum plantele și copacii, neavând, în afară de păsări, cu cine să vorbesc. Iar apoi, într-o noapte, în toiul iernii, Finbar mă vede.

El doarme, visând intermitent. Eu șed la marginea patului lui, așa cum o fac în fiecare noapte, privind cum răsuflarea îi ridică și-i coboară încetișor pieptul, într-o mișcare ritmică. Dar în noaptea asta e agitat.

Știu că mă visează.

– Liniștește-te, iubitule, îi spun eu așa cum i-am spus de atâtea ori, pe mutește, din lumea mea. Sunt aici. Sunt mereu aici. Chiar lângă tine.

Băiețelul se ridică în capul oaselor și mă privește uluit. Se uită țintă la mine. Nu prin mine, ci la mine. Sunt sigură de asta pentru că privirea lui îmi studiază părul, nasul, buzele, trupul. Mă soarbe cu ochii măriți de uimire, iar eu sunt la fel de uluită ca și el.

– Mamă? murmură Finbar.

– Dragul meu băiat, îi răspund eu.

– Tu ești?

– Eu sunt.

– Dar nu ești moartă.

Îi dăruiesc zâmbetul cuiva care deține un secret minunat.

– Nu, Finbar. Nu sunt moartă. Nu există moarte, crede-mă.

Inima îmi tresaltă la vederea feței lui îmbujorate de fericire.

– N-o să mă părăsești niciodată?

– N-o să te părăsesc niciodată, Finbar. Știi că n-am s-o fac. O să fiu mereu aici. Mereu.

Emoția începe să-l trezească și, încetul cu încetul, el mă pierde.

– Mamă... Mamă... Mai ești aici?

– Mai sunt, îi spun eu, dar el nu mă mai vede.

Își freacă ochii.

– Mamă!

Strigătul lui o trezește pe Daphne, care vine repede la el, îmbrăcată în cămașă de noapte. Finbar se uită încă spre mine, căutându-mă în întuneric.

– Finbar! îl strig. Finbar! Sunt tot aici!

Degeaba. El m-a pierdut.

– E doar un vis, Finbar, îl liniștește Daphne, punându-l încetișor înapoi cu capul pe pernă.

– Nici vorbă de vis, bunico. A fost de-adevăratelea. Mama a stat pe marginea patului meu.

– Acum culcă-te la loc, scumpule.

Vocea îi crește în intensitate, iar ochii lucitori îi clipesc, uluiți.

– A fost aici. Știu că a fost aici.

Daphne oftează și îl mângâie pe frunte.

– Poate că a fost. La urma urmei, e un înger acum, nu-i așa? Îmi închipui că e mereu prin preajmă, veghindu-vă.

Dar eu știu că Daphne nu crede ceea ce spune. Totuși, vorbele ei îl mulțumesc pe Finbar.

– Și eu cred asta, îngaimă el, apoi închide ochii și adoarme.

Daphne îl mai privește o vreme. Îi simt tristețea, e grea precum umezeala. Pe urmă se întoarce și iese din cameră, iar eu rămân din nou singură. Doar că, de data asta, speranța mi-a aprins inima. Dacă el a reușit să mă vadă o dată, s-ar putea să mă vadă iar.

Capitolul 1

Ellen Trawton a sosit la aeroportul Shannon cu o singură valiză, o jachetă din imitație de blană, blugi skinny și o pereche de cizme din piele fină, care în curând aveau să se dovedească deosebit de nepotrivite pentru peisajul rural sălbatic și accidentat din Connemara. Ea nu mai fusese niciodată în Irlanda până acum și nu și-o amintea pe sora mamei ei, Peg, la care aranjase să locuiască, sub pretextul căutării liniștii și solitudinii ca să scrie un roman. Ca fată de Londra, Ellen mai degrabă se temea de peisajul rural, considerându-l noroios și insuportabil de liniștit, însă casa mătușii era singurul loc în care știa că mama ei n-avea să vină s-o caute – și singurul loc în care putea să stea fără să fie nevoită să cheltuiască o avere. După ce renunțase la serviciul ei din domeniul marketingului ca să lucreze la un mic atelier de bijuterii din Chelsea, nu-i prea dădea mâna să fie cheltuitoare. Spera ca mătușa Peg să fie bogată și să trăiască într-o casă mare dintr-o zonă civilizată a țării, lângă un oraș înfloritor, cu magazine și cafenele. Nu credea că ar fi putut rezista dacă mătușa ar fi trăit în cine știe ce pustietate, cu oile drept unici parteneri de conversație.

Ellen a ieșit în sala de sosiri și a scrutat chipurile nerăbdătoare din mulțime, căutându-și mătușa. Mama ei era înaltă și încă frumoasă la cincizeci și opt de ani, cu păr lung, de culoarea mahonului, și cu pomeți înalți, astfel că Ellen se aștepta ca așa să arate și mătușa Peg. Ochii i-au căzut imediat pe o doamnă elegantă, îmbrăcată într-un palton lung, din păr de cămilă, ținând o poșetă sclipitoare, de firmă, în mâinile ei cu manichiură perfectă. A răsuflat ușurată, fiindcă o femeie care ar fi locuit printre noroaie n-ar fi purtat niște pantofi cu toc atât de șic și pantaloni de tweed impecabili. Trăgându-și valiza după ea, Ellen a pornit spre femeia aceea.

– Mătușă Peg! a exclamat, zâmbind larg.

Femeia s-a întors și a privit-o inexpresiv.

– Poftim?

– Mătușă Peg?

Dar nici n-a apucat bine să vorbească, și Ellen și-a dat seama că făcuse o greșeală.

– Mă scuzați, a îngăimat ea. V-am confundat cu altcineva.

Pentru o secundă, s-a simțit pierdută în aeroportul necunoscut, iar aplombul i s-a domolit. Ar fi preferat să fie înapoi acasă, la Eaton Court, în ciuda eforturilor pe care le făcuse ca să evadeze de acolo.

– Ellen! s-a auzit strigând o voce din spate.

Ellen s-a răsucit și a dat cu ochii de o față cu trăsături energice, senine, care-i zâmbea larg, plină de entuziasm.

– Ia uită-te la tine! Întruchiparea farmecului, nu alta!

Ellen a fost surprinsă să-și audă mătușa vorbind cu un atât de puternic accent irlandez, în vreme ce mama ei vorbea precum regina Angliei.

– Din clipa în care ai ieșit pe poartă, am știut că ești tu. Leită maică-ta!

Mătușa Peg arăta ca un ou zâmbăreț, cu păr cenușiu, zburlit, și cu ochi mari, albaștri, ce licăreau șugubăț. Văzând-o, Ellen a fost ușurată și s-a aplecat s-o sărute pe obraz. Peg a strâns-o în brațe cu putere, lipindu-și fața de cea a nepoatei ei. Femeia mirosea a lăcrămioare și a câine plouat.

– Sper că ai avut un zbor plăcut, drăguțo, a continuat ea pe nerăsuflate, dându-i drumul din strânsoare. Și ai ajuns la timp, ceea ce e o binecuvântare zilele astea. Haide, să mergem la mașină. Ballymaldoon e la câteva ore de mers cu mașina, așa că dacă trebuie să te duci la baie, mai bine fă-o acum. Deși bineînțeles că putem să oprim la o benzinărie de pe drum. Ți-e foame? Probabil că nu ți-au dat mare lucru de mâncare în avion. Eu îmi iau mereu sandviciuri de acasă. Nu suport brânza pe care o pun ei în ale lor. Are gust de cauciuc, nu crezi?

Ellen a lăsat-o pe mătușa ei să-i tragă valiza de-a lungul culoarului. I-a observat numaidecât bocancii robuști, cu șireturi, și pantalonii groși, maro, vârâți în șosete de vânătoare. Pe cât se pare, mătușa Peg locuia între noroaie, și-a spus Ellen, descurajată. Judecând după mâinile-i aspre, bătucite, nu încăpea îndoială că își tăia singură lemnele de foc și că tot singură își îngrijea și grădina.

– Nu semeni deloc cu mama, a luat-o pe Ellen gura pe dinainte.

– Păi, în primul rând sunt mult mai bătrână decât ea. În plus, noi două am fost mereu diferite, a răspuns mătușa ei fără pic de indignare.

Cele două femei nu-și mai vorbiseră de treizeci și trei de ani, însă

mătușa Peg nu arăta ca o persoană care ar fi purtat pică. Mama lui Ellen, pe de altă parte, era genul de femeie pentru care a purta pică era ceva obișnuit.

Lady Anthony Trawton nu era femeia pe care s-o superi. Ellen era familiarizată cu subțierea buzelor ei, cu strâmbatul din nas și cu mica pufăitură dezaprobatoare care urma de fiecare dată. Nu trebuia prea mult ca să-i stârnești dezaprobarea, însă a fi „genul nepotrivit“ de persoană era cea mai rea dintre infracțiuni. Ellen fusese o adolescentă rebelă, spre deosebire de surorile ei blonde, care erau modele de virtute, în cel mai bun caz, și anoste, în cel mai rău caz. Ele nu avuseseră nevoie de cizelare, pentru că, dintr-un motiv oarecare, se născuseră exact așa cum își dorise mama lor: ascultătoare, drăgălașe și grațioase, cu bărbia teșită a tatălui lor, cu păr blond și cu ochi ușor bulbucați. Prin comparație, Ellen avea o fire frenetică și creativă, exacerbată de opoziția absurdă a mamei față de independența ei, ca și cum dacă ar fi izbutit de una singură, asta ar fi transformat-o cumva în „genul nepotrivit“ de persoană. Cu părul ei negru ca pana corbului și cu temperamentul ei rebel, Ellen era ciudata din ceea ce altfel ar fi putut să fie o familie perfectă, ca din reclame. Dar Ellen era greu de modelat; mama ei încercase, forțând-o pe toate căile, să urmeze drumul socotit ca potrivit pentru tinerele domnișoare din aristocrație, iar pentru o vreme Ellen consimțise și se lăsase împinsă pe acel drum, fiindcă îi fusese mai simplu – aproape o ușurare – să se dea bătută și să renunțe la luptă. Însă o femeie se poate împotrivi firii sale doar pentru o perioadă limitată de timp, iar după aceea nefericirea o copleșește și o face să revină la propria-i formă. Ellen nu putea preciza exact momentul în care decisese că se săturase, însă fuga ei în Irlanda era rezultatul unei lupte de o viață pentru libertate.

Mătușa Peg nu luase parte la nici una dintre nunțile surorilor lui Ellen, deși Leonora se căsătorise cu un conte, iar Lavinia, cu un baronet – orice mai puțin de atât i-ar fi stârnit mamei lor indignarea –, iar numele mătușii nu fusese pomenit niciodată. De-a lungul anilor, Ellen prinsese destule frânturi de conversație cât să-și dea seama că între cele două surori exista un anumit soi de înstrăinare. Felicitările de Crăciun și scrisorile care soseau de la Ballymaldoon an de an erau primite cu un pufnet de dispreț și aruncate de îndată pe fundul sertarului din biroul mamei ei. Neputând să-și înfrângă curiozitatea, Ellen le răsfoise o dată sau de două ori, aflând că mama ei avea un trecut secret, dar știa prea bine că nu trebuia să-i pună întrebări despre asta. Felicitările îi stârniseră mereu interesul, iar uneori când o surprindea pe mama ei privind, tristă, în gol, se întreba dacă nu cumva melancolia ei avea vreo legătură cu ele. Poate că, asemenea mirosului nostalgic de frunze arse toamna, scrisorile emanau un

parfum care ieșea din sertar, purtând-o înapoi în trecut. Acum, când Ellen avusese nevoie de un loc în care să fugă, scrisorile îi dăduseră toate informațiile necesare găsirii mătușii, grație micilor etichete cu adresa lipite în capul paginii, care includeau și numărul ei de telefon. Emoționată și un pic temătoare, știa că urma să descopere ceea ce mama ei tăinuise în toți acești ani. Nu se gândise la consecințele teribile ce puteau să apară dacă ar fi fost descoperită. S-a uitat la mâinile aspre ale lui Peg și s-a gândit la degetele fine și albe ale mamei ei, cu unghii perfect lăcuite. Mama ei făcuse o căsătorie bună, Peg, nu. Viețile lor erau, în mod clar, foarte diferite. Dar de ce?

– M-ai surprins total atunci când ai telefonat, i-a spus Peg. Dar a fost o surpriză plăcută. Chiar a fost. Dintre toți oamenii care ar fi sunat din senin, la așa ceva nu m-aș fi așteptat niciodată.

– Am sperat că n-ai să te superi. Aveam pur și simplu nevoie să plec din Londra. Acolo e mult prea aglomerat și prea zgomotos ca să pot gândi.

– Nu e mediul potrivit pentru o romancieră începătoare, sunt de acord. Abia aștept să-mi povestești totul despre pasiunea ta pentru scris. Ești o fată tare isteață.

Ellen iubise dintotdeauna cuvintele. De fiecare dată când privea pe fereastră, simțea un imbold de a descrie ceea ce vedea. Umplea jurnale cu poezii și povești, dar abia de curând decisese să-și schimbe cursul vieții, dându-și seama că fericirea vine din lucrurile pe care le faci din pasiune și că dacă nu încerca să scrie un roman acum, n-avea să-l mai scrie niciodată. Mama ei îi ridiculiza aspirațiile de a deveni „prozatoare“, însă dorința lui Ellen de a se exprima era mai puternică decât dorința mamei ei de a-i înăbuși creativitatea. Connemara avea să fie locul perfect în care să se dedice pasiunii ei.

– E foarte drăguț din partea ta, Ellen. Îmi imaginez că nu i-ai spus mamei tale că ești aici.

– Nu.

– M-am gândit eu. Și-atunci, ea unde crede că ești?

Ellen s-a gândit la biletul pe care îl lăsase pe măsuța din hol, sub oglinda ovală în care mama ei se privea ca să-și verifice părul și machiajul în fiecare dimineață, înainte să iasă la prânzurile cu cucoanele ei și la întâlnirile comitetelor de binefacere din care făcea parte. Probabil că îl găsise deja. Fără îndoială că citirea lui o făcuse să pufnească monumental. Ellen se întreba ce o fi supărat-o mai mult:

faptul că fiica ei dispăruse fără să-i spună sau faptul că îi scrisese că era posibil ca, până la urmă, să nu se mărite cu William Sackville. Poate că mama ei avusese nevoie să se așeze după citirea acelui rând din bilet. Deși William nu era nici baronet, ca soțul Laviniei, nici conte, ca soțul Leonorei, familia lui avea relații foarte bune și era proprietara unui mare domeniu de vânătoare din Scoția, populat de potârnichi. Mama ei pretindea că cei din familia lui William erau rude foarte îndepărtate, dar dovedite, ale răposatei Regine Mame.

– I-am spus că merg să stau la o prietenă de la țară, a mințit Ellen.

– Vai, ce drăcușor de fată ești! i-a spus Peg. Acum haide să vedem dacă-mi amintesc unde am parcat mașina.

După ce au trecut pe lângă rânduri de vehicule strălucitoare, Peg s-a oprit, veselă, lângă cea mai murdară mașină din clădire. Era un Volvo vechi, de forma unei cutii și cu aspect robust.

– Scuză dezordinea, dar de obicei suntem doar eu și Domnul Bursuc.

– Domnul Bursuc?

– Câinele meu ciobănesc. L-am lăsat acasă. O să ai plăcerea companiei lui ceva mai târziu.

– O, am înțeles, a spus Ellen încercând să pară entuziasmată.

Mama ei avea un mic Papillon pe nume Waffle, care arăta mai degrabă a jucărie decât a animal, deși lătratul lui nevrotic era mult prea real și foarte iritant. Leonora și Lavinia ținuseră morțiș să cumpere cățeluși mici de la Harrods, pe care să-i care peste tot vârâți în poșete, nu pentru că le-ar fi plăcut cățeii, credea Ellen, ci pentru că erau accesorii la modă precum agendele Smythson și inelele de piele pentru chei marca Asprey. Ellen își închipuia că dacă și-ar fi putut cumpăra și bebelușii de la Harrods, probabil că surorile ei ar fi făcut-o.

Peg a urcat în mașină, dând la o parte ziarele împrăștiate pe locul din stânga șoferului. Ellen a observat părul de câine lipit de pielea scaunului.

– Unde locuiești? și-a întrebat ea mătușa, privind preșulețul de la picioarele ei, a cărui crustă de noroi îi spulbera orice speranță legată de un oraș civilizat, cu magazine elegante și restaurante.

– Chiar lângă Ballymaldoon, un minunat oraș de la mare. O să vezi că e un loc foarte liniștit ca să-ți scrii cartea.

– E în zona rurală profundă?

– O, da, foarte profundă. Am o mulțime de animale. Sper că îți plac animalele, Ellen. Poate că ai băgat de seamă că mă îmbrac ca la țară. Se face foarte frig acolo, pe coasta de vest, și e și foarte umed. Ți-ai adus și altfel de cizme, drăguțo?

– Nu, doar pe astea.

– Sunt foarte elegante, Ellen, dar o să ți le strici într-o singură zi. Din fericire, am eu o pereche în plus, pe care ți-o pot da.

Ellen s-a uitat la bocancii zdraveni, de piele, ai lui Peg, și a respins oferta.

– Nu, mulțumesc, nu te deranja. Probabil că n-am să ies prea mult.

Peg s-a încruntat la ea, apoi a râs cu poftă.

– Ei bine, ăsta e cel mai nostim lucru pe care l-am auzit toată săptămâna.

Ellen s-a întrebat dacă mama ei rupsese relațiile și cu oricare altele dintre cunoștințele ei care să fi locuit la Dublin.

– Și, ce mai face Maddie? a întrebat-o Peg pe când porneau la drum.

Avea vocea calmă, dar Ellen a observat că a strâns bine volanul, privind țintă înainte, la drum.

– Maddie?

– Draga de maică-ta?

Ellen n-o auzise niciodată strigată pe acel nume.

– Știi, prietenele îi spun „Madeline“, iar toți ceilalți, „Lady Trawton“...

– Sunt sigură de asta. A fost dintotdeauna destul de înfumurată. Presupun că încă vorbește ca o ducesă, nu?

Ellen era prea nerăbdătoare ca să-și ascundă curiozitatea.

– De ce v-ați înstrăinat voi două?

Peg a strâns din buze.

– Ai face bine s-o întrebi pe maică-ta, a răspuns ea, scurt.

Ellen și-a dat seama că trebuia să acționeze mai cu băgare de seamă.

– Scuze, trebuie să fie dureros să vorbești despre asta.

– E de domeniul trecutului, a spus Peg ridicând din umeri. Ce-a fost a fost.

Ellen și-a amintit de scrisorile și de felicitările aruncate la întâmplare în sertarul de jos al biroului mamei. I s-a făcut milă de mătușa ei. Avea un aer de singurătate.

– Cred că te întristează să nu-ți poți vedea familia.

Peg a tresărit.

– Să mă întristeze pe mine că nu-mi pot vedea familia? Iisuse, copilă, ce ți-a spus femeia aia? Ea ar trebui să fie cea tristă că nu-și vede familia, deși mă îndoiesc că e. Nu mai știm nimic de ea de mai bine de treizeci de ani.

Ellen era uluită. O considerase pe Peg fată bătrână.

– Ce? Eu am crezut..., a început ea să spună, iar apoi a ezitat. Ai copii, mătușă Peg?

Peg a șovăit o clipă, iar profilul i s-a înnegurat, ca un peisaj atunci când se coboară norii peste el.

– Am trei fii care acum au cu toții în jur de treizeci de ani, angajați. Sunt băieți buni și sunt foarte mândră de ei, a răspuns ea cu glas scăzut. Eu și Maddie avem patru frați. Presupun că nu știi asta, așa-i?

Ellen a fost uimită.

– Serios? Patru? Unde sunt?

– Aici, în Connemara. Suntem o familie mare, o familie unită. Ai o mulțime de veri.

– Serios? Nu mi-am imaginat niciodată. Am auzit-o pe mama vorbind doar de tine, și asta s-a întâmplat în situații în care ea nu știa că

trăgeam cu urechea! Iar tu ai trimis felicitări de Crăciun în fiecare an.

– Care presupun că au fost aruncate la gunoi! a adăugat Peg cu mâhnire.

– Într-un sertar dosnic.

– Știi, eu și Maddie am fost foarte apropiate cândva. Eram două fetițe într-o familie dominată de băieți, așa că eram unite. Dar a fost decizia ei să plece din Irlanda și să se rupă de neamul ei, și nu invers, și făcând asta i-a frânt inima mamei noastre. Nu cred că greșesc dacă ți-o spun. Băieții n-au iertat-o niciodată.

– N-am cunoscut-o niciodată pe bunica.

– Și, din păcate, nici n-o s-o cunoști vreodată.

– A murit, nu-i așa?

– Da, a murit acum zece ani.

– Presupun că mama nu s-a împăcat cu ea înainte să moară.

Peg a clătinat din cap și și-a strâns buzele într-o linie subțire.

– Și bunicul? a întrebat-o Ellen. Am un bunic?

– A murit într-un accident de mașină pe când noi, copiii, eram mici. Mama a preluat ferma și ne-a crescut singură. Maddie ura să-și murdărească mâinile, dar mie mi-au plăcut întotdeauna animalele. După ce a murit mama, Desmond, fratele nostru mai mare, a preluat ferma. Eu mi-am făcut o fermă mai mică, a mea. E singurul fel de muncă pe care știu să-l fac. Te deranjează dacă fumez? a întrebat-o ea pe Ellen, părând, brusc, istovită, ca și cum toată emoția întâlnirii cu nepoata ei ar fi stors-o de energie.

– Fumezi? a vrut să știe Ellen, simțindu-se dintr-odată mai optimistă.

– Da, din păcate. Am încercat să mă las, dar presupun că sunt prea bătrână ca să învăț trucuri noi.

– În casa noastră chiar și cuvântul „fumat“ e detestat. Ca să trag câteva fumuri, trebuie să mă furișez și să mă aplec cât pot de mult în afara ferestrei dormitorului.

– E un cuvânt detestat în multe locuri, în zilele noastre. Lumea e un loc mai trist de la toate reglementările astea. Cele mai bune petreceri

sunt cele de pe trotuare.

– O, sunt total de acord cu tine. Dacă vreau să pufăi, stau mereu afară, până când îngheț, dar sunt în cea mai bună companie. Deși recunosc că aș fi o idioată dacă n-aș încerca să mă las. Am nevoie doar de un motiv bun ca să renunț.

– Caută în geanta mea și o să găsești acolo un pachet de Rothmans. Ia tu una și pe urmă aprinde și pentru mine una, drăguțo.

– Nu-mi spune că locuiești tot cu ai tăi, la vârsta ta!

– Am treizeci și trei de ani.

– Mult prea mult ca să locuiești cu părinții.

– Păi, n-am locuit tot timpul cu ei. Am fost la Universitatea din Edinburgh. Pe urmă, după ce m-am întors la Londra, am locuit cu Lavinia înainte ca ea să se mărite. Am avut niște probleme financiare, așa că mama m-a convins să mă întorc acasă. Mi s-a părut o prostie să refuz oferta de cazare gratuită, mai ales că, la urma urmei, casa e foarte mare, iar mama și tata locuiau singuri în ea, ca doi huhurezi. Mama a încercat ani la rândul să mă mărite. Pare destul de demodat să te gândești atât de mult la căsătorie.

Ellen și-a amintit de William și s-a înfiorat. Îi trimisese un mesaj, dar nu îndrăznise să-și deschidă iPhone-ul ca să vadă dacă el îi răspunsese.

– Păi, prințul William s-a însurat, așa că Maddie trebuie să fie tare dezamăgită. Deși mai e și Harry, desigur.

Ellen a râs.

– Nu te înșeli, mătușă Peg!

Tot scotocind prin geanta de pânză a lui Peg, Ellen i-a povestit mătușii despre excelentele căsătorii ale surorilor ei.

– În ochii mamei, nu ești o „persoană așa cum trebuie“ până când nu faci o căsătorie bună. Acum Lavinia și Leonora sunt, amândouă, extrem de „așa cum trebuie“.

– O, Doamne, Maddie trebuie să-și fi ieșit din piele de bucurie că a reușit să-și căsătorească fiicele atât de bine!

– Nu cred că e prea fericită în privința mea, însă. Eu sunt cea mai

mare, așa că, tehnic vorbind, ar fi trebuit să mă mărit prima. Problema e că nu sunt sigură că vreau să mă mărit cu genul de bărbat pe care și-l dorește mama pentru mine.

– Urmează-ți inima, drăguțo, și o să fii mereu fericită. Moșiile întinse și titlurile nu fac doi bani în comparație cu dragostea adevărată. De fapt, eu cred că aduc doar necazuri. Multă muncă trudnică și responsabilități. Viața e mai frumoasă dacă e mai simplă.

Ellen a aprins o țigară și i-a întins-o lui Peg. După aceea, și-a aprins și ea una. A deschis puțin fereastra mașinii, iar fumul s-a strecurat afară, în aerul umed de februarie.

– Și, există și un domn Peg? și-a întrebat ea mătușa, trăgând lung din țigară și simțind cum tensiunea din umeri i se risipea.

– A existat un domn Peg cu mult timp în urmă, dar ne-am separat.

– Îmi pare rău.

– O, n-ai de ce. Îi am pe fiul meu mai mic și pe frații mei care au grijă de mine.

– Nimeni nu poate să spună vreodată dacă o căsnicie o să funcționeze sau nu. Mama și tata par destul de fericiți, dar nu există nici o garanție.

– Păi, nu știi niciodată ce îți rezervă viața și cum o să reacționezi. Unele lucruri îi apropie pe soți, pe când altele îi despart.

– Te mai vezi cu fostul tău soț?

– Nu, a emigrat în America. Băieții îl mai vizitează, desigur. S-a recăsătorit cu o femeie mult mai tânără, și are o..., a spus Peg, iar apoi a făcut o pauză, a tras lung din țigară și a reluat: O fetiță, a murmurat ea cu glas tremurător, ca și cum cuvintele acelea ar fi durut-o. Mă rog, acum nu prea mai e chiar atât de mică. Totuși, el n-are nici un motiv să se mai întoarcă.

Ellen a observat încordarea ce plutea în aerul din mașină, care dintr-odată a devenit suprasaturat de mâhnire, ca și cum umezeala de afară ar fi intrat și acolo prin fereastra deschisă. Lui Ellen i s-a făcut milă de mătușa ei, pentru că era evident că suferise foarte mult atunci când soțul ei se recăsătorise și-și întemeiase altă familie.

– Povestește-mi despre băieții tăi, a spus ea, veselă, schimbând

subiectul.

Peg a zâmbit, iar atmosfera s-a destins.

– Păi, sunt băieți buni, a început ea. Dermot, Declan și Ronan. Dermot și Declan sunt însurați, au copii și mă mai vizitează din când în când, dar Ronan, ei, bine, Ronan locuiește în continuare în Ballymaldoon și nu pare că o să se așeze la casa lui prea curând.

Pe măsură ce se apropiau tot mai mult de inima ținutului Connemara, Ellen și-a lăsat mătușa să turuie despre băieții ei și a privit peisajul care se tot schimba în goana mașinii, iar frumusețea lui a surprins-o. S-a trezit atrasă de priveliștea sălbatică, vastă, cu munți stâncoși și văi străbătute de ape strecurându-se prin întinderile de iarbă-neagră, cu case de piatră ițindu-se ca niște schelete pe coastele dealurilor, în bătaia vântului și a negurii ce se rostogoleau dinspre mare. Imensitatea aceasta absolută a sălbăticiei avea ceva melancolic, de parcă ființele umane ar fi fost înfrânte de natura ei neîmblânzită și ridicaseră, disperate, mâinile în aer, abandonându-și casele ca să pornească în căutarea unei existențe mai sigure în orașe și metropole. Nu existau stâlpi de electricitate, doar câțiva stâlpi de telefon, drumul îngust, dar lung, drept, care se strecura printre mlaștini și iarbă înaltă, și dealurile stâncoase care se înălțau spre cer, cu crestele pierzându-se în nori. Ellen nu văzuse niciodată ceva asemănător și privea cu fascinație și teamă cum lumea urbană civilizată cu care era familiarizată era înlocuită de acest tărâm sfidător de mut.

În cele din urmă, au început să coboare în vale, către orașul Ballymaldoon, iar Ellen a observat oceanul sclipind în depărtare, la fel de vast și de neîmblânzit precum peisajul din Connemara. Mătușa Peg ar fi ocolit orașul dacă n-ar fi fost nepoata ei, pe care a simțit-o că s-ar fi bucurat să arunce o scurtă privire.

– Nu că ar fi mare lucru de văzut, a spus ea pe când intrau pe o stradă liniștită, cu case în culori pastelate, frumos aliniate în spatele unor garduri de piatră și al unor tufișuri.

Orașul era dominat de o biserică gotică mare, care se înălța, regal, pe o pantă, ocrotită de paltini înalți și de stânci.

– Eu nu merg la biserică, a spus Peg. Părintele Michael zice că sunt păgână. Se înșală, desigur. Eu îl simt pe Dumnezeu cu mine tot timpul, însă preotul ăla mă irită la culme, m-a iritat dintotdeauna. Atâta tot. Deci, nu trebuie să te duci dacă nu vrei. Mie mi-e egal.

– Mama merge la slujbă în fiecare dimineață, la Londra, dacă-ți vine

să crezi, a spus Ellen.

– O, te cred. Dar nu sunt convinsă că Dumnezeu are vreo legătură cu asta.

Au râs amândouă.

– Aha, un pub, acum situația pare să se îmbunătățească! a exclamat Ellen în timp ce Peg a încetinit, căci tocmai treceau pe lângă Olul cu aur. E ceva de capul lui?

– Plină de localnici și de familii. Eu, una, prefer viața liniștită. Dar poți să vii cu băieții, dacă vrei.

– Cu fiii tăi?

– Nu, cu fratele meu, Johnny, și cu fiul lui mai mare, Joe. Johnny e administratorul moșiei castelului, iar Joe lucrează pentru el. Cred că pe Johnny și Joe îi poți găsi la bar aproape seară de seară. Mergi cu ei. Joe o să te prezinte tuturor celor pe care trebuie să-i cunoști. După cum ți-am spus, ai o mulțime de veri. Nu stau cu toții aici, la Ballymaldoon, desigur, dar sunt mulți care locuiesc. O să te distrezi la Olul cu aur. Cred că aici o să găsești câteva personaje pentru romanul tău, a chicotit ea, ca și cum ar fi avut deja câteva în minte.

Apoi Peg a luat-o înspre port, unde bărcile de pescuit erau legate de chei sau de geamanduri, puțin neconvențional. Maldăre de coșuri pentru homari erau puse pe stânci, iar unul sau doi pescari cu înfățișări sălbatice, îmbrăcați în pulovere groase și cu căciuli pe cap, ședeau și fumau, discutând în timp ce își reparau plasele. Un câine costeliv era întins pe bolovani, tremurând de frig. Ellen s-a gândit că urma ca marinarii să meargă, probabil, în curând la Olul cu aur ca să bea un Guinness, iar câinele – să-și găsească un locșor călduros lângă sobă. Ballymaldoon era un orășel mic și cochet, dar devenea clar că nu existau magazine decente care s-o tenteze. Ei, și! și-a spus ea. Oricum nu economisise prea mulți bani și nici nu le putea cere părinților, după biletul pe care li-l lăsase. Era clar că, din punctul ăsta de vedere, năruise toate punțile în urma ei. Se întreba cât avea să treacă înainte să se sufoce în locul ăsta uitat de lume și să se întoarcă la Londra plină de căință și cu voința frântă, tânjind după distracții precum tânjește după apă un pește nimerit pe uscat. Oricât de cochet ar fi fost Ballymaldoon, era limpede că acolo nu se petreceau prea multe.

Mătușa Peg a traversat orașul, ieșind la capătul celălalt. După vreo doi kilometri de-a lungul coastei, a cotit pe un drum de fermă, urcând un deal printre garduri de piatră cenușie și imașuri de un verde luxuriant,

presărate cu oi, până când au ajuns la două mici case albe, modeste, din vârful dealului.

– Nu e cine știe ce, dar e acasă, a spus ea jovial, oprind în fața casei din stânga.

Ellen a fost dezamăgită. Crezuse că mătușa ei avea o casă mai mare. Însă clădirea era de modă veche și pitorească, având un acoperiș înalt, de stuf, în care fuseseră tăiate mici lucarne, cu ramele vopsite în roșu ca să se asorteze cu ușa. Nu existau copaci care s-o apere de intemperii, doar gardul scund, de piatră, iar Ellen s-a gândit că fusese construită masivă și zdravănă ca să facă față năprasnicelor vânturi din timpul iernii.

Casa se poate s-o fi dezamăgit, însă după ce a coborât din mașină și s-a întors, priveliștea i-a tăiat răsuflarea. Acolo, licărind prin negura înserării, deslușindu-se în amurg precum o nălucă, erau rămășițele carbonizate ale unui far în paragină. Ellen rămas pe loc o clipă, privindu-l. Soarele coborâse dincolo de linia orizontului, iar licărirea luminilor din Ballymaldoon se vedea în depărtare, în dreapta, odată cu primele stele care apăreau printre nori. Încetul cu încetul, farul a devenit tot mai neclar pe măsură ce înserarea și ceața l-au înconjurat, după care a dispărut ca și cum nici n-ar fi fost vreodată acolo.

Ellen a fost trezită din contemplare de sunetul unor lăbuțe care alergau. S-a întors și l-a văzut pe Domnul Bursuc, un border collie negru cu alb, urmat de un porc roșcovan, care grohăia.

– Sper că-ți plac animalele, i-a spus Peg lui Ellen după ce s-a întors la mașină ca să-i ia valiza.

– Desigur, i-a răspuns Ellen, neștiind dacă să mângâie porcul sau să fugă.

– Nu te speria de Bertie, e băiat bun și e curat. Vezi, te place, a adăugat ea atunci când Bertie și-a vârât râtul între picioarele lui Ellen, grohăind.

Ellen a sărit înapoi, speriată.

– Scarpină-l după urechi, drăguțo, adoră asta.

Dar Ellen a ignorat sfatul mătușii, grăbindu-se să intre în casă.

Înăuntru era cald, plăcut, și mirosea a câine ud. Podeaua holului era placată cu pietre pătrate, cenușii, pereții erau văruiți într-un alb

delicat și decorați cu acuarele înfățișând marea, făcute de un pictor amator. În bucătărie, un fotoliu-sac maro, prăfuit, era așezat lângă insulă pentru Domnul Bursuc. O rogojină era așternută în fața unui godin Stanley galben, împins în coronamentul coșului de fum și lângă care se afla o grămadă ordonată de lemne. Ellen a presupus că rogojina era patul lui Bertie, dacă porcii puteau să aibă paturi. Bufetele erau încărcate de căni și de ustensile, de borcane pentru pliculețe de ceai, de pachete de cafea și de pixuri. Un ceainic cu aspect demodat era așezat pe godin, așteptând să fie pus la fiert. Peg s-a uitat la ceasul de perete și a zâmbit.

– Presupun că-i prea devreme pentru un păhărel de ceva. Dorești un ceai, drăguțo? Ți-o fi foame. Am șuncă și pâine proaspăt coaptă, a spus ea deschizând frigiderul. Am făcut niște tocănițâ, să meargă la ceai, dar ce-ai zice de o gustare acum? Nimic nu-ți face poftă de mâncare ca un drum lung. Sau ai prefera, poate, să-ți vezi camera și să te aranjezi puțin?

– Da, ar fi drăguț, mulțumesc, a răspuns Ellen privind cum Bertie intra în bucătărie și-și ocupa locul pe rogojină.

– Să mergem, atunci.

Peg a început să tragă valiza pe scări, în ciuda protestelor lui Ellen, care ar fi vrut s-o care ea.

– Sunt puternică precum un catâr. Asta-i o nimica toată pe lângă oile pe care le-am ridicat.

A deschis ușa unui dormitor ai cărui pereți erau acoperiți cu tapet înflorat și care avea un tavan jos, din grinzi vechi de lemn. Dormitorul era mobilat cu un pat mare, din lemn de pin, cu un dulap de haine și cu o comodă. Peg a străbătut porțiunea de dușumea acoperită de covor și s-a dus la fereastră. A deschis-o și a eliberat, astfel, o muscă ce bâzâia înnebunitor.

– Ai vedere la mare.

Ellen s-a însuflețit.

– Și spre far, a spus ea.

– Da, a confirmat Peg pe un ton prudent.

– E o ruină. Ador ruinele, a spus Ellen ducându-se lângă mătușa ei, la fereastră.

– Asta e una tragică de-a binelea. O tânără mamă a murit acolo acum cinci ani, într-un incendiu. Deși nu știe nimeni ce făcea acolo la ora aia din noapte.

Ellen a privit în întuneric, dar n-a văzut nimic.

– Ce trist!

– Joe o să-ți povestească totul. Știe o mulțime despre asta. După moartea fetei, soțul ei, Conor Macausland, s-a mutat din castel într-o casă mai mică de pe moșie, dar Johnny și Joe continuă să lucreze acolo, să întrețină grădinile. Ea era foarte pricepută la grădinărit, a spus Peg, iar apoi, coborându-și vocea, a adăugat: S-a zvonit că ar fi fost omorâtă.

Ellen s-a înfiorat.

– De cine?

– De soțul ei, a spus Peg închizând fereastra și trăgând perdelele. Pentru o scurtă perioadă de timp, el a fost principalul suspect. Polițiștii s-au năpustit asupra cazului precum lăcustele, dar n-au găsit nici o probă care să indice că el a fost făptașul. Unii cred că n-au găsit nici o probă care să sugereze că el n-a fost făptașul.

– Ce cumplit! Tu ce crezi?

Peg a oftat.

– Eu cred că a fost un accident tragic, dar unii oameni nu se mulțumesc cu atât. Se delectează cu un pic de crimă și de mister, a spus Peg zâmbind ironic. Vezi tu, aici poate să fie un pic plictisitor uneori, iar oamenilor le place să exagereze lucrurile ca să-și găsească un mic prilej de divertisment. Cât despre mine, eu prefer viața liniștită.

Peg s-a dus la ușă.

– Baia ta e la capătul coridorului, a doua ușă pe dreapta. Să nu deschizi prima ușă, te rog, pentru că acolo doarme Reilly.

– Reilly?

– O veveriță pe care am salvat-o chiar înainte de Crăciun. Nu puteam să primesc un cadou mai frumos, a adăugat ea zâmbind drăgăstos, de parcă ar fi vorbit despre un copilaș. De atunci, hibernează în dulapul

de rufe. E cald lângă boiler, așa că m-am gândit că o să se simtă bine acolo. O să se trezească într-o lună sau două, iar atunci am să încerc să-l îmblânzesc. Dacă ai nevoie de cearșafuri curate, spune-mi mie, fiindcă eu știu pe ce raft doarme.

Ellen i-a zâmbit dezinvolt, ca și cum o veveriță în dulapul de rufe ar fi fost ceva absolut normal.

– Sigur, a răspuns ea. Mai sunt și alte animale la care ar trebui să fiu atentă?

– Nu în casă. Doar șoriceii și liliecii din pod, dar ei n-o să te deranjeze. Bertie nu vine sus, dar dacă intri în bucătărie în toiul nopții s-ar putea să se repeadă la tine, crezând că ești un hoț. Pe când era doar un purceluș, l-a atacat pe Oswald și a reușit să-i rupă piciorul, așa că îți dai seama ce ar putea să rupă acum!

– Cine-i Oswald?

– Bunul meu prieten. O să-l adori. Locuiește cu chirie în casa de alături și vine aici în majoritatea serilor, ca să jucăm cărți.

– Te ajută la muncile fermei?

Peg a fornăit cam ca Bertie, apoi a râs.

– Nu. Dacă l-ai cunoaște pe Oswald, ți-ai da seama cât de caraghios sună asta! Oswald e un gentleman englez ieșit la pensie, care pictează îmbrăcat într-un costum de tweed la trei rânduri, nici mai mult, nici mai puțin. Acuarelele de la parter sunt pictate de el. O face din plăcere, cred. Îmi e un foarte drag prieten. O să-ți placă de Oswald, a asigurat-o Peg cu ochii licărindu-i, iar Ellen s-a întrebat dacă nu cumva mătușa ei era un pic îndrăgostită de acel gentleman englez.

– Abia aștept să-l cunosc, a spus Ellen.

– Ai jos un salonaș frumos, în care poți să scrii. O să fac focul și te poți cuibări acolo cât timp eu sunt pe afară. Acum împrospătează-te puțin și vino jos după ce termini. Eu pun de ceai.

Ellen și-a scos telefonul din geanta de umăr și l-a pornit. După câteva clipe, s-au auzit intrând două mesaje vocale și două SMS-uri. Avea două apeluri nepreluate de la mama ei, dar Ellen a șters mesajele din căsuța vocală fără să le asculte. Un SMS era de la William: Iubito, ce s-a întâmplat? Nu pricep. Sună-mă, te rog, ca să putem discuta. Stilul lui

indiferent n-o surprindea deloc. William era genul de englez aristocrat care era rareori tulburat de ceva. Se bucurase de o educație care îi insuflase convingerea fermă că merita anumite privilegii și că, în cele din urmă, totul se rezolva. De altfel, mereu se întâmplase astfel, așa că n-avea nici un motiv să creadă că fuga subită a lui Ellen însemna o situație diferită de celelalte. Probabil că își dădea acum ochii peste cap, spunând: „Femeile astea!“, la fel cum tatălui lui nu-i păsa de slăbiciunile mamei lui. Celălalt mesaj scris era de la prietena ei cea mai bună, Emily: Doamne ferește, chiar ai plecat, ai făcut-o! Mama ta a sunat de două ori, dar sunt prea speriată ca să-i răspund. Ce să zic? Sună-mă, te rog. Ellen a închis telefonul și s-a dus la fereastră. A deschis-o larg și a tras pe nări aerul umed al nopții. Un fior a străbătut-o prin tot corpul. Nu era sigură dacă asta i se întâmplase de la frig sau de la emoția pe care i-o dădea fuga de acasă. Se simțea, în sfârșit, eliberată de orice obligație. Le făcuse pe plac părinților în primii treizeci și cinci de ani ai vieții ei; acum era, în sfârșit, liberă să-și facă și ei pe plac.

Capitolul 2

Jos, Peg ședea la masa din bucătărie și citea ziarul, cu niște pâine și brânză în față. Ellen a văzut o pasăre cu aspect amenințător, care stătea cocoțată pe spătarul scaunului. Era neagră tăciune, cu ochi palizi, ca de cuarț.

– Presupun că ăsta e un alt prieten, nu? și-a întrebat ea mătușa, trăgându-și un scaun cât mai departe de pasăre.

– O, da, e mica mea stăncuță, a spus Peg, mândră. L-am crescut de când a ieșit din ou și de atunci locuiește cu mine. Încerc să-l gonesc, dar se întoarce de fiecare dată. Nu pot să scap de el, a încheiat ea râzând, iar Ellen și-a dat seama că Peg nu voia, de fapt, să scape de pasăre. Bei un ceai acum?

– Cu mare plăcere, mulțumesc, a răspuns Ellen, pe care stăncuța o privea deja cu precauție. Cum îl cheamă?

– Jack, a răspuns Peg, iar pe urmă a râs. Nu e un nume prea inspirat, dar i se potrivește.

Auzindu-și numele, Jack a zburat pe masă și a început să ciugulească firimiturile de biscuiți puse de Peg pentru el. Era atât de mare, încât cutia de biscuiți părea mică.

– Ai multe animale.

– Nu le pot refuza, asta e problema, și toată lumea știe asta. Orice animal abandonat sau rănit găsesc localnicii, vin și bat la ușa mea, a spus Peg întinzându-i o cană cu ceai. Ai lapte în carafă. Oswald vine la ora șase, la un pahar de vin. Nu se împacă bine cu ceaiul. Am mereu o sticlă de vin roșu pe frigider doar pentru el, dar dacă vrei și tu, ești bine-venită să bei. Mâine o să te prezint măgărușului Charlie, lamei Larry, găinilor și oilor mele. Am doar vreo douăsprezece oi. Fulg de Nea e preferata mea. Desigur că e fată mare acum, dar am crescut-o după ce vulpea a mâncat-o pe maică-sa. Mă ținea trează toată noaptea, mereu avea nevoie de câte ceva. Mai rău decât băieții pe când erau mici!

Ellen a luat o gură de ceai și s-a simțit imediat înviorată.

– În afară dezgustătorului Waffle, mamei nu-i plac animalele.

– Waffle e un câine, presupun. Cu un astfel de nume, sper că e un câine.

– Da, unul foarte mic.

– Lui Maddie i-a fost mereu frică să nu-și murdărească hăinuțele, chiar și pe când era mică. Nu cred că oamenii se schimbă prea mult. Ea era ca o lebădă printre gâște.

– Tu nu ești o gâscă, mătușă Peg, a râs Ellen.

– Prin comparație cu mama ta, sunt absolut sigură că da. E cea mai mică dintre noi, însă toată frumusețea i-a fost rezervată ei. Nu că ar conta. Eu sunt bătrână și înțeleaptă acum, și știu că frumusețea nu face doi bani dacă omul nu e frumos și la suflet.

– Eu nu cred că mamei îi pasă prea mult de ce e în suflet.

– Ei bine, cândva îi păsa. Dar, atâta vreme cât e fericită..., a spus Peg ridicând din umeri. Mai vrei o țigară înainte să vină Oswald? Lui nu-i place fumatul, așa că încerc să fumez repede una înainte să vină, ca să nu miroasă casa a fum.

– Da, te rog, a răspuns Ellen.

Era adevărat că Peg nu era o frumusețe, ca sora ei, dar avea fața mare și prietenoasă a unei persoane gata mereu să vadă ceea ce era bun în alții.

– Mă bucur că te-am găsit, mătușă Peg. Când mă gândesc că, dacă n-aș fi scotocit printre scrisorile mamei, poate că nici n-aș fi aflat vreodată de existența ta!

Peg i-a întins nepoatei ei un pachet, iar Ellen a scos o țigară și a pus-o între buze.

– Nu-i niciodată prea târziu. Toate râurile se varsă în mare într-un fel sau altul. Mama ta a încercat să-ți ascundă existența noastră, însă tu ne-ai găsit singură pe toți.

Și-au aprins amândouă țigările și și-au băut ceaiul în căldura plăcută a bucătăriei. Peg a continuat să vorbească despre familie, accentul ei irlandez răsucindu-se împrejurul cuvintelor precum codițele de purcei, iar Ellen găsea liniștitoare muzicalitatea intonației ei. Bertie dormea pe rogojină, grohăind în somn, în vreme ce Domnul Bursuc era încovrigat pe sacul lui. Jack s-a întors pe spătarul scaunului lui Peg,

continuând însă s-o privească precaut pe Ellen, încă neîncrezător în privința străinei din mijlocul lor.

Ellen se simțea atât de confortabil în bucătăria lui Peg, de parcă încăperea ar fi avut o pereche de brațe nevăzute cu care ar fi îmbrățișat-o. La Londra, bucătăria părinților ei era domeniul doamnei Leonard. Familia mânca în sufragerie, iar doamna Leonard gătea și strângea masa. Fiind bătrână, doamna Leonard aparținea generației care crescuse cu ușa verde capitonată cu fetru, ce separa spațiul stăpânilor de cel al servitorilor. Începând cu secolul al XVIII-lea, acest tip de ușă existase în fiecare casă cu servitori, așa că, drept consecință, doamna Leonard se simțea ca peștele în apă dincolo de ea. Pe lângă doamna Leonard, în casă se mai aflau și doamna Roland, menajera, care locuia în apartamentul de la subsol, și Janey, o fată înfiptă, venită direct de pe băncile universității și care era asistenta personală a lui Madeline Trawton, deși Ellen nu putea să-și imagineze ce avea de făcut toată ziua, de vreme ce mama ei n-avea nici un serviciu. Tatăl ei avea un șofer care își petrecea majoritatea timpului ducând-o cu mașina pe mama ei la buticurile de pe Bond Street și la prânzurile organizate în scopuri caritabile. Dacă Ellen stătea să se gândească bine, copilăria ei fusese dominată de bone profesioniste îmbrăcate în uniforme gri, de la faimosul Colegiu Norland. Nu putea să-și amintească vreun moment în care casa să nu fi fost plină de angajați.

Ellen și-a analizat în sinea ei căminul. Nu era deloc unul adevărat, ci un punct de atracție, decorat și modernizat cu regularitate de faimosul designer francez Jacques Le Paon – iar bucătăria, pe care doamna Leonard o ocupa precum o găină stăpână peste teritoriul ei, era un loc funcțional și impersonal, rareori vizitat de familie. Nu ca a lui Peg. Ellen s-a lăsat pe spate în scaun și i-a îngăduit încăperii s-o absoarbă. Bucătăria lui Peg era sufletul acelei case, iar Ellen, plină de admirație, a absorbit dragostea.

După o vreme, Peg s-a ridicat să deschidă fereastra și să pună la fiert o oală cu cafea neagră, ca să acopere mirosul de fum. S-a uitat la ceasul de perete și a văzut că limba mare își croia drum încetișor către cifra doisprezece. La șase fără cinci, Peg a scos două pahare de vin din bufet și a luat sticla de vin roșu de pe frigider. I-a scos dopul și a pus-o în echilibru pe grămada de lemne de lângă godin, la cald. Cinci minute mai târziu, ușa de la intrare s-a deschis și în casă a intrat un bărbat subțirel ca o trestie, de vreo șaizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-un costum de tweed la trei rânduri și care purta șapcă și ochelari de vedere.

– Dumnezeule, a sosit deja vremea? a exclamat el, jovial, intrând în

bucătărie. Aha, adorabila Ellen, venită tocmai de la Big Smoke!

– El e Oswald, drăguțo, a spus Peg cu un zâmbet ce îi cotropise aproape toată fața.

Ochii șterși, cenușii, ai lui Oswald au licărit jucăuș pe când dădea mâna cu ea.

– Noi, artiștii, o să ne înțelegem ca două gâște pe oglinda iazului, a declarat el.

Accentul lui englezesc era la fel de impecabil precum porțelanul alb de China. Lui Ellen nu i se părea deloc că arăta ca un pictor. Avea mâinile moi și curate, iar costumul de tweed și cămașa erau perfect călcate.

Peg s-a dus degrabă la masă cu paharele, apoi s-a întors, o clipă mai târziu, cu sticla. Oswald s-a așezat, lăsând-o pe Peg să-i toarne un pahar plin cu vin.

– Ei, asta-i minunat! a exclamat el luând o gură de vin și apoi ridicându-și paharul către Ellen. Bine ai venit în patria-mamă!

Ea a râs, deja plăcându-l pe Oswald.

– Mulțumesc.

– Ăsta-i tărâmul sirenelor și al magiei. Să nu crezi că toate poveștile auzite despre Irlanda sunt doar folclor. Nu, sunt absolut adevărate. Dacă privești îndeajuns de atent, o să vezi mici spiriduși verzi pitindu-se în iarbă și furând bănuți ca să-i adauge în olul cu aur de la capătul curcubeului.

– O, serios, Oswald. Ești un mare șirengar, a spus Peg râzând, dându-i lui Ellen un pahar și așezându-se la loc pe scaunul lui Jack, cu un păhărel de Jameson și cu o carafă de apă pentru ea. Să nu crezi o iotă din ce spune, drăguțo. Bate câmpii.

– Și sunt și zâne, a adăugat Oswald, serios, cu voce gravă, iar Ellen n-a putut să-și dea seama dacă doar glumea, ca s-o tachineze. Ele aud tot, a șoptit el, privind cu precauție de jur împrejur. Și fură lucruri, așa că ai face bine să fii cu băgare de seamă și să-ți ții lucrurile prețioase sub cheie.

– Râde de tine, a intervenit Peg.

Și a luat doar o gură de vin.

– E adevărat. Haide, Peg. Tu îmi povestești mereu cum s-au deplasat lucrurile singure, în mod misterios, sau cum au dispărut de-a binelea.

Ea a clătinat din cap.

– Cu casa plină de animale, nici nu-i de mirare. Bertie are o pasiune pentru lucrurile strălucitoare.

– L-ai prins asupra faptei? a întrebat-o Oswald.

– Nu, dar știu că el e făptașul.

– Iată, vezi, nici o dovadă. Ți-am spus eu că sunt zânele. Ellen l-a cunoscut deja pe Dylan?

– Încă nu. Mâine, cred, a răspuns Peg puțin stânjenită, după cum i s-a părut lui Ellen.

Oswald s-a întors spre Ellen ca s-o pună la curent.

– Dylan știe unde anume hălăduiesc îngropați spiridușii și îți va spune, dacă îi faci cinste cu un whisky – e creativ, ca noi, Ellen, și, în consecință, un suflet foarte sensibil, deși, din păcate, băutura l-a făcut mai excentric decât era odată. Nu sunt sigur dacă spiridușii pe care pretinde că îi vede nu cumva înoată, de fapt, în tot whisky-ul cu care e îmbibat capul ăla al lui, a spus Oswald râzând și dând la iveală doi canini strâmbi, care îl făceau să arate ca un lup. Dar mai are încă o mare doză din renumitul farmec irlandez. Nu poți să nu-l placi pe Dylan.

– Totul sună bine pentru romanul meu, a spus Ellen.

– O, da, o să fii foarte inspirată aici, a încuviințat Oswald ridicând din sprâncene. Despre ce e cartea ta?

– Dragoste, mister... dintr-astea, a răspuns ea, evaziv. Nu sunt prea sigură încă, dacă e să fiu perfect sinceră.

– Cu cât ai o idee mai vagă, cu atât mai bine. În felul ăsta poți să lași să te pătrundă atmosfera, iar imaginația să te poarte spre locuri noi și magice. Lasă în urmă poveștile tale londoneze, ele n-au ce să caute în Connemara.

Ellen s-a simțit încurajată de sfatul lui Oswald. Era obișnuită cu mama care îi strivea entuziasmul de fiecare dată. Abia aștepta să exploreze

locul și să găsească inspirație printre clădirile în paragină și dealurile stâncoase. Ascunsă în acea zonă îndepărtată a Irlandei, Ellen se putea lămuri, în propriul ritm, asupra a ce anume avea să facă. Peg părea fericită s-o aibă acolo, iar William, nunta lor iminentă și mama ei obsedată de control păreau reconfortant de departe.

Oswald și-a dat jos șapca de tweed și a rămas la cină, pe care mătușa Peg a numit-o „ceai“. Ellen a presupus că Oswald cina, de regulă, acolo. Au mâncat tocăniță, varză călită și cartofi fierți în coajă, pe care Peg i-a numit „crumpene“, punându-i în mijlocul mesei ca să-și ia fiecare și să-și curețe. Drept budinci, ea copsese o tartă cu melasă care era preferata lui Oswald, nu că, la cât era de slab, ar fi putut ghici cineva. Arăta ca un fir de papură cu o claie de păr alb, cârlionțat, în vârf.

După cină, el a dus-o pe Ellen în hol ca să-i arate tablourile pe care i le dăruise lui Peg, explicându-i că, dacă se întâmpla vreodată să nu-și poată plăti chiria, îi oferea câte un tablou.

– Într-o bună zi o să valoreze o avere, iar Peg o să fie foarte bogată.

– Și la ce-o să-mi folosească asta mie? a strigat Peg din bucătărie.

– Tu nu știi ce-i bun pentru tine.

– Banii n-aduc decât necazuri. Mie mi-a fost foarte bine fără, mulțumesc frumos.

– Banii n-au nici o legătură cu fericirea, de acord, dar bineînțeles că e de așteptat să-ți facă viața mai confortabilă! a răspuns el.

Pe urmă și-a coborât vocea și a arătat spre un tablou cu farul, pictat înainte să fie mistuit de flăcări.

– Iată misterul tău, i-a spus el lui Ellen, lovind în tablou cu vârful unghiei.

– Peg mi-a povestit despre incendiu.

– Cumplită treabă. Biata fată! Era mult prea tânără, nu cu mult mai mare decât tine, și frumoasă, pe deasupra. Avea păr roșcat, lung, de culoarea pajiștilor cu iarbă roșiatică de pe aici, ochi verzi, pielea albă ca laptele și o fire aprigă, dar fragilă. Avea ceva copilăresc. Cred că era apropiată de zâne și de spiriduși, a chicotit el, iar pe urmă și-a coborât vocea și mai mult. Dar să nu-i spui lui Peg. Ei nu-i place să

recunoască în ruptul capului că ar crede în așa ceva.

– Peg mi-a spus că soțul...

– Conor, da, bietul de el. Dacă eram în locul lui, aș fi fugit atunci când toți cei de pe aici arătau cu degetul spre mine, cu cuvântul „crimă“ pe buze. Dar el are o casă foarte retrasă, pe moșie, și nu-l vede nimeni niciodată. E nespus de discret și-și petrece majoritatea timpului la Dublin, cred. A fost un producător de film de mare succes, dar nu sunt sigur dacă a mai reușit să scoată ceva de la moartea lui Caitlin. Copiii lor sunt la școală acum.

– Presupun că locuiau într-un castel.

– L-am pictat și pe acela. E deosebit. Johnny și Joe o să te ducă acolo, ca să arunci o privire. Pentru o romancieră, e locul ideal în care să plaseze acțiunea unei cărți.

– Mă simt deja inspirată, a spus Ellen, încântată.

– N-ai un iubit?

– Nu, a mințit ea, încrucișându-și brațele pe piept.

– Iată un gest defensiv de-a binelea, a băgat el de seamă.

– Am avut un iubit, dar între noi s-a terminat totul.

– Aha, ai lăsat un amărât de bărbat la Londra, cu inima frântă, nu-i așa? a întrebat-o Oswald zâmbindu-i politicos și privind-o pe deasupra ochelarilor. E mai bine să-i frângi tu inima acum, decât ca relația voastră să se îndrepte către o vreme în care să aveți amândoi inimile frânte.

Ellen s-a gândit că inima mamei ei era cea mai frântă.

Ellen și-a ajutat mătușa să ducă în salon tava cu cafele. Peg făcuse focul și trăsese draperiile, iar camera mirosea plăcut a lemn ars. Domnul Bursuc a intrat și s-a cocoțat pe sofa cu nonșalanța unui câine care se preocupa, pur și simplu, de programul lui de seară. Peg și Oswald și-au ocupat locurile la masa de joc pregătită sub arcada ferestrei, în vreme ce Ellen s-a așezat pe fotoliul de lângă foc, privindu-l pe Jack intrând în zbor și așezându-se pe comoda înaltă lipită de peretele din fund.

– Vrei să joci? și-a întrebat Peg nepoata.

– Nu, mulțumesc. Nu joc cărți, a răspuns ea, întrebându-se unde era televizorul și dacă mătușa ei avea abonament la Sky.

Peg i-a citit gândurile.

– Îmi pare rău, dar n-am televizor. Am o bibliotecă plină cu volume în micul salonaș în care o să-ți scrii cartea. Ce-ți place să citești?

– Beletristică, în general. Romane de dragoste, mister, despre locuri frumoase. Escapism, cred, a răspuns ea, gândindu-se la toate lucrurile din care avea nevoie să evadeze. Și îmi plac, de asemenea, romanele istorice, cum ar fi cele de Philippa Gregory. Le-am citit pe toate cele scrise de ea.

– Și trebuie să-i citești pe clasici, a intervenit Oswald, după care a adăugat, înțelept: Pe termen lung, oamenii ating doar țelurile pe care și le-au propus. Prin urmare, ar face bine să țintească sus. Poftim, un citat pentru tine. Citește Oscar Wilde, Dumas, Maupassant, Austen, Dickens. Citește-i pe marii clasici, Ellen, și poate că o să ajungi să scrii ca ei.

– Asta faci tu cu picturile tale? a întrebat ea zâmbind șăgalnic.

– Nu, pentru că eu sunt bătrân și am atins plafonul din punctul de vedere al abilității. Tu ești tânără și ai un drum lung înainte.

– Nu sunt prea convinsă de asta, Oswald. Eu nu cred că cineva poate să fie prea bătrân ca să tindă către realizarea de lucruri mărețe.

– Acum tu mă tachinezi pe mine, a râs el.

– Nu crezi că meriți un strop din propriu-ți medicament? l-a întrebat Peg, plescăind din limbă și privindu-l drăgăstos.

– Împarte cărțile, Peg, bătrânico, și să începem jocul.

Ellen și-a dat seama că, dacă ei aveau de gând să joace cărți seară de seară, trebuia, inevitabil, să-și aleagă o carte de citit, fiindcă nu avea televizorul ca alternativă pentru umplerea timpului. În sinea ei, s-a întrebat ce ar fi spus Emily despre asta și a zâmbit. Nu credea că Emily ar fi rezistat cinci minute într-o casă fără televizor. Nu era sigură nici dacă ea avea să reziste atât de mult. Însă o casă cu doi bătrâni excentrici și fără televizor era cu certitudine de preferat casei

de la Londra, cu un logodnic pe care nu-l iubea și cu o mamă băgăreață, care o zorea să-și pună pirostriile pentru cele mai greșite dintre toate motivele.

S-a cuibărit mai bine pe sofa și a privit focul, gânditoare. Știa că îi datora lui William mai mult decât un SMS – și chiar ar fi trebuit să-i explice totul mai clar. „Am nevoie să plec undeva departe pentru o vreme și să-mi dau un pic de timp ca să cumpănesc“ nu era sinonim cu: „Nu te iubesc, așa că nu vreau să mă mărit cu tine“. Data nunții era stabilită pentru iunie, peste aproape cinci luni. Biserica Imaculatei Concepțiuni de pe Farm Street era rezervată pentru sâmbătă, 22 iunie, iar recepția de după, de la Claridges, îi dădea acum mamei ei o scuză ca să ia săptămânal prânzul acolo împreună cu domnul Smeaman, mierosul organizator de evenimente. Ea programase deja o întâlnire cu Sarah Burton, cea care crease rochia de mireasă a ducesei de Cambridge, deoarece Madeline Trawton susținea că dorea o creație la fel de frumoasă pentru fiica ei cea mai mare, deși Ellen și-a dat seama pe loc că totul avea mai degrabă legătură cu faptul că mama ei dorea să-și impresioneze prietenii, nu să-i facă o bucurie copilului ei. Leonora și Lavinia avuseseră amândouă parte de nunți costisitoare, dar, dacă te gândeai mai bine, miresele fuseseră pe locul doi după mama lor, care strălucise mai tare decât amândouă la un loc.

În timp ce Ellen medita la situația complicată în care se afla, iar Peg și Oswald jucau cărți lângă fereastra boltită, Jack a prins să croncăne de pe comodă. „Cra-cra“, a început să facă pasărea, pășind, agitată, pe marginea pe care se cocoțase. Apoi Domnul Bursuc a ridicat capul și a ciulit urechile. S-a încordat, ca și cum toate simțurile i-ar fi fost alertate de ceva ce doar un câine putea să simtă. Ellen l-a privit mai întâi cu indiferență, apoi cu interes sporit. El a început să dea din coadă și să urmărească ceva nevăzut cu ochii, ca și cum acel ceva s-ar fi plimbat prin încăpere. Pe urmă s-a apucat să scheaune, agitat, lovind cu coada în pernă. Totul era foarte ciudat, însă nici Oswald și nici Peg nu păreau să bage de seamă. Ellen s-a ridicat de la locul ei și a îngenuncheat pe preș, ca să mângâie câinele. El a privit-o o clipă, luând act de prezența ei, dar a fost imediat distras din nou de acea entitate nevăzută.

– Mătușă Peg, uită-te puțin la Jack și la Domnul Bursuc, a spus Ellen. Se poartă foarte ciudat.

Mătușa Peg a privit într-acolo și a zâmbit larg.

– Mă tem că sunt și ei un pic excentrici.

– Zânele sunt de vină, a spus Oswald fără să-și ia ochii de la cărțile pe care le ținea în mână.

Peg a clătinat din cap.

– Nu-mi speria nepoata, abia a venit aici. Nu vreau să fugă înapoi la Londra din cauza nălucilor.

– Dacă e o nălucă, e una prietenoasă, a spus Ellen, iar apoi, după ce Jack a ieșit în zbor din cameră, a adăugat: Nu pot să garantez pentru pasărea ta, însă Domnul Bursuc o place pe năluca asta. Uite cum o urmărește cu privirea.

– Câinilor le plac zânele, a comentat Oswald cu un aer autoritar. Dar nu sunt la fel de părtinitori cu spiridușii.

– Joci, Oswald, sau ai de gând să stai degeaba și să vorbești prostii?

Oswald a pus o carte jos.

– Poftim, bătrânico, asta o să te învețe minte.

Ellen l-a mângâiat pe cap pe Domnul Bursuc, iar acesta s-a calmat curând, așezându-și capul între labe. A închis ochii și a oftat adânc înainte să adoarmă sub mișcările ritmice ale atingerii ei.

Ellen s-a întrebat ce anume îl agitase atât de tare. Nu credea în zâne și spiriduși, dar i se părea destul de firesc să existe fantome.

– Cât de veche e casa asta? și-a întrebat ea mătușa.

– O, a fost construită la începutul secolului al XVIII-lea, a răspuns Peg.

– Deci, ar putea exista fantome?

– Ți-am spus, draga mea, că sunt zâne. Multe zâne, a răspuns Oswald înainte de-a izbucni într-un râs zgomotos. Poftim, ai văzut, asta a fost o mișcare inteligentă din partea mea, nu-i așa, Peg?

– Aveți idee dacă a murit cineva aici? a insistat Ellen.

Nici Oswald și nici Peg n-au răspuns, iar ea era prea preocupată de ideea că acea casă ar fi putut să fie bântuită, ca să observe că degetele lui Peg rămăseseră suspendate ezitant deasupra cărților de joc.

– Se prea poate să aveți un locatar-fantomă, nu-i așa?

– Eu nu cred în fantome, i-a răspuns Peg tăios, iar apoi a adăugat cu glas mai blând: Oamenii care văd fantome le văd pentru că vor să le vadă. Acea dorință a lor îi face să vadă și să audă lucruri care nu există. Feste pe care ți le joacă mintea. Domnul Bursuc se repede și la un fir de praf care sclipește în lumină, sau la o muscă atât de mică încât nici n-o vezi. Nu te lăsa păcălită de poveștile cu zâne ale lui Oswald, căruia i s-a urcat Irlanda la cap. Nu vreau să aud asemenea aiureli.

Ellen și-a dat seama că atinsese o coardă sensibilă și a regretat. S-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră, lăsându-i pe mătușa ei și pe Oswald la masa de joc. În timp ce străbătea coridorul i-a auzit discutând în șoaptă, iar pe urmă s-a făcut liniște deplină în mica bibliotecă, liniște tulburată doar de ticăitul unei vechi pendule.

Era o cameră mică, având rafturi cu cărți pe doi dintre pereți. La capătul îndepărtat se găsea o fereastră, iar în fața ei trona o masă de lucru. Peretele alăturat era ocupat de un mare șemineu deschis, întunecos și rece. Peste covor erau întinse preșuri, iar în mijlocul camerei se afla o măsuță de cafea, acoperită cu teancuri dezordonate de reviste și de cărți. Mirosea a fum impregnat în perdele și în celelalte țesături. Podeaua a scârțâit sub pașii lui Ellen, care s-a dus la dulapul cu cărți, sperând să găsească ceva care s-o inspire. Nu-și imaginase că în epoca asta mai exista cineva care să nu aibă televizor. Cum ținea mătușa ei legătura cu lumea? Și-a trecut privirea peste cotoarele cărților, până când a ajuns la un titlu care i-a plăcut: Castelele Irlandei. Nu era un roman, dar nu conta. A răsfoit cartea, citind titlurile din capul fiecărei pagini. Era o istorie a castelelor, unele dintre ele aflate în ruină, altele intacte, totul reprodus pe hârtie lucioasă, în fotografii care de care mai frumoase. Curiozitatea lui Ellen a fost aţâţată. Nimic nu i se părea mai romantic decât o ruină.

Capitolul 3

Cocoșul a cântat în zori, dar Ellen era deja trează. De la fereastra dormitorului ei, farul se vedea acum și mai clar. O parte din învelișul lui exterior alb încă era acolo, straniu în lumina slabă a dimineții, însă scheletul înnegrit era expus precum coastele calcinate ale unei vechi corăbii, în voia vântului și a pescărușilor care îndrăzneau să se avânte până la el. Ellen a rămas la fereastră, privindu-l mult timp. Imaginea abandonului avea ceva captivant, care pe ea o transpunea într-o stare de melancolie. O atrăgea în același mod în care o atrăgeau castelele în paragină și-și dorea să afle cum murise acea tânără și de ce se dusese acolo.

Marea era netedă ca satinul, stâncile păreau inofensive în atmosfera de pace a pământului care se trezea. Liniștea era o noutate pentru Ellen, ea fiind obișnuită cu zgomotul citadin. Însă simțea cum acea liniște o copleșea pe furiș, diafană ca puful, iar, pentru o clipă, s-a pierdut în peisaj. Gândurile i-au amuțit, mintea i-a devenit ușoară. Ellen s-a contopit cu acel unic moment, simțind infinitul în peisajul încremenit, atemporal.

Atunci a auzit zgomotul făcut de Peg jos, la bucătărie, țăcănitul lăbuțelor de câine și grohăitul purcelului. Ușa de la intrare s-a deschis, iar Ellen și-a urmărit mătușa ieșind din casă însoțită de Bertie și de Domnul Bursuc. Acesta din urmă a adulmecat, fericit, pământul, pentru ca apoi să ridice un picior lângă gard. Peg a traversat câmpul îmbrăcată într-un palton maro, gros, cu bocanci în picioare, cu o căciulă de lână îndesată bine pe cap și ținând o găleată mare, neagră, în mâna înmănușată. Părea că s-ar fi putut rostogoli la vale, dacă ar fi vrut.

Era ciudat să te gândești că Peg împărțea același ADN cu mama lui Ellen, care era zveltă, impecabil îmbrăcată și dichisită. Madeline Trawton se coafa la un salon șic din Chelsea de trei ori pe săptămână și-și făcea cu regularitate manichiura și diverse tratamente cosmetice. Ellen nu-și putea imagina că mătușa Peg își făcuse vreodată manichiura, ca să nu mai vorbim de tratamente cosmetice. Făcea impresia unei persoane solitare, era ușor gârbovită, dolofană precum un cozonac de Crăciun, iar Ellen era surprinsă de afecțiunea pe care o simțea pentru o femeie pe care abia dacă o cunoștea. A urmărit-o numărând oile și apoi fluierând tare, răsuflarea înălțându-i-se ca un fum în aerul rece al dimineții. Ellen a crezut că fluiera după câine,

însă, o clipă mai târziu, un măgăruș cenușiu, mițos, a apărut de după creasta dealului. Odată ajuns la Peg, el și-a vârât botul în găleată și a lăsat-o pe stăpâna lui să-l mângâie afectuos pe cap și pe urechi. Oile s-au adunat și ele în jurul ei, până când Domnul Bursuc a intrat în acțiune, îndepărtându-le, gelos. O oaie cu un gât mai lung s-a opus păstoritului Domnului Bursuc, lipindu-și și mai mult corpul moale, lânos, de Peg. Lui Ellen i s-a părut că oaia aceea arăta foarte bizar, până când și-a dat seama că nu era deloc o oaie, ci o lamă, și a zâmbit dându-și seama de excentricitatea mătușii ei și întrebându-se ce părere ar fi avut mama ei despre asta.

De cum s-a gândit la mama, a plecat de la fereastră, și-a scos iPhone-ul din geantă, l-a pornit și a așteptat să se încarce mesajele. Inima a început să-i bată cu repeziciune, iar neliniștea pe care o simțise la Londra i-a revenit, spulberând pacea de care se bucurase cu doar câteva clipe mai înainte. A început să asude pe măsură ce intrau mesajele: SMS-uri, e-mailuri și mesaje vocale. A tras concluzia că vestea se răspândise. S-a uitat la ele cu teamă. William, mama ei, tatăl ei – care nu se amesteca de obicei în conflictele domestice –, Leonora și Lavinia, Emily și numerosul ei grup de prietene, cu toți încercaseră să intre în contact cu ea într-un fel sau altul. Ellen s-a simțit năpădită de un val de panică. Era copleșitor. Fugind din Londra, asta voise să evite: oameni, nenumărați oameni care să-i spună cum să-și trăiască viața. Ar fi vrut să dispară cu toții.

Cuprinsă de un atac din ce în ce mai puternic de claustrofobie, și-a tras în grabă pe ea blugii și un pulover. Și-a pus telefonul în buzunarul de la spate și a coborât iute scara, din două în două trepte. A ignorat șirul de cizme de cauciuc ale lui Peg și și-a încălțat cizmele ei de piele, punându-și pe ea haina din imitație de blană. Odată ieșită afară, aerul rece a lovit-o în plin, arzându-i plămânii, aducând-o în fire cu puterea unui șoc. De ce nu făcuse asta mai din vreme, s-a întrebat, enervată. A traversat curtea pietruită, a sărit peste poartă și a ieșit în câmpul pe care se afla Peg, care vorbea acum cu lama.

– Bună dimineața, i-a spus mătușa nepoatei, văzând-o cum se îndrepta hotărâtă, cu pași mari, spre ea.

Băgând de seamă ce expresie tulburată avea Ellen, Peg a devenit serioasă.

– Ești bine, drăguțo?

Ellen a răsuflat adânc și s-a cutremurat, fără să bage în seamă lama, care o studia cu un aer arogant.

– Mă duc pe malul mării, a spus ea îndesându-și mâinile în buzunare.

– Acum? Înainte de micul dejun?

– Am chef de o plimbare de înviorare.

Peg s-a încruntat. Recunoștea teama atunci când o vedea.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu, mă descurc, i-a răspuns Ellen zâmbind vag.

– Ce ai vrea să mănânci după ce te întorci, ouă și bacon, terci de ovăz?

– N-am mâncat niciodată terci de ovăz. De obicei mănânc fructe. Mama insistă să nu mănânc mult, ca să nu mă îngraș..., a început ea, vrând să adauge: „înainte de nuntă“, dar oprindu-se la timp.

Peg s-a încruntat, ca și cum Ellen ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Iisuse, copilă, trebuie să mănânci! Uită-te la tine, ești numai piele și os. Mama ta e dusă cu pluta. Am să-ți fac niște terci cu miere și cu un pic de banană și o să fii alt om.

Ellen și-a înghițit lacrimile. Voia atât de mult să fie alt om.

Peg s-a uitat la picioarele fetei.

– Ești sigură că vrei să-ți strici cizmele alea bune ale tale?

– Nu-mi pasă, i-a răspuns Ellen răsucindu-se pe călcâie. Pielea e rezistentă și, sincer, mă doare-n cot. Nu stau mult.

Oile s-au dat de-o parte și de alta, iar ea a luat-o la vale cu pas iute. Peg a rămas o clipă privind-o, cu mâinile în șolduri și cu o încruntare încrețindu-i fruntea pe sub căciulă.

Cu cât Ellen mergea mai iute, cu atât se simțea mai bine. Aerul era înviorător, iar obrajii i s-au înroșit și au început s-o usture. A ajuns la un drumeag și l-a traversat, luând-o pe o potecă ce se întindea, prin iarba înaltă, până la țărm. Ruina unei colibe de piatră se înălța, mohorâtă, lângă rămășițele roase de vreme ale unui gard. Pe acoperiș crescuseră buruieni și arbuști, iar semințele lor dăduseră lăstari până și în găurile dintre pietrele zidurilor. Cu timpul, coliba avea să se întoarcă în pământul din care venise, iar valurile aveau s-o mănânce. Totul avea să dispară într-o bună zi, a filosofat Ellen în gând, pentru

că nimic material nu rezistă. De aceea trebuie să trăiesc viața pe care vreau eu s-o trăiesc, pentru că într-o zi nici eu n-o să mai fiu.

În acel moment marea era la reflux, lăsând în urma ei o plajă de nisip de un galben pal. Bolovani negri erau presărați ici și colo, ca niște foci adormite, iar pescărușii albi țopăiau pe lângă micile bălțoace, în căutarea hranei. Vântul șuiera în jurul farului abandonat precum un stol de duhuri jucându-se printre vechi oseminte, iar Ellen a tras prelung aer în piept, până în adâncul plămânilor. Odată cu expirația, ea a simțit cum se elibera și de tensiune, iar umerii i s-au relaxat. Imaginea mării și a cerului fără de hotar a eliberat-o de greutatea ce o apăsase pe piept. Ellen a trăit în clipa aceea un minunat sentiment de ușurare. A început să meargă pe nisip, fără să-i pese că cizmele ei cele scumpe se udau, îndreptându-se cu pași mari către ocean. Cu cât se apropia mai mult de apă, cu atât vuietul mării creștea în intensitate. Era un sunet plăcut, nu ca vuietul traficului, iar ea a tras în piept cu nesaț aerul sărat. Vântul îi răvășea părul, iar umezeala i-l încrețea, astfel încât zulufii castanii îi jucau în toate părțile, pe spate și pe față. Fără să regrete nici măcar o clipă, Ellen și-a scos iPhone-ul din buzunarul blugilor și l-a aruncat în mare, cât a putut de departe. Telefonul a căzut cu un plescăit, apoi a dispărut.

Făcând asta, ea a simțit o imensă eliberare. Duse erau mesajele sâcâitoare. Dusă era orice legătură între ea și Londra. Era ca și cum i-ar fi aruncat pe mama ei și pe William, pe surorile și pe prietenele ei – de fapt, întreaga ei viață – în apă. Se scufundaseră cu toții odată cu acel telefon, iar ea rămăsese acolo, singură pe o plajă goală, în sfârșit eliberată de îndatoriri, de responsabilități și de carapacea oribilă ce o ținuse prizonieră. Trecuse un pod și îl distrusese în urma ei. Acum putea fi oricine ar fi vrut să fie. A zâmbit, satisfăcută, lăsând vântul să-i ducă trecutul departe. Privind întinderea vastă a mării, Ellen și-a dat seama că lumea era plină de infinite posibilități.

A făcut cale întoarsă pe plajă cu un pas mai sprinten, a traversat drumeagul și a urcat dealul pe care oile pășteau liniștite, iar măgărușul stătea singur, privind marea. Când i s-a ivit casa înaintea ochilor, Ellen a văzut câteva mașini parcate pe pietriș, lângă Volvo-ul lui Peg, la fel de vechi și de pline de noroi ca și el. Ellen s-a întrebat cine oare venise în vizită atât de dimineață.

După ce a deschis ușa, a simțit un miros pătrunzător de bacon prăjit. Domnul Bursuc a venit, dând din coadă. Ea l-a mângâiat, iar apoi și-a scos haina și cizmele. Pielea era pătată la vârfuri, acolo unde apa le udase, dar Ellen nu s-a sinchisit. Cizmele aparțineau vieții pe care era

sigură acum că n-o mai dorea. Din bucătărie se auzeau voci, mai ales voci grave, masculine. Ea a intrat, timid.

– A, iată-te, drăguțo. Vino să-ți cunoști familia, i-a spus Peg cu fața luminată de un zâmbet de fericire.

Așezați în jurul mesei, ținând în mâini căni cu ceai, erau patru bărbați cam de vârsta lui Peg și un altul mai tânăr, mai apropiat de vârsta lui Ellen. Ea i-a privit uluită.

– Ei sunt unchii tăi: Johnny, Desmond, Ryan și Craic, iar el e Joe, fiul lui Johnny.

Nici unul nu s-a ridicat în picioare ca s-o salute, dar cu toții și-au scos șepcile. Curiozitatea din privirile lor era la fel de prost mascată precum foamea din ochii unor lupi.

– Mă tem că după ce au auzit de venirea ta, au vrut cu toții să fie primii care să te cunoască mai bine, a adăugat Peg.

Asta e familia mea, și-a spus Ellen cu scepticism, privindu-i pe bărbații grosolani și păroși ca și când ar fi fost o altă specie. La prima vedere, nu semănau deloc cu mama ei. Era oare cu adevărat posibil să împartă același sânge? Ellen a făcut un efort conștient de a se liniști și a întins mâna, politicos. În anii de stat la internat, se antrenase să-și ascundă sentimentele. Atunci când o situație neobișnuită amenința s-o dezechilibreze, putea să găsească oricând refugiu în bunele maniere.

– Așadar, voi sunteți frații mamei? i-a întrebat ea.

A dat mâna pe rând cu fiecare, iar ei și-au repetat numele, privind-o de parcă și ei se chinuiau să-și regăsească propriile caracteristici reflectate într-ale ei.

– Eu sunt Desmond și sunt cel mai mare dintre frații Byrne, a spus primul, cu un aer important. Soția mea, Alanna, a vrut să vină și ea, dar a trebuit să meargă la muncă, așa că pe ea o s-o cunoști mai târziu.

– Abia aștept s-o cunosc, a spus Ellen, intimidată de înfățișarea posomorâtă a lui Desmond.

El era cel mai mare dintre toți, avea un piept lat, umeri solizi, musculoși, și un gât scurt, gros. Avea părul negru și sârmos, înspicat cu alb, și o barbă neagră, lânoasă, ce acoperea o față mare, serioasă. Arăta ca un bărbat capabil să doboare pe cineva dintr-o simplă

mișcare a degetelor.

– Eu sunt Johnny, iar el e fiul meu, Joe, a intervenit bărbatul mai scund de lângă el.

Asemenea lui Desmond, Johnny avea ochi albaștri, înfundați în orbite, dar expresia lor era mai blândă și mai sensibilă decât cea din ochii fratelui său. Avea și el barbă, dar firele ei păreau moi și îi acopereau mai puțin din față, și, spre deosebire de Desmond, care era binecuvântat cu o claie de păr, Johnny chelea.

– Bună, a spus fiul lui Johnny.

Avea mâna caldă, strânsoarea fermă, iar Ellen aproape că a icnit de durere atunci când falangele i-au trosnit între degetele lui.

– Scuze, n-am vrut să te rănesc, a spus el zâmbind strâmb.

Era foarte frumos atunci când zâmbea, și-a spus Ellen, imaginându-și că, probabil, și tatăl lui fusese frumos ca el în tinerețe, fiindcă semănau foarte mult, cu excepția ochilor lui Joe, care erau de un verde intens precum cel al mușchiului ce creștea pe copaci.

– Nu-și cunoaște propria forță, flăcăul ăsta, a spus Ryan scuturându-și părul castaniu a dispreț batjocoritor. Îmi cer scuze pentru nepotul meu, numai mușchi, și minte, ioc! a zis el râzând și lăsând să i se vadă dinții îngălbeniți și strâmbi. Așa se face, băiete, l-a dăscălit el pe Joe, strângând delicat mâna lui Ellen. Mă bucur să te cunosc, Ellen. Eu sunt Ryan.

– Bună, Ryan, a râs Ellen, găsind că mâna lui era caldă și moale, ca un aluat.

– Iar eu sunt Craic, a spus ultimul dintre ei.

Ochii lui de un cenușiu pal aveau o căutătură timidă, iar pielea îi era mai albă cu câteva tonuri decât cea a fraților săi. Dintre toți unchii, el semăna cel mai mult cu mama ei, iar Ellen i-a zâmbit jovial, liniștită să descopere ceva familiar printre chipurile necunoscute care o priveau. Dar în ciuda similitudinii, între ea și ei erau lumi distanță. Accentul irlandez al bărbaților era puternic, mâinile lor erau mari și aspre. Ellen s-a gândit la pielea fină a tatălui ei și la unghiile lui curate. El avea mâinile unuia care muncise într-un birou confortabil din Mayfair și care savurase prânzuri lungi la White's, cel mai vechi club al domnilor sus-puși din Londra, în compania prietenilor lui. Mâinile unchilor ei îi aminteau de constructorii care lucrau constant la

casa din Eaton Court, ca să satisfacă pretențiile nemăsurate ale mamei ei – ori nevoia acesteia de a evita plictiseala cu orice preț.

– Vino și ia loc, drăguțo, i-a spus Peg lui Ellen. Am niște terci pentru tine, și ceai.

Jack s-a cocoțat pe spătarul scaunului din capul mesei, pe care ședea Ryan. Unchiul lui Ellen n-a părut să-l observe stând acolo, sau era atât de obișnuit cu bizarii colocatari ai surorii lui, încât l-a ignorat așa cum ai fi făcut cu o piesă de mobilier sau cu un ceainic. Ellen s-a așezat pe scaunul liber de lângă piciorul mesei. Peg i-a pus în față un bol cu terci de ovăz. Adăugase un fir auriu de miere, care cobora descriind o spirală în lichidul ce aburea ademenitor.

– Ia spuneți-mi, voi ce mâncați? i-a întrebat Ellen rupând tăcerea stânjenitoare, căci acum se holbau cu toții la ea de parcă ar fi fost un animal exotic pe care Peg îl salvase dintr-o țară străină. Mătușa Peg v-a pregătit un festin!

– Ouă cu bacon pentru băieți, a spus Peg turnând ceai în cana ei. Mănâncă, drăguțo. Aici nu ne formalizăm.

– Întotdeauna vă luați aici micul dejun? I-a întrebat Ellen pe Joe, fiindcă el era de vârsta ei și cel mai puțin înfricoșător.

Joe a zâmbit, iar ochii adumbriți i-au scânteiat malițios.

– Cum de nu! O cană de ceai e, de obicei, singurul lucru din meniu. Nu-i așa, Peggine?

Ea l-a plesnit peste cap, în joacă. Joe avea părul des, negru, lucios, și o față prelungă, poznașă. Ellen a observat afecțiunea cu care el își privea mătușa.

– Peg nu vine la pub, așa că trebuie să venim noi aici, a adăugat Johnny, cu un rânjet.

– De ce nu mergi la pub, mătușă Peg? a întrebat-o Ellen.

– Prea multă lume, a răspuns ea ridicând din umeri.

– Bucătăria lui Peg e un loc minunat ca să stai la o șuetă după o zi lungă de muncă, a intervenit Johnny, politicos. Ceaiul pe care-l face ea e tare, nu glumă!

– Eu sunt proprietarul cârciumii, a spus Craic. Dar n-o iau personal, a

adăugat el făcându-i cu ochiul surorii lui.

– Olul cu aur e al dumitale? a repetat Ellen, impresionată.

Nu mai cunoscuse niciodată un cârciumar.

– Eu mi-s, asta mi-i crucea.

Desmond și-a ridicat cana cu ceai și a zâmbit pieziș.

– Practica te face perfect, cred mulți, dar nici un bărbat nu se poate lăuda că a ajuns un băutor perfect, oricât ar încerca.

– Cine a scris asta? a întrebat Ellen.

– Nu știu, dar sigur a fost irlandez!

Toată lumea a râs cu poftă. Stânjeneala s-a spulberat și au început să vorbească unii peste alții în același timp, cu voci groase și mormăite, ca de urși. Peg se agita pe lângă ei, prăjind pâine și turnând ceai, iar Ellen și-a amintit de silueta ei solitară în mijlocul câmpului, atât de diferită de gazda jovială din acel moment, care se învârtea de colo colo prin bucătărie, cu fața radiindu-i de plăcere.

Ellen nu cunoscuse niciodată o familie mare. Tatăl ei, Anthony, provenea dintr-o familie aristocratică din Norfolk, proprietară, de peste patru sute de ani, a unei mari și frumoase moșii, Hardingham Hall. După moartea tatălui lui Anthony, fiul cel mare, Robert, moștenise reședința familiei și titlul de marchiz de Zelden. Fiul lui Robert, George, preluase, așa cum se cuvenea, titlul de conte, iar Anthony, tatăl lui Ellen, rămăsese pur și simplu Lord Anthony Trawton. Sora lui, Anne, se măritase cu un scoțian și plecase să trăiască la Edinburgh, iar Anthony, desigur, se stabilise la Londra. Fiind o familie mai degrabă rece, petreceau puțin timp împreună în afara tradiționalelor reuniuni de Crăciun de la Hardingham Hall, unde se prefăceau cu toții a fi o familie unită, făcând paradă la biserica locală și promițând să se străduiască mai mult să se vadă anul următor. N-o făceau niciodată. Ellen stătea în mijlocul proaspăt descoperitelor rude, încercând să le priceapă vesela persiflare, minunându-se de lumea pe care mama ei alesese s-o țină ascunsă și dorindu-și să fi făcut mereu parte din ea.

– Mi-ar plăcea să ies cu voi astă-seară și să beau ceva la Olul cu aur, le-a propus Ellen, înghițind și ultima lingură de terci cu regret. N-am fost niciodată într-un pub irlandez adevărat.

– Păi, e pierderea ta, atunci, nu? a spus Johnny.

– Trec eu să te iau, s-a oferit Joe.

– Atunci, ai să ne cunoști pe toți, a adăugat Johnny.

– Dar ești pregătită pentru noi toți? a întrebat Ryan, scuturându-și părul roșcat, cârlionțat.

– Acum sunt pregătită, nu? Și sunteți deja mulți aici, a spus Ellen râzând.

– Ai să fii grozavă, drăguțo, a încurajat-o Peg bătând-o pe umăr în timp ce se apleca să-i ia bolul de terci gol. Vezi, n-aveai nevoie decât de niște terci ca să-ți revină culoarea în obraji.

– Și ce mai face Maddie? a întrebat Desmond lăsându-se pe spate în scaun.

În cameră s-a așternut liniștea, iar stânjeneala s-a pogorât din nou peste ei, ca un nor greu. Frații lui s-au privit între ei, încurcați, dar Desmond nici n-a tresărit. Nu arăta ca un om căruia să-i pese prea mult de tact.

– Foarte bine, a răspuns Ellen cu dezinvoltură.

– Ce părere are de venirea ta aici, în patria-mamă, la noi? a întrebat-o Johnny scărpinându-se în cap, agitat.

– Nu știe că e aici, a răspuns Peg în locul ei.

Bărbații au făcut ochii mari.

– Nu știe că ești aici? a repetat Ryan. Da' atunci unde naiba crede că ești?

– Undeva în Anglia, la țară, încercând să scriu un roman.

– Ești scriitoare, nu-i așa? a întrebat-o Joe. Ce grozav!

– Încerc să fiu scriitoare, ar fi exprimarea mai corectă, a spus Ellen pufnind, ca și cum n-ar fi fost cu adevărat foarte important dacă devenea scriitoare sau nu.

– Despre ce scrii? a întrebat-o Joe.

– Romane, știi tu, mister, relații, viață, a răspuns ea pe un ton afectat.

Oswald mi-a povestit despre castel. Pare un loc bun unde să plasez acțiunea cărții mele.

– Poți să vii azi cu mine și cu Joe, dacă vrei. Noi lucrăm acolo. Eu sunt administratorul moșiei, iar Joe doar fumează și se uită, a spus Johnny chicotind. Găgăuță cel trândav!

– Da, să-i facem pe plac babacului, a spus Joe dând ochii peste cap. Să-l lăsăm să creadă că face totul singur, a zis el în derâdere, iar apoi i s-a adresat din nou lui Ellen: Acolo sunt o mulțime de fantome despre care ai putea să scrii.

– Nu-l asculta, drăguțo. Singurele fantome sunt ăștia doi, care taie frunză la câini după o beție la Olul cu aur, a intervenit Peg.

– Eu cred că n-au prea multe de făcut pe-acolo, a adăugat Ryan. Castelul e ferecat, iar domnul Macausland e la Dublin mai tot timpul. Dacă ei ar sta toată ziulica la picnic, nimeni n-ar ști sau nu s-ar sinchisi.

– Păi, și dacă maică-ta nu știe că ești aici, tu cum ne-ai găsit? a revenit Desmond asupra subiectului, aruncându-i lui Ellen o privire fixă și pătrunzătoare.

– Datorită scrisorilor și felicitărilor de Crăciun ale mătușii Peg, pe care mama le ține într-un sertar. Am crezut că mătușa Peg e singura ei soră. N-am știut că are patru frați.

– Să fii sigură de asta, a mormăit Desmond. Și ce-ai să-i spui?

Ellen a ridicat din umeri.

– N-am să-i spun nimic. Ochii nu văd, inima nu doare. Nu trebuie să știe că v-am găsit.

Și-a coborât privirea, fiindcă a simțit că mătușa Peg vedea dincolo de aparențe. Femeia mai vârstnică o privea, gânditoare, de lângă godin. Ellen știa prea bine că povestea ei avea informații lipsă, unele pe care nu era pregătită să le împărtășească, dar și-a simțit obrajii arzând, îmbujorați de vinovăție, pentru că știa că mătușa Peg bănuia acum că fugise de acasă.

– Mi-ar plăcea mult să văd castelul, a spus ea, dorind să ocolească subiectul care nu-i convenea.

Nu voia să mai vorbească despre mama ei. Nu-i plăcea să se simtă

interogată, mai ales într-o chestiune în care ascundea atât de multe.

– Ei bine, nici un timp nu-i mai prielnic decât prezentul, a spus Johnny ridicându-se de pe scaun. Mulțumesc pentru micul dejun, Peg.

– Să nu vă mai prind la ușa mea mâine, sperând c-o să primiți din nou de mâncare, ne-am înțeles?

– Prea târziu, Peggine, a râs Joe. E un mod grozav să-ți începi ziua.

– Sunteți ca o haită de dulăi, a răspuns Peg. Valea, acum, să nu vă mai văd! Eu am treabă.

– Ce mai face veverița aia? a întrebat-o Craic.

– Hibernează. Și, apropo, e mascul și îl cheamă Reilly.

– Ești grozavă, Peg, a spus Desmond bătând-o pe umăr.

– Cu lingușeala n-o să ajungi nicăieri, Desmond Byrne. Acum, ieșiți din casa mea cu toții, i-a îndemnat ea mânându-i afară ca pe o turmă de oi.

– Ești sigură că nu vii la pub? a întrebat-o Desmond cu vocea lui hodorogită, devenită dintr-odată surprinzător de blândă și de plină de compasiune.

– Nu, i-a răspuns ea pe același ton, de parcă ar fi existat în aer ceva inexprimabil între ei, ceva de care amândoi erau acut conștienți, nedorind totuși să vorbească despre asta.

– În regulă, atunci o să bem o halbă cu nepoata noastră, a cedat el.

– S-o aduceți întreagă acasă, ne-am înțeles?

– Am eu grijă de asta.

Peg și-a dat seama că Ellen era nemulțumită de haina ei de blană artificială. Era genul de haină cel mai nepotrivit de purtat la țară.

– Ia o pereche de bocanci de la mine, drăguțo. O să te înnoroiești toată până să ajungi la castel cu băieții, și s-ar putea să și plouă, așa că ia-ți și o pelerină de ploaie. Hăinuța aia pufoasă a ta e tare drăguță, așa că n-ai vrea s-o strici.

Ellen s-a decis să-și îmbrace totuși haina, dar a acceptat bocancii. Nu erau șic, dar erau confortabili și i se potriveau perfect.

– Purtăm aceeași mărime la încălțăminte! i-a strigat ea lui Peg.

– Probabil că suntem rude, i-a răspuns mătușa ei, râzând. Ne vedem mai târziu. Și să nu crezi toate poveștile lui Joe, bine? Are numai prostii în capul ăla.

– Ador poveștile cu fantome, a răspuns Ellen în timp ce ieșea din casă, pe urmele băieților.

– Și eu le-am adorat cândva, a adăugat Peg aproape pentru sine.

Ellen s-a întors spre ea și a văzut chipul disperat de trist al mătușii, ca și cum un foc i-ar fi devastat cândva inima, exact așa cum se întâmplase cu farul.

Capitolul 4

Plutesc incert, legată de pământ, dar neaparținându-i. Faptul că pot să fiu oriunde vreau după cum poftesc nu e o consolare prea mare. N-am trup. Sunt ca un vălătuc de fum care nu moare niciodată, plutind dintr-un loc într-altul prin simpla putere a voinței. În clipa asta sunt la Dublin, iar în următoarea, în Connemara. Cât de ușor ar fi fost dacă, întrupată fiind, aș fi călătorit astfel! Și totuși, anii m-au însingurat. Am pierdut șansa de a ajunge în cer, dar nici pe pământ nu joc vreun rol. Pot doar să observ, ca într-un vis, viețile celor pe care îi iubesc. N-am nevoie de somn și nu mi-e foame niciodată. Nu simt pe piele frigul, nici ploaia, și totuși mediul rural irlandez îmi provoacă o profundă și persistentă plăcere, ca întotdeauna; poate că simt asta cu atât mai mult cu cât nu mi-a mai rămas nimic altceva.

Frustrarea pe care am simțit-o la început s-a mai potolit și m-am resemnat cu această nonexistență. Sunt singură, dar nu abandonată. Spiritele trec pe coridoarele castelului fără să mă bage în seamă. Aș putea să înnebunesc încercând să le alerg, să scotocesc încăperile în căutarea tovărășiei lor. Spiritele astea sunt ca negura care se împrăștie în aer, ca răsuflarea într-o dimineață rece de iarnă. Cred că ele erau aici și pe vremea când eu trăiam, că existau în această dimensiune paralelă, la fel de dezinteresate de mine precum sunt și acum. Nu știu unde se duc și de ce nu vor să comunice deloc cu mine. Mi-ar plăcea să am un prieten.

Nu mi-a plăcut niciodată Dublinul. Eu sunt întru totul o fată născută și crescută la Galway. Am urât zgomotul și betonul pe când trăiam, și le urăsc și acum, moartă fiind. Și totuși, le îndur bucuroasă prezența, doar ca să fiu lângă copiii mei. Mă bucur că sunt sănătoși și fericiți, pentru că trebuie să recunosc că sunt fericiți. Și-au îngropat mâhnirea așa cum îngroapă câinii oasele adânc în pământ, amintindu-și însă mereu de ele. Într-o zi o să mă scoată la suprafață și o să plângă din nou pentru pierderea suferită, fiindcă așa funcționează mâhnirea. Nu-i simplu să faci să dispară o durere atât de profundă. Omul poate doar s-o acopere, sperând să uite cu timpul. Dar în mod inevitabil, mai devreme sau mai târziu, o să trebuiască s-o înfrunte și s-o înfrângă, fiindcă, exact așa cum pământul scoate până la urmă la suprafață toate osemintele îngropate, inima omului scoate la suprafață durerea. Poate că n-am cum să-mi îmbrățișez copiii atunci când au nevoie de alinarea mamei lor, dar sunt chiar lângă ei, ca o umbră pe care n-o pot vedea, și o să le fiu alături și atunci când durerea lor o să iasă la

suprafață ca să-i pună la încercare.

Ce-aș putea să spun despre Conor? El nu și-a îngropat durerea așa cum au făcut-o Ida și Finbar. O poartă cu el ca pe un tăciune aprins în adâncul inimii. Dacă aș fi știut că m-a iubit atât de mult, n-aș fi făcut niciodată ceea ce am făcut. Of, Conor, dragostea mea, de ce nu m-ai iubit așa câtă vreme am fost vie?

El își petrece acum majoritatea timpului la Dublin, și totuși filmele pentru care a muncit atât de mult și cu atât entuziasm ca să le producă s-au uscat ca niște hortensii neudate. Bea prea mult și petrece prea intens, în speranța că zgomotul făcut de oameni și de muzică o să-l facă să-și uite durerea din suflet și mustrările de conștiință. Ori de câte ori îi duce pe copii la Ballymaldoon, nu se apropie de castel. Colindă dealurile călare, cu părul negru fluturându-i ca o coamă în bătaia vântului, în vreme ce calul sare peste gardurile de piatră și peste șanțuri. Se plimbă pe plaje, o siluetă mohorâtă și singuratică pe fundalul nisipului alb al mării agitate. Nu știe că eu sunt chiar lângă el, pentru că nu las urme de pași în nisip, iar atunci când vreau să-l iau de mână, sunt la fel de rece și de imaterială precum vântul însuși.

Nu se duce în oraș. Olul cu aur e plin de cleveteli, iar el nu poate să îndure privirile acuzatoare și șușoteala. L-au privit cu suspiciune de la bun început, de când a cumpărat castelul acela acum mulți ani. Era un orășean din Dublin, cu mamă englezoaică și tată irlandez, și oricât de mult s-ar fi crezut el irlandez, irlandezii pursânge o să spună mereu că un anglo-irlandez e în primul rând englez, iar abia după aceea irlandez. Dar lucrurile pur și simplu nu stau astfel cu Conor, și n-au stat niciodată. El iubește Irlanda din toată inima, o inimă în care nu e loc pentru Anglia. Însă ei i-au luat în nume de rău faptul că n-a stabilit relații cu nimeni, că n-a dat petreceri costisitoare pentru localnici și, mai rău, că n-a mers la slujbele de la biserică. Dar Conor nu e un om credincios, deși e un cugetător profund, iar eu știu că se simte mai apropiat de Dumnezeu în natură decât în biserică. Mă întreb acum dacă lui i se pare că Dumnezeu l-a trădat – dacă se îndoiește că ar exista de fel un Dumnezeu. Mi-ar plăcea să spun că eu, moartă fiind, am aflat; dar am ales să rămân legată de pământ, așa că știu la fel de puțin despre Dumnezeu pe cât știe și el. Știu, doar, că nu murim, pentru că eu sunt o dovadă suficientă în sensul ăsta. Dar unde ne ducem după, o să trebuiască să aștept ca să văd. În momentul de față am ochi doar pentru cei pe care îi iubesc; nu îndrăznesc să-i ridic la ceruri, în cazul în care aș fi ispitită.

La vremea la care Conor s-a însurat cu mine, eram o fată irlandeză visătoare, care dorea să devină actriță. Ne-am întâlnit la Galway, pe

platourile unui film pe care îl producea el. Aveam un rol mic și toată lumea spunea că i-am atras atenția pentru că voiam să evoluez în carieră. Dar adevărul e că ne-am îndrăgostit. Eu am fost atrasă de natura lui romantică și creativă, iar el, de a mea. Mi-a spus că eram genul de fată care inspira poezii, tablouri și cântece. Dar oricât mi-aș fi dorit, nu eram acel gen de fată care să obțină rolul principal într-un film de proporții. Așa că am ajuns la castelul Ballymaldoon și m-am dedicat creșterii celor doi copii ai noștri, mulțumindu-mă cu poeziile scrise de Conor despre mine și cu tabloul comandat de el ca să fie agățat deasupra șemineului din salon. Conor era tot ce îmi doream și știam că, atâta vreme cât eram cu el, n-aveam să-mi doresc vreodată altceva. N-aveam să plâng după viața de actriță la care renunțasem atât de ușor și n-aveam să visez la faimă și adulație pentru că, dacă eram lumina ochilor lui Conor, nu mai simțeam nevoia să strălucesc în ochii altcuiva. Dar dragostea e un lucru ciudat. Uneori, oricât de multă dragoste ar primi cineva, nu știu cum se face că nu-i niciodată de ajuns.

Atunci când nu mai pot îndura apăsarea Dublinului, plutesc printre copacii semeți și printre dealurile din Connemara, iar inima îmi cântă de bucurie. Alunec pe deasupra lacului în oglinda căruia norii se reflectă de parcă ar fi scene din viața mea, scene pe care le privesc cu detașare, de parcă ar aparține altcuiva. Stau sus, pe faleză, privind farul dărăpănat unde viața mi s-a sfârșit. Privesc de la depărtare, fiindcă nu pot să mă duc acolo. Zăbovesc în locurile pe care le iubesc: castelul, biserica marinarilor, plajele, falezele și dealurile. Dar nu pot să vizitez farul, pentru că amintirile mele sunt prea dureroase ca să fie retrăite. Regretul continuă să fie spinul din inima mea și sufăr în fiece clipă a morții mele.

Iar apoi, într-o dimineață rece de februarie, iată-mă bântuind câmpurile din preajma castelului și văzând o străină pe moșia mea, o străină frumoasă, cu părul negru ca pana corbului, însoțită de Johnny și Joe Byrne. Cât timp Conor e la Dublin, bărbații aceia au grijă de moșie. Dar în afară de doamna Haggett, care vine săptămânal pentru curățenie și ca să șteargă praful în cochilia care mi-a fost cândva casă, nici o altă femeie n-a pus piciorul aici. Până acum.

Sunt înmărmurită. A trecut multă vreme de când mi-a stârnit cineva interesul. Mă duc mai aproape și văd că e într-adevăr adorabilă. Are ochi adânci, căprui-roșcați, cu mici stropi aurii. Pielea îi e tânără și netedă; are buze cărnoase, ce lucesc de la luciul pe care și l-a dat pe ele. Are aerul unei străine de locurile astea, atitudinea aceea de mirare și de nesiguranță în fața unui loc necunoscut, și e îmbrăcată cu cea mai ridicolă haină pe care am văzut-o vreodată, dar presupun că blana

artificială e la modă și că de aceea o poartă. Poate că e iubita lui Joe, dar nu se ating ca niște îndrăgostiți și nu există fiorul atracției între ei. Sunt rude, dar eu știu că Joe are doar frați.

Cei trei se plimbă pe domeniile castelului. Îmi dau seama că fata e uluită de măreția casei mele. Asta nu mă surprinde. Astăzi cerul e la fel de albastru ca marea, cu nori albi, spumoși, plutind pe el ca niște bărcuțe. Soarele strălucește, luminos, și, din când în când, atunci când un nor îl acoperă, valea se cufundă în umbră, iar aerul devine umed și rece. Pe urmă norul își vede de drumul lui, iar lumina se revarsă peste dealuri precum un val uriaș, înghițind umbra și lovindu-se de castel într-o explozie ametitoare de strălucire. E ca și cum Dumnezeu și-a deschis cufărul cu comori plin de aur, el fiind acela care aprinde cerul. Atenția mi-e distrasă o clipă de frumusețea momentului, însă pe urmă îmi aud rostit numele și revin la micul grup care se plimbă în jurul lacului.

– Ia spune-mi, cum era Caitlin Macausland? îl întreabă fata pe Joe.

Are accent englezesc elegant, așa cum are și mama lui Conor.

– Într-o doagă, îi răspunde Joe. Dusă cu zânele.

– Cum adică, nebună?

– Nu, nu nebună de-adevăratelea, doar excentrică, presupun.

– Era o mândrețe de femeie! i se alătură Johnny pe un ton admirativ. Avea o fire cumva nesăbuită. A fost cândva actriță, să știi. Era născută să fie actriță, dar a renunțat la asta atunci când s-a măritat cu domnul Macausland. Mare păcat, aș spune eu, pentru că ar fi fost o actriță bună, cred.

Joe râde, afectuos, de tatăl lui. Johnny pare mic și îndesat pe lângă fiul lui cel înalt.

– Tata a avut oarecice sentimente pentru ea, spune Joe zâmbind. Nu-i așa, tată? Haide, recunoaște de față cu Ellen, doar e de-a noastră.

Aha, deci, sunt rude. O verișoară din Anglia, poate. Mă întreb cum de e cu putință.

Johnny ridică nonșalant din umeri. E obișnuit cu tachinările fiului lui.

– Sigur, mi-era milă de ea, singură în castelul ăsta mare, în timp ce soțul ei era tot timpul plecat. Ea era o femeie care avea nevoie de

multă atenție.

– Iar tu știi totul despre așa ceva, n-am dreptate, tată? îl întreabă Joe rânjind.

– Mai ai multe de învățat despre femei, băiete, îi răspunde Johnny. Mai ales despre femeile frumoase, și, da, ea era frumoasă, trebuie să recunoaștem.

– Venea printre localnici? întreabă fata.

– Atunci când domnul Macausland era plecat, cânta la Olul cu aur împreună cu cei mai buni dintre noi, spune Joe. Avea o voce bună, puternică, în general. Tu cânți, Ellen?

Dar înainte ca ea să poată răspunde, Johnny o întrerupe, iar glasul îi e plin de melancolie:

– Era fascinantă. Of, ce să mai zic, nu-ți puteai lua ochii de la ea, conchide el.

– Fascinantă, în ce fel? vrea să știe Ellen.

– Păi, da, avea ochii ăia atât de verzi, atunci când te privea cu ei, te sfredeleau, iar tu erai ca un pește prins în năvod, prizonierul privirii ei. Era o frumusețe, nimic de zis. Păr roșu ca focul și piele albă ca laptele. Era ca o pictură.

– Și a fost pictată, îl întrerupe Joe. În sala cea mare a castelului se găsește un imens portret al ei. Domnul Macausland ne-a spus foarte clar să-l lăsăm acolo unde e. După ce a murit ea, am scos de peste tot obiectele de valoare, dar nu și tabloul acela.

Joe își vâră mâinile în buzunarele pantalonilor, iar aburii răsuflării i se revarsă în aerul umed.

– Domnul Macausland s-a mutat pe urmă jos, la râu, iar castelul a fost ferecat. E ca și cum ar fi ferecat-o și pe ea înăuntru.

– Vrei să spui că n-a putut trăi acolo fără ea?

– Nu după toate cele care s-au întâmplat la far.

Chipul lui John s-a împietrit. Nu mai arată melancolic, ci doar furios.

– Iisuse, ce teribilă irosire a vieții! spune el cu ardoare.

– Chiar a fost omorâtă? întreabă Ellen, iar aerul parcă încremenește în jurul ei.

– Nu, n-a fost omorâtă. Domnul Macausland n-a omorât-o. Cine ți-a spus asta? mormăie amenințător Johnny.

Ellen tresare la auzul tonului pe care i-a vorbit el.

– Mătușa Peg mi-a spus că așa vorbește lumea.

– Oamenii spun multe, idioții naibii! Asta nu înseamnă că e și adevărat.

Joe continuă povestea. Am auzit-o deja de nenumărate ori, dar mă interesează ce părere o să aibă fata. Dă pe dinafară de curiozitate.

– În noaptea în care a murit, ea era la far împreună cu domnul Macausland. Se pare că se certaseră, iar ea a urcat până în vârful farului. Nu se știe cum, farul a luat foc și ea a trebuit să sară ca să se salveze. Dar trupul i-a fost găsit la bază, strivit de stânci. Era pe la miezul nopții, nu-i așa? Ei bine, Dylan Murphy ieșise să-și plimbe câinele pe plajă cam cu o jumătate de oră înainte de asta, iar el jură că a văzut un bărbat plecând de acolo într-o barcă.

– Cine era bărbatul? îl întreabă Ellen, intrigată.

– Nu știe nimeni, îi răspunde Johnny ridicând iarăși din umeri.

– Sau nimeni nu spune, adaugă Joe, sumbru. Domnul Macausland a spus de nenumărate ori că el și Caitlin au fost singurele persoane prezente acolo în noaptea aceea.

– Aveți vreo teorie despre cine ar fi putut să fie acea persoană misterioasă?

Johnny se scarpină în barba lui moale, grizonantă.

– Murphy a avut vedenii, dacă mă întrebi pe mine. Băuse mult și probabil că era pilit bine.

– Dar farul cum de a luat foc? Credeam că nu mai era funcțional.

– Poliția a găsit o mulțime de lumânări pe scări, de jos până sus, spune Joe.

– Caitlin Macausland era o femeie căreia îi plăcea un pic de teatru, adaugă Johnny. Se ducea adesea cu barca la far, dar numai atunci

când domnul Macausland era plecat. El știa că era periculos și n-o lăsa să se ducă acolo nici măcar pe timp de zi. Desigur că ea nu-l asculta, după cum îi și stătea în fire. Era o neastâmpărată, asta e. De multe ori plecam de la Peg în toiul nopții și vedeam lumânări licărind în ferestrele farului. N-aveai de unde să știi ce făcea la far, dar toată lumea știa că ea și nu altcineva era acolo, și nu-și bătea capul cu asta, până la incendiu.

– Mă întreb ce făcea la far în noaptea aceea? se miră Ellen. Trebuie să fi fost îngrozitor de frig. N-a întrebat-o niciodată nimeni ce făcea?

Joe râde, iar tatăl lui râde și el, fiindcă e vorba despre ceva ce știu amândoi în egală măsură.

– Caitlin Macausland nu era genul de femeie pe care s-o iei la întrebări, spune Joe. Iar dacă făceai asta, îți răspundea în doi peri. Nu puteai să scoți nimic de la ea din ceea ce nu voia să se știe.

– Eu cred că se temea de domnul Macausland, spune Johnny, misterios, dând din cap ca pentru sine, de parcă presupusa teamă față de soțul meu ar fi răspunsul la toate. Pentru că atunci când el se afla aici, ea nu era niciodată de văzut. Nu mai venea la pub și nici în oraș nu se arăta.

– Cei care o vedeau în curtea școlii spuneau că devenea nervoasă și închisă în ea ori de câte ori soțul ei era acasă. Nici urmă de fata fără griji din perioadele în care el era plecat, o lămurește Joe, încântat să mai dea drumul unor bârfe.

– Mă întreb de ce o fi fost așa? murmură Ellen.

– Ei, domnul Macausland e un bărbat cu pretenții, îi explică Johnny. Eu știu că sufletul ei era aici, în Connemara. Era o fată de la țară, categoric. Ura orașul. Mi-a spus-o chiar ea. Obișnuia să ne ajute la grădinărit și era necăjită dacă trebuia să plece la Dublin, căci prefera să stea aici. Strașnic se mai certau din cauza asta. Cred că domnul Macausland voia să-și dea copiii la școală acolo, dar ea insista să trăiască aici. Lupta a câștigat-o ea. Cred că, până la urmă, ea câștiga mai toate luptele. Domnul Macausland se dădea bătut, probabil ca să aibă o viață mai liniștită, și dispărea la Dublin cât de des putea. Căsnicia aia puțea ca laptele stricat.

– Imediat ce a murit ea, domnul Macausland i-a luat pe copii la Dublin, spune Joe pe un ton ce sugerează că asta e ceva foarte însemnat. Nu vin pe-aici prea des, iar atunci când vin, domnul Macausland pare tare nefericit.

– Așa-i, încuviințează Johnny. De parcă viața s-ar fi gătat pentru el.

– Dar nu poate să stea departe, nu-i așa? spune Joe. Adică, ar putea vinde proprietatea, nu? Dar n-o face. De ce oare, vă întreb?

Ambii bărbați ridică din umeri, clătinând din cap.

Ajung cu toții în fața castelului. Ellen admiră turlele și turnulețele, la fel de încântată cum am fost și eu atunci când le-am văzut pentru prima oară. Măreția locului îți taie răsuflarea, chiar și într-o dimineață rece de februarie, când zidurile sunt umede și copacii sunt desfrunziți și contorsionați ca niște bătrâni suferinzi de artrită.

Johnny scoate cheia din buzunar și o vâră în lacăt. Mă iau după ei înăuntru. Mi-ar plăcea să fie un foc în vatra din sala cea mare, și mobilă, și covoare, astfel încât străina asta să poată vedea cât de frumos a fost cândva castelul meu. Dar, despuiat de tot ce îl însuflețea odinioară, castelul e acum abandonat cu tot cu amintirile lui, trist și rece ca și mine. Aproape că e mai frig înăuntru decât afară, iar aerul e stătut, colbăit, ca într-o catedrală. Vreau să deschid ferestrele, dar sunt acoperite cu placaje. Ellen simte amărăciunea de aici, îmi dau seama de asta, pentru că își îndeasă mâinile în buzunare și abia dacă scoate o vorbă. Se duce la portretul meu, o pată de culoare pe pereții incolori, și îl privește. Fața i se lungește, iar din gură îi iese un sunet prelung, de mirare.

Eu mă uit la ea prin ochii din tablou. Ne uităm una la cealaltă. Ea mă fixează cu privirea, eu o fixez cu privirea, iar ea mă vede. Da, mă vede ca și cum aș fi vie. O țin ca pe un pește în cârlig, și n-are scăpare. Johnny și Joe vin lângă ea, tăcuți, și-și ridică privirile către mine așa cum au făcut-o de atâtea ori în ultimii cinci ani, încercând să descifreze misterul morții mele. Johnny își scoate șapca în semn de respect, iar Joe a rămas fără glume pe buze. Mă admiră cu toții în tăcere. Obrajii lui Johnny se aprind, pentru că mă iubește. Joe vede viață în portret, o viață pe care n-a mai văzut-o până acum. Iar Ellen, ei bine, în afară de frumusețea mea, ea e afectată de tragedia mea. Îi trece pe toți un fior colectiv, iar eu simt dintr-odată că nu mai sunt singură. Fiind în tabloul ăsta, pot aproape să pretind că sunt vie.

Într-un târziu, se rupe tăcerea.

– În rochia asta verde, arată ca o vedetă din filmele vechi, șoptește Ellen.

– Era o fată de modă veche, spune Johnny, trist. Nu era făcută pentru lumea modernă.

– Pielea ei pare translucidă, nu-i așa? Adică e fără cusur. Câți ani avea atunci când a murit?

– Treizeci și patru, spune Johnny, sec. Era o fetișcană. A lăsat în urmă doi copilași care o să crească având doar o amintire ștearsă despre frumoasa lor mămică.

– Voi nu simțiți că parcă ne-ar privi? îi întreabă Joe, emoționat.

– Ba da, încuviințează Ellen. Pare reală.

– Mă înfioară groaznic, spune Joe, plecând. Eu cred că locul ăsta e bântuit. Ne vedem afară.

Și iese.

Eu simt bucuria triumfului. Joe știe că sunt încă aici. O simte până în măduva oaselor. Cât despre Ellen, această frumoasă străină pe care am subjugat-o cu privirea mea, o simte și ea. Sunt sigură de asta. Mă privește insistent mult, mult timp, întrebările șovăindu-i pe vârful limbii. Și cum stă și mă privește, îi pot citi gândurile atât de clar de parcă ar vorbi cu voce tare. De ce ai murit, Caitlin? Cine a plecat de pe insulă cu barca în miez de noapte? Ce căuta acolo? Și ce căutai tu pe insulă? Ce ai făcut acolo, Caitlin? Spune-mi, ce făceai tu singură-singurică într-un far părăsit?

– Ea unde e acum, Johnny? întreabă Ellen cu glas scăzut.

– Ce vrei să spui?

– Adică, unde se află? Crezi că-i aici?

Johnny e un om care crede în viață și moarte ca fiind două stări diferite, la fel de deosebite precum ziua și noaptea.

– Eu nu cred în năluci, dacă la asta te referi. Ea e la Domnul acum, Ellen, răspunde el.

Dar Ellen mă privește fix în ochi și îmi simte prezența dincolo de vopsele și de pânză. Nu sunt atât de sigură, spune ea în gând, iar eu știu astfel că în ea îmi e speranța de comunicare.

Capitolul 5

Ellen s-a dus afară după Joe. El stătea zgribulit în frig, trăgând ultimele fumuri dintr-o țigară. Văzând-o pe Ellen, a suflat fumul printr-un colț al gurii și a clătinat din cap.

– Portretul ăla mă bagă în sperieți, a spus el. Vrei o țigară? a întrebat-o, scoțând pachetul din buzunar.

Ea a ezitat o clipă, apoi a cedat.

– Doar una.

– Ce zici?

– Zic că a fost foarte frumoasă, a răspuns Ellen.

Și-a pus țigara între buze și și-a aprins-o de la cea a lui Joe.

– A fost o mică vrăjitoare, dacă te interesează ce cred eu cu adevărat. Tata n-are nimic rău de spus despre ea, după cum vezi și tu.

– Păi, și tu ce crezi că s-a întâmplat cu adevărat pe insulă în noaptea aceea?

Joe și-a coborât vocea, privind, neliniștit, spre ușă.

– Eu nu cred că domnul Macausland a omorât-o, dar mai mult ca sigur că a împins-o la moarte într-un fel sau altul.

– Ce vrei să spui?

– Se certau la cuțite, din câte știu eu. Ea obișnuia să țipe la el, și țipa și el la ea. Domnul Macausland e cam iute la mânie, a spus Joe suflând un nor de fum. Haide s-o spun altfel, dacă el n-ar fi fost pe insulă în noaptea aceea, ea ar fi trăit și în ziua de azi.

Au tăcut amândoi fiindcă a apărut Johnny, care a ieșit din castel și a încuiat ușa în urma lui.

– În afară de tablou, nu e mare lucru de văzut înăuntru, a spus el venind lângă ei, pe pietriș.

– Am văzut destul, i-a răspuns Ellen.

– Că bine zici. Locul e bântuit, i-a dat dreptate Joe în timp ce arunca pe jos mucul de țigară și îl strivea cu talpa bocancului. Iisuse, mă trec fiorii ori de câte ori mă uit la tabloul ăla.

– Nu fi nătăfleț! l-a certat Johnny, râzând.

Joe s-a întors spre Ellen.

– Arăta de parcă ar fi stat să coboare din blestematul ăla de tablou, a spus el râzând nervos.

– Sunt de acord cu tine, Joe. N-am văzut niciodată în viața mea un tablou mai real. Se uita țintă la mine.

– Haideți să bem ceva, a propus Johnny. Joe, haide s-o prezentăm pe Ellen celor de la Olul cu aur. Putem să stăm la taclale la adăpost de frig.

S-au urcat toți trei pe bancheta din față a vechii camionete a lui Johnny.

– Păcat că nu locuiește nimeni în castel acum, a zis Ellen în timp ce Johnny trecea pe sub arcada de ramuri de stejar împletite.

– A fost un loc grozav înainte să scoatem totul din el, a spus Johnny.

– Credeți că o să se mai întoarcă vreodată aici?

– Mă îndoiesc, i-a răspuns Joe. Prea multe amintiri pentru domnul Macausland, mă gândesc.

– Credeți că o să-l vândă până la urmă?

– Nu, o să i-l lase fiului său, Finbar, atunci când el o să fie destul de mare ca să locuiască aici, a spus Johnny.

– Bieții copii, a murmurat Ellen. Și-au pierdut mama și căminul.

S-a uitat la peisajul hibernal, scăldat acum în lumina soarelui. La stânga și la dreapta se întindeau câmpuri accidentate, vaste, străbătute de garduri joase de piatră, care pe alocuri erau năruite din pricină că nu se mai îngrijea nimeni de ele. Un cârd de ciori cu pene negre, lucioase, se băteau pe leșul cine știe cărei sărmane viețuitoare, croncănitul lor zgomotos spintecând aerul precum niște așchii de gheață. Imaginea lor avea ceva de rău augur, ca și cum moartea ar fi fost prezentă pe pământurile din preajma castelului. Pe când camioneta ieșea pe șosea, Ellen s-a bucurat că pleca de acolo.

– Și ce zici, crezi că te-a inspirat ceva pentru romanul tău? a întrebat-o Joe ridicând sugestiv din sprâncene. Ai putea să scrii o minunată poveste cu fantome.

– Nu sunt sigură că mi-aș dori să mă întorc la castelul ăla pentru documentare, a spus Ellen. Voi cum reușiți să munciți acolo zi de zi?

– Eu nu intru, i-a răspuns Joe, simplu. Dar uneori, atunci când sunt în grădină, am impresia că sunt urmărit.

Johnny și-a dat ochii peste cap.

– Iisuse! Voi vă auziți ce spuneți?

– Jur că locul ăla e bântuit, a spus Joe, ferm. Poate că de-aia domnul Macausland nu calcă niciodată înăuntru. Îi e teamă ca ea să nu se răzbune!

– Nu fi nătărău, Joe, a mormăit Johnny în barbă. El nu pune piciorul în castel pentru că-i sângerează încă amărâta aia de inimă, asta-i tot.

Și cu asta, Joe a fost redus la tăcere. Au străbătut drumul până la Ballymaldoon fără să mai scoată un cuvânt.

Olul cu aur se găsea pe marginea șoselei principale, cu fațada zugrăvită într-un roșu ca sângele de taur și avându-și numele scris cu litere mari, aurite, deasupra intrării. Johnny și-a oprit camioneta în parcarea de alături, iar apoi au coborât toți trei.

– Bine ați venit la a doua mea casă! a spus Johnny, căruia gândul la o halbă și la o masă sățioasă îi luminase fața cu un zâmbet larg.

– A doua casă, tată? l-a luat Joe peste picior.

– Termină cu zeflemeaua, băiete, l-a apostrofat taică-său, care, pe când deschidea ușa, avea deja ochii sclipitori de bucurie la gândul desfătărilor ce-l așteptau.

Ellen a intrat cu ei în pub, unde era cald, iar aerul era greu. Mirosul stătut de țigară rămăsese impregnat în mochetă și tapițerie încă de dinainte ca fumatul să fie interzis în locurile publice. La un capăt se vedea un foc plăcut, iar pereții erau plini de postere, caricaturi și alte nimicuri. L-a recunoscut numaidecât pe fratele lui Johnny, Craic. Stătea în spatele barului, zâmbindu-le larg. Ellen a găsit că ceva din acel zâmbet îi amintea de mama ei, ceea ce i-a pricinuit un scurt

impuls de vinovăție. Însă acesta s-a spulberat repede, înainte să apuce să mediteze asupra lui.

– Ați venit cam devreme, i-a spus Craic fratelui său. Mă gândesc că vă folosiți de Ellen drept scuză ca să nu munciți.

– Eu mi-s prea bătrân și betegit ca să mai am nevoie de o scuză, i-a întors-o Johnny aplecându-se peste bar precum un uriaș vas de linie ce acosta în dana lui obișnuită. Care-i băutura ta preferată, Ellen?

– Presupun că ar merge un Guinness.

Johnny s-a arătat încântat.

– E o Byrne, nu încape vorbă, a spus el râzând.

Craic a pus un pahar burduhănos sub canea și a început să-l umple cu bere neagră. Ellen s-a controlat ca nu cumva să facă vreo grimasă. Ar fi preferat să ceară o cola, dar se temuse de Johnny, gândind că lui i-ar fi plăcut mai degrabă ca ea să comande un Guinness. Craic i-a pus paharul în față, pe tejgheaua barului. Cel puțin, gulerul cremos de spumă arăta apetisant. Ellen a vrut mai întâi să ia puțin cu degetul și să guste, dar Johnny și Craic o priveau cu entuziasm. N-a mai avut încotro, a trebuit să ducă paharul la gură. Berea era tare, amară și mai dezgustătoare decât orice altceva băuse ea până atunci. A înghițit cu poftă prefăcută. Reprezentația ei a fost destul de convingătoare. Craic a mai umplut două pahare pentru Johnny și Joe, iar apoi a început să vorbească despre lucruri care ei îi erau total necunoscute. Ellen s-a întrebat dacă, cerând un pahar de apă, s-ar fi dat de gol. Berea îi ardea gâtlejul.

Bărbații și-au luat băuturile și s-au așezat împreună cu Ellen la o masă din colț, astfel încât ea să poată să-i vadă pe localnici intrând în pub. Și-a dat seama destul de repede că și ea devenise vizibilă pentru toată lumea. Oricine intra, venea direct la masa lor ca să stea de vorbă cu Johnny, de parcă el ar fi fost gazda unei petreceri private, nou-venitul neluându-și însă privirea cercetătoare de la ea.

– S-a dus vorba că fata lui Maddie e în oraș, i-a șoptit Johnny lui Ellen. Mă tem că vin cu toții încoace ca să te vadă.

– Dacă aș fi știut, m-aș fi străduit să arăt un pic mai bine, i-a răspuns ea, simțindu-se dureros de expusă privirilor. Sunt ca un animal de la zoo.

– La noi nu prea vine lume nouă, dar tu mă tem că ești mai mult decât

o curiozitate. Mama ta era bine-cunoscută.

– Deci, spune-mi, ce s-a întâmplat? De ce n-a mai vorbit cu familia ei de atâta vreme?

Joe a ridicat din umeri.

– Despre asta trebuie s-o întrebi pe Peg. Eu nu mă pricep la istoria familiei, a spus el luând o gură de Guinness și alegându-se cu o dâră de spumă pe buza de sus. Eu am aflat de existența ta abia azi-dimineață.

– Asta nu mă surprinde câtuși de puțin. Am întrebat-o pe Peg, iar ea mi-a spus s-o întreb pe mama. Dar mama n-a vorbit niciodată despre asta, niciodată. Eu am crezut că singura ei rudă e Peg. N-am știut niciodată că mai are și patru frați. N-am știut niciodată că am veri. De parcă nici unul dintre voi n-ar fi existat.

El a clătinat din cap, mâhnit.

– Astre trebuie s-o fi necăjit tare rău pe biata bunica.

– Cum era bunica noastră?

Joe a zâmbit, ceea ce-l făcea al naibii de frumos.

– Era un om bun, Domnul s-o binecuvânteze. Era mărunțică, și totuși a crescut șase copii de una singură. Trebuie să-i fi fost greu, căci nu făcea prea mulți bani cu ferma, dar avea o credință puternică și s-a descurcat cumva. Părintele Michael și vărul lui primar veneau la masa de prânz în fiecare duminică, fie ploaie, fie soare. Știi, bunica a purtat doliu după bunicul până în ziua în care a murit și ea. N-am văzut-o purtând altceva de când mi-o pot aduce aminte. Doliul o făcea să arate aspră, dar avea un suflet blând, să știi. Dădea gata o halbă împreună cu ăi mai buni dintre ai noștri și te urechea dacă erai nătărău, însă dacă intrai la ananghie, sau erai mâhnit, sau te supăra ceva, îți sărea în ajutor. Ar fi omorât pe oricine i-ar fi amenințat familia. Familia era totul pentru ea. De-aia trebuie să i se fi frânt inima atunci când mama ta a plecat și nu s-a mai întors. Dar n-a vorbit niciodată despre asta. Nu-i plăcea să se vaite.

– Ce a făcut mama? l-a întrebat Ellen mușcându-și buzele în timp ce încerca să se gândească la un motiv suficient de bun pentru care mama ei să-și fi abandonat familia. Crezi că a făcut ceva foarte rău? a stăruit ea coborându-și vocea. Ceva atât de rău încât nimeni să nu vrea să vorbească despre asta, nici măcar ea?

În clipa aceea atenția le-a fost atrasă de ușă, care s-a deschis brusc, lăsând să intre o rafală de aer rece și silueta întunecată a unui bărbat. Cel care tocmai intrase purta un fes negru, îndesat pe cap, și un palton tot negru, greu. Și-a plimbat privirea prin încăpere, oprindu-se asupra lui Ellen precum o rachetă care și-ar fi găsit ținta. Ellen a tresărit. Omul acela avea o sclipire de nebunie în ochi.

– O, Doamne, cine-i ăla? l-a întrebat ea în șoaptă pe Joe.

– Ăla e Dylan Murphy, a răspuns el pe un ton care sugera că nou-venitul se bucura de o anumită notorietate printre localnici. Și a venit pentru tine.

– Mușcă? a întrebat ea uitându-se la Johnny, care a început să-și scarpine barba, nervos.

Joe a râs.

– Nu, e doar sonat. Salut, Dylan!

Dylan a tras scaunul din fața lui Ellen fără să aștepte să fie invitat. Și-a scos paltonul și s-a așezat, salutându-i pe Johnny și pe Joe de parcă abia se despărțise de ei cu doar câteva minute în urmă.

– Deci, tu ești fata lu' Maddie, așa-i? a întrebat-o el pe Ellen, privind-o peste masă cu niște ochi căprui, de culoarea turbei de Connemara.

– Da, eu sunt Ellen, încântată de cunoștință.

El a țintuit-o și mai intens cu privirea.

– Știi că numele tău e dintr-un roman? a spus el.

Ellen a râs, tulburată.

– Păi, știu că înseamnă „lumină strălucitoare" în greacă.

– E numele unui personaj minunat, din romanul Vârsta inocenței, de o autoare americană pe nume Edith Wharton. Ellen Olenska, faimoasa contesă Olenska.

El a tras aer adânc pe nări, savurând sunetul numelui, iar apoi l-a repetat cu glas cântat, ca și cum numele ar fi fost alcătuit din note joase și înalte:

– Contesa Olenska.

– Rămâi cu noi la cină? l-a întrebat Johnny.

Pentru o clipă, Ellen a presupus că vorbeau de masa de seară, până când a devenit evident, din context, că „cină“ însemna prânz. Cei trei bărbați au discutat despre mâncare preț de câteva minute. Pubul se umpluse de pescari îmbrăcați în jersee groase, iar Ellen a recunoscut câinele pe care îl văzuse cu o zi înainte. Animalul s-a dus să stea lângă foc, de parcă acesta ar fi fost aprins special pentru el.

– Mă duc să dau comanda, a propus Joe. Tu ce vrei, Ellen Olenska? a întrebat-o el rostind apăsat noua ei poreclă.

Ea i-a ignorat zâmbetul malițios.

– Niște tocăniță de miel. Și poți să-mi comanzi și un pahar cu apă?

– Nu ești, de fapt, băutoare de Guinness, este?

– Păi... eu...

– Nu-i bai, Ellen. Dacă apa e băutura ta preferată, bravo ție!

Ea s-a uitat la Johnny, dar el nu asculta. Era aplecat spre Dylan, cu o expresie supărată pe față, discutând cu acesta în șoaptă, ca să nu-i audă ea. Ellen și-a mutat privirea în paharul cu bere, împovărată de greutatea atâtor priviri care se îndreptau spre ea din toate ungherele cârciumii.

– Și ia spune, cum îți place Ballymaldoon? a întrebat-o Dylan, schimbarea lui de ton dând de înțeles că Johnny îl mustruluise pentru că fusese bădăran.

– Încă n-am văzut mare lucru, dar ceea ce am văzut până acum mi se pare minunat.

– Bravo.

A urmat o pauză neplăcută. Energia combativă cu care Dylan intrase în pub era acum înăbușită, el părând ciudat de dezumflat. O privea pe Ellen cu ochi tulburi, ca și cum ar fi căutat în trăsăturile ei răspunsul la niște întrebări nerostite.

– Tocmai am fost la castel, a spus ea, nespus de dornică să umple tăcerea și dorindu-și ca el să-și mute privirea aceea stranie de la ea. E un loc trist, acum că nu mai e nimic înăuntru.

– I-am arătat portretul, a intervenit Johnny. Să-i fi auzit pe amândoi

turuind despre fantome!

Dylan a părut ușurat că avea despre ce să vorbească, iar expresia feței i s-a mai îndulcit.

– Johnny e un cinic bătrân, a spus el cu un zvâcnet în colțurile gurii. Crede doar în ce vede.

– Eu nu zic că nu există fantome, eu zic atât: Caitlin Macausland nu-i una dintre ele. Dacă îl întrebi pe Joe, o să-ți spună că ea e în grădină, urmărindu-l ca nu cumva să smulgă ce nu trebuie. Toate astea sunt doar prostii!

Dylan a clătinat din cap, zâmbindu-i lui Ellen. Făcând asta, ceva de pe chipul lui a cedat, lăsând să i se întrevadă caracterul, plăcut, amuzant și direct.

– Dar tu, Ellen Olenska, tu crezi că Joe vorbește prostii?

Ea a fost surprinsă să constate că îl plăcea pe omul acela, care acum îi zâmbea golănește.

– Întreabă-mă din nou peste o săptămână. Asta e a doua mea zi aici și nu-l cunosc decât pe Joe, așa că n-aș putea să-ți spun dacă sunt sau nu de părere că vorbește ca un neghiob.

– Îmi place cum ai spus-o, a râs Dylan. „Neghiob“, rostit cu cel mai șic accent londonez.

– E foarte șic nepoata mea, a spus Johnny. O duduie londoneză șic!

Joe a revenit la masă cu un pahar de apă pentru Ellen. Ea l-a luat, recunoscătoare.

– Pariez că ai fost surprinsă să afli că familia ta are rădăcini în proletariat, a spus el așezându-se.

– Rădăcini proletare oneste, a adăugat Johnny. Nu-i nimic în neregulă cu clasa muncitoare!

– Mătușa Peg spune că mama a fost dintotdeauna distinsă. Așa e?

Privirea lui Johnny a alunecat spre Dylan, apoi înapoi la Ellen. A luat o gură de Guinness.

– Mda, era distinsă, în visurile ei, a răspuns el evaziv.

– Nu știu nimic despre copilăria ei, a mărturisit Ellen, aruncând momeala și sperând să prindă un pește mare, plin de informații.

A observat privirile furișe pe care le schimbau unchiul ei și Dylan. Poate că ea nu era, până la urmă, singura care să aibă secrete.

– E ca și cum trecutul mamei nici n-ar exista, a reluat ea. Adică, mi-a fost milă de mătușa Peg, că n-a știut nimic de noi, când de fapt este exact invers. Noi n-am știut nimic despre voi! Eu nici măcar n-am știut că mama are frați, ca să nu mai spun că sunt patru! Asta-i de necrezut.

– Tu ai frați sau surori, Ellen Olenska? a întrebat-o Dylan frecându-și, nervos, bărbia aspră.

– Două surori mai mici.

El a ridicat din sprâncene.

– Serios?

– Sunt măritate amândouă.

– Chiar așa?

Ea a ridicat din umeri.

– Eu sunt ultima la măritat, dacă o s-o fac vreodată.

Era pe punctul să adauge că mama ei făcea tot ce putea ca s-o mărite, dar că ea nu voia asta. Ceva dinlăuntrul ei o avertiza să nu se destăinuie prea mult.

– Nu vrei să te măriți prea tânără, a spus Joe. Viața e lungă.

Dylan o fixa cu privirea de peste masă, fără să spună nimic. Sclipirea de nebunie din ochii lui fusese înlocuită de o curiozitate plină de gravitate, cu care îi devora trăsăturile lui Ellen de parcă hămesise ani la rând.

– Și ia spuneți-mi, cum a fost mama pe când era fată tânără? i-a întrebat Ellen, deviind conversația de la subiectul căsătoriei și dorindu-și ca Dylan să n-o fi privit astfel, fiindcă o făcea să se simtă incomod.

– Sălbatică precum un șarpe, i-a răspuns Johnny golindu-și paharul de bere.

– Nu pot să cred! Mama mea? Ești sigur?

– Sigur precum sunt sigur că stau acum aici. Peg a fost mereu sensibilă, dar Maddie, ce să zic? a spus el, clătinând din cap. O căpoasă. A fost doar o chestiune de timp până să facă o prostie.

Ellen s-a încruntat.

– Păi, și ce a făcut?

În clipa aceea lângă ei a apărut o chelneriță, aducând niște farfurii cu mâncare pe care le-a pus pe masă.

– Cârnați cu piure pentru tine, Johnny? l-a întrebat ea zâmbindu-i cu căldură. La fel și pentru tine, Dylan?

– Încă un rând de Guinness, a spus Johnny luându-i din mâini farfuria fierbinte. Și încă o..., a început el, uitându-se în paharul lui Ellen.

– Apă, a spus Joe ridicând din umeri cu regret.

Johnny a clătinat din cap.

– Încă o apă. Iisuse, să nu irosim o bere bună! a exclamat el ridicând paharul cu bere al lui Ellen și bând o dușcă zdravănă.

Chelnerița s-a întors cu restul mâncării. Au început să mănânce cu toții, înfometați.

– Deci, ce a făcut mama? a întrebat Ellen din nou. E cineva care știe?

S-a uitat la Dylan, dar el i-a evitat privirea, tăcut.

– A fugit, a spus Johnny, scurt.

– Pur și simplu?

– Pur și simplu, a răspuns el mestecând o bucată mare de cârnat. L-a cunoscut pe taică-tău, s-a îndrăgostit și n-a mai văzut-o nimeni niciodată.

– Dar n-are sens, a protestat Ellen.

– N-a avut sens nici pentru vreunul dintre noi.

– Așadar, a fugit pe ascuns cu iubitul ei?

– Presupun că se poate spune și așa. După cum am mai zis, era o imprevizibilă. Am știut mereu că, în cele din urmă, avea să facă o prostie.

– Mama voastră s-a opus dragostei dintre mama mea și tatăl meu, ori ceva de genul ăsta? Oamenii nu fug în lume fără motiv!

– Mama noastră a vrut ca Maddie să se mărite cu un bun catolic irlandez. Ea a ales un bun protestant englez. Asta-i tot.

Ellen n-a mai spus nimic. Madeline Byrne s-o fi măritat ea cu un protestant, dar era catolică până în măduva oaselor. Ellen și surorile ei fuseseră crescute catolic, iar atât Leonora, cât și Lavinia, se măritaseră cu catolici. Era limpede precum cristalul că mama lor nu se îndoise niciodată de credința ei.

– Deci, de aceea n-a mai venit ea niciodată acasă, pentru că mama voastră a crezut că întorsese spatele credinței ei? Dar asta e ridicol. Mama e o catolică devotată. Știți, merge la slujbă în fiecare duminică!

– Mama ta a vrut o viață diferită, Ellen, a spus Johnny, blajin. Nimeni nu i-ar fi făcut vânt și nimeni n-ar fi evitat-o dacă s-ar fi întors acasă. A fost alegerea ei.

– Și ia spune, tu ai venit aici ca să cauți ceva? a întrebat-o Dylan, fixând-o cu privirea din care i se șterse aparența de nebunie, în locul acesteia apărând ceva chiar mai trist: rămășițele erodate ale speranței.

„Libertatea mea“ ar fi cel mai sincer răspuns, și-a zis Ellen în gând.

– Nu, a răspuns ea în schimb. Am venit aici din întâmplare, de fapt. Nu m-aș fi așteptat niciodată să dau peste familia mea de mult pierdută, a mărturisit, coborându-și privirea la mâncarea din farfurie. Cred că mama nu s-a așteptat niciodată să-mi doresc s-o găsesc.

– Așadar, ea nu știe că ești aici? a întrebat-o Dylan, dar apoi a dat din cap de parcă și-ar fi dat singur răspunsul, de parcă tocmai i s-ar fi lămurit ceva.

A zâmbit larg, ochii scânteindu-i acum de un optimism reînviat.

– Uneori, dacă oamenii devin îndărătnici, destinul îți întinde o mână de ajutor.

Ellen s-a încruntat la el.

– Crezi că mi-a fost menit să-mi găsesc familia? l-a întrebat ea.

– Da, exact asta cred.

Dylan i-a zâmbit larg, iar căldura de pe chipul lui a surprins-o din nou.

– Nu există coincidențe, Ellen Olenska. Totul se întâmplă întotdeauna cu un motiv.

– Fata e scriitoare, l-a întrerupt Johnny. A venit aici ca să scrie despre castel și nălucile lui.

– Scriitoare, ha? Ca să vezi, a murmurat Dylan, colțurile gurii începând să-i zvâcnească. Așadar, ai ales să vii aici ca să-ți scrii cartea, când ai fi putut să te duci oriunde în lume. A clătinat iarăși din cap, îngândurat, înfigând furculița în ultima bucată de cârnat. Ce zici de asta, ha?

– Destin, a spus Joe făcându-i cu ochiul lui Ellen. Dylan știe.

– Oswald spune că știi unde stau ascunși toți spiridușii, i-a spus Ellen lui Dylan. Chiar știi?

– Oswald e nebun, i-a răspuns Johnny. Dar o face fericită pe Peg.

– E un pictor de doi bani, a adăugat Dylan.

– Dar e un demon la jocul de cărți, a intervenit Joe.

– E un personaj, a spus Ellen luându-și paharul cu apă. Personajele minunate sunt rare și trebuie prețuite. Atât de mulți oameni sunt banali, ca pâinea fără sare. Nu pot să suport ordinarul și anostul. Oswald e plămădit din culori primare. E fabulos de unic.

– Dar știu că ești o scriitoare, nu-i așa? a spus Dylan, uluit.

Ellen s-a simțit ca o cumplită impostoare și a roșit.

– Mă tem că, de fapt, nu sunt. N-am publicat nimic și probabil că nici n-o să public.

– Nu încă, a spus Dylan. N-ai publicat nimic încă.

– Mulțumesc pentru încurajare.

– E și clarvăzător dumnealui, a spus Johnny în glumă, roșu tot acum de la atâta bere. Mai zi, Dylan. Spune-i ce-i rezervă viitorul.

– Ai ochi de scriitor, a continuat Dylan ignorându-l pe Johnny. Adânci și iscoditori.

Ea a râs, stânjenită.

– Și ai un zâmbet frumos, a adăugat el, cu nostalgie. Exact ca mama ta.

Capitolul 6

După masa de prânz, Johnny a lăsat-o pe Ellen la Peg. Ea a observat că mașina mătușii nu era în fața casei și s-a gândit că poate aceasta era plecată ca să cumpere de mâncare. Dacă Ellen ar fi fost o scriitoare adevărată, ar fi profitat acum de ocazie și de liniște ca să se așeze în fața laptopului, în salonaș. Dar așa cum stăteau lucrurile, ea mai degrabă se temea de ideea începerii unui roman, pentru că nu mai încercase niciodată să scrie vreunul. A zăbovit afară, în fața ușii de la intrare, întrebându-se ce să facă. Cu Peg plecată, ar fi putut s-o sune pe Emily la Londra de la telefonul fix, ca să se pună la curent cu noutățile, dar nu era sigură că voia să afle că mama ei se dădea de ceasul morții încercând să-i dea de urmă, sau că William era înnebunit de îngrijorare. Doar nu degeaba își aruncase telefonul în mare. Și-a vârât mâinile în buzunarele hainei și și-a aplecat umerii în față. Cerul se înnorase, făcând ca aerul să devină înceţoșat și umed. Ellen întrezărea farul prin ceață, ca pe un galion fantomatic. Arăta părăsit și rece, singur pe insula aceea. Ellen s-a întrebat ce-o fi fost în capul lui Caitlin Macausland ca să vâslească până acolo atât de des, și noaptea, pe deasupra. S-a cutremurat la gândul că ea, Ellen, ar fi putut să se găsească singură în mijlocul mării, cu pescărușii drept unici interlocutori.

A hotărât ca mai degrabă să facă o plimbare decât să stea într-o casă goală sau în fața laptopului, așa că a pornit pe islazul pe care lama lânoasă a lui Peg și măgărușul prăpădit molfăiau iarbă alături de oile ei. Era ciudat să aibă legăturile rupte cu viața ei londoneză. Era atât de obișnuită să aibă acces la prieteni prin simpla apăsare a unui buton. Mesajele scrise și e-mailurile îi punctau zilele la fel de des precum virgulele și punctele pe pagina unei cărți. Acum însă, n-avea nici un mijloc de a lua legătura cu cineva în afară de telefonul fix al mătușii Peg.

Era atât de multă liniște în Connemara. Putea să audă țipetele pescărușilor, să simtă vântul și burnița pe față. Putea să audă vuietul oceanului și să miroasă sarea și ozonul de care era încărcat aerul. Și, făcând toate astea, Ellen și-a dat seama că avea o liniște interioară pe care n-o observase până atunci. La Londra, era tot timpul pe fugă: pe fugă să ajungă la timp la serviciu, pe fugă să ajungă la o întâlnire, pe fugă să iasă în oraș – tot timpul pe fugă, cu un zgomot constant pe fundal. N-avea niciodată timp să existe pur și simplu. Chiar și atunci când stătea cu prietenii la țară, nu era niciodată singură în felul ăsta,

niciodată singură și atentă la liniștea deplină care se află în inima fiecărei stânci, flori și a fiecărui arbore.

Aici, în Connemara, n-avea nici un motiv să fugă undeva. N-avea altă variantă decât să fie, iar această capitulare în fața clipei o făcea să realizeze cât de goală îi fusese viața până atunci. Se întreba acum, pe când cobora dealul către mare, dacă fugise intenționat într-un viitor al promisiunii cu William ca să se elibereze de prezentul nesatisfăcător de acasă. Și care era prezentul ei? De ce era atât de nesatisfăcător? Liniștea o ajuta să-și vadă mai clar propria situație, ca și cum răspunsul fusese dintotdeauna acolo, neluat în seamă, o voce slabă ce se lupta ca să se facă auzită în toată acea zarvă a necontenitei goane. Prezentul era nesatisfăcător pentru că nu-i aparținuse. Trăise viața pe care o doriseră părinții ei pentru ea. Dar nu era viața pe care ea și-o dorea. Era obosită să tot lupte ca să facă față așteptărilor lor, era obosită de efortul continuu de a pretinde că era ceva ce nu era, ca și cum ar fi purtat un costum ce nu fusese croit pe măsura ei și de care acum se eliberase, în sfârșit.

Pe când trecea pe lângă casa abandonată de pe plajă, și-a dat seama că fugea și de ea însăși. Nu-i plăcea persoana care devenise, sau persoana care ar fi devenit dacă ar fi urmat calea bine organizată a surorilor ei către confortul material, dar și către o existență searbădă în calitate de doamna William Sackville. Exista ceva îngrozitor de dezolant în rutina vieții ei cotidiene de la Londra: petrecerile, pupăturile simulate, prietenii de circumstanță, cumpărăturile și prânzurile. Existența asta n-avea consistență. Nu-i dădea sentimentul împlinirii. A continuat să meargă pe nisip, înfruntând vântul, departe de linia valurilor. Leonora și Lavinia ar fi râs de ea dacă le-ar fi spus că se săturase de vacanțele pe luxoasa insulă St. Barts, de citit reviste glossy lângă piscină, reviste ce promiteau fericirea dacă îți cumpărai un nou ruj sau o nouă poșetă, de schiat la St. Moritz, de oameni – necontenitul șir de oameni superficiali care trăiesc pentru invitații și ca să se învârtă în cercurile adecvate; apăsătoarea masă de oameni superficiali, oameni într-o veșnică deplasare socială ascendentă. A râs amar, uimită de claritatea subită a viziunii și de faptul că vorbea cu glas tare, ca o femeie nebună. Mama ar fi dus-o la psihologul ei, tata ar fi privit-o uluit, clătinând din cap încă o dată în fața copilului pe care nu-l înțelesese niciodată. Dar adevărul era că nimic din toate astea n-o făcea fericită. O, existau clipe de fericire, multe clipe de fericire, dar erau la fel de efemere precum episoadele de vreme însorită; în adâncul sufletului ei, era neliniștită – și nefericită.

Avusese dintotdeauna o puternică dorință de a crea ceva. O carte, o poezie, un cântec sau o grădină – nu știa exact încă ce; știa doar că

dorea se se exprime cumva. Adolescentă fiind, învățase singură să cânte la chitară, dar atunci când ceruse lecții la școală, mama ei strâmbase din nas și-i spusese că nu voia ca fiica ei să intre în vreo formație „sau altă prostie la fel de mare“, înscriind-o, în schimb, la cursul de franceză, pentru că, din câte se părea, conform mamei ei, orice tânără domnișoară ar fi trebuit să știe să vorbească franceza. Așa că Ellen își făcuse o formație doar ca să-i facă în ciudă mamei ei și compusese cântece pop împreună cu prietenele, cântând la serbările școlare la care părinții nu-i erau invitați. Se apucase să scrie povești, fiind foarte bună la materiile care țineau de arte, și cântase în cor. Dar se înhăitase cu o gașcă de fete rebele, petrecându-și mare parte din adolescență fumând prin spatele gardurilor și criticând autoritatea, în loc să facă lucrurile ce i-ar fi îmbogățit spiritul. Regreta acum tot timpul irosit. Regreta că lăsase să pălească acea parte creativă a ei. Dar nu era niciodată prea târziu să se trezească din amorțire. Mai era timp să scrie o carte, să compună un cântec, să planteze o grădină. În momentul acela, viața părea să se deschidă pentru ea ca o nebănuită ușă către un vast și nou orizont.

A răsuflat adânc și umerii i s-au destins. Aici, în acest frumos loc, simțea pacea – pacea care vine doar atunci când ești în armonie cu natura. Sentimentul de bucurie era atât de puternic, încât a început să plângă. A fost atât de surprinsă, că a început să râdă în același timp. Nu i se mai întâmplase niciodată să plângă și să râdă simultan, și cu atâta degajare. Era cel mai frumos sentiment pe care îl avusese vreodată. Haina ei de blană artificială, care era atât de deplasată pe acea plajă, s-a udat rapid, lipindu-i-se de corp precum părul plouat al unui câine. Dacă n-ar fi fost atât de frig, și-ar fi scos-o de pe ea și ar fi aruncat-o în mare, ca să moară înecată laolaltă cu iPhone-ul.

Problema era că nu știa ce sau cine voia să fie. Știa doar că nu-i plăcea persoana care era. Știa sigur doar un lucru, și anume că n-avea de gând să se întoarcă la Londra până când nu-și dădea seama cine era cu adevărat, dincolo de presiunile venite din partea părinților. Până atunci, avea să rămână în Connemara. A început să meargă în direcția casei lui Peg. Acum ploua abundent, iar ea era udă până la piele. A grăbit pasul, înfiorându-se atunci când o picătură de ploaie i-a alunecat pe șira spinării. Dacă urma să stea la Peg, ar fi trebuit să-i plătească o chirie, și-a zis. Era evident că Peg n-avea mulți bani și n-ar fi fost cinstit să trăiască pe cheltuiala ei, oricât de convenabil ar fi fost. Dacă rămânea mai mult de o săptămână, trebuia să contribuie și ea cu ceva la cheltuieli.

Odată ajunsă la deal, aproape că alerga. Gândul unei băi fierbinți și al unei căni de ceai o impulsiona. A urcat anevoie pe iarba îmbibată de

apă, a trecut pe lângă oile nepăsătoare, perfect uscate sub învelișul lor lânos, și pe lângă amărâtul de măgăruș care arăta mai degrabă murdar și jalnic în ploaie, chiar dacă exista un șopron pentru el la poalele dealului, în care putea să se adăpostească de vânt. Casa s-a ivit în fața ochilor lui Ellen, iar ea n-a fost surprinsă să vadă mai mult de o mașină parcate afară. Era limpede că marea familie a lui Peg avea grijă ca ea să nu fie niciodată singură.

Ellen a dat buzna înăuntru, făcându-l pe Domnul Bursuc să vină alergând pe hol, bucuros. Bertie, purcelul, a rămas în fața godinului, sforăind zgomotos. Peg a sărit de pe scaun; tocmai ședea la un ceai, împreună cu un tânăr.

– Iisuse, copilă, ce-i cu tine? Pe unde ai umblat? Johnny te-a lăsat la castel? Scoate-ți imediat haina aia de pe tine, ca s-o agăț la uscat.

– Am făcut o plimbare, i-a explicat Ellen în timp ce își dezbrăca haina de parcă s-ar fi lepădat de o piele.

– Pe vremea asta? Te-ai betegit la cap?

– Aruncă haina. Am stricat-o.

– Animalele sunt făcute să se ude, a intervenit tânărul, sec.

– Nu și cele cu blană artificială, i-a răspuns Ellen.

Peg a făcut un gest către tânăr.

– El e fiul meu, Ronan.

Tânărul, care părea să fie de-o vârstă cu Ellen, a ridicat privirea de sub un breton blond și des, fără să zâmbească.

– Aș da mâna cu tine, i-a spus Ellen, scuzându-se. Dar doar te-aș uda.

– O facem după ce te usuci, atunci, a răspuns Ronan.

– Mai bine mă duc sus, ca să fac o baie.

– Și bine faci, drăguțo. Zău așa, voi, londonezii, nu știți nimic despre viața la țară, este? s-a mirat Peg, iar apoi s-a întors către fiul ei și i-a zis: Să vezi cu ce cizme a venit...

Urcând, Ellen a început să se gândească la membrii familiei ei pe care îi cunoscuse în ziua aceea. Erau cu toții foarte arătoși, cu priviri

intense și cu caractere puternice. Era aproape ca și cum ar fi trecut prin dulapul din poveștile lui C.S. Lewis și ar fi ajuns pe un nou tărâm, fermecat, care se aflase mereu în spatele paltoanelor de blană. O clipă, Ellen a simțit un val de furie față de mama ei, care îi ascunsese cu desăvârșire existența acestei familii, care, la urma urmei, era și familia fiicei ei! Și cum rămânea cu Lavinia și Leonora? Cum de putuse mama ei să-i șteargă pe oamenii aceștia și din viețile lor? Ce putuse să facă ea atât de îngrozitor încât să-i fie cu neputință să se întoarcă? Oare amintirile ei din copilărie nu contau deloc? N-o țineau trează nopțile? Nu i se făcea dor de familia ei?

Ellen a făcut o baie fierbinte, aburind ferestrele în vreme ce ploaia continua să lovească în geam ca un roi de pietricele. Coborând din nou, îmbrăcată într-o pereche de blugi și într-un pulover, mătușa ei era tot la masa din bucătărie, împreună cu Ronan.

– Vino să bei o cană de ceai bun, drăguță, a spus ea ridicându-se ca să ia ceainicul de pe plita unde stătea la cald. Arăți mai bine acum. Ce ai făcut cu hainele ude?

– Sunt în baie, a răspuns Ellen în timp ce se așeza în fața lui Ronan.

– Păi, n-o să se usuce acolo, nu-i așa? Adu-le jos mai târziu, ca să le agățăm deasupra godinului.

– O, chec! a exclamat Ellen, înfometată, uitându-se la Jack, care era cocoțat pe scaunul lui obișnuit. Mă mir că pasărea asta n-a înfulecat totul, i-a spus ea lui Ronan.

– Știe că o să fie gonită, a răspuns Ronan. E bun. Ia o felie.

Ellen și-a tăiat o felie de chec, iar Peg s-a apucat să facă ceai proaspăt.

– Deci, presupun că băieții ăia te-au dus la pub ca să mâncați de prânz, nu-i așa? a întrebat-o Peg pe Ellen, așezându-se din nou la masă după ce adusese ceainicul și o cană pentru nepoata ei.

– Da, l-am cunoscut pe Dylan Murphy, a răspuns Ellen privindu-și mătușa cu atenție.

– O, Dylan. E un personaj, a fost de părere Peg, fără să se trădeze în vreun fel.

Ellen s-a hotărât să treacă direct la subiect:

– A iubit-o pe mama, nu-i așa?

Peg s-a oprit din turnat ceai. O clipă, a părut să fi rămas fără cuvinte.

– Mi-am dat seama, a continuat Ellen. Se tot uita țintă la mine cu ochii ăia mari și triști ai lui.

– Încercând s-o regăsească pe mama ta în trăsăturile tale, fără îndoială, a spus Peg reîncepând să toarne ceaiul.

– Deci, care-i povestea lui?

– Dylan? Mă gândesc că n-are nimic dacă îți spun adevărul. S-a întâmplat acum mult timp. O să fie ceva nou și pentru tine, Ronan, a spus Peg turnându-și lapte în cană și amestecându-l, gânditoare. Dylan a crescut alături de noi toți, dar a iubit-o mereu pe Maddie cel mai mult. L-a iubit și ea un timp. Pe urmă însă, l-a cunoscut pe tatăl tău și, ce să zic, restul e istorie, nu?

– E o istorie pe care aș vrea s-o cunosc, a insistat Ellen.

Peg a oftat și și-a mai luat o felie de chec. Ellen a bănuit că a fost un gest nervos.

– Te rog, mătușă Peg. Cred că am dreptul să știu, dacă tot sunt aici. Dacă nu-mi spui tu, o să-mi spună altcineva, până la urmă.

– Foarte bine. Adevărul e că ea era logodită cu Dylan atunci când l-a cunoscut pe tatăl tău.

Ellen a fost uluită.

– Urma să se mărite cu Dylan?

Ronan a fost la fel de surprins ca și verișoara lui.

– Ia te uită! a exclamat el, iar pe fața aceea serioasă i-a înflorit un rânjet. Bătrânul Dylan Murphy, cine ar fi crezut!

– Era foarte chipeș în tinerețe, să știi, a spus Peg zâmbindu-i nepoatei ei. Multe femei socotesc că acum e și mai frumos. Nu s-a însurat niciodată, probabil pentru că tot la mama ta îi e gândul. Biata Martha are răbdarea lui Jupiter și e o femeie bună. Ar face bine să se însoare cu ea, dar nu sunt sigură că o s-o uite vreodată pe mama ta.

– Nu-i de mirare că s-a uitat așa la mine.

– Am crezut cu toții că ea avea să meargă la altar cu Dylan. Se potriveau atât de bine, ca două boabe de mazăre din aceeași păstaie. Erau amândoi boemi și creativi. Dar pe urmă ea l-a cunoscut pe tatăl tău.

– Cum? Ce căuta el aici?

– Își petrecea vara la familia Martin, foștii proprietari ai castelului.

– A locuit la castel? Același castel pe care l-am vizitat și eu azi?

– Exact același. Conor Macausland l-a cumpărat de la Peter Martin. Aproape că l-a omorât pe bietul om faptul că a trebuit să vândă. Castelul era în proprietatea familiei Martin de generații, să știi. Dar Peter era proprietarul unei firme de construcții care a avut niște probleme, iar el a rămas lefter. S-au mutat în Australia, dintre toate locurile. Presupun că au vrut să pună cât mai multă distanță cu putință între ei și castelul Ballymaldoon.

– Ce ciudat! Când te gândești că părinții mei s-au cunoscut aici, iar eu n-am știut asta niciodată.

– Tu unde credeai că s-au cunoscut? a întrebat-o Ronan.

Exact în clipa aceea, Ellen și-a dat seama că părinții ei o mințiseră.

– În Scoția, a răspuns ea în șoaptă. Mama mi-a spus că s-au cunoscut la o partidă de vânătoare în Scoția.

– De parcă mama ta ar fi participat vreodată la o partidă de vânătoare! a pufnit Peg, aproape vărsându-și ceaiul. Zău așa, știu că a visat mereu la grandoare, dar să sugereze că ducea genul ăla de viață e ridicol, ca să nu spun mai mult. Ea nu ieșise în viața ei din Irlanda!

– Ai știut măcar că e irlandeză? a întrebat-o Ronan.

Ellen s-a simțit iritată. Ronan o privea cu o expresie sceptică pe față, ca și cum ar fi socotit-o proastă pentru că fusese atât de credulă.

– Bineînțeles că am știut că e irlandeză, dar n-a vorbit niciodată cu adevărat despre Irlanda. Nu mi-a pomenit decât de tine, Peg, și niciodată n-a făcut-o atunci când credea că noi, fiicele ei, ascultam cu atenție. Dacă o întrebam despre trecut, strângea din buze și schimba subiectul. Știam că n-aveam voie să fim indiscrete și, sincer vorbind, nici nu ne-a prea interesat subiectul. Faptul că mama a fugit cu un protestant englez a fost socotit chiar așa o grozăvie, mătușă Peg?

Peg a început să se joace, gânditoare, cu cana de ceai.

– Nu cred că faptul că tatăl tău era protestant englez a fost problema, a început ea, rostind cuvintele rar. A fost faptul că urma să meargă la altar cu Dylan. Azi își făcea planuri de nuntă, iar a doua zi își făcea bagajul, plecând în grabă.

– Deci, chiar a fugit?

– Mă tem că da.

Peg a ezitat, ca și cum ar fi știut ceva ce nu voia să divulge, iar apoi a adăugat încet:

– Avea o relație cu tatăl tău pe la spatele lui Dylan. N-a fost frumos, având în vedere cât de devotat îi era el ei. De asta nu s-a mai întors. Pentru că s-a simțit vinovată, a spus ea, ferm.

– Dar să te simți vinovată mai bine de treizeci de ani e un pic cam dramatic.

Peg a părut hotărâtă să încheie subiectul.

– Ea a ales alt fel de viață, drăguțo. S-a măritat cu un bărbat bogat, a început o nouă existență, n-a vrut să mai aibă de-a face cu cea veche, și asta-i tot.

Ellen era stânjenită.

– I-a fost rușine cu tine?

– Cred că da, a răspuns Peg cu glas scăzut. Nu cred că am fost îndeajuns de buni pentru ea. Avea aspirații, Maddie a noastră. Dintotdeauna fusese menită să fie o prințesă, într-un fel sau altul. N-a vrut viața pe care i-ar fi oferit-o Dylan. A vrut ceva mai bun, iar în clipa în care ocazia s-a ivit, a înșfăcat-o, fără să-i mai pese că-i frângea inima bietului Dylan. Nu uita că era foarte frumoasă și ispititoare, Ellen. Trebuia doar să pocnească din degete, și bărbații cădeau în genunchi, punându-i lumea la picioare, dacă ar fi putut.

Peg a mușcat o bucată de chec.

– Presupun că a primit lumea.

– Dar să nu vă includă pe voi toți în viețile noastre e atât de egoist!

– Mă tem că Maddie a fost mereu o fată cam egoistă.

– E atât de nedrept, a spus Ellen cu patos. Îmi doresc să vă fi cunoscut toată viața mea.

Chipul lui Peg s-a îndulcit.

– Ce drăguț din partea ta, fetițo. Dar să nu devenim sentimentali. Mama ta a făcut ce a crezut ea mai bine, iar tu și surorile tale ați fost crescute cu de toate, nu? Însă acum tu ne-ai găsit, i-ai lăsat pe toți cu gura căscată. Dumnezeu știe ce o să facă mama ta după ce află unde anume ești, a spus Peg, părând îngrijorată. Să nu cumva să-i spui vreodată că ți-am povestit toate astea!

– Bineînțeles că nu. Ai cuvântul meu. Dar m-am înfuriat de-a binelea. Nu mai vreau să mă mai întorc niciodată.

Peg a privit-o sever.

– Atunci, o să fii la fel de nesăbuită ca și mama ta.

Ellen și-a dat seama că, fugind de la propria-i nuntă, deja era astfel.

– Bietul Dylan, a spus ea cu tristețe.

A luat o gură de ceai. Vorbiseră atât de mult, că ceaiul aproape se răcise.

– Stai să-ți dau altă cană, i-a propus Peg, ridicându-se. Știi tu, oamenii sunt suma experiențelor lor. E simplu să vezi de ce Dylan s-a apucat de băutură, dacă te gândești la trecutul lui. Era un flăcău tare fericit, dar Maddie i-a frânt inima. Nu și-a mai revenit niciodată. A fost rănit iremediabil. De atunci, a fost doar trist tot timpul. Cred că viața lui a fost o mare dezamăgire.

Chipul lui Ronan s-a crispat într-o încruntare.

– N-am știut niciodată asta, mamă. Bietul nătărău! E un lucru groaznic să iubești și să pierzi astfel.

– Ce face el acum? a întrebat Ellen.

– Compune cântece. E foarte talentat. Ce păcat că s-a apucat de băutură, altfel chiar cred că ar fi putut să facă ceva în viață. Avea cândva o formație, să știi. Chiar a avut succes la un moment dat, cel puțin în Irlanda.

Peg a râs.

– E greu de imaginat acum, nu? Cântă la chitară și din voce.

Ellen s-a întrebat dacă decizia mamei ei de a n-o lăsa să ia lecții de chitară avusese vreo legătură cu Dylan.

– Iar acum îl uită Dumnezeu în bar, a spus Ronan cu tristețe. Bietul nătărău! a repetat el. Mi s-a părut mereu cam idiot. Ce fraier sunt!

– Nu te învinovăți, Ronan. N-aveai de unde să știi, a spus Peg întorcându-se către Ellen. A scris pentru el la început, dar pe urmă a renunțat să mai apară pe scenă, așa că a scris pentru alte formații, a continuat ea. Ai fi uimită să afli că unele dintre cele mai mari vedete îi cântă cântecele. A avut mare succes cu o baladă sau două. Dacă mă lași puțin, sunt sigură că aș putea să le fredonez.

– Dar tu cu ce te ocupi, Ronan? l-a întrebat Ellen, observând că era foarte tăcut și vrând să îl includă în conversație.

– Sunt tâmplar, a răspuns el, defensiv, aruncându-i lui Ellen o privire sfidătoare.

– Nu trebuie să te rușinezi, Ronan, l-a mustrat mama lui. Nu e nimic rău în a fi tâmplar. Iar tu ești unul foarte bun. Poate să facă orice din lemn, absolut orice. Te uiți la toate bucătăriile alea de lux din reviste, iar Ronan o poate copia pe oricare dintre ele. Nici nu observi diferența. E foarte talentat.

– Păi, dacă mama nu spune asta, atunci cine? a comentat el dându-și ochii peste cap, cu un aer stânjenit.

– A făcut multe lucruri pentru Caitlin Macausland, la castel.

Auzind numele lui Caitlin, Ronan s-a mohorât pe loc.

– Da, bine, asta a fost de mult. Am mai făcut multe de atunci.

– Lui Ronan nu-i place să fie legat de mâini și de picioare, a continuat Peg, spre stânjeneala fiului ei. Îi place să muncească singur, dacă se poate.

– Să fii pe cont propriu e un mare privilegiu, a spus Ellen, vrând ca Ronan să zâmbească din nou. Eu încerc să fiu scriitoare. Tocmai mi-am petrecut ultimii șase ani din viață lucrând pentru departamentul de marketing al unei companii de bijuterii din Londra și urăsc să fiu pironită într-un birou de la nouă la cinci. Aș face orice ca să fiu propriul meu șef, așa cum ești tu.

– Și ia spune, ce-ai scris? a întrebat-o el.

– Nimic foarte bun, încă, dar sper să-mi găsesc inspirația aici.

– Poate să creeze o poveste în jurul castelului și al farului, a sugerat Peg.

– De ce? a întrebat el.

– Pentru că sunt învăluite în mister, i-a răspuns mama lui.

– Vrei să scrii un roman despre o crimă? a întrebat-o el pe Ellen.

– Gata, gata, Ronan! a exclamat Peg, enervată. Nu vreau să mai aud prostiile tale pe tema asta. Mai bine nu aduceam vorba despre asta.

– Fiindcă, pentru tine ca scriitor, e o poveste strașnică, a continuat el.

Ellen l-a întrerupt.

– O, n-am de gând să scriu povestea lor. Nici nu știu nimic despre asta. Consider, pur și simplu, romantice castelul și farul.

– Nu prea cred că e cine știe ce romantism acolo, a spus el râzând cinic. Ăia doi se aveau ca șoarecele și pisica.

– Acum, de ce-ai vorbi așa despre ei, Ronan? Cândva, pe ea o admirai la culme, a spus Peg.

– Am văzut portretul ei azi. A fost foarte frumoasă, nu? a comentat Ellen.

Ronan și-a tăiat o felie de chec.

– Da, însă asta nu mai face doi bani acum că e moartă, a spus el.

Ellen a lăsat cana jos.

– Spune-mi, de ce a scos soțul ei totul din castel și a lăsat doar acel tablou? De ce să facă una ca asta? De ce n-a vrut să ia tabloul cu el?

Ronan a oftat, enervat.

– Poate pentru că e prea mare ca să-l pună în casa lui? Nu știu. Ce contează?

– Sunt curioasă. Adică, de ce nu l-a luat? Dar să-l lași acolo, în casă, e

cam sinistru, nu crezi? E ca și cum ea ar fi încă acolo.

– Nu știu, Ellen, și nu-mi pasă, a răspuns el, ursuz.

Peg i-a zâmbit cu îngăduință fiului ei.

– Nu te supăra pe Ronan, Ellen, îi e doar lehamite de toate astea.

– Mai stai un pic pe-aici și-o să-ți fie și ție lehamite, crede-mă, a spus Ronan. Toată lumea încă vorbește numai despre asta! a exclamat el mușcând din felia de chec și începând să mestece viguros.

Acum Peg a dat din cap în semn de aprobare.

– Ei bine, aici ai dreptate, Ronan. Au trecut cinci ani deja, iar localnicii continuă să vorbească despre asta. Dar să nu uităm că e greu să n-o faci atunci când farul e chiar sub nasul tău, de parcă ar vrea mereu să-ți reamintească totul.

– De aceea nu mergi la pub, mătușă Peg? a întrebat-o Ellen. Pentru că te-ai săturat de bârfe?

– Nu, nu merg la pub pentru că mie îmi place să-mi petrec timpul singură, a răspuns ea, scurt. De ce nu mergi tu cu Ellen, Ronan? Joe a promis s-o ducă el, dar am să-i spun că ați plecat deja. O poți prezenta tu restului familiei.

El și-a privit verișoara ironic, ridicând dintr-o sprânceană.

– Crezi că ești pregătită pentru o supradoză de familia Byrne?

– Nu știu. S-ar putea să-mi placă mai mult să rămân aici și să joc cărți cu Oswald și cu mătușa Peg.

– Ai spus că nu joci cărți, drăguțo, și n-am televizor. Așa că mai bine te duci cu Ronan. O să aibă el grijă de tine. Nu-i așa, Ronan?

– O să te simți fantastic, a asigurat-o el, dar tot nu-i zâmbise încă.

Ellen spera să poată să-i smulgă un zâmbet la Olul cu aur.

– Trebuie să trec mai întâi pe acasă, ca să-mi las sculele, a spus el ridicându-se în picioare. Dacă nu te deranjează să facem o oprire pe la mine, atunci vino.

– Nu mă deranjează deloc, a spus Ellen, compensând îmbufnarea lui printr-un exces de entuziasm. Mi-ar plăcea mult să văd unde lucrezi.

– O, atelierul lui Ronan e un sipet cu comori, a zis Peg cu entuziasm.

– Da, mamă, ca al lui Michelangelo! i-a replicat el, dar atunci când s-a uitat la ea chipul i s-a îndulcit, iar un colț al gurii i s-a arcuit într-un zâmbet șovăitor.

Capitolul 7

Casa lui Ronan era aproape. Așezată între cea a mamei lui și Ballymaldoon, avea aceeași vedere fermecătoare către mare. El a oprit camioneta în fața casei și și-a luat trusa grea de scule din spate.

– Poți să intri să arunci o privire, dacă vrei, i-a spus el lui Ellen. Atelierul meu e în spate.

Ea s-a luat după el pe o potecă ce trecea prin mijlocul ierbii înalte și al buruienilor, ajungând până la marginea unei grădini foarte neîngrijite. Se însera acum, iar, pe cerul ce se întuneca, primele stele licăreau asemenea unor bărci îndepărtate apropiindu-se prin negură. Aerul era umed și rece; un vânt tăios bătea dinspre mare. Ellen și-a strâns pe lângă corp haina împrumutată de la mătușa ei, tremurând.

Atelierul lui Ronan era o mare magazie clădită din lemn, ridicată lângă un mal înalt, ierbos. Văzut de afară, nu se remarca prin nimic, dar după ce Ronan a deschis ușa și a aprins luminile, Ellen și-a dat seama că era, într-adevăr, un sipet cu comori, așa cum spusese Peg. Șiruri de unelte atârnate pe rastele prinse în pereți, plăci de lemn așezate în teancuri ordonate, mașinării ciudate ițindu-se din maldăre de rumeguș. Un banc de lucru cu aspect solid era așezat în centrul încăperii, cu tot felul de unelte introduse în fante special create. Acel banc era o operă de artă în sine. Ellen și-a trecut degetele peste suprafața lui, minunându-se de ingeniozitatea designului.

– Tu ai inventat asta, nu-i așa? l-a întrebat ea pe Ronan, iar el trebuie să-i fi simțit admirația din glas, pentru că și-a lăsat jos trusa de scule și a început să-i prezinte locul.

– Nevoia e mama invențiilor, i-a spus Ronan lui Ellen. Așa că am făcut lucruri pe măsură ce am avut nevoie de ele, ca să-mi fac munca mai eficientă.

– Mama ta are dreptate, chiar poți să faci orice din lemn.

– O, asta nu-i nimic. Ăsta-i doar locul meu de muncă, i-a răspuns el. Vrei să-mi vezi portofoliul?

– Mi-ar plăcea foarte mult, i-a spus ea, observând cum mândria pusese o tentă de roz în obrajii lui Ronan pe când el scotea un mare catalog negru, cu fotografii, din spatele biroului, ștergându-l de praf cu

degetele.

– Nu-l arăt prea des, pentru că toată lumea de pe-aici mă cunoaște și majoritatea comenzilor ajung la mine prin viu grai. Dar țin evidența tuturor lucrurilor pe care le-am făcut, în primul rând de dragul meu. Țin la ele foarte mult, presupun.

Și spunând asta, Ronan a zâmbit, în sfârșit. Ellen și-a simțit moralul ridicat, ca un planor ce prinsese un curent ascendent. S-au așezat amândoi la bancul de lucru, iar Ronan i-a arătat toate comenzile lui. Erau bucătării și băi complete, o căsuță pentru copii, dulapuri de haine, mese și scaune.

– Cum ai învățat să faci asta? a întrebat ea, uitându-se mai atent la inimioarele complicat cioplite pe obloanele căsuței de joacă.

– Păi, unchiul meu, Ryan, are o companie de construcții, iar tâmplarul lui, Lee, e un adevărat vrăjitor al lemnului. El m-a învățat totul.

– Ai făcut ucenicie?

– Opt ani. Pe urmă Lee s-a pensionat și am lucrat eu pentru Ryan, după care mi-am înființat atelierul meu. Îmi făcusem deja un nume.

Ellen a dat pagina și a recunoscut imediat o bancă de lângă lacul castelului.

– O, asta trebuie să fi fost pentru Caitlin Macausland.

L-a simțit pe Ronan crispându-se lângă ea.

– E o bancă foarte frumoasă, a adăugat ea imediat.

Pe măsură ce întorcea paginile, Ellen și-a dat seama că Ronan făcuse pentru Caitlin mai multe lucruri: o altă bancă ce înconjura un copac, un foișor pentagonal, un balansoar, o poartă de grădină și rame pentru grădina de legume.

– O, Doamne, ești prolific. Pariez că n-aveai timp să mai lucrezi pentru altcineva pe vremea când lucrai pentru ea.

El a încuviințat înclinând din cap.

– Așa e. Ea mi-a dat ocazia să fac lucruri la care majoritatea tâmplarilor doar visează.

– Cred că ai cunoscut-o foarte bine, a murmurat Ellen fără să

gândească. Pe urmă, amintindu-și reacția lui de dinainte la acest subiect, a adăugat: Îmi cer scuze. Știu cât de tare te deranjează toată povestea asta.

– M-am săturat de minciuni, Ellen, a răspuns el spre surprinderea ei, iar apoi a tras aer adânc în piept. Toată lumea pretinde că știe ceva, dar de fapt nimeni nu știe nimic. Există doar doi oameni care știu ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea, la far. Unul dintre ei nu vrea să vorbească, iar celălalt nu poate.

– Deci, dacă nici tu nu știi nimic, cum de ești atât de sigur că soțul ei a omorât-o? l-a întrebat ea zâmbind, ca să nu dea greutate comentariului. Nu ești și tu la fel de rău ca toți ceilalți?

El a tras aer prin nările dilatate.

– Am cunoscut-o și știu că se temea de el. Omul ăla are un temperament îngrozitor. Cred că ar fi în stare de orice dacă îi sare țandăra.

– Așadar, nu vorbim despre o crimă aici?

– Păi, dacă e să cauți nod în papură, spune-i omor prin imprudență. Dar într-un fel sau altul, el a omorât-o.

– Însă nu știi asta cu certitudine.

– Nu, nu știu, a recunoscut el, în silă. Apoi, neputând găsi ceva mai substanțial pe care să-și bazeze opinia, a închis catalogul.

– Dar el e de vină, să știi. Pot să jur că așa e, a adăugat el, hotărât, iar, din trăsăturile acum dure ale profilului lui, Ellen a dedus că Ronan voia să creadă asta.

Ea s-a întrebat dacă exista vreun bărbat în Ballymaldoon care să nu fi fost un pic îndrăgostit de Caitlin.

– Nu știu dacă și tu, dar eu tare aș mai bea ceva, a spus Ronan ridicându-se în picioare.

Apoi a pus portofoliul înapoi în spatele biroului și a stins lumina.

Atunci când Ellen și Ronan au ajuns la Olul cu aur, pubul era plin de localnici. Aerul era încețoșat de la căldura trupurilor și de la fumul din vatra deschisă, și era foarte mare gălăgie. Însă vociferările s-au mai

domolit puțin în clipa în care a intrat Ellen, care a văzut fețe necunoscute lungindu-și gâturile ca s-o poată vedea mai bine. A răsuflat ușurată văzându-i pe Johnny și pe Joe la o masă de lângă perete, și s-a grăbit să li se alăture.

– Ești ca o vedetă de cinema, a comentat Johnny după ce ea a ajuns la masa lor. Data viitoare o să-ți ceară autografe.

– Iar eu am să-i taxez cu câte o liră bucata, a adăugat Joe frecându-și mâinile.

Ellen l-a recunoscut pe Desmond, care a prezentat-o soției lui, Alanna, o femeie firavă, cu piele albă și păr blond-roșcat care i se revărsa în bucle peste umerii mici. Alanna i-a zâmbit lui Ellen, bătând cu palma pe bancă, lângă ea.

– Vino și așază-te lângă mine, scumpo. N-am auzit nimic altceva toată ziua în afară de cât de frumoasă ești. Joe, du-te și adu-i ceva de băut. Ce ai vrea? Eu beau o vodca-tonic.

– Eu știu ce nu vrea să bea, corect, Ellen? a spus Joe zâmbind jucăuș și făcându-i cu ochiul.

Ellen i-a zâmbit la rândul ei, tachinarea lui dându-i un plăcut sentiment de apartenență.

– Am vrut să vă impresionez, a ripostat ea.

– Ei bine, pe tata poate că l-ai prostit, dar nu și pe mine, a spus Joe dându-și capul pe spate și râzând.

Alanna era nedumerită.

– Despre ce tot vorbiți acolo?

– Ar fi trebuit să vezi ce față a făcut atunci când a încercat să bea Guinness azi după-amiază. Strașnic de comică, nu alta!

– Of, mai termină cu aiurelile tale, Joe! a sărit Alanna în apărarea lui Ellen. Nu-l asculta, tot timpul face pe măscăriciul și nu-l bagă nimeni în seamă!

– Să nu crezi că rămâne așa, Joe Byrne! a spus Ellen.

– Aștept cu răsuflarea tăiată. Deci, ce vrei să bei?

– Ce bea și Alanna, te rog.

– Bravo. Mi-ar fi rușine să cer apă! a comentat Joe, iar apoi a dispărut în mulțime.

– Acum spune-mi, pe cine altcineva nu mai cunoști de aici? a întrebat-o Alanna, mijindu-și ochii și privind prin pub.

Ellen a observat prezența sumbră a lui Dylan la bar. Era prins într-o conversație cu Ronan, la un pahar de Guinness. Din când în când, își ridica privirea de sub bretonul vâlvoi al părului negru, iar sfredelitorii lui ochi negri o priveau așa cum își privește condorul prada. Ea a încercat să-l ignore. La urma urmei, nu putea să facă nimic pentru dragostea lui fără speranță față de mama ei. S-a întrebat dacă el, în cazul în care ar fi întâlnit-o acum, ar fi regretat că irosise atâția ani gândindu-se la ea.

Ellen s-a concentrat la a face cunoștință cu soțiile unchilor ei și cu copiii acestora, care erau oameni în toată firea. Nu-și imagina că le-ar fi putut reține vreodată numele. Avea mai mulți veri decât ar fi visat vreodată. Viața ei de familie de la Londra părea sterilă și banală prin comparație cu acest vesel clan Byrne. Un clan fără îndoială foarte zgomotos. N-a trecut mult și Eddie, un pescar tăbăcit de aspra viață pe mare, a început să cânte la acordeon, toți cei din pub pornindu-se pe cântat cu voci hârâite.

Ellen s-a gândit la Caitlin Macausland cântând împreună cu cei mai buni dintre ei, după cum îi povestise Joe. Și-o putea imagina în mijlocul tuturor acelor oameni, strălucind printre ei mai puternic și mai frumos decât un înger, dar chinuitor de inaccesibilă. Nu era de mirare că moartea ei continua să-i șocheze și întristeze pe oameni. Ellen bănuia că acea femeie devenise mai fascinantă după moarte decât fusese în viață. Așa se întâmpla întotdeauna.

– Ia spune, cum îți place să locuiești la Peg? a întrebat-o Alanna după ce cântarea a încetat, iar oamenii au început să plece.

– O iubesc deja pe mătușa Peg, a răspuns Ellen cu sinceritate. E o doamnă tare cumsecade.

– Cred că îi place mult să te aibă în casă.

– Sper să nu devin o povară.

– Deloc. Sunt sigură că o să-i facă plăcere compania.

– Îl are pe Ronan.

– Da, el are grijă de mama lui. E un băiat bun, dar complicat, te avertizez.

– E serios, nu ca Joe.

Ea a râs.

– O, cu Joe distracția e asigurată din plin!

– Îmi plac mult Johnny și Joe. Nu mai vreau să mă întorc niciodată la Londra.

– Bineînțeles că nu. Abia ai sosit.

– Mă simt deja acasă.

– Connemara are efectul ăsta asupra oamenilor, a spus Alanna râzând încetișor. Uite, eu m-am născut aici, la fel ca toți ceilalți Byrne, și suntem cu toții încă aici. Există vreun motiv pentru care tu ar trebui să te întorci?

Ellen a oftat. Ar fi vrut să fie sinceră și să le spună celor din noua ei familie că părăsise un logodnic la Londra, dar îi păsa prea mult de ceea ce ar fi crezut ei despre ea.

– Păi, nu i-am spus mamei că sunt aici, a mărturisit ea, și cel puțin asta era adevărat.

– Da, mi-a spus Desmond.

– Deci, o să trebuiască s-o anunț la un moment dat, nu?

– Spune-i doar că ești bine. Asta e singura grijă a mamelor. Pe urmă o să te lase în pace.

– Nu sunt atât de sigură. Cred că o să fie furioasă pe mine pentru că i-am scotocit prin trecut.

– Chiar trebuie să-i spui?

– Păi, încă n-am să divulg secretul. Am să locuiesc la mătușa Peg o vreme și am să-mi scriu romanul...

– Despre ce e vorba în roman?

– Nu sunt sigură. Sper să fie inspirat din locul ăsta.

– O, ai să fii inspirată, n-avea grijă, a râs Alanna.

– Aș putea să scriu despre mătușa Peg și despre toate animalele ei. Doar asta ar fi de ajuns pentru o lectură amuzantă.

– Știu, are casa plină de ele, nu-i așa? Iar animalele nu sunt proaste. Dacă e vreunul rănit, sau poate că unul vrea doar un loc cald în care să doarmă peste noapte, sigur că o să găsească drumul spre casa lui Peg.

– Ce păcat că ea nu vine la pub!

Chipul Alannei a devenit serios.

– Nu se simte în largul ei cu toată bârfa de aici.

– Așa mi-a spus și ea.

– Într-un oraș mic precum Ballymaldoon, bârfa nu dispare niciodată.

– Și totuși, e uimitor că, după atâția ani, tot despre Caitlin și Conor Macausland se bârfește.

– O, nu genul ăsta de bârfă o împiedică pe ea să vină la pub, ci bârfa despre ea.

– Dar de ce ar bârfi-o lumea pe Peg?

Alanna și-a pus paharul pe masă și și-a coborât vocea.

– Știi că mătușa ta a pierdut un copil, o fetiță, pe când copilul era mic, nu?

Ellen s-a holbat la ea, îngrozită.

– Nu, n-am știut. Când?

– Acum mulți ani. Avea deja băieții, iar pe urmă a avut o fetiță, Ciara.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A murit la vârsta de șapte ani, Dumnezeu s-o odihnească! A fost o tragedie cumplită.

– Cum a murit?

– S-a înecat în mare. A fost un accident, desigur. Dar Peg nu și-a mai

revenit niciodată. Nu cred că o mamă își mai revine după pierderea unui copil, învață doar să trăiască mai departe cu povara asta.

– O, Doamne, e oribil, a icnit Ellen.

Și-a imaginat silueta singuratică a lui Peg traversând câmpul ca să aibă grijă de oi, iar acum își dădea seama de ce mătușa ei părea învăluită în mâhnire.

– Au găsit-o pe fetiță?

– Da. Peg și soțul ei o scăpaseră din ochi doar pentru o clipă și au găsit-o apoi cu fața în jos, în apă. Se certaseră pentru nu știu ce, așa că bineînțeles că s-au învinovățit. Căsnicia lor începuse să scârțâie înainte de asta, dar după aceea a devenit de nesuportat.

– Of, biata Peg! E cumplit. Ce povară grea de dus!

– Frații au grijă de ea. Sunt foarte protectori. Și îl are pe Ronan, care locuiește nu departe. Nimeni nu vorbește despre asta, dar știm cu toții. E imposibil să treci peste așa ceva.

– Așadar, ăsta e motivul pentru care soțul ei a plecat să trăiască în America.

– O tragedie ca asta fie că unește mai mult un cuplu, fie că îl destramă. În cazul lor, l-a destrămat. N-a fost vina nimănui, dar ei au dat vina unul pe celălalt, iar atunci când Bill a spus că voia să plece, Peg s-a ambiționat să rămână. A vrut să fie mai aproape de Ciara. Fata e înmormântată la biserica de aici.

Ellen era alături de Peg din tot sufletul. Își dădea seama acum de ce păruse atât de tristă vorbind în mașină despre fostul ei soț și despre fiica lui.

– De-aia continuă să-și spună Peg Byrne?

– Ea a fost mereu Peg Byrne, nu și-a schimbat numele după căsătorie. Niciodată.

Alanna a bătut-o pe braț și a privit-o cu subînțeles.

– Te rog să nu povestești despre asta, bine?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Probabil că n-ar fi trebuit să-ți spun, dar dacă tot o să locuiești la ea,

e important să înțelegi de ce e așa cum e.

– Presupun că mama mea nu știe.

– Nu, nu știe. Atunci când a plecat mama ta, cred că Ronan nici nu se născuse încă.

– Sunt sigură că ar fi devastată de durere pentru că n-a fost aici ca să-și consoleze propria soră atunci când și-a pierdut copilul.

– Să nu-i spui. Peg e cea care ar trebui să-i spună, dacă o să vrea s-o facă vreodată.

– N-am să-i spun, promit.

*

Ellen a plecat mâhnită de la pub. Johnny, soția lui, Emer, și Joe au lăsat-o acasă la Peg în drum spre propria lor casă, prea veseli ca să bage de seamă schimbarea ei de dispoziție. A rămas o clipă afară, în timp ce luminile mașinii lor au dispărut după deal. Conturul farului se profila pe cerul nopții, care era acum senin și înstelat. Ellen s-a gândit la Ciara înecându-se în marea aceea și s-a întrebat cum de putea Peg să îndure s-o privească în fiecare dimineață pe când trăgea perdelele. Poate că o alina gândul că spiritul copilului ei era acolo, nu foarte departe de ea. Poate că vecinătatea cu locul în care se înecase fiica ei o făcea să se simtă mai aproape de copilă.

Ellen a rămas acolo, în umezeală, privind vastul orizont și nesfârșita mare. O semilună strălucea viu, precum pânza umflată de vânt a unei mici corăbii, lăsând pe suprafața apei o palidă dâră argintie, ca o panglică, în timp ce se înălța lent pe cer. Ellen simțea că ținea și mai mult la Peg, acum că știa trista poveste a vieții ei. Probabil că Oswald știa și el, s-a gândit ea, pentru că era prietenul ei apropiat și, poate, confidentul ei. Și-a amintit scena micului dejun din dimineața aceea și vesela tachinare dintre Peg și frații ei. O familie numeroasă era o consolare. S-a gândit la familia ei de la Londra. Consolarea era aproape inexistentă acolo.

Mai târziu, după ce s-a întins în pat, a ascultat mult timp vuietul mării și tânguirea vântului care șuiera prin cotloanele casei. Era un cântec de leagăn liniștitor. Nu se auzeau urlete de sirene, pârâit de motociclete sau de mașini. Nici voci de petrecăreți beți care se împleticeau pe străzi după o noapte de chef în oraș și nici vecini

gălăgioși, cu muzica dată la maximum. Sunetele de la țară erau blânde și misterioase, iar întunericul, profund și impenetrabil. Ellen a adormit în scurt timp.

De dimineață, s-a trezit în țipete de nagâț și în lătratul Domnului Bursuc, care se afla pe câmp împreună cu Peg și alerga oile. Pentru o clipă, Ellen a rămas întinsă în pat, savurând această nouă realitate în care nu era obligată să se trezească și să plece la serviciu. Avea toată ziua în față, precum paginile albe ale romanului ei. Putea s-o umple încetul cu încetul.

– Și ia spune, cum a fost la pub aseară? a întrebat-o Peg pe Ellen după ce aceasta din urmă a început să-și mănânce terciul de ovăz din bol.

– Gălăgios de-a binelea, a răspuns Ellen. Am cunoscut foarte multe rude. Păreți să dominați orașul.

– Probabil că da. Deși mai sunt și alte câteva familii mari, așa cum e a noastră.

Peg i-a dat lui Jack să mănânce din palma ei o bucățică de pâine, pe care pasărea a înhățat-o, lacom, cu ciocul.

– Ce ai de gând să faci azi? Te apuci de scris?

– Cred că o să fac o plimbare lungă, iar apoi poate că o să schițez o intrigă pentru roman, după-amiază.

– E o idee bună, drăguțo. Sunt o mulțime de locuri frumoase de văzut pe aici.

Ellen a luat o gură de ceai și s-a întrebat de ce avea un gust mai bun în bucătăria lui Peg decât într-a ei.

– Ai nevoie de ceva din oraș?

– Adică?

– Alimente?

– O, stai liniștită. Am târguit deja ieri.

Ellen a presupus că asta însemna că mătușa ei fusese la cumpărături. Începea să se obișnuiască din ce în ce mai mult cu regionalismele și cu accentul lor irlandez.

– Aș vrea să contribui și eu cu niște bani, mătușă Peg.

Lui Peg i-a înflorit un zâmbet pe față.

– Deci, îți place aici, nu-i așa?

– Da.

– Bravo, a spus Peg, iar Ellen s-a simțit nedumerită. Păi, dacă vrei să contribui, asta înseamnă că intenționezi să rămâi o vreme. Nimeni nu se oferă să contribuie dacă rămâne doar câteva zile.

Ellen i-a zâmbit și ea, un pic stânjenită.

– Dacă nu te deranjează...

– Bineînțeles că nu mă deranjează, drăguțo. Poți să rămâi cât vrei. Nu-ți râvnește nimeni dormitorul.

– Atunci, deocamdată al meu e!

– Grozav! Acum, lasă prostiile. Dacă o să fie nevoie să contribui, am să-ți spun. Eu spun lucrurilor pe nume, ca să știi.

– În regulă, așa rămâne.

– Acum, afară e o zi frumoasă, așa că e numai bine să pornești în explorări. Poți să iei mașina mea, dacă vrei. Eu nu plec nicăieri azi.

– Crezi că Johnny și Joe s-ar supăra dacă aș mai da o raită pe la castel?

– Cred că o să fie încântați. Abia așteaptă să aibă motiv să se întrerupă din muncă, a spus Peg plescăind din limbă. Nu mi-i pot imagina pe ăia doi făcând vreo treabă ca lumea acolo. Pe când trăia doamna Macausland, plantau toată ziua câte ceva nou prin grădini. Ronan al meu a făcut o bancă în jurul unui copac, pentru ca ea să poată ședea și admira lacul, și a construit și o căsuță într-un alt copac, pentru copii. Ea avea tot felul de idei. Bănuiesc că se plictisea.

– Am avut impresia că Ronan a plăcut-o cu adevărat.

– Așa e. A făcut o mulțime de bani din comenzile ei, a spus Peg, râzând încântată de îndată ce a venit vorba de fiul ei. Cred că Ronan era puțin fermecat de ea. Moartea ei l-a înfuriat foarte tare. Nu mai prididea să-l acuze pe domnul Macausland că o omorâse, și să știi că ne-am cam săturat cu toții de asta, pe cuvânt îți spun. Poliția n-a

arestat pe nimeni nici până în ziua de azi și n-a existat absolut nici o dovadă că s-ar fi comis vreo crimă, dar Ronan a rămas inflexibil. Adevărul e că nimeni nu știe ce s-a întâmplat în noaptea aceea, nici Ronan, nici nimeni altcineva, în afară de domnul Macausland. Ronan n-are decât să creadă ce-o vrea. Acum nu-i place să vorbească despre ea – și nici despre altcineva, de fapt.

– Pot să înțeleg asta. El a fost unul dintre puținii oameni de pe aici care chiar o cunoșteau.

– Păi, ea nu i-a aparținut lui, dar avea talentul ăsta de a-l face pe fiecare om care o cunoștea să se simtă special. Ronan credea că era special, dar la fel credeau și Johnny și Joe. Era fascinantă ca o zână, așa că au căzut cu mic, cu mare, în plasa farmecului ei. Deci, e de înțeles că l-a afectat moartea ei. Moartea e atât de definitivă. Este greu s-o accepți.

Ellen s-a uitat în altă parte. Acum, că știa despre tragedia morții fetiței lui Peg, nu se simțea în largul ei să-și privească mătușa în timp ce vorbea despre moarte, ca și cum ar fi făcut un gest indiscret uitându-se la chipul ei.

Puțin mai târziu, aflată pe drum spre castelul Ballymaldoon, Ellen a trecut cu mașina pe sub coroanele stejarilor. Dacă la început găsise locul înspăimântător, acum era atrasă de frumusețea lui. Soarele strălucea printre ramuri, proiectând pe pământ tot felul de forme tremurătoare, în timp ce vântul mișca ramurile ușurel. În lumina amețitoare a zilei, castelul însuși arăta inofensiv, turnurile și turnulețele lui părând ca desprinse din basme. Camioneta roșie a lui Johnny era parcată în fața castelului, lângă o altă mașină mai mică, aparținând probabil vreunui îngrijitor. Oricât și-ar fi dorit să mai intre în castel ca să arunce o privire, Ellen știa că, dacă ar fi fost prinsă, gestul ei ar fi putut să fie considerat necuviincios. Așa că s-a mulțumit doar cu exteriorul.

A pornit în căutarea lui Johnny și a lui Joe, însă moșia era atât de întinsă și de plină de grădini, tufișuri și livezi, încât a renunțat după un timp și a pornit să se plimbe la întâmplare. Din când în când, soarele dispărea pe după câte un nor și locul se umbrea, doar ca astrul să reapară un minut mai târziu, alungând umbrele pe dealuri și în vale. Era o priveliște impresionantă. Ellen și-a simțit moralul ridicat, iar inima i s-a umplut de bucurie în timp ce colinda singură întinderile sălbatice. A urcat pante abrupte și a sărit peste mici pâraie, a escaladat colțuri de stâncă și s-a urcat pe garduri șerpuitoare de

piatră. Trilurile păsărilor umpleau văzduhul, iar adierea vântului era încărcată de mirosul solului fertil și de cel al ierbii-negre ce creștea printre pietre, dând peisajului aspru surprinzătoare tușe de culoare. Ellen s-a pierdut în natură, lăsând curiozitatea s-o ducă tot mai departe, în sălbăticie.

A mers mult timp. Nu știa cât, pentru că nu-și adusese aminte să-și pună ceasul la mână în dimineața aceea. Stomacul îi spunea că trebuia să fi fost ora prânzului, și s-a ocărât singură că nu-și luase la ea măcar niște biscuiți. Încercând să-și amintească pe unde venise, a început să-și caute urmele pașilor. Problema era că toate dealurile și văile arătau la fel în ochii ei lipsiți de experiență. Tocmai când credea că era pe drumul cel bun, un alt orizont îi apărea în față și o contrazicea.

La început, n-a intrat în panică. Era sigură că avea să ajungă la o potecă în cele din urmă, să vadă turnurile castelului sau chiar marea. I s-a făcut sete, iar picioarele i s-au îngreunat tot mai mult cu fiecare pas, dar splendoarea peisajului îi distrăgea atenția de la disconfort și a rămas optimistă. A mers aproape o jumătate de oră înainte de a se hotărî să urce dealul până în vârf. Cu siguranță că de acolo avea să vadă castelul și să se poată orienta ca să se întoarcă. A pornit în grabă, cu gâtlejul contractat de sete. Dar pe măsură ce se apropia de vârf, și-a dat seama că dincolo de el era, pur și simplu, un alt vârf de escaladat. În momentul acela, Ellen a intrat cu adevărat în panică. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-avea să-și mai găsească vreodată drumul înapoi spre casă? Avea să moară acolo, fără apărare? Era mijlocul lui februarie, la urma urmei. Oare ar fi știut cineva unde anume s-o caute? Oare dacă țipa ar fi auzit-o și altcineva în afară de păsări?

Chiar pe când curajul începea s-o părăsească, a auzit un fluierat, urmat de sunetul glasului unui bărbat care își striga câinele. Lui Ellen i-a tresărit inima la gândul că ar fi putut să fie salvată, și a început să alerge în direcția vocii pe cât de repede puteau s-o poarte picioarele ei istovite. S-a împiedicat de pietre și a alunecat la vale până când aproape că s-a izbit de un mare cal murg și de călărețul lui, care veneau în direcția ei pe coama dealului.

Calul și-a dat capul pe spate, speriat, și s-a ridicat pe picioarele de dinapoi. Bărbatul și-a strunit armăsarul cu o mână experimentată și s-a uitat, furios, la Ellen.

– Ce mama dracului faci?

Dar Ellen nu l-a auzit, atât de mare îi era ușurarea.

– Slavă Domnului! a spus ea gâfâind și dându-se la o parte cu pași nesiguri.

Avea respirația întretăiată și obrajii roșii de la alergat, iar dorința de a plânge era aproape copleșitoare. N-a băgat de seamă iritarea bărbatului, înlocuită numaidecât de o îngrijorare șovăitoare atunci când și-a dat seama în ce stare era ea.

– Sunteți bine? a întrebat-o el, răstit.

Accentul lui irlandez era slab în comparație cu accentul celor din familia Byrne. Ea a încuviințat dând cu putere din cap și recăpătându-și răsuflarea.

– Magnum! a strigat el.

O clipă mai târziu, un mastiff brun-deschis, enorm, a apărut de după creasta unei coline și a venit în fugă la stăpânul lui.

– Ce câine mare, a spus Ellen, iar mușchii picioarelor au început să-i tremure de oboseală.

– Nu vă speriați, nu vă mănâncă. Sunteți prea mică.

El a studiat-o, curios, după care tonul i s-a mai îndulcit:

– Nu sunteți de pe aici, nu-i așa?

– Nu, sunt din Londra.

– Veniți de departe.

Colțurile gurii lui s-au arcuit într-un început de zâmbet, iar gluma aceea a inspirat un zâmbet anemic de partea ei.

– Vreau să spun că sunt originară din Londra. Locuiesc la mătușa mea.

– Și anume?

– Peg Byrne.

El a dat din cap în semn că știa despre cine era vorba.

– Încă un membru de familie, este? a întrebat-o, privind-o din cap până-n picioare.

– Da, suntem foarte mulți, nu-i așa?

– Și cum vă cheamă?

– Ellen.

– Și ce căutați aici?

Tonul lui poruncitor i-a făcut inima să tresară lui Ellen. Ea i-a privit chipul cu atenție. Fața lui era acoperită în parte de o pălărie fedora maro și de o barbă neagră, moale. Ellen i-a recunoscut trăsăturile din imaginea mentală pe care o creionase în timpul conversațiilor cu Johnny și Joe. Era frumos, cu piele măslinie și cu cei mai strălucitori ochi albaștri pe care îi văzuse vreodată, adânciți în orbite și încadrați de gene dese, negre. Avea părul lung până la umeri, iar pletele acelea arătau ca și cum n-ar mai fi fost periate de foarte mult timp. El a privit-o poruncitor, așteptându-i răspunsul, iar ea a ghicit imediat cine era. Nu putea fi altcineva. Avea aerul unuia care deținea fiecare centimetru din acele dealuri.

– Mă tem că am încălcat o proprietate, a spus ea, uitând de oboseală acum că știa cu cine stătea de vorbă.

El a dat din cap.

– Mă tem că așa e.

Însă zâmbetul lui i-a dat de înțeles lui Ellen că nu era supărat.

– Eu sunt Conor Macausland. Ăsta e pământul meu și m-aș încumeta să ghicesc că v-ați rătăcit.

– Da, m-am bucurat atât de mult de plimbare, încât nu mi-am imaginat că n-o să mai reușesc să-mi găsesc drumul de întoarcere. N-am intenționat să ajung atât de departe.

– De unde ați venit?

– De la castelul dumneavoastră. Eram cu Johnny și Joe, a adăugat ea repede, nerăbdătoare să-și justifice prezența la castelul lui. Îi ajutam, știți...

– Deci, doriți să vă întoarceți?

– Da, vă rog. Nu trebuie decât să-mi arătați direcția. Sunt sigură că am să mă descurc.

Era jenată că fusese atât de neghioabă.

El a râs, clătinând din cap.

– Îmi place cutezanța dumneavoastră, dar nu v-aș putea lăsa să mergeți pe jos până la castel, e mai departe decât credeți și, pe deasupra, păreți istovită. Casa mea e chiar aici, aproape. Dacă veniți cu mine, vă duc eu cu mașina la castel.

Lui Ellen a început să-i bată inima tot mai tare. Gândul de a-l însoți pe Conor Macausland acasă la el era surprinzător de alarmant. Dar și-a alungat toate îndoielile din minte și a făcut să amuțească acel glas slab dinlăuntrul ei, care îi spunea să nu meargă nicăieri cu un străin, cu atât mai puțin cu un bărbat care poate că își omorâse soția. Așa că Ellen l-a însoțit pe Conor Macausland peste coama dealului, până jos, în vale.

Capitolul 8

Cunosc bine privirea aceea. Felul în care buzele lui Conor se arcuiesc în sus la colțuri și cum privirea îi devine intensă și caldă. Ochii lui pot să fie de un albastru atât de rece, ca de gheață. Dar nimic nu le dă mai mult nuanța asta mai caldă, azurie, ca prezența unei femei frumoase. Obișnuia să mă privească pe mine cu acei ochi blânzi și, atunci când o făcea, resentimentele mi se spulberau și cădeam într-o binecuvântată stare de amnezie. Uitam șirurile de acuzații. Îmi uitam singurătatea și foamea devoratoare de dragoste, niciodată ostoită. Privită astfel, eram satisfăcută.

Acum curiozitatea îi e stârnită de tânăra asta străină, care i-a încălcat proprietatea. Biata de ea, abia se poate ține după el, atât de tare îi tremură picioarele. Se teme de el, dar nu lasă să se vadă. Johnny și Joe Byrne au băgat-o în sperieți cu flecăreala lor. Se teme și de Magnum, care arată mai degrabă a leu decât a câine, iar alergia ei la praful calului îi face deja ochii să lăcrimeze și pielea s-o mănânce. Frumusețea îi e mascată de roșeața din obraji și din jurul nasului, părțile expuse la frig, dar presupun că pentru Conor nu e o problemă să i-o vadă. Asemenea câinelui său, ce poate adulmeca o cățea de la o milă depărtare, Conor poate să simtă o femelă atrăgătoare chiar și atunci când părul ei e încâlcit, iar trupul senzual, ascuns sub o haină lăbărțată.

El îi vorbește, o întreabă despre ea. Fata îi răspunde precaut, cu puține informații. Deja se vede casa, și simt cum ea răsuflă ușurată. Cred că e mult mai ostenită decât lasă să se vadă. Deși Reedmace House e un conac simplu, cenușiu, cu ferestre cu cercevele albe și cu un acoperiș obișnuit, de ardezie, totuși, are un farmec aparte. Vara, fațada e împodobită cu glicină, iar grădina e plină de meri. Primăvara, florile sunt purtate de vânt ca niște fulgi de nea. La vremea la care locuiam la castel, Conor a renovat conacul cu intenția de a-l dărui părinților lui. Însă tatăl i-a murit, iar mama lui a decis să rămână la Dublin în loc să locuiască singură într-o casă mare, izolată, aflată la kilometri distanță de civilizație. Așa că Reedmace House a rămas goală, ca o fată frumoasă și dichisită care n-are unde să se ducă.

Ador pârâul ce șerpuiește în vale și ador podul de piatră cenușie, care acum e parțial năpădit de iederă. Era folosit cândva ca drum, pe când oamenii călătoreau în căruțe trase de cai. Automobilele fiind prea grele pentru el, traseul s-a modificat, vechiul drum de țară rămânând

la mila arborilor și a buruienilor, iar podul, la cea a trolilor și a caprelor din imaginația mea. Are ceva magic podul acela, de parcă ar aparține unei lumi pierdute, peste care te pomenești că dai deodată, pur și simplu din întâmplare, și aproape că te simți ca și cum te-ai furișa în ea, ca și cum n-ar trebui să fii acolo. Eu sunt acum liberă să zăbovesc cât vreau. Uneori văd lumini dănțuitoare, ca niște mici zâne, dar ar putea să fie pur și simplu dansul neastâmpărat al razelor soarelui.

Când ajung lângă casă, văd cum Conor își duce calul în grajdul din spate, care datează din secolul al XVII-lea. E o construcție roasă de intemperii, cu un orologiu mare, montat deasupra arcadei care se deschide precum o pereche de brațe gata să te cuprindă. Orologiul nu mai funcționează de ani buni, poate chiar de secole. S-a oprit la cinci fără un sfert și probabil că așa va rămâne pe vecie. Îmi place să cred că s-a întâmplat ceva magic la cinci fără un sfert, acum o sută de ani, ceva care a făcut ca orologiul să se oprească pentru totdeauna, ceva romantic și trist, cum ar fi moartea unui iubit.

Ellen se așază pe vechile trepte de piatră, construite lângă zid drept rampă pentru încălecare, și fumează o țigară. Văd că îi tremură mâinile. Sunt încântată că fumează, pentru că ăsta e un obicei pe care Conor îl detestă. În timp ce ea trage otrava în piept, Conor duce calul înăuntru și îl predă fiului celor doi angajați care se îngrijesc de locul ăsta atunci când Conor e la Dublin. Ei nu sunt din Ballymaldoon. Conor a avut grijă să găsească oameni care să nu știe nimic despre scandalul legat de moartea mea. Meg și Robert sunt discreți; dacă știu ceva, nu lasă să se vadă. Meg face curățenie și gătește, iar Robert are grijă de grajduri și de grădină. Fiul lor, Ewan, e un băiat zelos, de vreo nouăsprezece ani, care se joacă cu dragă inimă cu Finbar și Ida atunci când vin aici de la oraș, în vacanțele școlare. Acum sunt în vacanța de la jumătatea semestrului și au construit o tabără din pietre și lemne. Au plănuit să aprindă un foc și să-și pregătească singuri ceaiul. Dacă aș fi în viață, aș inventa povești și am sta cu toții cuibăriți sub pături, cu cerul înstelat deasupra noastră, până când s-ar face ora de culcare. Finbar și Ida adorau cândva poveștile mele. Acum, că sunt mai mari, le-ar prețui cu atât mai mult. Dar ei încă o au pe Daphne, iar felul ei de a citi nu s-a îmbunătățit de-a lungul anilor. Totuși, trebuie să fiu recunoscătoare că sunt iubiți.

– Pari înfrigurată și obosită, Ellen, spune Conor, care stă în picioare, lângă ea, cu mâinile în șolduri.

I-am remarcat șoldurile de când l-am văzut prima oară, felul în care îi stau blugii pe ele, iar catarama curelei le pune în evidență. E un

bărbat înalt, cu umeri lați și picioare lungi. E bine făcut și atletic, iar hainele stau bine pe el. Nici măcar acum, când nefericirea l-a făcut să bea prea mult, nu și-a ieșit din formă. Îi place cum arată fata asta. Dar lui i-au plăcut multe fete și le-a dus în patul lui doar ca să se descotorosească de ele, a doua zi de dimineață, ca de sticlele de vin care i-au alinat durerea doar trecător.

Acum îi zâmbește acestei fete. Atunci când zâmbește, chipul lui se transformă. Are o gură generoasă și senzuală, iar felul în care își arcuiește colțurile în sus îl face să arate diabolic de frumos. Pe când trăiam eu, Conor n-avea barbă, dar acum a devenit cam delăsător cu înfățișarea lui și nu se mai sinchisește să se pieptene ori să se bărbierească. Ăsta e semnul exterior al profundei lui nefericiri, ca și cum n-ar prea mai avea rost să trăiască acum, după ce eu am murit.

O privește pe fată cu o expresie caldă în ochii aceia albaștri, iar ea nu-i poate rezista. Îi zâmbește, la rândul ei, iar reținerea i se topește în lumina strălucitoare a farmecului lui. Știu cum se simte ea acum, mi s-a întâmplat și mie. Dar nu trebuie să creadă că va dura. Multe au fost atrase de el, ca buburuzele de lumina soarelui, și cu toatele au simțit fiorul rece al dezamăgirii atunci când el le-a întors spatele, iar ele au rămas în umbră. Doar eu am fost o constantă în viața lui. După ce mi-a întors spatele, a revenit la mine de fiecare dată. Întotdeauna. Deși sunt moartă, continui să mă scald în căldura eternă a iubirii lui.

– Haide să intrăm în casă și am să-ți fac un ceai ca să te încălzești, îi propune el.

– Ești sigur? Nu vreau să-ți fac probleme, îi răspunde ea stingându-și țigara și ridicându-se în picioare.

El îi zâmbește larg, ca și cum ea n-ar avea cum să facă probleme cuiva.

– Nu-i nici o problemă, serios. Ca să fiu sincer, mi-ar prinde și mie bine un ceai.

Se duc amândoi spre casă și intră pe ușa din spate. Copiii sunt în bucătărie, cu Daphne. Tocmai și-au terminat ceaiul. Îl văd pe Magnum, pleacă de la masă și aleargă la el ca să-l drăgălească. Ellen pare uimită că îndrăznește cineva să cuprindă în brațe un câine atât de mare. Dar Magnum e foarte blând. Copiilor le e dor de el atunci când sunt la oraș, și nu mă îndoiesc că și lui Magnum îi e dor de ei, dar e prea mare ca să poată fi luat la Dublin.

– Mamă, ea este Ellen, nepoata lui Peg Byrne, spune Conor. Iar

suricatele astea două sunt copiii mei, Finbar și Ida.

– Îmi pare bine, Ellen, spune Daphne încruntându-se, fiindcă se întreabă, fără îndoială, de unde a cules-o Conor pe fata asta necunoscută, cu accent de bogătașă englezoaică. Poți să-mi spui Daphne, adaugă ea, în timp ce Ellen își înăbușă un strănut.

Ochii fetei sunt acum umflați și lăcrimează continuu. Finbar îi șoptește ceva surorii lui și chicotesc amândoi, cu mâinile la gură.

– Draga mea, arăți de parcă ai fi alergică la ceva, îi spune Daphne cu amabilitate.

– Cai, răspunde Ellen.

– Îți aduc imediat un antihistaminic. Vara, Finbar face alergie la polen, așa că avem antihistaminice în dulăpiorul cu medicamente.

– Îmi cer scuze. De obicei n-am un asemenea efect advers la femei, glumește Conor.

Ellen râde și strănută iar. O clipă mai târziu, Daphne revine cu o pilulă.

– Vă pregătesc niște ceai. Păreți înghețați amândoi.

– Am găsit-o pe Ellen pe deal, spune Conor în timp ce se așază la masa din bucătărie.

– M-am rătăcit, explică fata.

– Nu-i de mirare că ai înghețat. Ce-ai zice dacă ți-ai scoate bocancii și haina și ai veni să te așezi? Ți-e foame? Ai mâncat ceva?

– Sunt bine, pe cuvânt.

– Ei, totuși, am să pun ceva de mâncare pe masă și poți să-ți pregătești un sandvici dacă vrei.

Daphne se bucură de companie. Dorește ca fiul ei să-și vadă mai departe de viață. Eu aș sfătui-o să nu-și irosească energia. Conor n-o să-și vadă niciodată mai departe de viață. Au trecut cinci ani. Totuși, ea speră. Pune mâncare pe masă și aduce ceaiul. Ellen cuprinde cana cu mâinile înroșite și se apleacă deasupra ei ca un cerșetor de pe stradă deasupra unei căni cu bănuți. A spus că nu-i e foame, dar își pregătește numaidecât un sandvici cu șuncă și mușcă din el cu poftă. Lui Conor îi e mereu foame. Bărbații par să nu se satură niciodată. Își

taie niște brânză și o felie mare de pâine și le înfulecă de parcă n-ar mai fi mâncat de săptămâni întregi. Mâncarea îi face pe amândoi să prindă puteri. Mănâncă împreună, în vreme ce Finbar și Ida se joacă cu Magnum, întrerupându-și tatăl cu întrebări, iar Daphne își pregătește o cană de ceai. Meg apare discret și strânge resturile mesei copiilor.

– Știi, nici n-aș zice că ești o Byrne, îi spune Conor fetei, mijind din ochi și studiind-o.

Ea și-a scos haina, iar privirea lui se oprește o clipă pe rotunjimile sânilor ei, vizibile prin pulover.

– Probabil pentru că mi-am petrecut toată viața la Londra, îi răspunde ea.

– Asta ar explica accentul tău englezesc. Nu vorbești deloc ca ei.

– Așa spun și ei. Tata este englez, iar mama și-a pierdut accentul irlandez.

El ridică din sprâncene.

– Mama ta s-a măritat cu un englez. Asta trebuie să fi plăcut teribil familiei.

Se uită la mama lui, pentru că ea e o englezoaică măritată cu un irlandez, deși măcar ea e catolică.

– Nu cred că le-a căzut bine deloc. Tata e protestant, dar eu am fost crescută catolic, desigur.

– Ia spune, cât mai rămâi pe aici? o întreabă Daphne.

Soacra mea e sculptoriță și, în consecință, e o persoană excentrică, așa cum sunt de obicei artiștii. Poartă pantaloni largi de doc, pantofi sport de culoare mov și o eșarfă înflorată, viu colorată, peste jerseul gros. Are mâini de artist – aspre și cu pete vechi de lut.

Ellen o place pe Daphne, îmi dau seama de asta. Și eu am plăcut-o, la început, înainte să-și bage nasul.

– Nu știu în clipa asta, îi răspunde Ellen. N-am nici un plan. Am venit aici ca să scriu un roman, așa că presupun că o să rămân ceva timp. În plus, chiar îmi place locul ăsta. Mă simt deja acasă, deși asta e abia a treia zi de când am sosit.

– Așa e Connemara, spune Daphne cu un zâmbet larg, fiindcă și ea s-a îndrăgostit de locul ăsta.

Ellen zâmbește, la rândul ei.

– Așa spune toată lumea.

– Iar lumea are dreptate, încuviințează Conor. Eu am venit cândva aici ca să văd locul pentru un film și am sfârșit prin a cumpăra un castel, spune el râzând de parcă acum ar considera că acel impuls a fost absurd.

– Lucrezi la vreun film acum? îl întreabă Ellen.

I-aș putea spune eu că n-are voința necesară și că, de când am murit, n-a mai produs nici un film. Dar Conor ridică din umeri.

– Sunt niște chestii pe țeavă, minte el, iar mama lui își ascunde fața în cana cu ceai.

Ea știe adevărul. Conor colindă cârciumile din Dublin în loc să fie la birou și izbește de perete mingile de squash ca să-și descarce frustrările.

– Presupun că industria filmului are de suferit de pe urma crizei, spune Ellen.

El își mai taie o felie de pâine.

– O poveste bună rămâne o poveste bună, dar astea sunt ca nestematele, greu de găsit. Există însă prostii cu toptanul.

– Eu am venit aici în căutarea inspirației, spune Ellen, iar ochii i se luminează. Trebuie să vă spun, sunt incredibil de inspirată. Frumusețea asta are un efect deosebit asupra oamenilor, explică ea lipindu-și mâna de piept, în zona inimii. Chiar aici!

– Foarte adevărat, Ellen. Frumusețea e lucrul care te inspiră cel mai mult pe lume, o aprobă Daphne în timp ce își ia cana de ceai și se așază la masă, alături de ei. Pe când trăia tatăl lui Conor, ne petreceam fiecare primăvară în Franța. Azaleele de acolo erau spectaculoase, iar acele adorabile piațete din centrele orașelor, cu băncuțele lor și cu fântânile arteziene, erau încântătoare. Nu mi-a lipsit niciodată inspirația. Dar nicăieri nu ești mai inspirat ca în Connemara. Cred că cele mai bune lucrări ale mele au fost realizate aici. Poate că așa o să fie și a ta.

Conor nu vorbește. Știu că ar vrea să le spună că locul ăsta îi amintește de mine și că, de când am murit, Connemara nu-i mai face nici o plăcere. Dacă n-ar fi copiii, care iubesc locul atât de mult, probabil că n-ar veni deloc aici. Dar dintr-un motiv oarecare, n-a vândut castelul și nici moșia. Poate că le păstrează ca să rămână conectat cu mine, pentru ca lui și copiilor noștri să le rămână ceva palpabil care să fi făcut parte din mine. Dacă ar ști adevărul! Dacă ar ști că sunt aici, în vântul ce șuieră împrejurul zidurilor castelului și podului trolilor, în lumina soarelui care le încălzește fețele atunci când caută lemne pentru focul de tabără și pietre cu care își clădesc taberele. Sunt pe plajă și pe dealuri. Sunt cu ei tot timpul. Dacă ar ști asta!

Ellen nu le spune că mi-a văzut portretul în salonul castelului. Conor e un bărbat formidabil și, deși zâmbește fermecător și o cântărește din priviri cu interes, ea trebuie să discearnă că e iute la mânie. Are tenebre în privire, în ciuda zâmbetului amuzat. Am iubit mereu asta la el. E genul de bărbat cu neputință de îmblânzit. Eu am făcut tot ce am putut, dar n-am reușit. Recunosc asta acum, e cel mai mare eșec al meu, în afară de propria-mi moarte.

În timp ce vorbesc, Ida vine și se așază pe genunchiul tatălui ei. El o cuprinde cu brațul de talie și o trage mai aproape, vârându-și capul în curbura umărului ei. Expresia i se îndulcește și dă drumul unui oftat prelung, mulțumit. Ellen îl privește, iar eu îmi dau seama că e impresionată de vădita afecțiune pe care el o are față de copii.

– Câți ani ai, Ida? întreabă ea.

– Zece, răspunde Ida timid.

– Un număr mare, zece. E compus din două cifre. Ești mare deja.

Ida zâmbește, mândră.

– Când e ziua ta?

– Pe opt iulie.

– Vara.

– Anul trecut am fost în Spania de ziua mea, iar Manuela mi-a vopsit unghiile în roz și le-a decorat cu floricele și cu sclipici.

– Ce drăguț! exclamă Ellen, iar apoi își coboară vocea, prefăcându-se că îi spune ceva doar Idei: Știi, pot să fac și eu asta. Mă pricep foarte

bine la manichiură. Am niște nepoțele la Londra cărora le place să-și vopsească unghiile de la picioare și să le decoreze cu nestemate.

Ida face ochii mari. E un copil căruia îi place tot ce strălucește, iar ideea unor nestemate pe unghiile de la picioare e absolut irezistibilă.

– Sunt nestemate adevărate? întreabă ea.

Adulții râd de inocența ei.

– Nu, nu sunt adevărate, căci dacă ar fi, ar trebui să te ducem la bancă și să te ținem într-un seif. Nu cred că ți-ar plăcea să stai într-un seif.

Ida strâmbă din nas și clatină din cap în semn că nu, nu i-ar plăcea.

– Văd că ai imaginație, îi spune Daphne lui Ellen. Nu m-am gândit niciodată să pun un copil într-un seif!

Finbar îi aude râzând și vine și el la masă. Vrea să stea și el cu tatăl lui, dar n-are loc. Daphne întinde o mână, iar Finbar o apucă. Simt un junghi de gelozie în inimă. Daphne îl trage mai aproape și îl sărută pe obrazul moale. Mi-e dor să simt textura pielii lui, cea de la rădăcina părului, chiar deasupra urechii. Îmi amintesc senzația atingerii acelui loc. Îi las și ies în grădină, unde merii încep să înmugurească. Ida a agățat o căsuță pentru păsările de o creangă. Mă apropii, iar prezența mea tulbură niște pițigoi albaștri, care zboară, speriați, în tufișuri.

După un timp, Conor și Ellen se urcă în Range Roverul lui Conor și pleacă. Îi urmăresc din curiozitate. Discută acum ca niște vechi prieteni. Nimic nu se compară cu mâncatul împreună atunci când vine vorba de apropierea dintre doi oameni. Drumul până la castel e scurt dacă mergi cu mașina, dar lung dacă o iei pe jos, peste dealuri. Mașina mătușii lui Ellen e parcată în față, iar Conor oprește lângă ea. Cei doi mai rămân puțin în mașină, discutând, apoi el coboară și deschide portiera de pe partea ei. Din punctul ăsta de vedere, el e un gentleman de modă veche. Eu obișnuiam să rămân pe locul meu și să-l aștept, însă Ellen a deschis deja singură portiera și coboară din mașină.

– Îți mulțumesc foarte mult, spune ea, încântată, iar ei se simt dintr-odată stânjeniți, de parcă chiar n-ar ști cum să-și ia rămas-bun.

Eu îi privesc amuzată, pentru că știu că, probabil, n-o să se mai întâlnească niciodată. Conor nu merge în oraș și, cu certitudine, n-o să se ducă acasă la Peg ca s-o viziteze pe Ellen.

– Mă bucur că te-am salvat de pe munte, îi spune el dăruindu-i cel mai

fermecător zâmbet de care e în stare.

– Și eu, deși mă simt cam jenată că te-am făcut să pierzi atât de mult timp – și că, de foame, mai aveam puțin și îți mâncam și urechile.

– Ai mers foarte mult pe jos, iar asta te-a înfometat. Eu, când vin aici, am o foame de lup tot timpul.

– Păi, mulțumesc încă o dată.

– Ai grijă cum conduci.

Îmi dau seama că soțul meu ar vrea să prelungească această conversație.

– Așa am să fac.

– Și succes cu romanul tău.

– O, da, mulțumesc. O să încep astă-seară. Dacă îl mai amân mult, n-o să mai încep niciodată.

El râde – cred că ar râde indiferent de ce ar spune ea – și o urmărește din priviri în timp ce se urcă în mașina mătușii ei și pornește motorul. Privirea îi alunecă, o clipă, înspre ușa castelului, iar chipul i se adumbrește brusc. Trecând cu mașina pe lângă el, Ellen îi face cu mâna. Atenția lui Conor e distrasă și îi face și el cu mâna. Se uită după mașina ei dispărând dincolo de stejari, apoi privește din nou ușa castelului. Știu că se luptă cu impulsul de a intra și de a-mi privi portretul. Rămâne mult timp doar uitându-se țintă la ușă, dar nu se apropie. În cele din urmă, se răzgândește și se întoarce la mașină.

Interesul meu față de această tânără englezoaică e stârnit acum și mai mult, pentru că e posibil ca ea să fie unicul meu mijloc de comunicare. Ea mi-a simțit prezența o dată, o s-o mai simtă și a doua oară, sunt sigură de asta. Nu știu cum, dar simt că o să le pot transmite lui Conor și copiilor, prin ea, că eu încă exist.

Cunosc bine casa lui Peg din vremurile în care Ronan locuia împreună cu mama lui, dar n-am mai fost acolo după ce am murit. Cunosc oile și lama aceea dezgustătoare, blândul măgăruș și porcul. Ori de câte ori eram la far, Domnul Bursuc obișnuia să mă latre de pe deal, de parcă ar fi știut pericolul în care mă aflam și ar fi încercat să mă avertizeze. Cerul s-a înnorat deasupra apei, care acum pare neagră. Valurile se ridică și coboară, spărgându-se de stânci și împroșcând clăbuci și spumă. Întunericul se lasă devreme în februarie, iar farul deja se vede

ca o nălucă pe fundalul indigo al cerului. Îmi amintesc de vremurile în care făceam dragoste acolo, pe iarbă, vara. Vremurile în care el mă ținea în brațe și îmi șoptea la ureche că eram totul pentru el. Îmi amintesc de nopțile sub cerul înstelat, când îmi ridicam privirea către lună având conștiința limpede a faptului că el ar fi făcut orice pentru mine. Absolut orice. O, ce sentiment plăcut îți poate da certitudinea de a te ști atât de iubit. Iar acum? Farul a fost al meu. Insula mea secretă. Singurul loc în care m-am simțit cu adevărat în siguranță – singurul loc în care n-am fost deloc în siguranță.

Iar acum, în vreme ce stau pe deal și o aștept pe Ellen să ajungă, văd o fetiță în fața casei lui Peg. E îmbrăcată în alb și are o aură luminoasă, care nu le e specifică celor vii. Are părul lung și negru, cu o sclipire pe care părul pământenilor n-o are. Se uită la mine cu niște ochi mari, îndrăzneți, iar zâmbetul îi e timid, dar senin. Atunci înțeleg că e un spirit, dar, spre deosebire de mine, ea are o strălucire nelumească. Eu sunt de pe lumea asta, dar ea? Nu, ea nu e. Ea e mai diafană, de parcă ar fi țesută din raze delicate de lumină. Îi răspund la zâmbet.

Ușa se deschide, iar Peg iese împreună cu Domnul Bursuc. Ea n-o vede pe fetiță, dar faptul nu mă miră deloc. Mă aflu în dimensiunea asta de prea mult timp ca să nu știu că cei vii îi văd doar foarte rar pe cei morți. Iar atunci când ne văd, există destui oameni care să-i creadă nebuni, smintiți sau mincinoși. Dacă aș fi știut atunci ceea ce știu acum! Dar n-are nici un rost să-ți dorești ceva ce nu poți să ai, știu și asta. O privesc pe Peg, mă uit la copila aceea și deodată realizez că micul spirit e fiica lui Peg, cea care s-a înecat în mare. Nu-mi dau seama de unde știu asta, pur și simplu o știu.

Cu pași mari, Peg străbate câmpul ca să-și vadă de oi. Domnul Bursuc se duce la fetiță, iar atunci se petrece lucrul cel mai extraordinar cu putință. Nu-mi vine să cred! Fetița întinde mâna și mângâie câinele pe cap. Îl atinge cu degetele, iar el îi simte atingerea. Observ cum se turtește blana sub mânuța ei, și totuși, știu că ea e imaterială. Acest copil spirit e o rază de lumină, însă, cu toate astea, poate să interacționeze cu lumea materială într-un fel în care eu nu pot.

Peg se întoarce și vede că Domnul Bursuc e atent la ceva. Clatină din cap cu drag, crezând pur și simplu că are un câine excentric. Fluieră, iar el ciulește urechile. Fetița își retrage mânuța, iar Domnul Bursuc fuge pe câmp. Fetița se ia după el, țopăind fericită. Îmi ridic privirea spre cer, sigură că luna a răsărit și strălucește acum deasupra noastră. Dar nu, norii sunt groși și plumburii, iar aerul e acum încărcat de burniță. Pe cer nu e nici o lună, însă fetița are lumina ei. Atunci când ajunge lângă Peg, o scaldă în acea lumină radiantă. Mă întreb dacă

Peg, la vreun nivel al subconștientului, simte asta.

Capitolul 9

Ellen a oprit mașina într-un loc de parcare de pe șosea și a tras aer adânc în piept. Pentru prima oară de când sosise în Irlanda, voia s-o sune pe Emily și să-i împărtășească încântarea ei. O, Doamne, e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, și-a spus ea în gând. Conor Macausland! Tocmai am mâncat de prânz cu scandalosul Conor Macausland. A închis ochii, apoi i-a deschis iar, ca să se asigure că nu visa. A strâns bine volanul cu mâinile, ca să le oprească din tremurat.

Știa că n-ar fi trebuit să fie atât de încântată de un bărbat pe care mulți îl blamau pentru moartea soției lui. Era evident periculos, genul de bărbat în legătură cu care mamele își avertizează fiicele. Însă misterul ce îi pătase numele nu făcuse decât să-i sporească farmecul și să-i accentueze puterea de seducție. Faptul că ar fi putut să fie periculos îl făcea pur și simplu mai atrăgător.

Cât de brusc mișcase această simplă întâlnire plăcile tectonice ale vieții ei! Perspectiva lui Ellen, după ce se concentrase atât de tare pe Londra, era acum cu totul absorbită de acest mic ținut irlandez pe nume Connemara. Mai clar, de pustiul și frumosul castel Ballymaldoon și de bărbatul irezistibil care îl deținea. Părinții ei, William și prietenii de la Londra se pierdeau în fundalul nelămurit de dincolo de noul ei punct de focalizare, lăsând-o conștientă doar de Conor Macausland și de dorința care o luase atât de mult prin surprindere.

Avea în minte zâmbetul lui senzual și ochii aceia indigo ce străluceau în cel mai luminos albastru, în contrast cu pielea lui brună, uscată de vânt, și cu genele lungi și negre. Tragedia pe care o oglindeau ochii lui n-o făcea pe Ellen decât să-l îndrăgească și mai mult. Nu se mai îndrăgostise niciodată de un bărbat cu barbă, dar părul de pe fața lui avea ceva sălbatic și tulburător, ca și cum ar fi fost un erou din povești sau un cavaler din trecut, iar barba aceea arăta incredibil de mătăsoasă. Își imagina cum s-ar fi simțit pe pielea ei, iar gândul o făcea să se înfioare ca de ceva interzis. A rămas în mașină până când s-a făcut prea frig ca să mai stea acolo fără încălzire. Avea mâinile înțepenite de frig, însă trupul îi era cald în haina mătușii Peg. Atunci când a pornit din nou motorul, Ellen își elaborase deja toate dorințele legate de acel bărbat care părea atât de capabil să le întruchipeze. Se întreba acum ce plan ar fi putut urzi ca să-l revadă.

Ellen a ajuns acasă la Peg într-o dispoziție veselă. Și-a găsit mătușa în

bucătărie, unde ședea împreună cu Ronan și Oswald. Văzând-o, Bertie a venit la ea și a înghiontit-o cu râtul lui umed. Pentru că era atât de fericită, ea s-a aplecat și i-a mângâiat creștetul țepos. Era mai moale decât se așteptase.

– Ia te uită la tine! a exclamat Peg încrucișându-și brațele peste puloverul ei gros, de lână. Tocmai voiam să trimitem o echipă în căutarea ta.

Pentru niște oameni aflați pe punctul să trimită o patrulă în căutarea cuiva, toți trei arătau foarte calmi și împăcați cu ei înșiși, s-a gândit Ellen.

– Ei, drăcie, pe unde ai umblat? a întrebat-o Oswald. Ai obrajii foarte roșii. Ai pus ceva la cale?

Peg s-a ridicat în picioare.

– Îți torn o cană de ceai. Pari înghețată până la oase! Ai mâncat, drăguțo?

Ellen și-a scos bocancii.

– Am mâncat de prânz cu Conor Macausland, a răspuns ea cu nonșalanță, savurând efectul pe care urma să-l aibă o astfel de știre.

Peg s-a oprit din mișcare, la jumătatea drumului spre godin, iar Oswald s-a holbat la ea cu gura căscată, în vreme ce chipul lui Ronan s-a făcut negru de furie.

– Ai luat prânzul cu domnul Macausland? a repetat Peg. Am auzit bine, sau mă iei peste picior, fetițo?

– De ce ai face așa ceva? a exclamat Ronan, aprins.

Ellen și-a dat jos haina lui Peg și a agățat-o de ușă.

– M-am rătăcit, iar el m-a salvat, a spus ea, neputând să potolească sclipirea ce-i lumina privirea.

– Un cavaler în armură strălucitoare, a spus Oswald cu un suspin.

– Da, vezi să nu! a adăugat Ronan cu sarcasm.

– Dar cum de te-ai rătăcit? a întrebat-o Peg.

Ellen a intrat încălțată doar în șosete și a tras spre ea scaunul de lângă

Oswald și din fața lui Ronan.

– Am făcut o plimbare peste dealuri. A fost foarte frumos. Ieșise soarele, locul mirosea atât de plăcut. Am fost inspirată.

– Of, splendoarea ținutului Connemara, a suspinat Oswald din nou.

– Și ce s-a întâmplat pe urmă? a insistat Peg.

– Am mers și am tot mers, până când mi-am zis că era mai bine să mă întorc. Dar m-am rătăcit. Toate dealurile arătau la fel. Cred că mergeam în cerc. De fapt, m-am cam speriat. Habar n-aveam unde eram. Atunci a apărut Conor de după deal, pe calul lui, și m-a salvat.

– A fluturat cumva și o sabie, nimicindu-i pe dușmani? a tachinat-o Oswald.

Ellen a țâțâit din buze și și-a dat ochii peste cap.

– M-a invitat la el acasă și am mâncat de prânz cu mama lui, Daphne, și cu cei doi copii ai lui, care sunt adorabili. Însă câinele pe care-l au e destul de înspăimântător.

Peg părea revoltată.

– Eu aș spune că și domnul Macausland e destul de înspăimântător.

– Eu aș spune că frații tăi arată înspăimântător, mătușă Peg, dar după ce ajungi să-i cunoști, îți dai seama cât de drăguți sunt. Așa e și Conor. La prima vedere, cu barba aia a lui neagră și cu părul ăla neîngrijit, mi s-a părut și mie destul de primejdios. Dar, de fapt, a fost fermecător.

Ronan s-a aplecat înainte și și-a pus coatele pe masă.

– Nu fi fraieră, Ellen. Conor Macausland n-are nimic fermecător. Nu te lăsa orbită de chipul lui frumos, a spus el, însă nu și-a putut stăpâni curiozitatea, așa că a întrebat-o: Și despre ce ați vorbit?

– O, nu știu, a răspuns ea, evaziv. Despre multe lucruri. M-a întrebat despre mine. I-am spus că sunt nepoata ta, Peg, iar el a făcut o glumă despre cât de numeroasă e familia noastră.

– Păi, îi cunoaște bine pe Johnny și pe Joe, nu-i așa, deci n-ai fost tocmai o străină pentru el, a spus Peg așezând ceainicul pe plită.

– Daphne e artistă, ca și tine, Oswald, a adăugat Ellen.

– Irlanda e plină de artiști, a spus Oswald, deloc impresionat.

– Și ia spune, ce face el aici? a întrebat-o Ronan.

– Copiii au vacanță, i-a răspuns Ellen, simțindu-se acum importantă fiindcă ea era cea care le dădea informații lor.

– Presupun că, imediat ce se termină vacanța copiilor, o să zboare înapoi la Dublin cu elicopterul lui simandicos, a spus Ronan.

Ellen a fost dezamăgită.

– Crezi?

– Vine rareori în Connemara, nu-i așa, mamă? Nici mie nu mi-ar plăcea să mă arăt la față prea des pe aici dacă aș fi în locul lui, a adăugat el.

Peg a dat din cap în semn că era de acord cu spusele lui Ronan.

– A fost o poveste îngrozitoare, de-a dreptul îngrozitoare. Nu mă surprinde faptul că nu vine mai des pe aici. Fiecare cotlon al moșiei îi amintește, probabil, de frumoasa lui soție.

Ronan și-a golit cana de ceai. Ellen a observat grimasa furioasă ce i-a întunecat chipul.

– Aș fi vrut să-i pun atât de multe întrebări, a continuat ea.

– Nu cred că l-ai mai fi considerat atât de fermecător dacă ai fi apucat să i le pui, i-a spus Ronan, ursuz.

– Nu sunt o proastă, s-a supărat Ellen. Nici prin cap nu mi-a trecut să fiu indiscretă. Bietul om a suferit cumplit.

Ochii negri ai lui Ronan au scăpărat.

– Dar el e în viață, nu-i așa?

A răsuflat adânc, ca și cum ar fi vrut să se oprească din a spune mai multe. Jack a zburat de unde era cocoțat și s-a așezat pe galeria perdelei de la fereastra bucătăriei. Afară era întuneric beznă, iar vântul se întețise și gemea, precum o fantomă, în jurul casei.

– Numai el e de vină, a adăugat Ronan cu glas scăzut. Amândoi sunt vinovați.

– Of, bârfa și speculațiile, a spus Oswald. Oamenii din Ballymaldoon o să vorbească despre asta și peste douăzeci de ani.

– Și nici unul dintre ei n-o să știe mai mult decât acum, a adăugat Peg luând ceainicul de pe plită și turnând apă clocotită într-o carafă pentru ceai. Iar acum haideți să bem încă o cană de ceai și să mai discutăm și despre altceva.

Puțin mai târziu, Ronan s-a urcat în mașină și a plecat la pub, iar Peg a ajutat-o pe Ellen să se instaleze în salonaș și a făcut focul. Lemnele au început să trosnească în vatră cu un zgomot plăcut.

– Ronan are vreo iubită? a întrebat-o Ellen pe mătușa ei în timp ce băga cablul laptopului în priza din spatele mesei de lucru.

– Mare mirare dacă ar avea vreo șansă, a răspuns Peg. Ronan e un tânăr foarte dificil, după cum vezi, a spus ea oftând prelung. Probabil că e vina mea. Copiii nu ies niciodată nemarcați dintr-un divorț.

– Totuși, e tare chipeș, nu crezi?

– O, da, e un băiat tare arătos, nimic de zis. Bărbații Byrne sunt cu toții foarte arătoși.

Peg a tras draperiile.

– E o noapte furtunoasă. Mă bucur că nu ieși în oraș.

– Și eu mă bucur să stau aici. E o cameră tare plăcută.

– E a ta cât timp o să vrei tu.

– Mătușă Peg, îmi dau foarte bine seama că stau pe capul tău.

Peg s-a întors și i-a zâmbit nepoatei ei.

– Nu stai pe capul meu, Ellen. Dacă așa ar sta lucrurile, ți-aș spune. Mă bucur să am o fată în casă. Eu am avut doar băieți mari. De când a plecat Ronan, e mult prea liniște. Îl am pe Oswald, a continuat ea, iar zâmbetul i s-a lărgit. E un nebun adorabil, dar e plăcut să am o fată căreia să-i port de grijă.

Peg a ezitat o clipă, încercând să înțeleagă îngrijorarea lui Ellen, iar apoi a reluat:

– Să știi că, dacă vrei, poți să mă ajuți la cumpărături. N-am nevoie de

banii tăi. Am destui pentru ceea ce ne trebuie. Nu sunt cheltuitoare, după cum vezi. Dar, dacă vrei să mă ajuți, m-aș bucura să te duci tu în locul meu la Ballymaldoon, la cumpărături. Vremea asta umedă nu-mi prieste la oase.

Ellen a fost încântată că putea să facă și ea ceva, deși avea o bănuială că Peg doar încerca să fie amabilă. Umezeala n-o împiedica să-și petreacă toată ziulica pe afară, cu animalele ei.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Dă-mi listele și îți fac eu cumpărăturile, sau oricare alte treburi. Pot să te ajut chiar și cu animalele. Dacă vrei, socotește-mă mâna ta dreaptă.

– Ne-am înțeles, atunci, a spus Peg, iar apoi s-a uitat la ceas. Aș face bine să mă duc și să văd ce face Oswald. E tare pretențios omul ăsta. Vrea să-l ajut să aleagă tablourile pentru o expoziție de la primărie. S-ar putea să intre Domnul Bursuc și să se așeze în fața focului. Adoră focurile. Așa că nu te speria. N-o să te deranjeze. Eu am să fiu alături, la Oswald, dacă ai nevoie de mine.

– Îți mulțumesc, mătușă Peg. Sunt foarte fericită că te bucuri să mă ai aici. Mă simt deja ca la mine acasă.

Peg a zâmbit.

– Mă bucur să aud asta, drăguțo. Acum apucă-te de scrie ceva, bine?

– Așa o să fac.

Peg a ieșit, lăsând ușa larg deschisă. Focul a început să sfârâie și să trosnească pe măsură de mistuia vreascurile, năpustindu-se cu limbi aurii, incandescente, asupra bușteni lor. Ellen și-a pornit calculatorul și a așteptat, visătoare, să se aprindă monitorul. Și-a sprijinit bărbia în palme, lăsându-și gândurile să zboare înapoi la momentul în care Conor apăruse călare, pe culmea dealului. Nici nu și-a dat seama de zâmbetul tainic ce-i înflorise pe față revăzându-l, în minte, cu pălăria aceea de fetru, cu părul răvășit și cu ochii tulburați. Ecranul i s-a aprins înaintea ochilor, dar ea n-a văzut nici asta, până când Domnul Bursuc a intrat și s-a așezat în fața focului, cu un oftat satisfăcut, anunțând-o astfel de prezența lui și trezind-o din visare.

Era pe punctul să-și verifice e-mailurile, când și-a adus aminte că Peg nu avea acces la e-mail în acea casă. Poate că era mai bine că nu putea comunica exact cu persoanele de care fugise tocmai până în Irlanda. În schimb, a deschis o pagină albă și a scris ROMAN FĂRĂ TITLU, adăugându-și numele dedesubt. Și-a petrecut aproape douăzeci

de minute jucându-se cu diferite tipuri de fonturi. Trecând pe pagina următoare, și-a dat seama că nu avea nimic de scris. Albul curat al paginii a făcut-o să se simtă dezarmată. Până când nu avea un subiect, n-avea rost să se apuce de ceva. Dar deja își găsise eroul, așa că și-a sprijinit capul în palme și și-a adus din nou aminte de el.

Era ora unsprezece atunci când Johnny și Joe au bătut la ușa casei lui Peg. Ellen era în pat, citind un roman de Daphne du Maurier, luat din biblioteca lui Peg. A lăsat cartea jos și a ciulit urechile. A auzit-o pe Peg în hol, mustrându-i că o treziseră, dar în realitate ea abia își încheiase partida de cărți cu Oswald și se retrăsese cu doar zece minute în urmă. Ellen și-a tras un pulover peste tricou și peste pantalonii tărcați de pijama, iar apoi a coborât degrabă să vadă ce era cu toată zarva aceea.

– Exact persoana pentru care am venit, a spus Joe în clipa în care și-a văzut verișoara în prag.

A privit-o amuzat din cap până în picioare, observându-i pijamaua băiețească și părul dezordonat.

– Scuză-ne că te-am scos din pat, a adăugat el, ironic.

– Te-au trezit, drăguțo? a întrebat-o Peg.

– Nu, citeam, i-a răspuns Ellen. Ce se întâmplă?

Johnny s-a așezat la masă și i-a aruncat o privire plină de gravitate.

– Domnul Macausland a venit la pub și a întrebat de tine.

Lui Ellen i-a tresăltat ușor inima.

– Serios?

– A intrat în pub, a repetat Joe. Vă vine să credeți? El n-a mai pus piciorul acolo de la incendiu.

– Ce-a spus? l-a întrebat Ellen încercând să nu pară prea interesată, dar eșuând lamentabil.

– A intrat, iar în pub s-a lăsat o liniște mormântală. Puteai să auzi și un șoarece trăgând vânturi, a continuat Joe.

– Craic i-a turnat o halbă și au stat de vorbă un pic, a adăugat Johnny, grav. Îți trebuie ceva curaj să intri într-un loc ostil cum e Olul cu aur.

– Bravo lui, a spus Peg punând ceainicul pe plită.

Joe s-a așezat lângă tatăl lui. Ellen era atât de distrată încât a luat scaunul lui Jack, uitând că pasărea era cocoțată pe spătar, până când a simțit-o ciugulindu-i părul.

– O, Doamne! a exclamat ea, ridicându-se în picioare și mutându-se la celălalt capăt al mesei. Pasărea asta e tare obraznică!

– A durat ceva până când a adus vorba de tine, a spus Joe cu un rânjet răutăcios. Mai întâi a discutat despre moșie. Pe urmă a zis că te-a găsit rătăcită pe dealuri, că te-a dus la el acasă și că te-a invitat să rămâi la masa de prânz.

– Ceea ce e adevărat, a spus Ellen, emoționată.

– A zis că fetița lui vrea să-i vopsești unghiile.

Ellen a zâmbit.

– I-am spus că mă pricep să le împodobesc cu nestemate.

Tăcută, Peg a rămas lângă godin și a urmărit discuția, cu o expresie gânditoare pe chip.

– Vrea să te duci să-i faci manichiura fetiței, sau cum s-o numi asta, a zis Joe ridicând din sprâncene. Cred că i s-au aprins călcâiele după tine.

Ellen a roșit.

– Nu fi fraier. Mă pricep la copii, atâta tot.

– Cred că i s-au aprins călcâiele după tine, dacă a făcut efortul să vină la pub. Probabil că a crezut că o să fii și tu acolo.

– De ce nu te-a sunat? a întrebat-o Peg. N-oi avea eu internet sau televizor, dar am telefon!

– Asta ar fi prea evident. A vrut să fie subtil, a spus Joe făcându-i cu ochiul lui Ellen.

– Nu e nimic subtil în faptul că domnul Macausland a intrat la Olul cu aur, a intervenit Johnny. Poți să zici că ești ocupată cu scrisul. O să am eu grijă să primească mesajul.

– Crezi că n-ar trebui să mă duc? l-a întrebat Ellen, surprinsă.

– Bineînțeles că n-ar trebui să te duci, a spus Peg de lângă godin. N-am să te las să te bagi în toată povestea asta.

– M-aș duce doar să-i fac manichiura ăleia mici.

Peg a mijit din ochi.

– Ai să intri în bârlogul lupului, drăguțo. Într-o săptămână, el e dus de aici.

Dintr-odată, Ellen a avut sentimentul unei situații presante. Mintea i-a luat-o la goană precum un șoricel care încerca să găsească ieșirea dintr-un labirint.

– De ce nu vii cu mine, Peg? i-a propus ea mătușii, însă aceasta a părut consternată. Cred că ar fi nedrept să nu-i fac Idei unghiile. Vreau să spun că ea n-are o mamă care să facă asta, nu? Biata fetiță! A fost atât de încântată în clipa în care i-am spus că îi pot lipi nestemate pe unghii.

– Dar de unde să cumperi așa ceva? a întrebat-o Peg.

Ellen a ridicat din umeri.

– Trebuie să existe un magazin de suvenire în oraș, nu?

– Există, Alanna are un mic butic, dar nu vinde decorațiuni pentru unghii, sunt destul de sigură de asta.

– Trebuie să aibă altceva ce aș putea să folosesc. Ceva ce aș putea să decupez și să lipesc cu ojă.

– Găsești ojă la drogherie.

– Perfect, asta-i tot ce-mi trebuie. Mă duc mâine în oraș, ca să caut.

Apoi Ellen i-a spus lui Johnny, triumfătoare:

– Poți să-i transmiți domnului Macausland că o să vin cu mătușa Peg la ceai, ca să-i fac Idei manichiura. Te vezi mâine cu el, la castel, nu-i așa?

Johnny s-a încruntat la sora lui.

– Mda, mă văd. Dar ești sigură că vrei să mergi, Peg? Ce-o să spună Desmond? N-o să-i placă asta deloc.

– Bineînțeles că nu vreau să merg, i-a răspuns Peg. Dar nu vreau s-o las pe Ellen să se ducă singură, așa că n-am de ales.

– Ai dreptate, nu trebuie să se ducă singură, dacă tot trebuie să se ducă, a încuviințat Johnny, grav.

Ellen a râs și le-a zis:

– Parcă aș fi într-un roman de Jane Austen, mă duc la întâlnire însoțită de o doamnă.

Dar Peg n-a râs.

– Nu știi în ce te bagi, însă eu știu. Și, pentru că stai în casa mea, ești responsabilitatea mea. Cred că mama ta ar face infarct dacă te-ar ști măcar în preajma unuia precum Conor Macausland. Omul ăsta e o belea, ascultă ce-ți zic.

– Ușurel, Peggine, a încercat s-o liniștească Joe. Ea nu face decât să-i vopsească unghiile ăleia mici.

Peg i-a aruncat o privire severă.

– Ba nu. Ea merge să ia ceaiul cu domnul Macausland. Vopsitul unghiilor e doar un pretext. Zău așa, Joe, tu crezi că m-am născut ieri? a spus ea în timp ce lua ceainicul clocotind de pe plită. Iar acum, dacă tot sunteți aici, haideți să bem și noi o cană de ceai.

De emoție, Ellen n-a putut să pună geană pe geană. Conor Macausland înfruntase pubul pentru ea, deși ei doi nu se văzuseră decât o dată. Dar o dată fusese de ajuns pentru ca interesul ei să fie stârnit, așa că, de ce nu și al lui? Însă apoi, meditând în întunericul din dormitor, Ellen a început să se îndoiască de farmecul ei. Poate că el înfruntase pubul pentru Ida. La urma urmei, fetița era orfană de mamă și era limpede că el o iubea din tot sufletul. Poate chiar era vorba numai și numai despre unghiile fetiței și deloc despre faptul că ea, Ellen, îl plăcea.

S-a zvârcolit în pat, neputând să-și găsească o poziție confortabilă. Inima îi bătea accelerat, împiedicând-o să doarmă. S-a gândit la Caitlin, întrebându-se de ce se dusese la far în noaptea aceea. Ellen își punea întrebări despre cauza incendiului și despre vinovăția sau nevinovăția lui Conor în privința morții lui Caitlin. Oare să fi fost Conor acea persoană care plecase cu barca de pe insulă, fugind de la locul crimei, în timp ce farul ardea? Și oare de ce lăsase portretul ei în

casă? S-o fi făcut pentru că voia s-o mai privească? Sau pentru că voia s-o lase ferecată acolo, laolaltă cu restul amintirilor lui din castelul care era acum un mormânt?

Și nu cumva era ea la fel de nesăbuită precum o molie ce se apropie de o flacără? Dacă se apropia prea mult, oare flacăra avea s-o mistuie? Sau era Conor stigmatizat pe nedrept?

Apoi s-a gândit la William și la cât de inofensiv părea el în comparație cu Conor. S-a întrebat dacă nu cumva el încercase s-o contacteze și s-a crispat amintindu-și ce mesaj îi trimisese ea. William nu merita așa ceva. Dar, pe de altă parte, dacă ea, din precauție, amâna luarea unei decizii fiindcă nu dorea să-și taie toate punțile în cazul în care ar fi simțit nevoia bruscă de a fugi înapoi și de a-și asigura un viitor plin de certitudini, deși anost?

Nu era plecată nici măcar de o săptămână, și totuși aceste câteva zile în Irlanda i se păreau luni. Călătorise mult la viața ei. Vacanțe în Africa de Sud și Elveția, Thailanda și India, excursii pentru cumpărături la New York și Milano, sejururi la sfârșit de săptămână în Italia și Franța, și totuși, nici unul dintre acele locuri nu-i dăduse sentimentul de apartenență. Fusese de fiecare dată doar o turistă, un oaspete, un trecător și nimic mai mult. Connemara, pe de altă parte, îi dădea sentimentul de permanență, era mai mult decât o simplă destinație, o făcea să se simtă ca un copac rătăcit care și-ar fi găsit dintr-odată rădăcinile. Și, după acest gând mângâietor, a reușit, în sfârșit, să adoarmă.

Capitolul 10

A doua zi de dimineață, după un somn superficial și agitat, Ellen s-a trezit devreme. Se iveau zorile undeva în spatele casei, învăluind farul într-o delicată lumină rozie. Ellen s-a dus la fereastră și a privit marea învolburându-se în jurul lui și valurile spărgându-se de stânci într-o explozie de spumă. Pescărușii albi, mari, stăteau cocoțați pe lemnul înnegrit sau se ciondăneau pentru aricii de mare aduși de maree. O clipă mai târziu, Peg a ieșit din casă împreună cu Domnul Bursuc, traversând câmpul ca să-și numere oile și să stea de vorbă cu măgărușul și cu lama. Ellen s-a uitat după ea cu sufletul plin de milă. Peg avea aceiași pantaloni maro, o haină voluminoasă și o căciulă de lână trasă peste părul ei scurt, cenușiu. Era ceva foarte înduioșător în umerii ușor gârboviți, ca și cum povara durerii pe care o purta în suflet ar fi strivit-o de-a lungul anilor. Oare putea cineva să treacă vreodată peste moartea copilului său? Ellen a urmărit-o pe Peg mângâind lama pe după urechi. Arăta foarte singuratică în mijlocul acelui câmp, cu marea pe fundal. Bineînțeles că era imposibil, știa bine, mătușa ei învățase doar să-și ducă traiul purtând acea povară.

După un mic dejun sățios cu terci și ceai, Ellen a luat mașina lui Peg și a plecat la oraș ca să cumpere ojă și decorațiuni sclipitoare pentru unghiile Idei. A parcat în port, care era plin de pescari făcându-și de lucru pe lângă bărcile lor pline de captura din zori, apoi a pornit către buticul Alannei. A străbătut străduțele înguste, trecând pe lângă căsuțele frumos colorate în nuanțe pastelate și pe lângă prăvălioarele concepute ca să-i atragă pe turiștii estivali cu pulovere pescărești, ceramică, piei de oaie și cristaluri. Buticul Alannei a fost ușor de găsit, așezat între o cafenea și o drogherie. Fațada era văruită într-un roz-fucsia intens.

Un clopoțel a sunat atunci când Ellen a deschis ușa. Alanna și-a ridicat privirea de la tejgheaua din fundul prăvăliei, iar fața i s-a luminat de îndată ce a recunoscut-o pe fată.

– Ia te uită cine a venit! Ellen! Arăți ca o localnică acum.

– Așadar, ăsta-i magazinul tău. E adorabil.

Ellen și-a plimbat privirea peste rafturile ticsite cu ornamente strălucitoare, articole de papetărie drăgălașe, faianță pictată, țesături brodate, lumânări parfumate și săpunuri cu ambalaje care le imitau pe cele de modă veche. Era un tezaur înmiresmat de flecușteț care nu-i

erau nimănui de trebuință. Genul de loc pe care Ellen îl adora.

– Vânzarea merge cam prost în momentul de față, s-a plâns Alanna. Lucrurile se mai animă vara, când vin turiștii, iar acum sunt singură aici. Mary, care mă ajută, a trebuit să plece la Waterford, ca să-și vadă mama bolnavă, dar cel puțin n-am atâția clienți încât să-i simt lipsa.

– Eu sunt client, a anunțat-o Ellen.

Alanna a ridicat din sprâncene.

– Deci, nu e doar o vizită de curtoazie?

– Și asta, desigur. Dar am nevoie de ceva strălucitor, cum ar fi niște sclipici, ca să decorez niște unghii.

– O, da, mi-a spus Desmond. Mergi la Conor Macausland, la ceai, a spus Alanna făcând ochii mari, fascinată. Să fii cu băgare de seamă, da, Ellen? E un bărbat arătos, nimic de zis, însă mă tem că aduce belele.

– Știu, dar nu pot să nu fiu curioasă. Ar fi o nebunie să nu mă duc, nu crezi? Ca scriitoare, simt un imbold să caut inspirație oriunde aș putea-o găsi.

Alanna a râs și s-a ridicat de pe scaun.

– Cred că e greu să reziști farmecului unui bandit atât de chipeș. Haide acum să văd ce pot să găsesc pentru tine. Am paiete, a spus ea ducându-se la un raft din spate, pe care avea tot felul de pachețele. Astea sunt frumoase.

– Da, merg. Minunat! Mulțumesc, a zis Ellen în timp ce continua să cerceteze locul. Orașul e foarte frumos.

– O, da, este, nimic de zis, iar oamenii sunt buni și foarte muncitori. N-aș putea să trăiesc într-un loc ca Londra. Prea mult zgomot, prea multe delicte, prea multă agitație. În cele câteva dăți în care am fost acolo, m-am întors acasă extenuată. Mie îmi place viața mai tihnită.

– Până când n-am părăsit orașul, nu mi-am dat seama de cât de multă nevoie aveam să fiu la țară. Presupun că nu poți tânji după ceva ce n-ai avut niciodată. Dar acum știu cum e să mergi de unul singur pe dealuri și nu cred că o să mai pot să trăiesc fără acea senzație.

– Tu, de fapt, acolo te-ai rătăcit?

– Da, întocmai. Ce prostie din partea mea să mă rătăcesc în felul ăsta, dar, ce să-i faci, eu nu m-am născut la țară.

Ellen s-a întors cu spatele ca să nu se vadă că roșise.

– Ai grijă, a repetat Alanna. Sunt sigură că ești o fată cu minte în cap, dar, atunci când o să vopsești unghiile fetiței lui, iar el o să te privească țintă cu ochii ăia adânci, să nu uiți cine e bărbatul ăsta. Nu aduce decât necazuri, crede-mă.

– Nu mi s-a părut că arată ca unul care și-ar fi putut ucide soția, a spus Ellen, defensiv.

– O, eu nu cred deloc că el a ucis-o. Știu că Ronan are altă părere, dar nu e de condamnat, nu? În ochii lui, ea era prințesa din turn, iar Conor era căpcăunul care o ținea prizonieră, a spus Alanna râzând. Bietul Ronan, moartea ei l-a afectat rău de tot.

– Și atunci, tu ce crezi că s-a întâmplat? a întrebat-o Ellen.

– Moartea ei a fost suspectă, iar oamenilor le place teoria conspirației, dar eu nu cred că e chiar așa de rău Conor ăsta. Cred că e doar egoist și plin de fumuri. N-a venit niciodată la pub și nu s-a amestecat niciodată cu localnicii. A stat tot timpul izolat în castelul lui, ca și cum ar fi fost prea bun ca să aibă relații cu oamenii de rând. Caitlin, pe de altă parte, obișnuia să vină la Olul cu aur ori de câte ori el era plecat la Dublin. Îi plăcea să stea la bar, la taifas cu Craic. Dădea pe gât un pahar de bere brună irlandeză și cânta cot la cot cu ceilalți. Cred că momentele alea îi plăceau cel mai mult, atunci când putea să coboare aici din turnul ei aurit și să fie ea însăși. Era foarte frumoasă, dar disperat de nefericită. I se citea asta în ochi. Nu cred că îi era ușor să fie măritată cu el, în ciuda banilor mulți. Merita ceva mai bun, biata de ea.

– Ai apucat s-o cunoști?

– Nu chiar, ea stătea mai mult cu bărbații. Dar am cunoscut-o pe Molly, bona copiilor ei.

Interesul lui Ellen a fost stârnit de acea nouă perspectivă.

– Chiar așa?

– Cred că Molly se plictisea, așa că, atunci când copiii erau la școală, obișnuia să mai vină la o șuetă. Era o fată adorabilă, foarte blândă și politicoasă. Își venera stăpâna, avea stele în ochi ori de câte ori vorbea

despre ea. Cred că îi era un pic teamă de Conor. Vedea prea multe, bănuiesc. În orice caz, după tragedie, mi-a spus că ea, Caitlin, știa că soțul ei, Conor, urma să sosească în seara în care ea s-a dus cu barca la far, dar tot s-a dus. Lui Molly i s-a părut ciudat din partea lui Caitlin, dat fiind că el îi interzisese să se mai ducă acolo. Era periculos, mă-nțelegi, și-și făcea griji pentru ea, care naviga în barca aia mititică. Dar ea era tare încăpățânată, hotărâtă să se ducă. Ei bine, Molly mi-a spus că în noaptea aceea Caitlin părea să fi pus ceva la cale, ca și cum ar fi vrut ca el să meargă la far și s-o găsească acolo. Atunci când a ieșit la iveală faptul că interiorul farului fusese împânzit de lumânări, Molly s-a gândit că stăpâna ei decorase locul într-un fel atât de romantic ca să-l seducă pe Conor. Căsnicia lor nu mai mergea chiar deloc. Poate că a fost o tentativă de a-l recuceri.

– Dar de ce la far, dacă lui nu-i plăcea ca ea să se ducă acolo?

Alanna a ridicat din umeri.

– Nu știu, dar Molly mi-a spus că, de fiecare dată când se mai dusese la far, Caitlin avusese grijă ca soțul ei să fie plecat, ca să n-o prindă. Noaptea aceea a fost singura în care ea s-a dus la far știind că el urma să afle. A vrut ca el să se ducă și s-o găsească acolo. De ce? Nu știu, iar Molly n-a știut nici ea. N-am reușit să ne dăm seama. Molly a fost interogată de poliție, dar polițiștilor nu li s-a părut că amănuntul ăsta ar fi fost relevant.

Ellen a rămas privind-o țintă pe Alanna, iar inima a început să-i bată iute.

– Doar nu crezi că l-a momit acolo ca să-l ucidă ea pe el, după care totul s-o fi luat razna, nu?

Alanna a făcut ochii mari.

– Iisuse, Ellen, nu m-am gândit niciodată la asta!

– Cred că mă uit la prea multe filme polițiste.

Ellen a râs, renunțând la idee.

– Te rog să nu le mai dai apă la moară băieților cu ideea asta, bine? a rugat-o Alanna.

– Cred că Peg mi-ar trage o chelfăneală dacă m-ar auzi vorbind așa.

– Să fii sigură. Tu și Ronan, cu poveștile voastre de groază.

– Am nimerit în plin mister, a spus Ellen, amuzată.

– Ei bine, tu fii cu băgare de seamă, a avertizat-o Alanna. Bărbații ca el nu le dau pace fetelor tinere și frumoase, iar apoi, după ce-și fac cheful, se descotorosesc de ele. Eu aș sta departe de el. Dacă vrei un irlandez chipeș, să știi că sunt destui băieți buni.

– Dar cu toții sunt înrudiți cu mine!

– Mda, asta cam așa e, nu te contrazic. Să nu cumva să te îndrăgostești de vreunul dintre verii tăi. Asta nu s-ar cădea deloc!

– Joe e frumușel. De ce n-are o iubită?

– Pentru că e prea ocupat cu aventurile amoroase. De ce să se mulțumească el cu una, când e mai bine cu zece?

Ellen a găsit ojă roz la drogheria de alături și a cumpărat câteva lucruri de pe lista primită de la mătușa ei. Tocmai pe când se pregătea să plece, Dylan Murphy a apărut în ușă, imobilizând-o cu privirea lui ciudată, ca și cum n-ar fi avut nimic mai bun de făcut decât s-o vâneze pe ea.

– Ia te uită, ziua bună, Ellen Olenska! i-a spus el, cu un rânjet.

Părea surprinzător de spilcuit, cu sacou și cravată, dar Ellen nu era sigură că ar fi vrut să-i facă față de una singură.

– Bună, Dylan. Ce mai faci?

– Nu chiar așa de rău, i-a răspuns el îndesându-și mâinile în buzunarele paltonului, iar ea i-a simțit mirosul puternic de tutun. Cum merge cu cartea aia a ta?

– Încă n-am scris nici un cuvânt.

– O să scrii. Ești o fată talentată, îmi dau seama de asta.

Complimentul a dezarmat-o pe Ellen, la fel ca și blândețea fugitivă din zâmbetul lui. Acea expresie a dispărut la fel de repede pe cât apăruse, de parcă Dylan s-ar fi rușinat să-și dezvăluie esența blajină.

– Am auzit că tu și Peg o să mergeți la ceai la Macausland.

– Chiar nu există secrete în orașul ăsta, am dreptate sau nu?

– Dacă vrei să ții un secret, îl spui doar peștilor.

– M-a rugat să-i fac manichiura fiicei lui.

– Presupun că asta nu se află pe lista de îndatoriri a unui tată, nu-i așa?

– Nici a unei bunici, a adăugat Ellen. Totuși, eu mă bucur că merg.

– Să ai grijă să...

– Nu și tu! Toată lumea mă avertizează să am grijă, ca și cum Conor ar fi un fel de demon. A fost foarte amabil cu mine.

– Păi, bineînțeles că a fost, ești o fată frumoasă, iar el bărbat, ce naiba!

Ellen s-a simțit stânjenită de felul în care Dylan rostise cuvântul „frumoasă“. Aproape că îl cântase.

– Mătușa Peg vine cu mine, să știi, i-a spus ea, iar apoi s-a întrebat de ce simțea nevoia să-i dea explicații.

– Da, o să fie interesant.

Ellen n-a înțeles ce însemna acel comentariu al lui.

– Păi, eu ar cam trebui să plec, a spus ea.

Chipul lui s-a mohorât pe dată din pricina dezamăgirii.

– Ai de făcut cumpărături, nu?

Ea a scos lista lui Peg din buzunarul hainei.

– Trebuie să merg la măcelărie și pe urmă la băcănie.

– Atunci, dă-mi voie să-ți arăt unde sunt.

– Nu, zău, nu vreau să te deranjez. Fără îndoială că pot să le găsesc și singură. E un oraș foarte mic.

Dar deja Dylan îi deschidea ușa.

Ellen a zâmbit în sinea ei pe când, cinci uși mai încolo, ajungeau în fața măcelăriei.

– Mă bucur că ai venit cu mine, a glumit ea. Altfel, cred că nu m-aș fi

descurcat.

Dylan a zâmbit, rușinat.

– Uneori nu-i atât de ușor să vezi ce se află chiar sub nasul tău, a spus el deschizându-i ușa și așteptând-o să intre. Ia spune, cât plănuiești să mai rămâi?

– Nu știu.

Ellen s-a dus la tejghea și a început să se uite la carnea din vitrină.

– În momentul ăsta nu intenționez să mă întorc la Londra, a spus ea, iar apoi a oftat. Dar cred că la un moment dat o să trebuiască să mă întorc.

– Pentru ce trebuie să te întorci?

Exact pentru lucrul de care fug, s-a gândit ea.

– Viața mea, a răspuns ea în schimb.

– Lasă-mă cu prostiile astea, Ellen Olenska. Tu ești viața ta, așa că viața ta e acolo unde ești tu.

Ellen a fost surprinsă de înțelepciunea vorbelor lui și și-a abătut privirea de la vitrină.

– N-am gândit niciodată astfel.

– Păi, așa e. Viața ta nu e ceva ce poți să lași în urmă sau de care să fugi, pentru că tu ești viața ta. Oamenii, pe de altă parte, sunt altă mâncare de pește. De ei poți să fugi.

Ellen l-a privit în ochi pe Dylan. Dintr-odată a părut mai mic, iar ea a simțit impulsul de a-l cuprinde în brațe, amintindu-și de felul urât în care îl părăsise mama ei. Dar se aflau într-un magazin, sub privirile măcelarului, care o aștepta să comande. Așa că și-a scos lista din buzunar.

Câteva clipe mai târziu, mergeau amândoi pe trotuar, îndreptându-se spre băcănie. Cerul era cenușiu ca un terci de ovăz, însă din când în când norii se împrăștiau și soarele se ivea printre ei, surprinzător de cald pentru luna februarie.

– Semeni cu mama ta, a spus el cu glas scăzut.

Privea înainte, ca și cum l-ar fi durut dacă s-ar fi uitat la ea în acea clipă.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, s-a trezit ea spunând. Mătușa Peg mi-a povestit că voi doi ați fost logodiți cândva.

– Așa e. Acum mult timp.

Ellen a citit printre rânduri cuvintele nerostite: „dar, în inima mea, parcă a fost ieri". Și-au continuat drumul în liniște un minut sau două, apoi Ellen a simțit nevoia să umple tăcerea.

– Nu mi-am dat seama câte aveam să descopăr venind în Irlanda. N-am știut niciodată că mama avea o familie atât de mare și n-am știut niciodată că a fugit de toți ai ei, sau de tine. S-a reinventat complet. Ce-o să zică după ce o să afle că sunt aici și că am aflat adevărul?

– Că ți-ai băgat nasul acolo unde nu-ți fierbea oala?

– Da, adevărat, probabil. Dar chiar e treaba mea. Mă rog, cel puțin partea cu familia.

În clipa aceea, Dylan și-a întors spre ea privirea aceea intensă. Ellen i-a simțit greutatea, ca și cum el ar fi fost pe punctul să divulge ceva important. S-a uitat și ea în ochii lui, curioasă. Dar el s-a răzgândit și n-a spus nimic, întorcându-și din nou privirea spre trotuar.

– Poate că n-ar trebui să-i spun, a adăugat Ellen ca să treacă peste momentul stânjenitor.

– O să trebuiască să-i spui până la urmă, Ellen Olenska. Nu poți să deschizi cutia Pandorei și apoi să te prefaci că n-ai făcut-o.

– Mi-e frică.

Dar fiindcă Ellen nu-i spusese tot adevărul, Dylan nu-și putea imagina de ce anume îi era ei frică. El i-a pus mâna pe braț, iar afecțiunea naturală cu care i l-a strâns ușor a luat-o prin surprindere.

– Maddie pe care am cunoscut-o eu avea o inimă mare, generoasă. Poate că era ea îndărătnică și un pic sălbatică, dar avea o mare capacitate de a iubi. O să te ierte.

– Poate că am să reușesc s-o conving să vină aici și să se împace cu familia. Eu aș putea să fiu catalizatorul care să-i adune pe toți la un loc.

El a râs cinic.

– Cred că o să fie mult mai complicat decât îți imaginezi.

– Nu, nu e. Ce-a fost a fost. S-a dus. Sângele apă nu se face.

– Ești foarte tânără, Ellen Olenska, și îți admir curajul, dar dacă aș fi în locul tău n-aș deștepta câinele care doarme. S-ar putea să se trezească și să te muște.

Au ajuns la băcănie. Dylan a ajutat-o să găsească o sticlă de Jameson și sortimentul de ceai care era trecut pe lista lui Peg. Pe urmă a luat de pe raft o sticlă de gin și i-a arătat-o, cu un rânjet răutăcios.

– Distilat de părintele Michael însuși!

– Nu pot să cred! Preotul vostru face gin?

– Asta-i Irlanda, în caz că nu știai. Iar băutura e foarte tare, a adăugat el râzând. Părintele Michael o vinde doar local și câștigă destul de bine, dar el justifică toată chestia folosind banii pentru biserică. Cred că ginul a ajutat la repararea turlei.

– Ce antreprenor! Și totul, pentru o cauză nobilă.

Ellen și-a amintit de Alanna, care îi spusese că Peg și preotul se certaseră.

– Cum e părintele Michael? l-a întrebat ea pe Dylan.

– În general, e un om bun, poate că un pic prea autoritar. Îi place sunetul propriei voci, dar oare nu le place asta tuturor? Eu n-am întâlnit niciodată un preot taciturn, a spus el râzând din nou.

– Tu mai scrii muzică, Dylan? l-a întrebat ea.

El a părut surprins.

– Deci, Peg ți-a povestit despre mine, nu-i așa?

– Știe chiar să-ți și fredoneze melodiile.

El a râs.

– Mai ai ceva de cumpărat, Ellen Olenska?

– Nu cred că Peg ar vrea niște gin.

– Nu de la distileria asta, în orice caz.

– Mai scrii?

Dylan a privit-o cu ochii mijiți.

– Din când în când.

– Pun pariu că e muzică bună.

El a ridicat din umeri.

– Eu nu știu să-mi apreciez propria muncă.

– Mi-ar plăcea s-o ascult, a spus ea în timp ce mergea după el spre casa de marcat. Dar nu m-aș încumeta s-o judec.

Dylan a zâmbit, iar ea a fost încă o dată surprinsă de blândețea zâmbetului.

– Ești o fată bună, Ellen Olenska, i-a spus el, dar nu s-a oferit să-i prezinte muzica lui. Bun, haide să plătim și să-mi cumpăr și eu niște țigări.

De-a lungul întregului drum până la casa lui Peg, Ellen a trăit un sentiment de afecțiune față de Dylan, de unde până atunci se simțise doar timorată în prezența lui. Se despărțiseră în port, iar el îi făcuse cu mâna pe când ea se îndepărta cu mașina. Se întreba ce părere ar fi avut mama ei despre el acum. Era încă arătos. De fapt, cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât parcă devenea mai arătos. Avea o inteligență profundă în privire, iar atunci când zâmbea ochii lui își pierdeau sclipirea ciudată și întregul chip i se lumina pe neașteptate. Ellen aproape că și-l putea imagina în tinerețe, îndrăgostit de mama ei. Trebuia să fi fost mai slab și mai puțin păros, desigur, iar exuberanța să nu-i fi fost alterată de dezamăgire, nici bucuria să nu-i fi fost împuținată de mâhnire. Trebuia să fi fost insolent și franc, își imagina ea, oarecum ca Joe. Chiar și-l putea închipui cântând într-o trupă și scriind poezii, fiindcă se vedea limpede că era un om sensibil, care gândea adânc. Vorbise despre dragoste într-un fel în care tatăl ei nu reușise niciodată, fiind atât de englez și de reprimat emoțional. Dylan și tatăl ei erau la fel de diferiți precum un păstrăv de un urs. Mama ei dăduse pasiunea pe siguranță, acum Ellen nu se mai îndoia deloc de asta.

Ajunsă din nou acasă la Peg, ea și-a găsit mătușa în grădina din

spatele casei, tunzând tufele cu o foarfecă mare. Văzându-și nepoata, Peg i-a zâmbit cu căldură.

– Ai găsit ce căutai pentru unghii, drăguțo? a întrebat-o ea.

– Am găsit totul. Iar, pe deasupra, m-am întâlnit cu Dylan.

Peg și-a reluat lucrul.

– Mergând pe șapte cărări, sunt sigură.

– De fapt, era perfect treaz.

– Asta chiar că-i o premieră.

– Purta costum și cravată.

– Iisuse, în timpul săptămânii? Ce l-o fi apucat așa, deodată?

– Arăta destul de spilcuit.

Peg a râs gutural.

– Ăsta-i un cuvânt pe care eu nu l-aș folosi niciodată într-o propoziție despre Dylan Murphy!

– Toată lumea știe că mergem în vizită la Conor.

– Bineînțeles că știe. Toată lumea de pe-aici știe întotdeauna tot. Dacă vrei să ții un secret...

– Spune-l peștilor, a completat Ellen.

– Exact, a spus Peg traversând pajiștea. Ți-e foame? Mergem să mâncăm ceva? Ce ți-ar plăcea?

Aproape că Ellen era prea emoționată de apropiata întâlnire cu Conor ca să-i mai ardă de mâncat, dar și-a urmat mătușa în casă și a ajutat-o să pregătească masa de prânz. Cartofii păreau să fie piesa de rezistență a tuturor ospețelor lui Peg, fierți în coajă și întotdeauna așezați pe un platou din mijlocul mesei, alături de unt. Ellen a pus masa, supravegheată de Jack, ai cărui ochi ca două mărgeluțe o urmăreau peste tot prin bucătărie. Bertie stătea tolănit lângă godin, cufundat într-un somn fericit, în vreme ce Domnul Bursuc tot intra și ieșea pe ușa bucătăriei, de parcă n-ar fi știut sigur unde anume voia să se așeze.

– Dylan mi-a zis că semăn cu mama, a spus Ellen în timp ce turna câte o cană de ceai pentru fiecare.

– Deci, în sfârșit a vorbit despre ea, nu-i așa?

– Da, cred că vrea să vorbească despre ea.

Peg a scurs cartofii și i-a pus pe masă.

– Ar fi trebuit să uite de ea acum mulți ani, să se fi însurat și să fi avut o familie, nu să se lase pironit în loc de amintirea lui Maddie.

– Mi-e milă de el.

– Da, da, există multe lucruri care ar trebui să-ți stârnească mila, nimic de zis, a încuviințat Peg. Pe cei mai mulți dintre noi, șuvoiul vieții ne duce cu el, însă pe cei ca Dylan îi lasă în urmă, încâlciți printre buruieni.

– Mă întreb ce ar zice mama dacă l-ar vedea acum.

Peg a răsuflat adânc.

– Cred că n-o să știm niciodată. Apoi, ea a schimbat dinadins subiectul: Ai scris ceva ieri?

– Nu chiar, i-a răspuns Ellen. Am lucrat la niște idei, a adăugat ea imediat. Trebuie să mă gândesc la o intrigă foarte bună înainte să mă apuc de scris.

– Înțeleg.

S-au așezat la masă și au început să mănânce.

– Nu crezi că ar trebui să-ți suni mama și să-i spui că ești bine?

– Mi-am aruncat telefonul în mare.

– Of, ai făcut o prostie. Îmi închipui că telefoanele de felul ăsta sunt foarte costisitoare. Peg a mijit din ochi, și-a privit nepoata și a îmbiat-o: Vrei să folosești telefonul meu?

– Mama nu-i îngrijorată, a răspuns Ellen, dar și-a dat seama că vorbele ei sunaseră neconvingător chiar din clipa în care îi ieșiseră de pe buze.

– Știi tu, nu contează câți ani ai sau cât ești de independentă, tot fiica mamei tale rămâi, iar ea își face griji pentru tine. Mai ales dacă ești

plecată și, pe deasupra, i-ai mai și spus tot felul de minciuni.

Ellen a lăsat cuțitul și furculița din mână și a cuprins cana de ceai cu palmele.

– Bine, ai dreptate în privința minciunilor. Am venit aici pentru că am vrut să fug de ea și am știut că ăsta era singurul loc în care nu m-ar fi căutat.

Peg a zâmbit cu bunăvoință.

– Am știut eu. Totuși, dacă nu vrei să vorbești direct cu ea, ai putea să-i trimiți un mesaj printr-o prietenă sau printr-una dintre surorile tale. Oricare ar fi neînțelegerile dintre voi, ea rămâne mama ta și, din când în când, trebuie să-i spui că ești bine. Ne-am înțeles, da? Poți să stai aici oricât de mult vrei, dar nu trebuie s-o lași să se îngrijoreze.

– Bine, am s-o sun pe Emily. E singura persoană care știe unde sunt.

– Bravo, fetițo! Am știut eu că o să înțelegi.

Peg și-a mai luat un cartof și a început să-l curețe de coajă în tăcere. N-a întrebat-o pe Ellen de ce voia să fugă de mama ei. N-a fost nevoie, fiindcă nepoata nici nu apucase bine să-i destăinuie că nu dorea să fie găsită, că s-a și pornit să-și reverse nemulțumirea într-un șuvoi de acuzații și de plângeri – toate, cu excepția problemelor legate de William. Lui Ellen îi era prea rușine să destăinuie că era logodită și gata de nuntă în mai puțin de cinci luni începând din acea zi.

După ce Ellen a terminat, Peg a mângâiat-o ușor pe mână, spunându-i doar câteva vorbe înțelepte:

– Nu repeta greșelile mamei tale, drăguțo. Viața e prețioasă și scurtă.

Pe urmă s-a ridicat și a strâns farfuriile. Ellen se simțea mai bine acum, că își împărtășise gândurile. Și, deși mătușii ei nu-i plăceau discuțiile lungi, ea știa că se pricepea să asculte ofurile altora.

Peg a spălat vasele, iar Ellen le-a șters. După care Peg i-a hrănit pe Domnul Bursuc și pe Bertie din saci diferiți, păstrați în cămară. Apoi, după un obicei pe care-l avea, l-a mângâiat pe purcel pe șira spinării, așa cum făcea de câteva ori pe zi. Ellen a întrebat-o de ce avea acel obicei, iar ea i-a explicat că, dacă îi putea simți oasele bine, era prea slab, iar dacă nu le putea simți deloc, în mod clar era prea gras.

– Nu vrem un Bertie nici prea gras, nici prea slab, nu-i așa? a zis Peg

râzând, iar apoi a gâdilat purcelul pe după urechi, făcându-l să guițe de plăcere.

Domnul Bursuc a devenit gelos, strecurându-și botul la subsuoara ei și revendicându-și partea lui de atenție. Peg a trebuit să-i mângâie pe amândoi deodată, trezindu-se trasă peste punga cu bobițe până când s-a întins toată pe spate, cu amândouă animalele deasupra ei.

– Ellen, fii drăguță și du-te la mine în dormitor. Deschide sertarul de sus al comodei de lângă peretele din dreapta. Găsești acolo un album vechi. Fii bună și adu-l jos.

– Despre ce-i vorba?

– Vreau să-ți arăt niște fotografii cu mama ta pe când era mică.

Chipul lui Ellen s-a luminat.

– Mi-ar plăcea mult să le văd.

A ieșit în fugă din bucătărie, urcând scările două câte două.

Camera lui Peg mirosea a pudră de talc și a violete. Era decorată simplu, cu un tapet cu trandafiri roz și cu draperii. Încăperea era foarte ordonată. Fereastra dădea înspre ocean, unde farul stătea sfidător în vânt și ploaie, refuzând cu încăpățânare să fie ignorat, ca și cum ar fi provocat-o pe Ellen să-i descopere secretele.

Privirea lui Ellen a alunecat înspre noptieră. Acolo, lângă o candelă ce licărea și o statuetă a Maicii Domnului, era așezată o fotografie încadrată într-o ramă argintie. Fotografia înfățișa o fetiță îmbrăcată într-o frumoasă rochiță albă, cu părul lung, negru, și cu un zâmbet larg și senin. Ellen s-a apropiat ca s-o vadă mai bine. S-a lăsat în jos și a văzut pe prețul de pe podea două locuri tocite în dreptul genunchilor. Probabil că acolo îngenunchea adesea Peg, ca să se roage. Privind chipul copilei pe care mătușa ei o pierduse în mare, lui Ellen i s-a pus un nod în gât. În acel moment s-a simțit venind de undeva o mică rafală de vânt, care a stins deodată candela. Ellen s-a ridicat în picioare, speriată. Oare o stinsese ea cu răsuflarea? Nici pomeneală, fiindcă nu era destul de aproape, iar pentru o flacără ca aceea era nevoie de un suflu mai puternic. Ellen a privit în jur, intrată în panică. Unde erau chibriturile ca s-o aprindă din nou? Dându-și seama că probabil Peg se întreba deja ce făcea de atât timp în dormitorul ei, s-a dus repede la comodă și a scos albumul. Înainte să iasă, s-a întors ca să se uite la candelă încă o dată, nedumerită de stingerea misterioasă a unei flăcări atât de viguroase. Un firicel de fum

se ridica din fitil, risipindu-se în aer. Ellen s-a uitat la fereastră. Era închisă.

Capitolul 11

Nu mai sunt singură. Deși fetița nu-mi vorbește, știu că îmi simte prezența. Cred că trebuie să fie un înger, pentru că e strălucitoare și aurie, ca și cum ar fi făcută din raze de soare, în vreme ce eu sunt întunecată ca o umbră și legată de pământ. Însă ea îmi zâmbește atunci când îi surprind privirea, iar eu îi întorc zâmbetul. Mă întreb dacă îmi vede disperarea din ochi. Eu încerc să n-o arăt.

Știu acum că acel copil pe care l-am văzut pe insulă n-a fost un pescăruș planând jos, ci această mică rază de lumină căreia se pare că-i place joaca alături de păsări și printre ruine, ca și când ar fi un copil normal, mânat de curiozitate. E plină de bucurie. De fapt, aș spune că lumina și bucuria sunt sinonime, pentru că din materia asta e făcută ea, în vreme ce eu sunt la fel de plină de cusururi ca atunci când eram în viață, doar că mai nefericită în solitudinea mea.

Și totuși, existența mea devine deodată mai interesantă acum, când Conor a pus ochii pe fata asta de la Londra. Ea e frumușică, are păr negru, strălucitor, și ochi bruni-ciocolatii. Are piele fină și luminoasă, iar nasul îi e presărat cu pistrui mici, dar nu e deloc deosebită. Conor a fost mereu atras de femei care ies în evidență. Eu n-aș spune că Ellen iese în evidență, deși recunosc că există o anumită dulceață în fața aceea cu formă de inimă, care e fermecătoare. Dacă aș fi în viață, sunt foarte sigură că nu m-aș simți amenințată de ea, însă acum, că sunt moartă, sunt geloasă pe orice femeie care îi iese în cale lui Conor, deși relația lui cu cele mai multe dintre ele n-a durat mai mult de o noapte.

Conor e un văduv de patruzeci și doi de ani, iar ea e o femeie tânără și proaspătă, de vreo treizeci, așa că sunt sigură că temerile mele sunt neîntemeiate. Și totuși, am văzut interesul din ochii lui atunci când a întâlnit-o pe deal, așa că l-am urmărit în ziua în care s-a dus s-o caute la Olul cu aur. Trebuie s-o dorească foarte mult, de vreme ce a avut curajul să intre acolo, unde știa că nu era bine-venit. I-am văzut pe localnici amuțind de uluire la vederea lui și le-am auzit șușotelile după ce el s-a îndreptat spre bar și a comandat o bere. Craic s-a prefăcut că prezența lui Conor acolo era ceva obișnuit, schimbând chiar câteva vorbe cu el în timp ce i-a turnat berea în pahar. L-am observat pe Conor căutând-o cu privirea pe fată prin pub, scărpinându-se în barbă, agitat, în timp ce încerca să găsească printre toate fețele acelea curioase chipul ei, și n-am putut să nu bag de seamă că, negăsind-o, a fost dezamăgit. Neavând prieteni cu care să

vorbească, s-a dus la Johnny și Joe, iar eu am văzut cum i s-a luminat fața de îndată ce ei au vorbit despre Ellen, fiind de acord să-i transmită o invitație ca să-i vopsească unghiile Idei. Nu m-a încântat deloc să-l văd pe Conor folosindu-se de propria-i fiică drept scuză ca s-o invite pe fată la el acasă. Sunt sigură că ea o să zâmbească auzind un asemenea pretext cusut cu ață albă, dar sunt tot atât de sigură că o să se agațe de el. Bineînțeles că o să se ducă, doar Conor are o putere de atracție redutabilă. Eu o știu mai bine decât oricine. Și când te gândești că mi-am pus speranța în ea! Sunt dezamăgită că n-o merită. Sunt dezamăgită că și-a pus ochii lacomi pe soțul meu și că, până la urmă, ea n-o să-mi fie de nici un folos.

Dar nu vreau să vină și să-i facă manichiura Idei. Nu vreau să intre din nou în casa mea. Vreau să dispară înapoi la Londra și să-mi lase familia în pace. Dar nu, ea vine în vizită împreună cu mătușa ei, Peg, și nu pot să fac nimic ca s-o împiedic. S-a fardat, văd asta pentru că are genele dese și negre, și mai văd și că și-a dat cu luciu pe buze. Îmi dau seama că are emoții, pentru că îi tremură degetele pe când își aprinde o țigară în mașină și suflă fumul prin geamul deschis. Zâmbesc triumfător la gândul că, de îndată ce o să dea cu ochii de ea, Conor o să-și dea seama, după miros, că a fumat. Și el a fost fumător cu mulți ani în urmă, dar eu l-am convins să renunțe. Cum poate cineva să savureze parfumurile grădinii, dacă nările îi sunt pline de tabac? Acum Conor socotește fumatul drept ceva insuportabil.

Ida nu mai poate de bucurie. S-a îmbrăcat cu o rochiță roz, de petrecere, iar Daphne i-a prins părul cu o panglică. Îi e dor de castel pentru că acolo obișnuia să se prefacă a fi o prințesă într-un turn, iar acum e doar o prințesă într-o casă. Astăzi arată a prințesă din cap până-n picioare, dar cât de mult îmi doresc să-i fi putut vopsi eu unghiile, nu o parvenită oarecare de la Londra.

Au ajuns, iar Peg parchează mașina în fața casei. Ellen coboară prima. De cum îl vede pe Conor în prag, pe față îi înflorește un zâmbet larg. Văd acum ce anume îl atrage la ea. El e întunericul, ea e lumina. Iar, ca toate ființele întunericului, și el e atras de lumină. Zâmbetul ei e spontan și încrezător. Felul în care îl sărută e foarte „londonez“. Are un aer sofisticat, pe care ceilalți din familia ei nu-l au. Dacă lui Conor îi plac femeile care ies în evidență, cred că trebuie să spun că Ellen iese în evidență fiindcă nu e irlandeză și nu e melancolică, nefiind nici atât de vârstnică încât să fi fost asprită de vreo tragedie sau dezamăgire. Dimpotrivă, e de o exuberanță molipsitoare.

Ida e în antreu, în spatele tatălui ei. Brusc, a devenit timidă. Dar Ellen se apleacă spre ea și-i arată ce are în geantă. Văzând chestiile

sclipitoare pe care Ellen o să i le lipească pe unghii, fiica mea face ochii mari. Se miră, încântată, iar Conor privește scena, admirând felul natural în care Ellen interacționează cu copiii. Of, poate că sunt eu cinică, dar zău așa, nu e prea greu să cumperi, pe termen scurt, afecțiunea copiilor. Ida s-ar îndrăgosti și de o vrăjitoare dacă aceasta i-ar zâmbi și s-ar oferi să-i facă manichiura.

Peg e neliniștită, dar Daphne apare în antreu ca s-o întâmpine. Cele două femei s-au mai întâlnit. Pe vremuri, Ronan n-avea mașină, iar Peg obișnuia să-l aducă la castel atunci când avea de lucrat pentru mine. Dar ea și Daphne nu sunt prietene. Peg e foarte diferită de soacra mea, însă au un lucru în comun: amândouă sunt excentrice, fiecare în felul ei. Așa că nu trece mult și iată-le în fața focului din salon, bând ceai și discutând ca niște vechi prietene. Irlandezii se pricep foarte bine la vorbit și, deși Daphne n-are sânge irlandez în vine, e la fel de locvace precum o irlandeză get-beget, așa că ea și Peg vorbesc pe nerăsuflate.

Presupun că Peg a venit ca însoțitoare a lui Ellen. Din felul rece în care l-a salutat pe Conor, îmi dau seama că n-are o părere prea bună despre el. Nepoata ei însă nu-i împărtășește rezervele. Ea pune pe masa de joc de la celălalt capăt al salonului oja, sclipiciul și mici flecușteț strălucitoare, în timp ce Conor stă lângă Ida și o urmărește admirativ. Obrajii lui Ellen sunt îmbujorați. Din când în când, ea își ridică privirea și și-o ațintește, atentă, în ochii lui Conor, ca și cum ar fi fascinată de tot ce are el de spus. Sunt ca niște adolescenți, tulburați unul de celălalt. Însă, cum nu pot să rămână doar ei doi într-o încăpere, acest sentiment al interdicției le face întâlnirea și mai palpitantă.

Îi urmăresc îndeaproape și simt puterea atracției dintre ei în valuri calde, ce vibrează ca un curent. Vorbesc aproape în șoaptă, însă din când în când conversația lor e punctată de izbucnirile lui zgomotoase de râs și de chicotelile ei guturale. Neliniștită, Peg privește în direcția lor, însă Daphne îi spune cu glas scăzut că nu l-a mai auzit pe Conor râzând atât de relaxat de ani și ani. Peg privește din nou înspre ei. Dar de data asta n-o face cu neliniște, ci cu milă, ca și cum l-ar vedea acum pe Conor într-o altă lumină. Ca și cum l-ar vedea pentru prima oară ca pe un bărbat care și-a pierdut soția, nu ca pe un personaj bidimensional dintr-o tragedie shakespeariană.

Daphne o place pe această Peg, îmi dau seama foarte bine. S-au împlinit deja cinci ani de când soacra mea are grijă de fiul ei și de copiii lui, și, de fiecare dată când vine în Connemara, n-are cu cine altcineva să vorbească în afară de Conor și de copii. Acum se bucură

de noua companie, însă, mai mult decât atât, simte că poate să aibă încredere în Peg. Aș putea s-o asigur că nu greșește dacă îi spune ce are pe suflet acestei femei, care, la rândul ei, a suferit. Peg n-o fi ea din aceeași clasă socială cu Daphne și e, în mod cert, mai puțin umblată, însă Daphne nu e omul care să judece după astfel de criterii superficiale. Poate că pe când eram în viață o socoteam băgăcioasă, însă acum, moartă fiind, pot să spun că, mai presus de orice, Daphne e un om deosebit, bun la suflet. Peg nu-și mai supraveghează nepoata din priviri, așa că, în ceea ce-o privește, Ellen și Conor pot să-și vadă nestingheriți de flirtul și de sporovăielile lor.

Ida e încântată de unghiile sclipitoare. Fără îndoială că Ellen e creativă. A tăiat micile bucăți de hârtie cu sclipici în inimioare și steluțe minuscule, iar apoi le-a lipit pe unghiuțele Idei aplicând deasupra ojă roz deschis. Efectul e magic, iar Ida dă fuga ca să i le arate bunicii. Daphne și Peg îi admiră degetele, cu exclamații de mirare exagerate, de parcă ar fi doi porumbei care gânguresc, iar apoi Ida dă fuga să se laude fratelui ei, care se uită la televizor și căruia sunt sigură că n-o să-i pese.

De data asta, atunci când Conor o întreabă pe Ellen despre ea, văd că răspunsurile îl interesează sincer, ca și cum tot ce spune fata asta ar fi fascinant. Pe deasupra, o privește adânc în ochi, în felul acela intens al lui, căruia puține femei îi rezistă. Ellen îl privește și ea, cu obrajii îmbujorați de plăcere, iar eu știu că se desfată cu atenția lui așa cum mă desfătam și eu pe când el m-a privit pentru întâia oară. Își termină ceaiul, iar Conor anunță că îl scoate pe Magnum la plimbare, ocazie cu care o să-i arate lui Ellen grădinile, de parcă ar fi ceva de văzut în februarie în afară de copaci desfrunziți și de straturi de flori fără flori! Peg și Daphne rămân în fața focului, așteptând cu nerăbdare să nu mai fie întrerupte.

Ellen încă se teme de câinele mare, privind cu neliniște cum Conor îl aduce din bucătărie. Încântat să fie afară, Magnum își ridică un picior lângă gardul viu de tisă, după care o ia la goană pe pajiște. Pășesc și ei pe iarbă, iar Ellen admiră căsuța cu hrană pentru păsările, unde sticleți, prigori și pițigoi albaștri agitați scormonesc după semințe. Sunetul delicat al ciripitului de păsărele umple aerul, în timp ce pe pământ se văd snopi de ghiocei, ca niște petice de nea încă netopite de soare. Muguri tineri încep să se ițească din scoarța întărită a copacilor, iar mici lăstari verzi se luptă să iasă de sub pământ. Aerul vibrează de promisiunea primăverii. Asta pare să-i învioreze pe Conor și pe Ellen, care se plimbă, veseli, printre merii ce o să înflorească nu peste multă vreme.

După un timp, ei se îndepărtează de grădină, de Daphne, de Peg și de copii. Intră în pădure, ca să fie cu totul singuri. Conor o duce la podul de piatră și se sprijină amândoi de parapet, privind apa ce clipocește dedesubt. Nu mai pot de furie! Mă simt ca și cum cei doi mi-ar încălca teritoriul. Locul acela uitat e un mic crâmpei de paradis, ajuns din greșeală pe pământ. E un tărâm intermediar, unde eu pot să vin ca să contemplu următorul stadiu al existenței mele, care cu siguranță că o să înceapă după ce o să pot să merg, în sfârșit, mai departe. Simt cu tărie că ei n-au ce să caute aici, nu împreună, nu cu atracția asta care crește între ei, convertită în valuri de energie din ce în ce mai mari. E un afront adus memoriei mele.

Mă mânii și mă stropșesc în lumea mea tăcută. Lipsa de corectitudine a purtării lui mă înnebunește. Oare nu știe că eu i-am ales pe el și pe copii în locul raiului? Nu-și dă seama ce am sacrificat ca să-i rămân aproape? Cei doi stau de vorbă mult timp, în acest loc magic, printre sfere de lumină dănțuitoare asemenea unor zâne. Pârâul clipocește dedesubtul lor, și cât de mult mi-aș dori să existe acolo un trol care să-i înghită pe nemestecate!

Capitolul 12

Ellen s-a sprijinit de pod și s-a întors cu fața către Conor. El avea o privire serioasă, intensă, iar ea știa că urma s-o sărute. N-a avut timp să gândească, dar chiar și dacă ar fi avut, nu s-ar fi mișcat și nici n-ar fi stricat momentul cu scuze lamentabile. Partea necugetată a ei voia ca el s-o sărute, în timp ce dorința îi amuțise partea mai prudentă.

Conor n-a avut nevoie de vreo invitație. I-a strecurat o mână în păr și și-a lipit buzele de ale ei. Ea a închis ochii și l-a lăsat s-o sărute apăsat. Îi simțea barba moale pe piele, iar gura i-o simțea caldă și pătimașă. În tot acel timp ea a trăit clipa, conștientă doar de fiorii de plăcere din tot trupul.

– Ești adorabilă, Ellen, i-a șoptit el dându-se înapoi și aranjându-i, tandru, o șuviță de păr după ureche.

Ea a simțit cum roșea.

– Totul e atât de neașteptat, de obicei eu nu...

Dar el a întrerupt-o:

– De obicei nu lași străini să te sărute pe poduri?

– Nu, chiar nu.

– Bine, mă bucur să aud asta. Dacă te face să te simți mai bine, află că te respect în continuare.

Ochii lui au avut o scânteiere, iar Ellen a înțeles că o tachina. A râs, simțindu-se ridicol. Dar cum putea ea să-i explice faptul că toată lumea o avertizase în privința lui? Că i se spusese să fie precaută? Oare ce credeau cu toții că avea el de gând să facă?

Conor i-a atins obrazul cu vârfurile degetelor, iar ochii lui albaștri i-au cercetat fața ca și cum ar fi văzut-o într-o lumină nouă. Nu arăta a bărbat în stare să-și ucidă soția.

– Mă bucur că te-ai rătăcit pe dealuri și că ai găsit drumul spre mine, i-a spus el cu glas scăzut.

– Și eu, i-a răspuns Ellen, stomacul ei reacționând cu un mic spasm la tandrețea din vocea lui.

El a zâmbit, i-a ridicat bărbia și a sărutat-o din nou, de data asta și mai înfocat, iar ea s-a simțit de parcă întreaga lui ființă s-ar fi înfășurat împrejurul ei, ridicând-o de la pământ.

Ținându-se de mână, au pornit în susul râului, înaintând cu greu prin iarba umedă și înaltă, însoțiți de susurul sonor al apei. Au vorbit și au râs, iar din când în când Conor a răsucit-o cu fața la el, cuprinzând-o strâns în brațe și sărutând-o iar și iar.

– N-aș vrea să se mai termine clipa asta, i-a spus el lipindu-și, apoi, buzele de ale ei, astfel încât ea nu i-a putut răspunde.

Dar, din felul în care Ellen l-a cuprins cu brațele de talie, Conor și-a dat seama că nici ea nu voia să se termine. Însă curând a început să se însereze și s-a făcut mai frig, astfel încât au pornit, fără tragere de inimă, spre casă.

Atunci când au ajuns, au descoperit că Peg și Daphne erau tot în salon. Nici nu observaseră cât de mult timp lipsiseră cei doi. Daphne îi povestea lui Peg viața ei, având de parcurs încă patruzeci de ani. Ida și Finbar stăteau în camera de joacă. Finbar era prins acum într-un joc de fotbal de pe iPad-ul lui, în vreme ce Ida luase oja lui Ellen și era ocupată cu vopsirea unghiilor unei păpuși pe care, cu mulți ani în urmă, o aruncase în fundul dulapului cu jucării.

Conor i-a mai furat lui Ellen un sărut pe verandă, înainte să intre și să pună de ceai.

– Ai obrajii reci, i-a șoptit el mângâindu-i delicat cu degetele mari.

– Barba ta i-ar încălzi, i-a răspuns ea râzând, cu ochii scânteindu-i de emoție precum unei școlărițe care încalcă regulile.

– Lasă-mi timp și o să te încălzesc peste tot.

– Ar fi mai bine să intrăm. Dacă mama ta sau mătușa Peg ne văd așa?

– Ei bine, asta ar fi amuzant. Nu știu care ar fi mai șocată, mătușa ta sau mama mea?

Și-au scos paltoanele în antreu și s-au dus la bucătărie. Conor a strigat-o pe Meg, dar în bucătărie era liniște, cu excepția plescăitului zgomotos al lui Magnum, care bea apă din vasul lui. Ellen s-a sprijinit de bufet, privind pe fereastră grădina ce se cufunda în întuneric. A simțit după-amiaza sfârșindu-se și deodată a cuprins-o dorința

deznădăjduită de a opri prelingerea tristă a nisipului clepsidrei. Cât mai era, oare, până la fuga lui înapoi la Dublin? Conor a pornit samovarul. Ridicându-și privirea, i-a surprins profilul abătut.

– Ce faci mâine? a întrebat-o.

– O, sunt foarte prinsă, i-a răspuns ea întorcându-și privirea de la amurg. Am o întâlnire cu un măgăruș și cu o lamă.

– Și pe urmă?

Ea a oftat melodramatic:

– Găini și un porc.

El a întins mâna pe lângă ea ca să ia două căni agățate pe perete.

– Și pe urmă?

Chipul lui era atât de aproape acum, încât lui Ellen a început să-i bată inima de teamă ca nu cumva să fie prinși.

– Și pe urmă s-ar putea să găsesc ceva timp pentru tine, a șoptit ea, retrăgându-se încetișor.

El i-a zâmbit, încântat, și s-a întors la samovar.

– Păi, haide să ne petrecem ziua împreună. Ce zici? Facem o tură cu mașina și îți arăt mai mult din Irlanda. Știu un pub drăguț în care putem să mâncăm de prânz, fără ochii rudelor tale ațintiți asupra noastră.

– E greu să scapi de familia mea în Ballymaldoon.

– Cine vrea poate, i-a spus el zâmbindu-i poznaș, iar ea i-a întors zâmbetul. Așadar, spune-mi, ce îți place să faci?

Ea a ridicat din umeri.

– O, multe lucruri.

– Spune-mi.

– Îmi place să mă plimb pe plaje pustii. Îmi place să explorez castele în ruină.

– Irlanda e plină de așa ceva.

– Îmi place să fiu afară, în natură.

El a privit-o îndelung.

– Și mie. Ăsta-i principalul motiv pentru care am cumpărat castelul Ballymaldoon. Am vrut să fiu printre dealuri, înconjurat de frumusețe și de liniște. Lucrez în oraș, însă sunt atras de zona rurală și, de fiecare dată când vin, îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit.

– Mie îmi place viața simplă, Conor. Dacă m-ai fi întrebat ce-mi place să fac în urmă cu câteva săptămâni, răspunsul meu ar fi fost foarte diferit.

– Ce s-a schimbat?

– Am venit aici și m-am izolat. Am dobândit perspectivă. Nu mai vreau viața pe care o duceam înainte.

El a turnat apă fierbinte în ceainic. În acel moment, Ida și Finbar au intrat în bucătărie alergând.

– Îmi dai cu ojă și pe unghiile de la picioare? a întrebat-o Ida pe Ellen.

Ellen a râs de entuziasmul fetiței.

– Dacă ți se dă voie să ai și la picioare unghii cu sclipici, bineînțeles că da.

– Îmi dai voie, tati? s-a milogit ea, cu palmele lipite ca într-o rugăciune.

– Nu văd de ce nu. Dar altă dată, scumpo. Ellen face acum treburi de oameni mari.

– Pot să primesc o gustare? a întrebat Finbar.

Conor s-a uitat la ceasul de perete. Era aproape șase seara.

– Du-te și întreab-o pe bunica, a spus el, însă Finbar nu l-a ascultat și a luat borcanul cu biscuiți de pe insula de bucătărie.

Băiatul s-a dus cu el în mijlocul încăperii și i-a scos capacul. Și-a vârât mâna înăuntru și a scos un biscuit cu ciocolată, zâmbindu-i triumfător lui Ellen.

Apoi s-au dus cu toții în salon, unde Daphne și Peg continuau să stea de vorbă instalate confortabil pe fotoliu și pe sofa, lângă foc. Ida a

luat-o înainte, țopăind, și a rugat-o pe bunica ei să-i pregătească ceva de mâncare. Peg s-a uitat la ceas.

– Vai de mine, ce oră e? După-amiaza a zburat. Eu și Ellen trebuie să plecăm. S-a ridicat de pe sofa, brusc tulburată. Sper că n-am profitat prea mult de ospitalitatea voastră.

– Deloc, a fost răspunsul sincer al lui Daphne, care nu avusese niciodată un ascultător atât de fascinat de poveștile ei. Trebuie să mai veniți. Avem foarte puțini prieteni localnici. Ar fi minunat să ne mai bucurăm și de compania unor adulți din când în când. Ori de câte ori suntem aici, eu îmi petrec tot timpul cu copiii. Ai fost ca o gură de aer proaspăt, Peg.

– Vai, ai făcut ceai proaspăt, a spus Peg văzându-l pe Conor în prag, cu o tavă în mâini.

– Ar fi păcat să se irosească, nu crezi? a îmbiat-o Daphne. De ce nu mai stați puțin? Pe urmă le pregătesc copiilor cina. Mai rezistă ei un sfert de oră.

Peg a ridicat din sprâncene către nepoata ei. Pe urmă, observând obrajii îmbujorați ai fetei, a mijit din ochi, bănuitoare.

– Ei, ce zici, Ellen? N-am vrea să le mai răpim din timp.

– Noi n-avem nimic altceva de făcut, a spus Conor punând tava pe măsuța de cafea și încheind, astfel, discuția.

Ellen s-a așezat pe sofa, iar Peg s-a așezat și ea din nou. Conor a aruncat un lemn în foc, s-a tolănit în celălalt fotoliu și și-a întins alene picioarele lungi. Daphne s-a așezat iarăși confortabil între pernele deja turtite după forma ei. Apoi au mai băut cu toții niște ceai. Peg s-a servit cu câțiva dintre biscuiții puși de Conor pe o farfurie și, nu după mult timp, Finbar a mai furat și el câțiva. S-a întins apoi pe podea și i-a mâncat alături de Magnum, care era acum lățit cu tot trupul pe preș, ca un leu trândav. Ida a început să se joace cu toate accesoriile sclipitoare lăsate de Ellen pe masa de joc, fredonând încetișor un cântecel.

Era o scenă intimă, scăldată în lumina aurie a candelabrelor. Aerul era cald și mirosea a fum de lemne de la focul ce trosnea de zor în vatră. Daphne trăsese draperiile, care erau de un galben pal, asortat cu nuanța pereților, și aprinsese o lumânare parfumată, iar încăperea a căpătat o aură ireală. Au stat de vorbă ca niște vechi prieteni de familie. Numai Conor și Ellen simțeau atracția dintre ei, tot mai

intensă cu fiecare minut ce trecea. Schimbau priviri cu subînțeles, secretul lor făcându-i să se izoleze în chip tainic, de parcă s-ar fi aflat pe o insulă nevăzută, iar asta îi apropia și mai mult unul de celălalt.

Capitolul 13

– A fost o după-amiază foarte plăcută, a spus Peg în mașină, pe când se întorceau acasă străbătând drumeagurile înguste. Trebuie să-ți spun că nu eram deloc încântată să mergem la ei, având în vedere ceea ce știu despre domnul Macausland, vreau să spun Conor, dar el a fost de-a dreptul fermecător, ca și mama lui, de altfel.

Ellen se uita pe fereastră. Încă îi simțea barba pe fața ei. Și-a trecut degetele peste buze, visătoare.

– Nu vreau să zic „ți-am spus eu“, dar...

Peg a râs.

– Aprinde-mi și mie o țigară, vrei, drăguțo? Am observat că n-aveau deloc scrumiere. Presupun că nu fumează, nu?

Ellen a scotocit prin geanta lui Peg și i-a scos pachetul de Rothmans.

– Cred că ai dreptate. Păi, ăsta e un obicei prost. Eu o să renunț la el din clipa asta, a declarat ea.

– O să renunț și eu într-o zi, dar nu acum, a promis Peg.

Ellen a aprins, cu bricheta mașinii, o țigară pentru mătușa ei.

– Deci, chiar te lași? Așa, pur și simplu? a întrebat-o Peg, surprinsă. Mi s-a părut că ai spus că îți trebuie un motiv serios ca s-o faci.

– Am un motiv serios – aerul proaspăt de la țară. Vreau să-i simt gustul.

Ellen s-a întors cu fața către fereastra mașinii. Era întuneric acum și nu vedea decât propria reflexie care o privea abstract și stelele din ochii ei.

– Daphne mi-a povestit cele mai interesante lucruri, a zis Peg.

– A fost foarte indiscretă?

– O, da, teribil.

– Și ce a spus?

Peg a coborât geamul ca să lase fumul să iasă.

– Păi, că de când a murit Caitlin, Conor n-a mai făcut nici măcar un film. N-are inspirație, asta-i problema. A spus că cei doi au avut o relație tumultuoasă de la bun început și că el a fost dezamăgit de Caitlin. Daphne n-a spus exact din ce motiv, dar a ridicat din sprâncene ca și cum ar fi sugerat că soția lui Conor a făcut un lucru foarte rău. N-am putut să întreb ce anume, dar e clar că asta l-a afectat dramatic pe Conor. Daphne a mai spus că oamenii se înșală în privința lui și că ei au considerat-o întotdeauna pe Caitlin un înger doar pentru că era frumoasă, dar că ea nu era deloc un înger, ci, de fapt, o femeie mereu dornică de afecțiune și foarte posesivă. Bărbaților nu le plac femeile atât de dornice de afecțiune, sau poate că le plac la început, când sunt îndrăgostiți, dar astfel de purtări își pierd farmecul după un timp și devin enervante. Ea era geloasă pe apropierea dintre Daphne și fiul ei. Era geloasă și pe prietenii lui. A încercat chiar să-l facă să renunțe la câine. Îți imaginezi cât de nesigură pe sine trebuie să fi fost?

– O, Doamne, Daphne ți-a făcut mărturisiri complete, nu-i așa?

– Cred că simțea nevoia să-și descarce sufletul, iar eu nu fac parte din cercul ei, așa că nu prea contează că mi-a povestit toate astea, nu?

– Sunt sigură că lui Conor nu i-ar fi plăcut deloc s-o audă vorbind atât de indiscret.

– Sunt sigură că nu i-ar fi plăcut, dar nimic n-a putut s-o oprească. Abia dacă am avut cum să scot o vorbă. Cred că ea s-a săturat de toată povestea asta. Cred că știe ce spun oamenii. Probabil că s-a folosit de ocazie ca să-și apere fiul.

– Știe că o să le spui tuturor.

– Ei bine, nu se înșală. Totuși, o să fie nevoie de mult mai mult decât cuvintele lui Daphne ca să-i convingă pe Johnny, Joe și Ronan că feblețea lor, Caitlin, n-a fost un înger.

– Care-i povestea ei? a întrebat Ellen.

– Provenea dintr-o familie din Galway, care făcea parte din clasa de mijloc. Dar n-a fost niciodată fată de oraș. Visase să devină actriță, însă Daphne a spus că n-ar fi ajuns niciodată mai departe de Dublin, pentru că era timidă, nesigură pe ea și se temea de lumea largă. Știi, în tot timpul în care au fost căsătoriți, ea n-a mers niciodată în străinătate. Nu ți se pare ciudat în epoca asta? Cu tot bănetul ăla, căci

Conor are mare succes în afaceri, s-ar fi putut duce oriunde visa, și totuși, ea a ales să rămână aici, în Connemara. Pariez că el s-a îndrăgostit foarte repede de ea și că s-au căsătorit foarte repede, după care el a descoperit cum era ea cu adevărat. Daphne n-a spus multe, dar dacă citesc printre rânduri, bănuiesc că așa s-a întâmplat. Ea mi-a zis că fiul ei a încercat din răsputeri s-o facă fericită. Chiar a iubit-o, dar asta n-a fost de ajuns. Ea era nesățioasă, după cât se pare. Daphne a spus că avea mereu în ochi privirea aceea absentă, de parcă ar fi fost zăludă, dacă mă-nțelegi. Era zăpăcită și cu toane. Trebuie să spun că, dacă mă întrebi pe mine, viața lui Conor a fost un iad, nu crezi? Arată groaznic.

Ellen s-a grăbit să-l apere:

– O, mie mi s-a părut chipeș.

– Asta, dacă îți plac bărbații sălbatici și aspri.

Ellen a zâmbit și s-a întors din nou cu fața la fereastră, ca să-și ascundă obrajii stacojii.

– Arată romantic.

– Ce-ați făcut voi doi la plimbare?

– Mi-a arătat cel mai frumos loc cu putință: o apă curgătoare și un vechi pod de piatră. Cândva, pe acolo trecea un drum, însă acum e năpădit de vegetație cu totul, și mai există doar podul. E foarte romantic.

– Ei, să nu cumva să te îndrăgostești, bine? E foarte frumos bărbatul ăsta, nimic de zis, dar e și complicat, cu un trecut pe măsură. Dacă aș fi în locul tău, eu nu m-aș lega la cap.

Pe Ellen n-a lăsat-o inima s-o mintă pe Peg. Avea sentimentul că mătușa ei merita mai mult decât atât. Așa că nu i-a spus nimic. În schimb, au vorbit despre copii și despre ce casă frumoasă aveau, întrebându-se amândouă de ce Conor închisese castelul, lăsând doar portretul lui Caitlin agățat pe peretele din salon.

– Poate că o să-l dea jos într-o bună zi, atunci când o să fie, în sfârșit, pregătit să meargă mai departe, a fost de părere Peg. Sau poate că n-o să meargă niciodată mai departe. Îmi imaginez că, în adâncul sufletului, o iubește încă și se simte disperat de vinovat pentru că n-a făcut mai mult pentru ea. Eu cred că alege să stea la Ballymaldoon pentru că vrea să rămână aproape de ea. Și poate că păstrează tabloul

acolo, pe perete, din același motiv. Nu cred că e la mijloc nici un fel de mister. E foarte simplu, vrea să rămână aproape de ea. Eu înțeleg asta.

Ellen avea impresia că mătușa ei vorbea mai degrabă despre ea însăși decât despre Conor. A vrut s-o întrebe despre fetița ei, însă profilul lui Peg arăta atât de rigid, încât s-a temut că întrebarea ei n-ar fi fost bine-venită. S-a întrebat dacă mătușa ei avea să observe că i se stinsese candela de pe noptieră. I-ar fi plăcut să-i spună, dar nu voia să dea în vileag faptul că își vârâse nasul unde nu-i fierbea oala. Și-a împletit degetele în poală, privind drumul din fața lor, iluminat de faruri.

Odată ajunse, au văzut camioneta lui Johnny parcată în fața casei, alături de cea a lui Desmond.

– Ei, ce zici de asta? A venit publicul, a spus Peg în timp ce parca lângă ele.

– Vor să afle cum a fost.

– Mai mult ca sigur.

Peg a oprit motorul și s-a dat jos scoțând un vaiet. Nu se plângea niciodată că o dureau oasele, dar Ellen observase că mergea șchiopătând ușor și că se așeza și se ridica de pe scaune cu o oarecare greutate.

– Păi, văd că au intrat singuri în casă, așa că presupun că n-avem încotro decât să ne alăturăm petrecerii. Băieții ăștia chiar că sunt obraznici, zău așa!

Dar se vedea limpede, din zâmbetul discret care îi apăruse pe față, că Peg era încântată de venirea lor.

Ellen și-ar fi dorit să se ducă direct în camera ei și să închidă ușa, ca să se poată întinde pe pat și să rememoreze clipa în care Conor o sărutase. Încă avea fluturi în stomac. Mica mustrare de conștiință pe care a simțit-o a trecut neobservată, pentru că acum Conor îl eclipsase pe William ca o imensă, superbă lună.

De îndată ce musafirii au auzit ușa bucătăriei deschizându-se, în încăpere s-a făcut liniște. Peg a intrat și i-a găsit acolo pe Johnny, Joe, Desmond și Alanna, care ședeau la masă împreună cu Oswald. S-a aplecat să-l mângâie pe Domnul Bursuc, ținându-i pe toți în suspans un moment îndelungat.

– Salutare, bătrâne prieten, a spus ea pe când câinele dădea din coadă, împungând-o cu botul lui umed.

– Deci, ai de gând să ne povestești sau nu? a mormăit Desmond.

Ellen a apărut și ea în spatele lui Peg, zâmbindu-i lui Joe, care a ridicat sugestiv din sprâncene.

– Poate. Dar mai întâi am nevoie de un strop de Jameson, a spus Peg ducându-se la bufet și luând un pahar de pe raftul de sus. Sper că ți-ai turnat singur niște vin, i-a spus ea lui Oswald.

– O, da, Peg, are temperatura perfectă, direct de lângă godin, i-a răspuns el cu un zâmbet.

– Deci, văd că v-ați instalat confortabil, ca la voi acasă, a spus ea uitându-se la masă, la ceștile de ceai și la farfurioarele cu biscuiți și chec.

– Am vrut să-ți facem o surpriză, Peggine, a spus Joe.

– Ba nu, i-a răspuns Peg turnându-și whisky într-un pahar. Ați venit să auziți bârfele. Și nu sunt câtuși de puțin surprinsă!

– Eu și tata am adus chec, a adăugat Joe.

– Lui Jack îi place checul, a spus Peg.

– S-a bucurat aia mică de unghii? a întrebat-o Alanna pe Ellen.

– A fost încântată, i-a răspuns Ellen, rămânând, încurcată, în prag.

– Haide, nu sta acolo. Intră, așază-te și spune-ne tot, a îndemnat-o Joe bătând cu palma pe băncuță, lângă el. Nu te mușcăm.

– Nu de mușcătura voastră mă tem eu, Joe, i-a răspuns Ellen. Ci de irezistibilul vostru șarm!

Joe a râs. Johnny a clătinat din cap.

– Irezistibilul șarm! a pufnit el. Băiatul ăsta e și așa tare înfumurat.

Ellen s-a dus să se așeze lângă Joe.

– Deci, cum e casa? a întrebat Alanna.

– Iisuse, femeie, nu ne interesează cum arată casa! i-a spus Desmond.

Peg, ia-ți băutura, fă-te încoa' și nu ne mai lăsa să ne chinuim atât.

Peg și-a luat paharul și o carafă mică de apă și le-a adus la masă, unde s-a așezat pe scaunul lui Jack. Pasărea nu s-a clintit și nimeni n-a băgat-o în seamă. Peg a oftat și a luat o gură de whisky.

– Sunt plină până peste cap de ceai, a spus ea. Vai, ce bună e băutura asta!

– Deci, lui Conor i s-au aprins călcâiele după Ellen, așa-i? a întrebat-o Joe, rânjind. Pun pariu că s-a mirat văzându-te și pe tine cu ea, Peggine!

– Probabil că da, i-a răspuns Peg plină de sine, ridicându-și bărbia. Deși n-ar fi trebuit. Ce fel de mătușă aș fi dacă mi-aș lăsa nepoata să meargă singură în casa unui bărbat străin?

– Te-a privit galeș de la capătul mesei? a întrebat Joe, provocator.

– Nu, Joe, nu m-a privit galeș, i-a răspuns Ellen.

– Oare tu te-ai așezat între ei, Peg, așa cum făcea mătușa noastră, Sheila, care se băga între noi la petrecerile dansante ca să fie sigură că nu ne apropiam prea mult corpurile de cele ale fetelor? a întrebat-o Joe.

– Să fii sigur că nu. Am stat de vorbă cu Daphne, mama lui Conor.

– Așa, deci, acum îi zici „Conor", nu? a tachinat-o Joe.

– Vezi bine că da, a răspuns Peg, neputându-și ascunde începutul de zâmbet care îi răsărise pe chip, fiindcă era genul de femeie ce nu se sfia să râdă de ea însăși. Nu pot să-i spun lui „domnul Macausland" atâta vreme cât maică-sii îi spun „Daphne".

– Cum e Daphne? a întrebat-o Alanna.

Peg a zâmbit.

– A, e neprețuită. Tare-i mai place bârfa. Și am bârfit, nu glumă.

– Iar tu și domnul Macausland despre ce ați vorbit câtă vreme Peg a fost ocupată cu mama lui? a întrebat-o Desmond pe Ellen.

Spre deosebire de fratele și de nepotul lui, Desmond nu găsea situația deloc amuzantă.

Ellen a ridicat din umeri.

– Nu știu, despre una și alta. Eu i-am dat cu ojă unghiile ăleia mici.

– Iar el te-a privit galeș de la capătul mesei, a repetat Joe.

– Mai termină cu zeflemeaua, Joe, i-a spus tatăl lui. Vrea să te mai vadă, Ellen? Asta vreau eu să știu.

– O, fii cu băgare de seamă, Ellen, a avertizat-o Alanna, cu fața crispată de îngrijorare. Bărbatul ăsta aduce numai belele.

– Da, da, să nu cumva să te apuci să colinzi pe aici cu el. Nu e de încredere, a spus Desmond, iar felul amenințător în care a privit-o pe Ellen aproape că a fost de ajuns ca să-i frângă voința și s-o facă să se supună.

– El nu e unul de-al nostru, a spus Alanna.

– Cum adică, nu e unul de-al nostru? a întrebat Ellen.

– Nu e irlandez, i-a răspuns Desmond, ferm.

– Nici eu nu sunt, le-a atras Ellen atenția. Tata e englez, să nu uităm asta.

– Și nu-i nici o rușine dacă-i așa, a adăugat Peg cu înverșunare. Dacă Ellen vrea să iasă la plimbare prin împrejurimi cu Conor, asta e numai treaba ei. E destul de mare ca să-și poarte și singură de grijă.

Ellen i-a fost recunoscătoare pentru sprijin mătușii ei, deși era puțin surprinsă, fiindcă Peg o avertizase asupra lui la fel cum o făcuseră toți ceilalți.

Oswald a început să vorbească de la celălalt capăt al mesei, de unde ascultase, încântat, toată vorbăria lor.

– Dacă îi interzici cuiva să facă ceva, nu-l faci decât să-și dorească și mai mult acel ceva.

Desmond a privit, încruntat, în cana lui de ceai.

– Mi se pare corect ca Ellen să știe ce părere avem, a spus el.

– Uneori e mai bine să nu știi absolut nimic și să iei singur deciziile, a adăugat Oswald cu înțelepciune. Cunoașterea poate să fie foarte împovărătoare.

– Și ia spune, ce ți-a povestit Daphne? a întrebat-o Alanna pe Peg, bătând darabana cu degetele în masă, nerăbdătoare.

Peg a scos un oftat, dar le-a povestit, totuși.

– Oamenii au crezut-o un înger, dar ea n-a fost deloc așa, a spus ea drept încheiere.

Johnny a reacționat exact cum se așteptase Peg:

– Ce baliverne! Bineînțeles că asta spune ea, că doar e mama lui.

– Mama noastră ar fi făcut același lucru. Ea ne-ar fi luat apărarea și dacă am fi comis o crimă, a adăugat Desmond.

– Conor n-a omorât pe nimeni, a spus Peg, istovită. Moartea lui Caitlin a fost un accident și atâta tot.

– Dar cine era în barcă? a întrebat-o Joe pe un ton insinuant.

– Piticii de pe creierul lui Dylan, a răspuns Peg, prompt. Zău așa, doar nu credeți ceva din ce zice omul ăla!

– L-ați văzut cum era azi, îmbrăcat în costum! a râs Joe.

– Nu știu ce l-a apucat, a spus Alanna. A intrat în prăvălia mea și aproape că nu l-am recunoscut. Avea tot părul pieptănat pe spate.

– Da' ce mama naibii căuta el la tine în prăvălie? A cumpărat ceva? a întrebat-o Desmond.

– Nu, a venit doar să se uite.

– Probabil că era pilit, s-a rătăcit și a crezut că a nimerit la pub, a spus Joe râzând.

Alanna a clătinat din cap.

– Nu, nu era beat. Arăta bine. Știți, aș merge până acolo încât să spun că era frumos.

– Mă bucur să aud asta, a spus Peg. Era mereu frumos odinioară.

– Poate că o să facă, în sfârșit, o femeie cinstită din Martha, a sugerat Desmond.

– Biata Martha, a oftat Alanna. Cât de devotată îi e! Dacă aș putea, eu

i-aș spune că-și irosește timpul. Nu cred că Dylan o să se așeze vreodată la casa lui, nu-i așa?

– Poate că ea nici nu vrea să se mărite. Alanna, a spus Peg. Poate că e pur și simplu fericită să-i fie aproape.

– Dacă vrei să-i fii aproape lui Dylan, poți oricând să mergi la pub, a spus Desmond râzând înfundat.

– Oamenilor le e mai bine căsătoriți, cel puțin eu așa cred, a fost de părere Alanna. Nu cred că oamenii sunt meniți să fie singuri.

O vreme, nimeni n-a mai spus nimic. Ellen s-a întrebat ce credeau, oare, Oswald și Peg despre asta.

Apoi Alanna a bătut iar cu degetele în masă și a zis:

– Hei, Ellen, vii duminică la masă, după slujba de la biserică? Părintele Michael abia așteaptă să te cunoască.

Ellen a ezitat.

– Doar mergi la slujbă, nu? a adăugat Alanna, iar Ellen a știut instinctiv că răspunsul trebuia să fie afirmativ.

– Desigur. Mi-ar plăcea mult să vin. Prin „masă“, vrei să spui masa de prânz, presupun, nu?

– E atât de rafinată fetița asta! a chicotit Joe.

– Las-o baltă, Joe, l-a mustrat tatăl lui. Poate să-i spună cum o vrea ea.

Alanna a zâmbit, bucuroasă.

– Grozav! O să fie o adevărată reuniune de familie.

Au continuat să vorbească. Peg și Alanna au pus pe masă niște carne și niște cartofi și toată lumea a rămas la cină. În cele din urmă, Peg i-a expediat pe toți la casele lor. Oswald s-a întors și el la casa lui de alături, cu mers târșâit, după ce băuse un pic mai mult vin decât de obicei, iar Peg i-a scos pe Domnul Bursuc și pe Bertie afară, la o plimbare scurtă în jurul casei înainte să-i trimită la culcare.

Ellen a terminat de strâns după cină. Pe când lua sarea și piperul ca să le pună în bufet, a avut un sentiment plăcut de apartenență. Cunoștea

deja bine fiecare ungher al bucătăriei lui Peg. Se simțea ca acasă. Luase parte la reuniunea de familie din jurul mesei, iar de data asta nu se mai simțise atât de străină. Îi făcuse plăcere să vadă cât de nerăbdători fuseseră cu toții să afle despre cum se simțea acum, după ce Conor Macausland se arătase interesat de ea. Avea un sentiment de liniște gândindu-se la Desmond, Joe și Johnny, uniți ca s-o protejeze. Erau ca trei urși grizzly și era greu să nu te simți în siguranță în prezența lor. Cu toate astea, era hotărâtă să se vadă cu Conor, fie că le plăcea sau nu. Trebuia să fie atentă, însă, și să păstreze secrete acele întâlniri.

Peg i-a adus pe Domnul Bursuc și pe Bertie în bucătărie, iar apoi a închis ușa. Au urcat amândouă scara, vorbind despre seara aceea ca două vechi camarade, iar Ellen n-a putut să nu bage de seamă ce relație degajată avea acum cu mătușa ei. Era ca și cum fuseseră dintotdeauna împreună.

– Haide, mergi de te odihnește acum, Ellen.

– Așa am să fac, mătușă Peg. A fost o zi minunată.

– Ce ai de gând să faci mâine?

– Cred că o să explorez.

– Asta-i o idee foarte bună. Ia mașina mea și mergi să vezi puțin din Irlanda. Peg a zăbovit puțin pe palier, apoi a zis: N-o să te simți stingheră de una singură, nu-i așa?

– Deloc. Mă simt foarte bine singură. Îmi place liniștea.

– Asta pentru că ești scriitoare. Ai nevoie să fii singură cu gândurile tale. Haide, ne vedem mâine, atunci. Somn ușor!

Ellen s-a uitat după Peg, care se îndrepta spre dormitorul ei de la capătul coridorului, și și-a imaginat-o îngenuncheată în fața fotografiei copilului ei, rugându-se. I s-a pus un nod în gât la gândul că mătușa ei suferea în singurătate, fără un soț cu care să împartă acea povară. S-a întrebat din nou dacă Peg observase candela.

Ellen stătea întinsă în pat, chinuindu-se să-și țină gândurile în frâu. Nu voia să se gândească la William, dar acesta ieșea mereu la suprafață, precum un dop de plută îndărătnic, pe apele oceanului agitat al minții ei. Îl vedea, în costumul lui frumos, croit la atelierele de pe Savile Row, cu părul acela blond pieptănat pe spate și cu ochii lui căprui,

întrebători și indignați. Era tânăr și proaspăt, cu un obraz care aproape că nu trebuia bărbierit și cu mâini fine, cu unghii impecabile de la sine, pentru că nu făcuse niciodată nimic altceva decât muncă de birou în City. Râsul lui era delicat și senin, fiindcă nu avusese niciodată vreo grijă, în afară de vreo invitație care nu sosise sau de vreun articol mai deosebit de vestimentație care se pierduse la curățătorie. Era răsfățat și privilegiat, și, spre deosebire de Conor, înfățișarea lui plăcută părea superficială și prea ușor dobândită.

Era simplu de înțeles de ce fusese ea atrasă de William. Era un om fermecător și amabil, dar în plus ea știuse, în subconștient, că era bărbatul „potrivit“ pentru ea în ochii părinților și ai prietenilor ei. Se potriveau în chip firesc, precum o pereche de câini cu pedigriuri bune, meniți să se împerecheze. Viața prevăzută pentru ei urmărea aceeași traiectorie precum cea pe care o trăise ea până atunci: confortabilă, sigură și fără surprize, ca un vagon de lux al unui tren bine întreținut. Dar Ellen nu mai voia așa ceva. Pur și simplu nu știa cum să i-o spună lui William. I se părea acum că fuga de acasă fusese mult mai simplă decât confruntarea cu propria schimbare de atitudine. Și totuși, dacă această mică revoltă era doar o fază, așa cum ar fi spus, fără îndoială, mama ei? Emoțiile de dinaintea nunții? Dacă atracția ei față de Conor se datora, pur și simplu, faptului că el era tocmai opusul lui William? Dacă această aventură avea să-și urmeze cursul, iar ea, în cele din urmă, plină de căință și de păreri de rău, avea să se întoarcă la Londra și la acel tren bine întreținut? Dacă William își găsea pe altcineva în lipsa ei, iar ea avea să rămână pentru tot restul vieții asemenea lui Dylan, tânjind după dragostea pierdută?

În zori însă, pe când lumina palidă a dimineții se furișa în cameră prin crăpăturile dintre draperii, Ellen a simțit doar emoție la gândul zilei ce începea. S-a dus la fereastră și a privit farul ivindu-se din ceață, ca o nouă mlădiță răsărind din pământul înghețat. William se scufundase pe fundul mării gândurilor ei. Nu mai rămăsese loc decât pentru Conor.

Capitolul 14

În drum spre Reedmace House, Ellen conducea pe sub coroanele bătrânilor stejari rugându-se în gând ca Johnny și Joe să nu-i vadă mașina. Existau toate șansele ca ei să fie acolo, și, din câte știa ea, singurul drum către casa lui Conor trecea prin parc. Așa că a cam tremurat pe când trecea pe lângă castel, unde camioneta lui Johnny era parcată pe locul obișnuit. Existau puține șanse ca aceștia să chiulească de la muncă atât timp cât angajatorul lor era acasă. Din fericire, nu se vedeau nicăieri, așa că Ellen a reușit să treacă fără să fie observată.

Ceața se risipise, făcând loc cerului de un albastru pal și strălucitorului soare. Ellen a coborât geamul ca să audă ciripitul vesel al păsărelelor și zgomotul sporadic făcut de câte o ciocănitoare de prin copaci. Snopi de ghiocei sclipeau pe dâmburi și iarba de un verde viu strălucea puternic. Curând, pe tot cuprinsul moșiei aveau să apară florile, într-o explozie de culori minunate. Ellen a tras aer adânc pe nări, inhalând mirosul copleșitor al primăverii.

Pe când oprea mașina în fața casei lui Conor, ei i-a părut rău că își stricase haina și cizmele, pentru că hainele lui Peg nu erau prea atrăgătoare. Cel puțin blugii frumos croiți și puloverul albastru, cu decolteu în formă de „V“, îi aparțineau ei. A aruncat încă o privire în oglinda retrovizoare, apoi a coborât pe aleea cu pietriș. S-a apropiat de ușă, iar inima a început să-i bată nebunește. William nu-i transpusese niciodată nervii într-o asemenea stare de entuziasm. Nici n-a avut timp să bată la ușă și să se adune, pentru că aceasta din urmă s-a deschis pe dată și a apărut Conor, împreună cu Magnus.

– Hei, bună dimineața, i-a spus el zâmbindu-i plin de afecțiune.

– Bună dimineața, a răspuns ea sfios, încercând fără succes să-și ascundă emoția.

El a făcut un pas înainte, a cuprins-o de talie cu un braț și a sărutat-o pe buze, spulberând, astfel, orice stânjeneală. Ea a râs pe nas.

– Așa e mai bine, s-a bucurat el. Vrei să bei ceva înainte să plecăm?

– Nu, tocmai am luat micul dejun.

– Bun. Atunci, să mergem.

Conor l-a lăsat pe Magnum să iasă, iar apoi a închis ușa în urma lui. Ellen l-a urmat până la grajdurile din spatele casei, unde el a deschis ușa portbagajului mașinii lui Range Rover și l-a lăsat pe câine să urce.

– Lui Magnus nu-i place să fie lăsat singur, i-a spus el lui Ellen. Și nu-l deranjează să fie în prezența a doi îndrăgostiți. În plus, e deosebit de discret.

– Mă bucur să aud asta. Mă tem că, în ceea ce mă privește, toată familia Byrne e cu ochii pe mine în momentul de față.

– Nici nu mă surprinde, a răspuns Conor deschizându-i portiera, iar ea a urcat. Ești o norocoasă, ai atâția oameni cărora le pasă de tine!

Au pornit, dar de data asta Conor a cotit la stânga de pe alee, mergând vreo doi kilometri pe un drum de țară și intrând pe șosea printr-un loc ascuns de la poalele dealului.

– Pentru mai multă siguranță, a spus el zâmbind larg. Nu vreau să-ți pătez reputația.

– Încă nu sunt sigură dacă am una.

– Cu atât mai mult, atunci, a spus el accelerând. Spune-mi, mătușa ta a fost bănuitoare?

– Cred că i-a plăcut atât de mult să stea de vorbă cu mama ta, că nici măcar nu ne-a observat.

– Asta-i bine. Mama nu prea are companie aici. I-a plăcut la nebunie să i se confeseze lui Peg.

– Trebuie să-ți spun, Conor, că asta e prima oară când am dat ochii cu familia mamei mele.

El n-a părut foarte surprins.

– Păi, eu înainte nici măcar nu auzisem pe cineva să-ți pomenească numele, și îi cunosc pe majoritatea celor din Ballymaldoon.

– Adevărul e că mama, sora lui Peg, a fugit cu tatăl meu și nu s-a mai întors niciodată. Eu mă ascund aici pentru că știu că ăsta-i singurul loc în care mama nu m-ar căuta.

El a ridicat din sprâncene.

– Aha, deci ai fugit de acasă, nu-i așa?

– Bine, sunt prea mare ca să fug, dar n-am spus nimănui unde am plecat. Dacă ai cunoaște-o pe mama, ai înțelege de ce. Am, pur și simplu, nevoie să petrec ceva vreme fără să-mi mai stea pe cap familia mea. Să știi că părinții mei s-au cunoscut în castelul tău, înainte să-l cumperi. Desigur că mama nu mi-a spus asta niciodată. Peg mi-a povestit totul. Cred că mamei îi e rușine de faptul că provine din clasa muncitoare. E de un snobism îngrozitor.

– N-are de ce să-i fie rușine. Cei din familia Byrne sunt oameni buni.

– Știu. De fapt, mă simt mai degrabă dezamăgită. În tot acest timp am avut aici o familie minunată, una despre care nici n-am știut că exista.

– Trebuie ca mama ta să fi avut motive întemeiate ca să rupă orice legătură.

– Crezi că faptul că s-a măritat cu un protestant englez ar fi un motiv destul de întemeiat?

– Dacă mama ei a fost o catolică fervent, poate că da.

Ellen a strâmbat din nas.

– Mi se pare doar un pic cam exagerat, să fugi de mama și de frații tăi și să nu te mai întorci niciodată, numai din cauză că te-ai îndrăgostit de bărbatul nepotrivit.

– Părerea mea e că nu știi tot adevărul. Nimic nu e niciodată simplu, i-a spus el zâmbind. Deci, spune-mi, cum e familia ta din Anglia?

Ellen i-a povestit despre Leonora și Lavinia, iar felul în care le-a descris viețile superficiale și le-a imitat fără pic de milă l-a făcut pe Conor să râdă în hohote.

– Seamănă cu tatăl meu, a spus ea. Blonde, cu piele impecabilă, ochi mari albaștri și picioare lungi. Seamănă atât de mult și între ele încât e greu să le deosebești, deși sunt născute la distanță de doi ani una față de cealaltă. Eu sunt oaia neagră a familiei. Brunetă și rebelă – cu cât aflu mai multe despre mama, cu atât îmi dau mai mult seama că semăn, probabil, cu ea. Și nu e ușor să accept asta. Pe ea o socotesc de-a dreptul insuportabilă!

– O să fii mai fericită după ce o să ieși din cochilie și o să începi să fii tu însăți. Mie mi se pare că lupți împotriva ambițiilor mamei tale. Ea ar trebui să se relaxeze și să te lase să-ți trăiești viața așa cum vrei tu.

– Vrea să mă mărit cu un duce, cel puțin.

– Zici că e agasanta doamnă Bennet, din Mândrie și prejudecată.

– Știu, genul ăsta de atitudine pare atât de demodat, nu?

– O, ba e chiar foarte actual, crede-mă. Întotdeauna o să existe oameni însuflețiți de dorința de a urca pe scara socială sărind în vârf printr-o căsătorie profitabilă. Presupun că mama ta nu s-a gândit nici o secundă ce fel de bărbat îți dorești tu. Tatăl tău ce părere are despre asta?

– Sunt sigură că el ar fi mulțumit indiferent cu cine m-aș mărita, atâta vreme cât aș fi fericită. Dar, în adâncul sufletului, desigur că ar prefera să mă mărit cu un bărbat ca el, educat la Eton, priceput la sport, bogat și cu relații.

Ellen a făcut o scurtă pauză, reflectând asupra căsniciei părinților ei. Era un miracol că funcționase, având în vedere lumile foarte diferite din care proveneau cei doi.

– Știi, cred că mama a încercat atâta vreme din răsputeri să se adapteze lumii tatei, încât a pierdut din vedere lucrurile importante în viață. Pe când eram mai tânără, ei nu-i păsa decât de aparențe. Să arăt cum trebuie, să spun ce trebuie, să fiu invitată la petrecerile potrivite. M-a obligat să particip la balul debutantelor, deși chestia cu debutantele era extrem de demodată și deloc ceva la fel de încântător precum a fost odinioară. Mi-a căutat cu disperare un soț potrivit – însă cu toți au fost lipsiți de personalitate și stângaci, mai ales aristocrații! Niște corcituri cu toții, cred, s-a confesat Ellen oftând și clătinând din cap a disperare prefăcută. Adică, serios vorbind, ce-o fi fost în mintea ei? N-ar trebui să râd, totuși, pentru că n-a renunțat încă!

Apoi Ellen a început s-o imite fără cruțare pe mama ei. Se pricepuse dintotdeauna de minune la asta.

– Ești o fată amuzantă, Ellen, a spus Conor ștergându-și o lacrimă. Ar fi trebuit să te faci actriță.

– Pun pariu că le spui asta tuturor femeilor, i-a răspuns ea, sec.

– De fapt, n-o fac. Dar n-aș recomanda așa ceva nici măcar cuiva talentat, așa cum ești tu. E mult mai bine în spatele camerei de filmat, scriind povești.

– N-am vrut niciodată să fiu actriță.

– Ai vrut întotdeauna să fii scriitoare?

– Îmi plac cuvintele și îmi place să mă exprim astfel. Dar nu sunt sigură că o fac foarte bine. Bâjbâi, încercând să găsesc cum să-mi canalizez cel mai bine creativitatea. Ellen a râs, iar apoi a conchis: Sper că nu mă amăgesc și că am ceva creativitate!

– Bineînțeles că ai, altfel nici măcar nu ți-ar fi trecut asta prin minte. Iar dacă n-ai fi scriitoare, ce ai fi?

– Nu știu. Cu riscul de a suna ca un text dintr-o carte de dezvoltare personală, trebuie să-ți spun că sunt foarte nehotărâtă atunci când vine vorba despre cine vreau să fiu în momentul de față.

Ellen a privit, pe fereastra mașinii, la câmpurile verzi, catifelate, și la gardurile cenușii de piatră, iar apoi a spus primul lucru care i-a venit în minte:

– Grădinărească, poate.

– Grădinărească? a întrebat-o Conor, surprins.

– Da, mamei nu i-ar plăcea deloc să fiu grădinăreasă! Ar vrea să fiu asemenea ei, o mare doamnă care merge la dineuri și prezidează comitete de binefacere. Dar eu cred că mi-ar plăcea să plantez lucruri și să le privesc cum cresc. Nu știu nimic despre grădinărit și nu mi-am dat seama, până să vin aici, că îmi place atât de mult natura. Dar da, cred că grădinăritul m-ar face foarte fericită. S-a întors spre el și a zâmbit. Crezi că ținutul Connemara are ceva magic?

– Da, i-a răspuns Conor întorcându-i zâmbetul. Dar numai dacă vrei să te lași fermecată.

După un drum scurt, Conor a oprit într-un refugiu de pe creasta dealului.

– Bun, acum să pornim la colindat serios în căutare de castele, a anunțat el în timp ce oprea motorul.

– Mă mir că îți place să vizitezi castele tocmai ție, care ai un castel al tău.

– Nu e același lucru, vezi bine. Ăsta pe care urmează să-l vedem e o ruină de-adevăratelea. O să-ți placă la nebunie.

Au coborât amândoi din mașină, iar Conor s-a dus să deschidă ușa portbagajului și să-i dea drumul afară lui Magnum. Câinele a sărit jos degrabă și fericit, ridicând un picior lângă una dintre roțile mașinii. Conor a deschis poarta domeniului, iar apoi a luat-o pe Ellen de mână și a condus-o mai departe pe câmp.

Acolo, pe stânca dinspre ocean, erau rămășițele de piatră ale unui castel măreț. Turnurile găunoase și zidurile năruite erau tot ce mai rămăsese dintr-o grandioasă cetate ce apărase cândva domeniul de invaziile dinspre mare. Vântul năvălea prin ferestrele fără geamuri, șuierând împrejurul nenumăratelor metereze unde odinioară oștenii stătuseră de strajă ca să nu-i surprindă inamicul, iar domnițe purtând rochii bogate de catifea priviseră în larg după corăbiile negustătorilor ce aduceau mătăsuri și mirodenii de peste mări și țări.

– Irlanda e plină de ruine, i-a spus Conor lui Ellen pe când se apropiau.

Ea a vrut să-i vorbească despre ruina care o fascina cel mai mult în fiecare dimineață în timpul plimbării, dar știa instinctiv că nu era bine s-o pomenească pe Caitlin.

– Irlanda e o țară foarte romantică, a spus ea în schimb.

El i-a zâmbit și a strâns-o mai tare de mână.

– Te plac, Ellen Byrne.

– De fapt, Ellen Trawton.

– Desigur. Ei bine, te plac, indiferent de cum te cheamă. Ești ca o rază de soare.

Ellen i-a zâmbit ironic.

– Știi că numele meu înseamnă „lumină strălucitoare“ în greacă?

– Nu, n-am știut, i-a răspuns el. Greaca n-a fost niciodată materia mea preferată la școală. Dar ai văzut vreodată filmul Vârsta inocenței, cu Daniel Day-Lewis și Michelle Pfeiffer?

– Scandaloasa Ellen Olenska, a spus ea repetând ceea ce îi spusese deja Dylan.

– A fost un film nemaipomenit.

– Mi-e rușine să recunosc că nu l-am văzut niciodată. Nici n-am citit

cartea.

El a părut încântat.

– Atunci, am să fac rost de DVD și o să-l vedem împreună. Cred că o să-ți placă de contesă, tiza ta. E un personaj minunat – foarte misterioasă, destul de manipulatoare, dar absolut fermecătoare. E o poveste de dragoste frumoasă și tristă.

Au ajuns la ruine și au început să le cutreiere. Magnum adulmeca pământul, căutând urme de vulpi. Nu mai era nimeni acolo în afară de ei și de câine. Castelul nu se vedea de pe șosea, iar cei care știau de existența lui nu se sinchiseau să vină și să se uite la o grămadă de pietroaie vechi. Lui Ellen a început să-i freamăte stomacul la gândul că el avea s-o sărute din nou.

– Cred că aici era camera de zi, a spus ea dând drumul mâinii lui și sărind jucăuș peste un zid înalt până la genunchi, într-o curte mare, acoperită de iarbă, unde pe lângă zidul exterior se vedeau rămășițele unui horn.

– Crezi? a întrebat-o el, urmând-o.

– O, da, mi-i pot imagina pe toți șezând aici și bând vin, tu nu?

El a râs.

– Sau poate că a fost o bucătărie. Nu vezi bucătarul mare și gras care învârte un porc în frigare?

– Nu, locul e mult prea elegant ca să fi fost o bucătărie.

Ellen a sărit peste încă un zid și a nimerit într-un loc în care o fereastră mare, arcuită, dădea înspre mare.

– Asta se poate să fi fost biblioteca. Tu ce crezi?

El și-a pus mâinile în șolduri și s-a încruntat.

– Sau o cameră de studiu.

– Da, se poate să fi fost o cameră de studiu. Poate că a fost un salon mai mic. Știi că locuințele senioriale au întotdeauna atât de multe saloane! a spus ea, iar apoi s-a uitat afară prin gaura unde fusese cândva fereastra. Mă întreb cine o fi privit de la fereastra asta. Poate că o tânără domniță îndrăgostită de un marinar, așteptându-l să se întoarcă de pe mare?

Ellen s-a întors și a dat de Conor, care stătea chiar în spatele ei.

– Te lași greu, Ellen Trawton? a întrebat-o el lipind-o de perete.

Ea și-a ținut răsuflarea.

– Ei bine, m-ai prins, Conor Macausland, i-a răspuns ea imitând un puternic accent irlandez.

– Nu e rău pentru o englezoaică rafinată! a exclamat el, cu privirea încordată.

Ea a râs.

– Vorbești exact ca unchiul meu, Johnny.

El i-a aranjat o șuviță de păr după ureche.

– Nu trebuie să ai emoții. N-am să te mănânc.

– Cred că barba e de vină. Mă faci să mă simt ca Scufița Roșie.

El a râs și și-a lipit buzele de ale ei.

– Atunci să sperăm că pădurarul are liber azi.

A sărutat-o cu pasiune și, pentru o clipă, ea a fost copleșită de forța acestui sărut. Simțea căldura prin hainele lui și energia sexuală care creștea între ei. El mirosea a lămâie și a mirodenii, iar simpla forță masculină a trupului lui o făcea să se topească de dorință. Ellen a uitat de ea și de toate inhibițiile ei, conștientă doar de plăcerea senzuală ce i se strecura acum prin tot corpul. El și-a îngropat fața în scobitura gâtului ei și i-a sărutat arcuirea umărului, iar senzația limbii lui pe piele a făcut-o să suspine zgomotos și lung și să tânjească după un pat în care să se arunce amândoi.

În cele din urmă Conor s-a retras, cu răsuflarea întretăiată.

– Mă înnebunești, Ellen! i-a șoptit el sărutându-i buzele din nou, de data asta cu mai multă tandrețe.

– Cum îl cheamă pe iubitul lui Ellen Olenska? l-a întrebat ea, încercând să-și domolească bătaia bubuitoare a inimii.

– Newland Archer.

– Povestea lor are un final fericit?

– N-o să-ți spun.

– Nu e drept! a protestat ea.

– Dacă îți spun, o să stric totul.

– Vreau să știu dacă numele de Ellen e norocos sau nu.

El a privit-o îndelung, cântărindu-i întrebarea. Încruntarea de pe fruntea lui sugera că nu era o întrebare ușoară.

– Nu pot să-ți spun asta fără să-ți dezvălui finalul poveștii. Dar pot să-ți spun că tu ești norocoasă, oricum te-ai numi.

Mai târziu, s-au plimbat de mână de-a lungul țărmului, în vreme ce Magnum alerga în fața lor, înviorat de vânt. Pescărușii țipau cu jale din înaltul văzduhului, iar păsărelele ciripeau în tufele de grozamă. Oceanul vuia dedesubt, izbindu-se de stânci în mici explozii de spumă, iar soarele îi privea din când în când prin găurile azurii din nori, vrând, parcă, să le dea optimism.

– Presupun că mătușa Peg ți-a povestit despre soția mea, i-a spus el lui Ellen cu glas scăzut, strângând-o de mână ca și cum ar fi crezut că ea avea să fugă dacă auzea ceva despre căsnicia lui.

– Puțin. Îmi pare rău, pentru tine și pentru copii. Trebuie să fi fost îngrozitor.

El a privit-o, zâmbind trist.

– A fost.

Au continuat să meargă o vreme în tăcere. Ellen s-a întrebat dacă el avea de gând să vorbească mai mult despre Caitlin sau dacă se asigura doar că ea îi cunoștea trecutul, așa cum făcuse și ea mai devreme povestindu-i despre mama ei.

– Să nu crezi tot ceea ce se spune despre asta, bine? a adăugat el strângând-o încă puțin de mână.

Ellen nu știa cum să reacționeze, pentru că nu voia să-i dezvăluie cât de mult aflase deja.

– Soția mea a murit într-un accident și ăsta e purul adevăr.

– Asta am auzit și eu, i-a răspuns ea, dornică să-i risipească tulburarea

care îi contorsiona profilul.

– Mătușa ta, Peg, e o femeie cumsecade, a recunoscut el. Alții nu sunt la fel de bine intenționați. Într-un loc ca Ballymaldoon se bârfește mult. Așa a fost și așa o să fie mereu. Dar până când nu se întâmplă altceva dramatic aici, eu o să fiu subiectul lor preferat. De asta nu mă duc prea des în oraș.

– Ai venit la pub.

El i-a zâmbit și a tras-o mai aproape.

– Asta pentru că am vrut să te găsesc pe tine.

– Ai fi putut să vorbești cu Johnny sau cu Joe atunci când erau la muncă.

– Plecaseră deja.

– Atunci ai fi putut să treci pe la Peg.

El a clătinat din cap.

– Nu, n-aș fi putut, nu după..., a început el să spună, a ezitat o clipă, iar apoi a alungat gândul clătinând iar din cap. Am știut că la Olul cu aur aveam să te găsesc pe tine sau aveam să găsesc un alt Byrne, sau chiar zece dintre ei.

– Cred că le-ai provocat un șoc pe cinste apărând așa, din senin.

– O, sunt sigur de asta, a spus el râzând în barbă. Trebuie să recunosc că am simțit o oarecare plăcere văzându-le fețele.

Au ajuns la un mic sătuc de pescari uitat de timp, pe care un golf îl ferea din calea vântului. Conor cunoștea pubul de acolo. Era mai mic decât Olul cu aur și mult mai liniștit. Doar câțiva bătrâni cu căciuli pe cap stăteau la bar, bând Guinness, în vreme ce un grup de patru femei jucau cărți la o masă de lângă una dintre ferestre.

Cârciumarul i-a salutat cu căldură tipic irlandeză și i-a turnat lui Conor o halbă de bere. Ellen a cerut o cola și i-a povestit lui Conor cum încercase să bea Guinness prima dată, ca să-l impresioneze pe Johnny, aproape vomitând pe tejgheaua barului.

– O, ai fost foarte curajoasă! a tachinat-o el luând paharele și alegând o masă de la celălalt capăt al cârciumii față de jucătoarele de cărți. Eu aș fi putut să-ți spun, doar uitându-mă la tine, că nu ești o băutoare de

Guinness.

– Cred că și Johnny și-a dat seama. Probabil că m-a crezut nebună să cer un pahar.

Ellen a luat o gură de cola.

– Asta e mult mai bună, a spus ea.

– Pariez că tot orașul vorbește despre tine, aproape la fel de mult pe cât vorbește și despre mine.

– Crezi?

– Absolut. Probabil că încă mai vorbesc cu toții despre cum a fugit mama ta cu englezoiul ăla acum mulți ani.

– În dimineața de după sosirea mea, Johnny, Joe, Craic, Desmond și Ryan au apărut cu toții acasă la Peg, la micul dejun.

Conor a râs.

– Nici nu mă îndoiam de asta. Imaginează-ți că ei n-au mai văzut-o pe mama ta de, cât să fie, treizeci de ani?

– Treizeci și patru, mai precis.

El a privit-o întrebător.

– Iar tu ai...?

– Treizeci și trei.

– Păi, și de ce tot încearcă mama ta să te mărite? Ești tânără!

– Nu și în ochii ei. Ea s-a măritat cu tata la douăzeci și cinci și m-a născut în același an.

El a mijit din ochi, privind-o fix.

– Atunci, știi de ce a fugit, nu?

– Păi, așa cum am spus...

– A fugit pentru că era însărcinată cu tine. Adică, să rămână gravidă fără cununie, asta ar fi omorât-o cu zile pe bunica ta.

Ellen a făcut ochii mari, fără să pară convinsă de spusele lui.

– Nu! Nu mama mea! a strigat ea, însă pe urmă s-a încruntat, gândindu-se că, la urma urmei, o astfel de posibilitate avea noimă. Crezi? l-a întrebat pe Conor, fiind pe punctul să protesteze, dar negăsindu-și cuvintele.

– Bineînțeles că da. Bunii catolici nu fac sex înainte de căsătorie, iar noi vorbim aici despre ceva care s-a întâmplat acum mai bine de treizeci de ani. Pe vremea aceea Irlanda era încă în Evul Mediu, iar bunica ta era dintr-o cu totul altă generație.

– Vai de mine, o, Doamne! Vreau să spun că mama e atât de catolică și gata tot timpul să-i critice pe alții pentru delicte mult mai puțin grave decât așa ceva! Ellen a înghițit o gură mare de cola și a reluat: Crezi că bunica a știut că ea era gravidă?

– Mă îndoiesc foarte tare. Cu siguranță că mama ta știa ce mare păcat era ăsta în ochii mamei ei. Știi, fetele nemăritate care rămâneau însărcinate erau trimise la mănăstire, iar copiii lor erau dați spre adopție. Mama ta trebuie să fi păstrat sarcina cât se poate de secretă, poți să fii sigură de asta.

– Deci, bunica trebuie să fi fost tare nedumerită de ce nu s-a mai întors niciodată fiica ei.

– Poate că da, a murmurat Conor frecându-și bărbia, gânditor. Deși îmi imaginez că a existat cineva care a știut totul.

– Cine?

– Părintele Michael. Dacă mama ta era o bună catolică...

– Încă este o bună catolică. Sau cel puțin îi place s-o considere lumea o bună catolică.

– Mai mult ca sigur că i s-a confesat preotului. Pun pariu că el știe toată povestea.

– Și crezi că o să mi-o spună mie?

Conor a clătinat din cap.

– Puțin probabil.

– Să i-o fi divulgat el, oare, bunicii mele? Erau veri, știi, iar Joe mi-a spus că părintele Michael mânca de prânz la ea în fiecare duminică, fără excepție. Cât de indiscret crezi că ar putea el să fie? l-a întrebat

Ellen pe Conor, zâmbind diabolic. Adică, află că distilează gin în propria bătătură.

– Și e un gin de calitate, să știi! Poate că părintele Michael nu-i chiar discret atunci când e abțiguit. Dar mă tem că nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să răspund la întrebarea asta.

În ochii lui Conor s-a ivit o licărire tandră.

– Mama ta s-a îndrăgostit. Nu e nimic prostesc în asta, Ellen. Când te îndrăgostești de cineva, vrei să faci dragoste cu acel cineva. Nici în asta nu e nimic prostesc, a spus el luând-o de mână peste masă. Eu vreau să fac dragoste cu tine, i-a mărturisit lui Ellen, coborându-și vocea.

Ea a simțit cum i s-au înroșit obrajii.

– Ești foarte direct, Conor.

Însă zâmbetul ei a fost de ajuns ca să-i spună lui Conor cât de mult îl dorea și ea pe el.

Au făcut comanda și au mâncat pe îndelete, continuând să stea de vorbă. Ellen n-a pomenit nimic despre William, iar Conor n-a pomenit-o pe Caitlin. În acel moment nu părea să conteze faptul că amândoi aveau secrete, nici nu părea ca acele secrete să fi putut avea vreo influență asupra relației ce tocmai se înfiripa între ei. Se îndrăgosteau din ce în ce mai mult unul de celălalt, iar asta îi forța să rămână ancorați în prezent, trecutul și viitorul nepărând să conteze deloc.

Capitolul 15

Îi privesc flirtând cu un amestec de curiozitate și de mânie. Ellen privește în ochii lui Conor crezând că vede dragoste în ei, iar eu zâmbesc pentru că e atât de ușor să confunzi dorința cu dragostea. Conor nu e un bărbat atât de ușor de cucerit. E sălbatic și independent, egoist și puternic. Multe femei frumoase au încercat înaintea mea și n-au reușit să-i cucerească inima, iar după Ellen o să mai fie încă multe care o să se spulbere, după ciocnirea cu el, precum se spulberă valurile izbite de stânci.

El vrea să se culce cu ea, iar ea crede că dorința lui e o reflectare fizică a afecțiunii lui crescânde. Dacă aș putea, i-aș spune să fugă în clipa asta și să nu privească niciodată înapoi, pentru că el o să-i strivească visurile, negreșit, și o să-i frângă inima în mii de bucățele. Dar nu pot și recunosc că simt o oarecare plăcere atunci când urmăresc povestea desfășurându-se chiar în fața mea. La urma urmei mă aflu în dimensiunea asta de atât amar de vreme, așa că merit și eu un pic de distracție, nu?

Ideea rămâne că nici o femeie n-o să se ridice vreodată la nivelul meu. Conor mă iubește și o să mă iubească mereu doar pe mine. Nici o Ellen din lume n-o să poată să înlocuiască singura femeie pe care a iubit-o el cu adevărat. Știu că ne-am certat, că ne-am luptat și că eu m-am străduit din greu să-l forțez să-mi demonstreze cât de mult ținea la mine, dar, dincolo de furtuna asta care a fost viața noastră împreună, noi am avut nevoie unul de celălalt. Chiar am avut, așa cum floarea are nevoie de albină și cum albina are nevoie de floare.

Se întunecă deja atunci când ei ajung înapoi la Reedmace House. Daphne a dus copiii pe plajă, unde au construit castele de nisip și au înălțat zmeie cu Ewan, dar s-au întors deja, iar ea a pus acum niște cartofi la copt pentru ora ceaiului. Ellen și Conor intră în bucătărie, prilej cu care Daphne le observă obrajii îmbujorați și ochii scânteietori.

– Ați avut o zi frumoasă? îi întreabă ea, iar eu știu că abia așteaptă să afle detalii.

Își privește fiul mai bine, încercând să găsească orice mic detaliu care să-i spună mai mult decât vrea el să-i împărtășească.

– Am avut o zi minunată, răspunde Conor în timp ce pornește

samovarul.

Ea se întoarce către Ellen, sperând să obțină mai mult.

– Vai, dar arăți atât de bine, draga mea! Îmi place cum îți stă părul așa, răvășit. Cred că v-a bătut vântul rău de tot.

Ellen surprinde privirea lui Conor și-și înăbușă un zâmbet.

– A bătut foarte tare vântul, adevărește ea. Am fost la un frumos castel în ruină din vârful unei stânci, pe urmă ne-am plimbat kilometri întregi și am mâncat de prânz într-un pub. Cu cât văd mai mult din Irlanda, cu atât mă îndrăgostesc mai mult de ea.

Se apleacă și îl mângâie pe Magnum, care trece pe lângă ea precum un leu care a fost la vânătoare toată ziua, iar acum e obosit și docil. Bag de seamă că lui Ellen nu-i mai e frică de câini. Bag de seamă, de asemenea, că n-a fumat. E interesant de observat ce pot să facă femeile în numele dragostei – dar nimeni n-a mers atât de departe ca mine, deși Conor m-ar contrazice, spunând că fapta mea a fost atât de groaznică încât n-ar fi avut cum să fie motivată de dragoste. Of, Conor, cât de mult te înșeli. Cât de mult! Tot ceea ce am făcut a fost alimentat de dragostea pe care ți-am purtat-o: chiar și acel lucru.

Ellen și-a scos paltonul și bocancii și a rămas în șosete, sprijinită de blatul de bucătărie. Conor îi dă o ceașcă de ceai și se încălzesc amândoi în timp ce Daphne se agită prin preajmă, căutând semne care să-i confirme bănuielile că fiul ei s-a îndrăgostit, în cele din urmă. Le ascultă conversația, fiindcă ei doi sunt acum atât de intimi și de apropiați precum doi oameni care se cunosc de mulți ani, nu doar de câteva zile, iar emoția dintre ei e la fel de tangibilă precum o flacără.

Copiii intră pentru ceai, iar Ida îi arată lui Ellen unghiile. Le-a zgâriat deja ici și colo în nisip, în după-amiaza asta, construind castele pe plajă. Ellen îi promite să-i dea din nou unghiile cu ojă. Încă o scuză ca să revină aici – nu că ar avea nevoie de vreuna, întrucât Conor e nerăbdător s-o revadă. De fapt, e îmbătat de dorință. Văd asta în ochii lui. De multă vreme n-a mai fost atât de încântat de o femeie. Mâhnirea pe care a târât-o după el, ca pe un giulgiu de suferință, în ultimii cinci ani, a început să se dezintegreze dintr-odată, iar lumina strălucește acum prin găuri, amețindu-l de fericire. Nu-i vine să creadă că femeia asta a apărut în viața lui și că i-a transformat-o atât de repede. Copiii par să observe totul și sunt molipsiți de dispoziția lui veselă. Râd și fac glume la masa din bucătărie, povestindu-și aventurile avute astăzi cu Ewan și Daphne, iar Conor râde și el,

încântat de poveștile lor.

Conor nu vrea ca Ellen să plece, dar e târziu și ea se teme că Peg o să se întrebe pe unde umblă.

– Aș putea să te sun? o întreabă el pe Ellen după ce au rămas singuri în antreu, iar ea îmbracă paltonul lui Peg.

Îi povestește cum și-a aruncat telefonul în mare.

– De ce ai face așa ceva? o întreabă el.

– Pentru că nu vreau să vorbesc cu mama.

– Ai fi putut, pur și simplu, să-i ignori apelurile.

– Nu, n-aș fi putut.

El suspină, frustrat.

– Îți cumpăr eu altul.

Ea râde.

– Nu trebuie să faci asta.

– Trebuie să zbor înapoi la Dublin mâine-seară. Copiii încep școala luni. Îți cumpăr un telefon de acolo și ți-l trimit.

Ea pălește.

– Dar te întorci, nu?

Conor o împinge în debaraua de haine și închide ușa în urma lui.

– Atâta vreme cât ești aici, o să mă întorc, Ellen, murmură el, iar apoi o sărută.

Văd că o sperie puțin. Conor e un bărbat pătimaș. E limpede că ea nu e obișnuită cu astfel de bărbați, care fac parte din rasa celor ce nu se tem să fie bărbați.

– Vreau să te văd mâine, îi cere el.

– Trebuie să merg la slujbă, iar apoi la masa de prânz, la Desmond și Alanna.

– Atunci, vin și eu la slujbă.

– Dar o să trebuiască să dai din nou ochii cu toți localnicii clevetitori.

– Am s-o fac pentru tine.

Îi zâmbește lui Ellen larg și cu atâta tandrețe, că expresia i se îmblânzește uluitor de mult. Nu i-am văzut chipul schimbându-i-se astfel decât atunci când îi privește pe copii. Sunt cuprinsă de o gelozie rece și plină de furie.

– Vreau să fiu singur cu tine. Vreau să te sărut peste tot, îi spune el, iar nerăbdarea din vocea lui îi taie răsuflarea lui Ellen.

Aproape că simt cum inima ei bate tot mai iute pe sub palton. El o sărută din nou, mai apăsat și mai pătimaș, iar trupul ei se topește sub greutatea dorinței lui. Ea e ca o păpușă de cârpă sfârtecată de un lup. Dar îi place. Și mie îmi plăcea. Pentru o clipă, mă simt ca și cum aș fi eu acolo, lipită de hainele din debara. Sunt vie din nou, iar Conor mă iubește așa cum m-a iubit atunci când ne-am întâlnit prima oară și eu eram tot ce-și dorea. Of, Ellen, Ellen, tu crezi că ești tot ce-și dorește el, dar te înșeli. Eu am fost prima în inima lui, iar amprenta mea încă se află în ea.

El o conduce la mașină și o petrece cu privirea în timp ce pleacă. Rămâne locului o vreme, privind cum luminile mașinii ei dispar în zare. Ea a ales s-o ia pe lângă castel, pentru că nu cunoaște celălalt drum. Dar nu trebuie să se teamă că o s-o vadă Johnny sau Joe. Probabil că ei sunt deja la pub, savurând o bere cu prietenii și cu familia, așa cum fac seară de seară. Obișnuiam să merg și eu la pub fiindcă, ori de câte ori Conor era plecat, mă simțeam singură la castel. Îmi plăceau îmbulzeala de oameni, zgomotul vocilor lor, aerul închis din încăpere de la focul aprins în timp ce toate ferestrele rămâneau închise. Îmi plăcea atenția de care mă bucuram. Știam că toată lumea se zgâia la mine ca și cum aș fi fost o pasăre rară printre găini. Acum ei sunt mai curioși decât oricând în privința mea. Dar mâine o să-l vadă pe Conor la slujbă. Asta o să le dezlege limbile și mai tare decât atunci când a intrat în pub, pentru că ultima oară când Conor a pus piciorul într-o biserică a fost la înmormântarea mea.

Ellen ajunge din nou acasă la Peg. Mătușa ei e la masa de joc împreună cu Oswald. Focul e aprins. Domnul Bursuc stă încolăcit pe sofa, în vreme ce Bertie e la bucătărie, lângă godin. Jack e cocoțat pe scrinul din salon, urmărind partida de cărți din punctul acela înalt. Auzind mașina, Peg ciulește urechile și-și ridică privirea de la cărțile pe care le ține în mână.

– Asta trebuie să fie Ellen, îi spune ea lui Oswald. A fost plecată toată ziua.

Oswald ia o gură de vin.

– Ce crezi că pune la cale?

– Mă tem că e îndrăgostită.

– De Conor Macausland?

– Desigur. I se citește pe toată fața, iar eu n-am ce face în privința asta, spune Peg ridicând, neputincioasă, din umeri.

– Crezi că o să recunoască?

– Nu cred că o să mintă. Mi-a mărturisit deja că a fugit de acasă, deși eu oricum bănuisem asta de la bun început. Dar n-am să le spun băieților. Lui Desmond n-o să-i pice bine, și știi cum este el, poate să fie tare înverșunat atunci când vrea.

– Ellen e femeie în toată firea. E clar că e alegerea ei pe cine iubește, nu?

– Nu și dacă iubitul ei e Conor Macausland. Nu că aș avea ceva cu omul ăsta. De fapt, mi-e milă de el, amărâtul. Să-ți pierzi nevasta e deja cumplit, dar să fii și suspectat că ai omorât-o, asta depășește orice limită.

Oswald o privește atât de tandru, că sunt uluită. Ea nu observă, pentru că are acum privirea coborâtă la cărți – nu că le-ar și vedea. Așa că nu bagă de seamă felul în care o privește el. Oswald are acum chipul blând și plin de compasiune, iar eu știu că se gândește la fetița ei. Și Peg se gândește tot la ea. Iar fetița este acolo, chiar lângă mama ei. Incredibil, Peg e scăldată în aura iubitoare a copilului ei, fără ca măcar să bănuiască asta.

Ușa se deschide și Ellen intră în casă, rozie în obraji și cu ochii strălucind.

– Bună seara! strigă ea. Mătușă Peg?

– Suntem aici, îi răspunde mătușa ei.

Domnul Bursuc își ridică urechile, dar nu se sinchisește să coboare de pe sofaua lui călduță. Acum Jack o cunoaște pe Ellen destul de bine și nu se mai sperie de ea. Își mișcă, pur și simplu, capul într-o parte și-n

cealaltă, în felul acela sacadat, ca și cum ar asculta cu atenție. Bertie doarme dus, nici nu aude ușa deschizându-se și închizându-se, nici nu simte vântul rece intrând în bucătărie.

– Bună, spune Ellen intrând în salon.

Aduce frigul de afară cu ea, iar Peg se cutremură. Ellen zâmbește, neputând să-și ascundă entuziasmul.

– Ia te uită la ea! Cineva e tare mulțumit de sine! spune Peg.

– Ce mai faci, Ellen? o întreabă Oswald privind-o peste marginea ochelarilor, ca un director de școală.

Cu un oftat satisfăcut, Ellen se lasă să cadă în fotoliu. Închide ochii pentru o secundă, iar eu știu că acum cochetează cu ideea de a-i minți. Se luptă un pic cu propria-i conștiință, însă sinceritatea învinge.

– O, Peg, sunt înnebunită după el! declară ea zâmbindu-i larg mătușii, cu atât farmec încât bătrâna e cucerită pe loc.

– Of, draga mea, doar nu te referi la Conor Macausland, nu-i așa? geme Peg, neputând împărtăși entuziasmul fetei.

– Știu că m-ați avertizat cu toții în privința lui. Dar n-am ce face, spune Ellen ridicându-și mâinile în semn de neputință. Nu pot să-i rezist.

– Bine, dar să nu le spui băieților, ne-am înțeles? Lui Desmond n-o să-i placă deloc.

Ellen râde. Nu-i vine să creadă că unchiul ei ar putea să aibă un cuvânt de spus în privința celui de care alege ea să se îndrăgostească.

– Zău așa, mătușă Peg, asta-i absurd.

– Pentru tine, poate, dar noi ne tratăm afacerile altfel pe-aici, spune Peg răsuflând adânc, ceea ce face ca pieptul ei generos să se întindă și mai mult peste masă. Mă tem că n-o să fie deloc bine dacă o femeie din familia Byrne e văzută în public alături de bărbatul ăla.

– Dar tu știi că el nu-i un criminal! strigă Ellen.

– E vorba de bârfe, intervine Oswald, calm. Nimeni nu-și vrea numele familiei târât în noroi.

– Eu sunt deopotrivă și o Trawton, spune Ellen, supărată.

– Nu și aici. Ești o Byrne din cap până-n picioare, o corectează Peg, iar apoi se calmează și lasă jos cărțile de joc. Și ia spune, pe unde ați fost?

– La un castel în ruină și la un pub, unde am mâncat de prânz. Totul a fost foarte inocent, să știi.

– Sunt sigură că așa a fost, spune Peg zâmbindu-i nepoatei ei. Orice ar zice lumea despre el, nimeni nu poate nega faptul că domnul Conor Macausland e un gentleman.

În clipa aceea, fetița se duce la sofa și îngenunchează lângă Domnul Bursuc. Câinele deschide ochii și mișcă din urechi. Ea își apropie nasul atât de mult de botul lui, că aproape se ating. Domnul Bursuc lovește cu coada în perna pe care stă.

– Ce-o fi cu el? întreabă Ellen, dar nici Peg și nici Oswald nu sunt deosebit de surprinși.

– O zână, spune Oswald.

Peg zâmbește și dă din cap, drăgăstos.

– Continuăm partida de cărți sau ai de gând să duci conversația pe tărâmul superstițiilor și scornelilor țărănești?

– Ești o femeie dificilă, Peg Byrne, îi răspunde el clătinând din cap.

Își reiau jocul.

– Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Voi vreți ceva? îi întreabă Ellen ridicându-se în picioare.

– Nu uita să suni la Londra, îi reamintește Peg. Așa ne-am înțeles, da?

– Am s-o fac acum, îi răspunde Ellen.

Mângâie câinele atunci când trece pe lângă el, dar câinele n-are ochi decât pentru fetiță.

*

Am fost în dormitorul lui Peg și am privit-o îngenuncheată în rugăciune lângă candelă și lângă fotografia copilașului ei. L-am privit pe același copil îngenunchind lângă ea ca un înger păzitor, umplând camera cu o lumină pe care Peg n-o poate vedea. Rămân aproape de copiii mei, dar nu în felul acestui spirit binecuvântat. Eu sunt

neliniștită și tulburată, frustrată și tristă. Ea e senină și împăcată, neafectată de jalea mamei ei. E ca și cum are o înțelegere profundă, ce depășește cu mult simțurile umane, ca și cum poate să vadă imaginea de ansamblu, aceea pe care eu nu pot nici s-o văd, nici s-o pricep. Durere sufletească, mâhnire, fericire, încântare, cu toatele sunt doar unduiri pe oglinda unui vast lac. Ele vin și se duc după cum bate vântul, dar în adâncuri există altceva, o cunoaștere profundă și satisfăcută. Mi-aș dori să fi știut ce anume este și să fi avut acces la ea.

Ellen își ia ceva de mâncare din frigider, iar apoi se așază lângă telefon, privindu-l fix mult timp, pierdută în gânduri. Mănâncă, mestecă și se uită. În cele din urmă, ridică receptorul și formează un număr. Sună de câteva ori până să răspundă cineva.

– Emily?

– O, Doamne, tu ești, Ellen?

– Da, eu.

– De o săptămână încerc să dau de tine.

– Scuze.

– Ia spune, cum merge acolo, în profunda și misterioasa Irlandă?

– E fabulos. O ador!

– Păi, mă bucur că tu te distrezi de minune acolo, pentru că pe mine m-ai lăsat în linia întâi a frontului aici, să dau piept cu toți inamicii.

– Îmi pare rău. Mama mea te hărțuiește cumva?

– Nu doar mama ta, dar da, a sunat cam de o sută de ori. N-ai primit mesajele?

– Mi-am aruncat telefonul în mare.

– Păi, da, asta explică totul atunci. Am vorbit la telefon și cu Leonora și Lavinia, care au vrut să știe unde ești. Dar cea mai importantă problemă rămâne dorința mamei tale de a ști ce-o să se întâmple cu William.

– Of, William!

– Logodnicul tău, ai uitat?

Ellen ezită. Cuvântul „logodnic“ îi repugnă.

– Din felul în care se poartă el, deduc că n-ai anulat logodna, continuă Emily.

– I-am spus doar că aveam nevoie să mă detașez de el.

– Of, Ellie, asta e jalnic!

– Știu. Pur și simplu n-am reușit să pun capăt logodnei ăsteia. El e un tip cumsecade. Nu vreau să-i rănesc sentimentele, spune Ellen răsuflând adânc, iar apoi coborându-și vocea. Nu pot să fiu sigură că n-am să fug înapoi la Londra și că n-am să vreau să mă mărit totuși cu el.

Tonul prietenei ei se schimbă acum, devine mai înțelegător.

– Spune-mi, cum e acolo?

– Frumos.

– Te-ai apucat să scrii ceva?

– Nu.

– Mi-am închipuit. Și atunci, ce faci cu tot timpul tău? În afară de isprava cu aruncatul telefonului în mare!

– Mi-l petrec la pub, cu localnicii.

– O, Doamne, Ellie...

Ellen râde.

– Se numește Olul cu aur.

– Nici nu mă așteptam la altceva. Cât de pitoresc! Cum e, toți spun „’Neața bună“ și cântă balade?

– Asta-i o prostie!

– Nu ți-e dor de civilizație?

– E foarte civilizat aici.

– Mă surprinzi. Nu mi-am imaginat că ai fi putut trăi la o depărtare mai mare de doi kilometri de magazinele de lux din centrul Londrei!

– Nici eu. Dar, Emily, m-am îndrăgostit... de Connemara. În momentul ăsta nu intenționez deloc să mă întorc.

– Să știi că tot orașul vorbește despre tine. Toată Londra bârfește. De ce ți-ai lăsat serviciul? Unde ai plecat? A vorbit cineva cu tine? Te-ai certat cu William? S-a terminat între voi? Puneți ceva la cale? Ce zice mama ta?

– Ei unde cred că am plecat?

– Thailanda.

Ellen râde.

– Ca să fac ce, mai exact?

– Oamenii zic că te-ai ascuns într-o stațiune ca să te pregătești pentru nuntă.

– O, nu pot să cred!

– Știu. Nu-i așa că sunt superficiali cu toții? spune Emily râzând răgușit. Dar acum trebuie să-mi zici ce vrei să-i transmit lui William!

– Ce face el?

– E nedumerit și îngrijorat. A trecut pe aici seara trecută, ca să bem ceva.

– Arată îngrozitor?

– Deloc. Tragedia îl prieste, de fapt.

– Ce a spus?

– Că dacă ai nevoie de timp, poți să ai cât timp dorești. Dar e supărat că nu i-ai spus-o în față și că nu i-ai spus unde ești.

Ellen se înfioară.

– Știu, a fost oribil.

– E destul de necăjit.

– Păi, cred că are toate motivele să fie.

– Și nu-i place faptul că toată lumea vorbește despre asta. Cred că i-a

fost rănită mândria. Nu înțeleg de ce n-ai putut și tu să-ți iei o săptămână de vacanță în loc să demisionezi. De ce a trebuit să te porți atât de teatral și să faci o asemenea scenă? Nu ești plecată nici măcar de o săptămână și deja toată Londra vorbește despre tine. E ridicol.

– Am cedat, pur și simplu. N-am gândit. A trebuit să plec, și gata. În orice caz, el nu-i îngrijorat pentru mine?

– Crede că sunt emoțiile de dinaintea nunții, Ellie, de care suferă multe mirese. Sunt sigură că e îngrijorat și pentru tine.

– Nu mi se pare.

– Să-i spun că am vorbit cu tine și că ești bine? Aș greși cu ceva dacă i-aș spune unde ești?

Ellen e îngrozită de acest gând.

– Să nu cumva să îndrăznești să-i spui unde sunt! Te rog să nu spui nimănui. Vorbesc serios, Emily. Nu vreau să fiu găsită în momentul ăsta. Nu sunt plecată nici măcar de o săptămână. Poți să-i spui mamei că ai vorbit cu mine și că sunt bine. Pentru numele Domnului, să nu-i spui că sunt în Irlanda!

– Bine, bine, nu te enerva. Am să-mi țin gura, dar îmi rămâi datoare, să știi! Sunt într-un adevărat război aici, în vreme ce tu cânți „Ionel, Ionelule“ la Olul cu aur! Să știi că nu-i ușor să-i duc pe toți de nas. Ar fi fost mai simplu să le fi spus că pleci într-o scurtă vacanță într-un loc îndepărtat, unde n-ai semnal la mobil. În felul ăsta, nimeni nu s-ar fi îngrijorat – și nimeni nu m-ar fi sunat pe mine ca să afle unde ești!

Continuă să vorbească, însă conversația lor nu mă mai interesează. În cele din urmă, după ce a promis să sune din nou, Ellen închide. Rămâne așa un timp, gândindu-se la ce a spus Emily. Nu știu ce e în mintea ei, dar se încruntă și i-a dispărut de pe chip veselia de mai devreme.

Deci, Ellen e logodită, o să se mărite în curând și a fugit de acasă. Sunt încântată să aflu o asemenea informație importantă. Deși nu sunt cu Conor și cu Ellen tot timpul, sunt destul de sigură că ea nu i-a spus. Dacă ar afla, Conor ar deveni furios la modul violent. N-o să mai poată să aibă deloc încredere în ea, iar asta o să fie arma mea cea mai de preț. Dacă armura lui Conor are vreun punct slab, încrederea e acela. Eu l-am dezamăgit, dar numai pentru că el m-a provocat, atât de disperată și de profundă a fost dragostea mea, însă el n-o să mai poată să facă față a doua oară unei astfel de dezamăgiri. Asta o să fie

pierzania lui Ellen.

Ea spală farfuriile și le pune la loc, apoi se duce în bibliotecă. Caută printre toate volumele până când îl găsește pe cel dorit. Nu sunt deloc surprinsă că e vorba despre Vârsta inocenței, de Edith Wharton. Ellen ia volumul și îl studiază, iar bucuria îi revine pe chip. Știu că vrea să-l citească pentru că e nerăbdătoare să afle dacă are un final fericit. I-aș putea spune eu că nu.

Capitolul 16

A doua zi de dimineață, Ellen a fost trezită de sunetul ploii răpăind în fereastra dormitorului ei. A rămas o clipă întinsă în semiîntuneric, ascultând vântul, în timp ce sub plapumă era cald și bine. Și-a amintit senzația pe care i-o dădea îmbrățișarea lui Conor și a simțit un fior străbătându-i pielea. S-a întins și, la gândul mâinilor lui mângâindu-i trupul, s-a contorsionat de o plăcere voluptuoasă.

Apoi a umplut cada cu apă, fredonând în timp ce se spăla pe dinți, după care a scos din dulap o pereche de pantaloni bleumarin, de catifea reiată. Nu mai mersese de ani buni la slujbă. Copil fiind, mama ei o târâse la biserică duminică de duminică, dar, de când plecase de acasă la universitate, nu mai prea mersese, ducându-se doar la nunți, botezuri și la festivalurile religioase anuale. N-avea nimic împotriva bisericii, doar că aceasta încetase să mai joace un rol important în viața ei. Cât despre Dumnezeu, nu se îndoia de existența unei puteri divine, doar că nu petrecea prea mult timp gândindu-se la asta. Faptul că mergea la biserică astăzi n-avea deloc legătură cu religia. Mergea ca să facă pe plac familiei. Și ca să-l vadă pe Conor.

Peg a intrat în casă după ce hrănise animalele. Au luat micul dejun împreună.

– Ei bine, n-arăți prea elegant pentru liturghie! Cred că ai putea să îmbraci prostioara aia a ta de haină de blană. S-a uscat foarte frumos.

– Am crezut că am stricat-o.

– Din păcate, nu. Dar e mai potrivită decât un hanorac și sunt sigură că o să socotești că paltonul meu cel mai bun e prea bătrânesc pentru tine.

Peg s-a așezat pe scaunul lui Jack și i-a dat acestuia să ciugulească din palmă o bucată de pâine.

– Ia spune, ai sunat la Londra aseară? și-a întrebat ea nepoata.

– Da, am sunat-o pe prietena mea, Emily. Mama e bine. Nu-și face griji deloc.

Ellen a tresărit spunând acea minciună și și-a coborât privirea în bolul cu terci de ovăz.

– Bravo! Ai văzut că n-a fost așa de greu, este? Nu-i frumos să-ți lași mama să-și facă griji, iar un simplu telefon poate s-o liniștească.

– Mă întâlnesc cu Conor la biserică, a adăugat Ellen încercând să aibă un ton degajat.

Peg a fost surprinsă.

– Conor merge la liturghie? s-a mirat ea, iar, de încruntare, fața i s-a încrețit precum o coajă de nucă.

– Da. E ciudat că merge?

– Ciudat? E incredibil. De ce să vrea să treacă încă o dată prin așa ceva?

– Prin ce?

– Ultima oară când a luat parte la liturghie a fost la înmormântarea lui Caitlin. Slujba nu s-a ținut la biserica mare din oraș, unde mergi tu azi, ci la o capelă mică, abandonată, de pe deal. Totuși, cei mai mulți dintre localnici au luat parte la slujbă și au șușotit Dumnezeu știe ce acuzații, astfel că el a plecat fără să stea de vorbă cu nimeni. A fost un eveniment groaznic. Eu n-am mers, dar Johnny și Joe au fost acolo. Mi-au povestit că a fost un spectacol teribil.

– Doar n-o să fie la fel de rău după cinci ani, nu?

– N-aș fi chiar atât de sigură. Nu știu dacă omul ăsta e curajos sau nesăbuit. Chiar așa, de ce-o merge?

– Nu știu. Poate că vrea să-i ducă pe copii. Conor are dreptul să participe la slujbă.

– Bineînțeles că da, dar eu cred că merge ca să se vadă cu tine.

– Nu trebuie să meargă la slujbă ca să se vadă cu mine. Trebuie doar să mă invite la el acasă.

– Atunci, nu știu de ce merge. Dar tu să fii cu băgare de seamă, fetițo. Să nu te dai în stambă, bine? Băieților nu le-ar plăcea deloc. Fii discretă, Ellen.

Peg i-a aruncat o privire lungă, severă, iar Ellen a privit-o și ea sfidător.

– Iisuse, uneori semeni așa de tare cu maică-ta, că mă înfior.

– Și eu mă înfior, să știi, i-a răspuns Ellen râzând.

Nu voia să semene cu mama ei, însă îi văzuse fotografiile din copilărie, în care aceasta semăna cu ea mult mai mult decât și-ar fi închipuit.

– O să am grijă, mătușă Peg. Promit.

La zece fără un sfert, Joe a venit cu camioneta tatălui său ca s-o ia pe Ellen. Arăta altfel decât de obicei, purtând o pereche de pantaloni curați și un sacou, iar părul îi era periat pe spate.

– Te-ai străduit să te dichisești, Joe, i-a spus Ellen urcând în mașină, bucuroasă să scape de ploaie.

– Și tu la fel, Ellen, i-a răspuns el pornind motorul. Ceea ce-i bine, pentru că toată lumea o să fie cu ochii pe tine.

– Nu spune asta!

– De ce nu? Așa e. Tot clanul Byrne o să fie acolo, mai puțin Peg, desigur. O să vrea cu toții să te privească pe îndelete.

O umbră de îngrijorare a trecut peste fericirea lui Ellen. Nu voia să atragă atenția asupra ei și a lui Conor.

– O să se sature de mine foarte repede, a adăugat ea, cu speranță.

– Așa crezi tu. Dar acum nu vorbesc despre nimic altceva.

– Vai, ce-ți mai place să mă necăjești!

El a privit-o serios.

– Nu încerc să te necăjesc, Ellen. Tot orașul vorbește ca în vremurile bune.

– Nu-mi vine să cred că voi nu aveți despre ce altceva să vorbiți.

– O, ba avem multe despre care să vorbim. Dar problema e că vorbim atât de mult, încât ne trebuie de două ori mai mult furaj decât oricăror altor oameni, a spus el râzând. Haide, lasă fața asta îngrozită. O să am eu grijă de tine.

Ea și-a dat ochii peste cap și i-a răspuns sarcastic:

– O, asta mă face să mă simt mult mai bine, Joe. Mulțumesc!

Joe a ajuns la capătul aleii și a intrat pe șosea. Încă ploua torențial. Ștergătoarele se mișcau ritmic și zgomotos pe parbriz, în strădania lor de a-l curăța. Peisajul arăta sumbru sub norii joși, iar marea era cenușie și agitată, biciuind insula pe care farul stătea sfidător în fața stihiilor, ca un ultim soldat rămas în picioare.

Au ajuns în oraș, unde localnicii se îndreptau spre biserică la adăpostul umbrelelor mari. Cu toții erau îmbrăcați elegant, în cele mai bune haine de duminică, iar Ellen s-a bucurat că își pusese în bagaj o pereche de pantaloni eleganți și una de pantofi pe măsură, deși se simțea cam ridicol în haina aceea de blană artificială. Și-a amintit de mama ei, care se gătea pentru mersul la biserică întocmai cum s-ar fi gătit pentru o nuntă, într-un taior impecabil, cu o pălărie potrivit de sobră pe cap și întotdeauna cu tocuri înalte, care să-i dea statură, pentru că nu era deloc înaltă. Ținuta aceea o făcea să se simtă importantă, credea Ellen, consolidându-i poziția în cele mai înalte sfere ale societății londoneze. Cine ar fi ghicit că ea provenea din urbea asta micuță, din fundul Connemarei? Iar dacă sus-pușii de la Londra ar fi aflat, oare ar fi fost deranjați? Lui Ellen i se părea absurd gândul că i-ar fi păsat cuiva.

Ellen și Joe au traversat poteca în grabă, pentru că n-aveau umbrelă, și au intrat în biserică. Au ajuns la adăpost, dar era deja prea târziu. Se udaseră aproape până la piele. Dacă n-ar fi avut haina aceea de blană, Ellen ar fi fost, cu siguranță, udă leoarcă. A străbătut culoarul dintre strane, scrutând chipurile prezente în căutarea lui Conor, atât cât putea s-o facă fără să dea de bănuit. Stranele erau pline de oameni care vorbeau, în aer plutind o atmosferă de nerăbdare și de agitație amestecată cu mirosul umed al trupurilor înfierbântate. Ellen a simțit apăsarea privirilor lor curioase, dar le-a făcut față vitejește, încurajată de gândul că undeva în biserică era și Conor. L-a observat pe Dylan, îmbrăcat într-un costum și purtând o pălărie neagră. Avea chiar și cravată. I-a zâmbit, iar fața lui a radiat de afecțiune. Dar unde era Conor?

Membrii familiei Byrne erau așezați cu toții în stranele de pe stânga. Ocupau cel puțin șase, cu tot cu soții și copii. Ellen s-a înghesuit și ea la marginea uneia, alături de Alanna, salutându-și, scurt și șoptit, unchii. A urmat un moment îndelungat de foială și de prezentări înainte ca preotul să pășească în naos și ca liniștea să se aștearnă peste congregație.

Părintele Michael era bătrân și zburlit ca un bursuc gras. Părul lui rar

era negru la perciuni, însă puținul rest ce-i mai rămăsese pe cap era cărunt. Avea cărare într-o parte, ca să-i acopere chelia, dar părul astfel pieptănat se ridica precum un capac atunci când bătea vântul, lăsând descoperită o scăfârlie lucioasă și rozalie, presărată cu pistrui. Părintele Michael purta o sutană purpurie, care i se revărsa peste pântecul bombat, măturând pământul în falduri ample.

În timp ce el ura bun venit congregației, Ellen a privit spre capătul stranei, surprinsă să descopere la mijlocul ei profilul sculptural al unui bărbat care purta o pălărie fedora neagră și un palton negru, gros. Bărbatul acela era izbitor de frumos, cu un nas puternic, piele fină și o linie îndrăzneață a maxilarului. Abia după ce i-a văzut pe Daphne și pe cei doi copii, care ședeau alături de el, Ellen și-a dat seama cine era bărbatul. Conor își răsese barba și se tunsese. Surpriza a fost atât de mare, încât Ellen a simțit cum sângele i-a năpădit obrajii precum un val de lavă incandescentă.

În clipa aceea el a întors capul, ca și cum intensitatea privirii ei ar fi fost la fel de fizică precum o bătaie pe umăr. Poate că arăta diferit fără barbă, însă ochii lui aveau același albastru ca de safir. Conor a văzut-o, buzele i s-au arcuit foarte ușor, iar privirea i s-a îndulcit, licărind jucăuș. El și-a dat seama de reacția lui Ellen la neașteptata schimbare a înfățișării lui, iar plăcerea pe care o simțea văzându-i uimirea i s-a citit, fără echivoc, pe față.

Ea s-a întors la cartea de rugăciuni, sperând ca bătăile întețite ale inimii și fierbințeala din obraji să nu atragă atenția nimănui. A încercat din răsputeri să nu se uite încă o dată la Conor, dar dorința de a-l vedea era copleșitoare, așa că privirea i-a alunecat o dată sau de două ori spre mijlocul stranei, doar ca să se retragă o clipă mai târziu, ca și cum vederea lui i-ar fi ars retina. A fost surprinsă să constate că el arăta mult mai tânăr și deloc crispat, ca și cum furia i-ar fi dispărut odată cu părul pe care și-l tunsese. Dacă îl socotise atrăgător înainte, acum i se părea extraordinar de atrăgător. Ellen și-a simțit trupul înfierbântat pe sub haină și și-a descheiat nasturii, ca să se răcorească. Câte „Ave Maria“ ar fi trebuit să rostească drept penitență pentru gândurile lascive care acum îi deșteptau imagini păcătoase în minte?

Congregația s-a ridicat și s-a așezat la rând ca să primească Sfânta Împărtășanie, iar Ellen s-a trezit ochi în ochi cu Conor, peste culoarul dintre strane. Ea și-a ridicat ochii spre el, tulburată, neștiind cum să reacționeze sub tirul privirilor atâtor oameni care se uitau la ei. Dar Conor i-a zâmbit calm și i-a făcut semn s-o ia înainte. Ea a ieșit pe culoar și s-a trezit aproape față în față cu el. Alanna stătea între ei, ca o bucată de lemn între doi magneți care se atrăgeau. Ellen n-a putut să

se întoarcă, dar îi simțea privirea în spate și a început să-și roadă, nervos, unghia degetului mare. Atunci când, în sfârșit, au îngenuncheat în fața altarului, Alanna s-a dus în dreapta lui Ellen, lăsând locul din partea stângă liber pentru Conor. El a îngenuncheat acolo, așteptând să se ajungă la el. Nu s-au privit, pentru că simțeau amândoi că ei, și nu părintele Michael, erau ținta atenției tuturor. Însă brațele aproape că li se atingeau, iar Ellen îl putea vedea cu coada ochiului. Chipul lui Conor a rămas impasibil precum oglinda liniștită a unui lac, dar ea putea să simtă forța atracției, ca un curent de adâncime, în micul spațiu dintre ei.

Părintele Michael a ajuns la ei mult prea repede și le-a oferit trupul și sângele lui Hristos. După ce a sorbit din vin și a primit ostia pe limbă, Ellen a reușit să se uite la Conor înainte să se ridice în picioare și să se întoarcă la locul ei. Noul lui chip era fermecător. Ea s-a întrebat cum, oare, se simțea la sărutat pielea lui care acum era atât de fină și și-a trecut, distrată, un deget peste buze. El i-a întors ocheada, lăsându-i timp să-i vadă licărirea glumeață din privire, ca și cum s-ar fi bucurat de uimirea ei și s-ar fi străduit să-și ascundă plăcerea pe care aceasta i-o stârnea.

Conor s-a întors pe culoar, iar Ellen a băgat de seamă că atenția tuturor era îndreptată spre el. Un murmur stins, ca un zumzet de albine, vibra în rândurile congregației. Două doamne în vârstă, care purtau mantile negre, șușoteau îndărătul mâinilor înmănușate, cu gurile rotunjite a mirare. Ellen nu-și dădea seama dacă el le observase curiozitatea prost ascunsă, pentru că fața lui rămăsese impasibilă. Își ținea bărbia sus și privea peste capetele tuturor, o atitudine care putea să fie lesne confundată cu aroganța. Nici măcar nu s-a uitat la Ellen, iar, după ce i-a aruncat o privire fugară, nici ea nu l-a mai privit. Ce ridicol, și-a spus ea, ca doi oameni în toată firea să se poarte atât de pueril. De parcă ar fi fost niște liceeni care își sfidau părinții.

După încheierea slujbei, congregația a ieșit în curtea bisericii. Ploaia încetase și soarele ieșise pentru scurtă vreme, strălucind prin pologul de nori de deasupra lor. Razele se reflectau în stropii de pe ramurile înmugurite ale sicomorilor, făcându-le să sclipească. Ellen era alături de rudele ei. Se simțea ca un peștișor împresurat de un banc masiv de pești mai mari, abia reușind să vadă dincolo de ei. Alanna a început s-o prezinte celor pe care nu apucase încă să-i cunoască. În timp ce dădea mâna cu ei și le zâmbea, Ellen a simțit o dorință crescândă, o nevoie presantă să scape de acolo. A privit peste capete, văzându-i pe Conor și Daphne de vorbă cu Johnny, în timp ce copiii mergeau pe potecă înspre mașina lor, parcată mai jos, pe marginea ierboasă a drumului. De fiecare dată când își ridica privirea, era trasă înapoi în

mulțime, prinsă bine și ferm în plasă, fără vreo șansă de scăpare.

– Mă bucur atât de mult că vii la masă, i-a spus Alanna. Johnny și Emer vin și ei, cu Joe. O să fie un prilej numai bun ca să cunoști și mai mulți membri ai familiei. Joe nu e singurul de vârsta ta, să știi.

Ellen asculta doar pe jumătate, iar ceilalți interveneau și ei cu tot felul de întrebări, fără ca măcar să-i dea răgaz să răspundă. Cu toții erau foarte încântați s-o cunoască pe fiica faimoasei Maggie Byrne.

Ellen și-a ridicat din nou privirea, ca o femeie pe punctul să se înece și care deschidea gura ca să tragă aer în piept. Atunci l-a văzut pe Dylan nu departe de ea, privind-o țintă cu ochii aceia ai lui întunecați, visători. Nu era aceeași privire din ochii gloatei de localnici curioși, ci căutătura unui om măcinat de dor. Ellen și-a întors ochii de la el, pentru că acea nostalgie o speria de-a dreptul. O fi semănat ea cu mama ei în tinerețe, dar nu era ea. Iar dacă Dylan ar fi întâlnit-o acum pe Maggie, și-ar fi dat seama că nici ea nu mai era cea de odinioară.

În cele din urmă, atenția Alannei a fost distrasă pentru o clipă, așa că Ellen s-a folosit de ocazie.

– Revin numaidecât, a îngăimat ea făcându-și loc prin mulțime.

A luat-o la pas pe alee, către Ida și Finbar, care acum se jucau pe treptele care duceau jos, în stradă. Văzând-o pe Ellen, Ida s-a luminat la față.

– Bună, Ida, a spus Ellen zâmbindu-i. Vreau să-ți fac unghiile înainte să pleci la Dublin. Nu poți să te întorci acolo cu oja sărită!

– Bunica zice că n-am voie cu ojă la școală.

– Chiar așa? Când pleci?

– Mâine.

Ellen a încercat să nu-și arate dezamăgirea.

– Dar o să revii aici curând, nu-i așa?

– Poate. Nu știu, a spus fetița ridicând din umeri. Trebuie să-l întrebi pe tati.

Ida și-a ridicat privirea, iar, din expresia drăgăstoasă de pe chipul copilei, Ellen și-a dat seama, cu stomacul strâns de emoție, că tatăl ei se apropia.

S-a întors ca să-l vadă. Zâmbetul lui era acum deschis, dezinhibat și îndrăzneț. Conor și-a frecat bărbia.

– Ia spune, ce părere ai?

Ea i-a zâmbit cu toată gura.

– Nu te-am recunoscut!

– Am știut eu. Îți place?

– Enorm. Arăți mai tânăr.

El i-a făcut cu ochiul fiicei lui.

– Nu-i așa că are dreptate, Ida? Ți-e foame, Finbar?

– Da, putem să mergem acasă acum? l-a întrebat băiețelul făcând o față bosumflată.

Conor și-a vârât mâinile în buzunarele paltonului și a privit înapoi, spre mulțimea de oameni.

– Cred că am dat subiect de discuție întregului oraș, a spus el, deloc îngrijorat de asta.

– Cred că e din cauză că ți-ai ras barba.

– Sigur! Jumătate din liturghie, nu și-a dat seama nimeni cine sunt.

– Cum se simte la pipăit pielea fără barbă?

El a privit-o cu ochii scânteindu-i, apoi și-a frecat din nou bărbia.

– Asta o să trebuiască să mi-o spui tu, i-a răspuns el cu glas scăzut, ca să nu-l audă copiii.

Ellen s-a îmbujorat, însă tonul lui sugestiv a făcut-o să zâmbească.

– Cu plăcere, a spus ea încrucișându-și brațele pe piept, pentru că dorința de a-l atinge era aproape de neînvins.

– Păcat că trebuie să iei masa de prânz în familie. Meg face friptură la cuptor.

– Vine părintele Michael.

– Iar tu ai pentru el o mulțime de întrebări la care n-ai găsit singură

răspuns, știu asta. Dar nu sunt sigur că masa asta de prânz ar fi momentul potrivit pentru ele.

– Poate că reușesc să-l trag deoparte la un moment dat.

– Sunt sigur că o să reușești. După câteva pahare de vin, s-ar putea să devină mai guraliv.

Daphne a ajuns acum și ea lângă ei, iar tonul formal al conversației lor a devenit chinuitor. Știind că privirile localnicilor continuau să fie ațintite asupra lor, nelăsându-le pic de intimitate, Conor și Ellen au rămas la o distanță politicoasă unul de celălalt, el, tot cu mâinile vârâte în buzunarele paltonului, iar ea, tot cu brațele încrucișate pe piept. Copiii au început să devină nerăbdători.

– Bine, scumpo, a spus Daphne luând-o de mână pe Ida. Cred că ar trebui să mergem. Mă bucur că te-am văzut, Ellen. Transmite-i salutări lui Peg, da?

– Sigur că da, mulțumesc, i-a răspuns Ellen, iar Daphne și Ida s-au îndepărtat.

Conor a mai rămas o clipă.

– Înnebunesc că nu pot să te sărut, Ellen, i-a spus el cu glas scăzut și privind-o drept în ochi.

– Cred că nou-descoperita mea familie m-ar trimite învârtindu-mă înapoi la Londra.

Ellen a râs, dar în sinea ei a simțit o bruscă disperare. Conor pleca, iar ea nu știa când avea să-l revadă. Dacă n-ar fi fost mulțimea aceea de oameni care stăteau ca o cireadă de vite în fața bisericii, s-ar fi agățat de el și l-ar fi implorat să nu plece.

– Va trebui să mai aștept până să-ți pot simți noua față, i-a spus ea încercând să nu-și lase vocea să tremure, ca să nu pară demoralizată.

– Pădurarul a ieșit victorios, i-a spus el râzând.

Amintirea aceea pe care ei doi o împărtășeau a făcut-o pe Ellen să zâmbească.

– Da, i-a venit de hac lupului!

– O să ne inventăm propria poveste, Ellen, i-a spus el, iar fața i-a devenit serioasă pentru o clipă. Haide, Finbar, să mergem acasă!

L-a luat de mână pe băiat, iar apoi s-a întors la Ellen.

– O să mă întorc, i-a spus el dând din cap cu subînțeles.

Ea l-a privit coborând scările ca să ajungă la Range Rover, unde îl așteptau Daphne și Ida. Băiatul părea foarte mic pe lângă silueta înaltă a tatălui său. Ellen și-ar fi dorit să urce în mașină cu ei, dar promisese să meargă la masa de prânz dată de Alanna și Desmond. Nu-i rămânea decât să-i privească plecând. Nu încăpea îndoială că toată familia ei urma s-o interogheze despre Conor. Și-a propus să nu le dezvăluie nimic. Nu voia să-l facă pe Desmond mai bănuitor decât era deja.

Masa de prânz a fost un eveniment vesel. Sora lui Joe, Ashley, a venit și ea cu soțul și cu cei doi copii mici ai lor, iar fratele Alannei, Patrick, a venit cu soția lui, Clare. Părintele Michael a rostit rugăciunea, apoi s-au așezat cu toții la masa lungă din sufragerie și s-au bucurat de un festin copios, așa cum se cădea într-o zi de duminică. Ellen se așezase dinadins lângă părintele Michael, dar abia la finalul mesei, pe când ceilalți au început să se împrăștie în camera de zi, a fost pomenit numele mamei ei.

– Nu-i așa că ești leită mama ta, Ellen? a întrebat-o părintele Michael cu glas scăzut, de parcă acea asemănare ar fi fost un secret.

– Nu știu. Poate că da, a răspuns Ellen.

La Londra nimeni nu-i spusese niciodată că ar fi semănat cu mama ei. Devenea limpede că Maddie Byrne arătase într-un anumit fel în urmă cu toți acei ani, pe când plecase din Irlanda, și că, între timp, devenise o cu totul altă persoană.

– Ei bine, eu așa aș zice, a continuat preotul cu accentul lui irlandez melodios. Ea avea exact aceeași formă de față ca și tine, aceeași bărbie și același zâmbet. Zâmbea tare dulce, să știi. Și ochii tăi, n-aș spune că au aceeași culoare sau formă, nu, ai tăi sunt mai mari, iar ai ei erau albaștri, dar expresia ochilor tăi are ceva moștenit de la ea: o căutătură care spune că nimeni nu poate să ghicească ce pui la cale.

El a chicotit, cherchelit, încântat de acea analiză. Ellen s-a întrebat dacă nu cumva preotul credea că mama ei era moartă, după cum vorbea despre ea, la timpul trecut.

– Cred că ați considera-o foarte diferită acum, a spus Ellen, încercând prin asta să-i aducă aminte de faptul că mama ei trăia.

– Păi, oamenii se maturizează, nu-i așa, iar mama ta era foarte tânără

pe când locuia aici, a spus el, iar apoi a început să se joace cu paharul gol de gin, înclinându-l și rotindu-l ca pe o barcă în pericol de răsturnare.

Ellen și-a coborât și ea vocea, sperând să-l facă pe părintele Michael să-i facă dezvăluiri dacă și ea se prefăcea că i se confesa.

– Știți, eu nici măcar n-am avut habar că mama are o familie aici. Am fost absolut șocată să descopăr că are frați. Știam de Peg, dar nimic despre ceilalți.

Sprâncenele lui s-au împreunat, semănând cu niște omizi albe, pufoase.

– Am auzit. Ce lucru groaznic, să nu-ți cunoști bunica!

– Îmi doresc s-o fi cunoscut, a spus Ellen cu tristețe.

– Mda, a fost o femeie grozavă, Ellen. O femeie absolut grozavă.

– Sunt sigură. Și o femeie puternică, dacă a crescut singură șase copii și a mai avut grijă, pe deasupra, și de fermă, nu?

– O, n-a fost niciodată singură, Ellen. Era o femeie cu simțul vieții în comunitate și toată lumea i-a fost aproape, deși mândria i-ar fi fost rănită dacă ar fi simțit solidaritatea celorlalți ca pe un ajutor. A fost o femeie foarte mândră, să știi.

– Tare trebuie să fi suferit atunci când mama a fugit.

Părintele Michael și-a îngropat bărbia în piept, cumpănind cum să răspundă mai bine la asta. Pomeții rotunzi ai obrajilor îi luceau de la whisky-ul băut înainte de slujbă și de la cele două pahare de gin tonic de după. A tras aer pe nările păroase.

– Asta a zguduit întreaga comunitate, a spus el cu glas scăzut. Bunica ta a fost o femeie puternică, însă Maddie a doborât-o, a povestit el, clătinând din cap în timp ce depăna acea amintire.

Ellen s-a hotărât să-și încerce norocul.

– Oare mama a făcut asta din cauza... din cauza mea?

Ellen aproape că și-a ținut răsuflarea pe când el își întorcea spre ea ochii apoși, uluiți. Preotul a aruncat o privire scurtă înspre camera de zi, apoi s-a aplecat mai aproape de Ellen și i-a vorbit atât de încet, încât ea de abia i-a putut distinge cuvintele.

– Deci, știi?

– Știu, i-a răspuns ea la fel de apăsat.

– Maddie ți-a spus?

– Nu, mi-am dat singură seama.

El a dat din cap, plin de gravitate.

– Bineînțeles că ți-ai dat seama. Ești o fată isteață, i-a spus el bătând-o, șovăielnic, pe mână.

– Presupun, însă, că nu mai știe nimeni altcineva, nu?

– Doar bunica ta știa, pentru că i-a spus Peg.

Ellen a strâns din dinți, ca nu cumva să caște gura de uimire. Mintea i-a luat-o la goană, încercând să înțeleagă cum de reușise mama ei să descopere trădarea surorii. Dar pentru că îi spusese părintelui Michael că știa, trebuia să-și mascheze șocul și să încheie cu întrebările. El era prea beat ca să bage de seamă, așa că a continuat, strângând din buze cu un fel de amărăciune:

– Iar Maddie știa care erau consecințele conceperii unui copil în afara cununiei. Dar era o fată neînfricată, Maddie Byrne. Așa a fost mereu, a întărit el scoțând un suspin. A văzut ocazia și a folosit-o.

– Presupun că a fost unica opțiune.

– A fost unica opțiune pentru ea. O alegere groaznică pentru orice tânără, dar brutală pentru Maddie, fiindcă a trebuit să renunțe la atât de multe. Bietul Dylan Murphy, suportă urmările până în ziua de azi. Nu știu dacă a iertat-o. Eu am încercat cu binișorul să-l conving s-o facă, dar e mare lucru de cerut de la un bărbat. Cât despre bunica ta, s-a luptat cu soarta ei, dar mă tem că a murit fără să se fi împăcat cu Maddie. Într-o zi, o să se întâlnească din nou și sper că atunci o să poată să se ierte una pe cealaltă.

Încruntată, Ellen l-a scrutat pe părintele Michael.

– Ce anume trebuie să ierte mama?

Părintele Michael s-a încruntat la Ellen, ca și cum ar fi fost surprins că ea nu știa.

– Păi, multe, Ellen. Foarte multe.

Capitolul 17

Conor și-a ras barba, iar mama lui l-a tuns. Se întâmplă ceva dramatic și nu-mi place deloc. Am privit părul căzut în smocuri pe podeaua băii și m-am simțit ca și cum eu aș fi fost tăiată cu foarfeca, apoi măturată și pusă pe făraș. După aceea, el a părut tânăr din nou. Și fericit, de parcă s-ar fi lepădat și de mâhnire odată cu părul. Simt că acum e plin de energie și de inspirație și știu că asta n-are nici o legătură cu mine. Îl urmăresc prin casă și îl ascult fredonând cu sufletul împăcat. Știu prea bine că nu eu, ci o altă femeie l-a molipsit de bucuria asta.

Oare ce vede el la această Ellen? În comparație cu mine, ea n-are nimic. Eu am fost atât pătimașă și focoasă, cât și frumoasă. Am fost un licurici, strălucitor, irezistibil, imprevizibil. Conor adora excentricitățile mele. Adora firea mea romantică. Ellen n-are nimic excentric. Nu-i nici frumoasă, nici captivantă. E banală.

L-am urmărit la liturghie. Purta costum și cravată pe sub paltonul lui negru, elegant, și avea pe cap o pălărie fedora. Era atât de frumos și de mândru, ca un gentleman de modă veche, dar mi-am dat seama că avea emoții, pentru că și-a frământat degetele tot timpul. Ida și Finbar au considerat uluitoare transformarea prin care a trecut tatăl lor, fiindcă nici unul dintre ei nu își poate aminti perioada în care tatăl lor n-a avut păr pe față. Nu și-au putut lua ochii de la el, devenind dintr-odată timizi, de parcă ar fi avut în fața ochilor o cu totul și cu totul altă persoană. Daphne a pășit mândră, cu capul sus, pentru că ultima oară când și-a însoțit fiul într-o biserică a fost la înmormântarea mea din capela micuță, iar la vremea aceea Conor semănase mai degrabă cu Edmond Dantès după câțiva ani petrecuți în Château d'If. Știu că simte că și-a redobândit fiul. Eu nu mai sunt prin preajmă ca să-l țin departe de ea, așa că se poate să aibă dreptate.

Abia atunci când privirile lui Conor și Ellen s-au întâlnit peste culoarul dintre strane, mi-am dat seama cât de puternic e sentimentul dintre ei. S-au privit în ochi mult timp, privirile lor comunicând cumva mai mult decât ar fi putut-o face vreodată cuvintele. Ochii lui Conor erau plini de tandrețe. Întregul lui chip radia de o lumină mai puternică decât pura poftă trupească, iar eu am fost mistuită de gelozie. M-am dezlănțuit prin biserică exact așa cum am făcut-o la înmormântarea mea, fără să las însă nici o urmă. Nici măcar un biet tremurat al flăcărilor lumânărilor ori o răvășire a paginilor cărților de rugăciuni. Nimic. Sunt mai ușoară decât aerul, dar mă simt încărcată de emoții

pământești. De ce poate fetița lui Peg să stingă lumânări și să mângâie câini, iar eu nu pot decât să sperii păsările?

Afară, în curtea bisericii, el i-a zâmbit lui Ellen așa cum îmi zâmbea cândva mie. Conor are un zâmbet atât de irezistibil, că poate să topească și cele mai înghețate inimi. El nici nu-și dă seama cât de mare e puterea pe care o are zâmbetul lui. Dacă le-ar zâmbi așa și localnicilor din Ballymaldoon, le-ar câștiga dragostea și încrederea. Dar nu vrea. Conor e genul de om căruia nu-i pasă de părerea pe care o au ceilalți despre el. E un bărbat independent, care nu acceptă să i se spună ce să facă. Eu cred chiar că i-a făcut plăcere curiozitatea lor.

Ellen l-a făcut și mai încrezător, scoțându-l din mlaștina durerii lui sufletești. Dar cât timp a stat în acea mlaștină, a fost al meu. Deși nefericit, îmi aparținea doar mie. Eu eram prezentul lui, la fel cum el este al meu. Însă acum eu sunt trecutul lui. Am murit din nou. Dar n-am să accept asta. O să găsesc o cale ca să împiedic povestea lor de dragoste să înflorească. O să înăbuș totul în față, iar Conor o să-mi aparțină din nou mie. Am crezut că Ellen o să fie salvatoarea mea, dar e blestemul meu.

Așadar, Conor se întoarce la Dublin un alt om. Merge mai sprinten și le zâmbește tuturor celor care-i ies în cale. Atmosfera apăsătoare din biroul lui se risipește precum negura văratică topită de soare. E ca și cum fericirea lui ar fi soarele ce umple locul de bucurie. Se preocupă de felul în care arată și deschide chiar o sticlă de colonie pe care o ținea în baie, sigilată, de mai mulți ani. Toți cei din biroul lui sunt uimiți de transformarea lui extraordinară și de parfumul de verbină pe care îl lasă în urmă. Secretara lui scapă de povara anilor pe care stresul i-a săpat în pielea ei, deși nu poate să creadă întru totul că noua situație are să dureze, atât e de traumatizată de furia lui constantă, care a mocnit și a scăpărat în ultimii cinci ani ca un foc ce se aprinde singur. Conor n-a tratat-o bine, și e hotărât să se revanșeze față de ea. Vrea să se revanșeze față de toți. Față de partenerul lui, Robert, și de echipa lor de douăzeci de femei și bărbați capabili și creativi care au suferit din cauza îndelungatei perioade în care el a trăit chinurile iadului. Conor vrea ca ei să știe că totul s-a terminat și că el a revenit.

Își trimite secretara să cumpere un telefon nou pentru Ellen. Vrea s-o sune, dar nu îndrăznește să formeze numărul lui Peg. Îi înțeleg reținerea. La urma urmei, om este și el, și nimeni nu poate ierta chiar totul. Însă dorința îi e mai puternică decât reținerea și, până la urmă, o sună. Conor stă în biroul lui, cu vedere spre râul ce traversează orașul. Formează numărul lui Peg. Îl are salvat în telefon pentru că

fiul ei, Ronan, a muncit pentru noi pe când trăiam eu, transformându-mi ideile în realitate cu ajutorul lemnului de brad și de stejar. Pe vremea aceea el locuia împreună cu mama lui. Îmi plăcea să-l știu prin preajmă, pentru că mă venera cu dragostea necondiționată a unui cățeluș. Ar fi făcut orice pentru mine. Absolut orice.

– Bună, Peg, Conor la telefon, spune el după ce Peg îi răspunde.

– O, bună, Conor, îi răspunde ea, surprinsă. Presupun că dorești să vorbești cu Ellen.

– Te rog.

– Așteaptă o clipă. Mă duc s-o chem.

El se lasă pe spate în scaun și-și trece o mână prin păr. Părul îi e tot des și lucios, ca al unui tânăr, deși a albit pe la tâmple, lângă coada ochilor, unde are riduri adânci precum un evantai deschis. Dar înaintarea în vârstă nu face decât să-i sporească frumusețea.

Ellen vine la telefon, cu răsuflarea întretăiată de emoție.

– Bună, spune ea.

– Ți-e dor de mine? o întreabă el.

Are o voce fermecătoare, gravă și rugoasă ca nisipul. Dacă ea l-ar putea vedea la capătul firului, ar ști că zâmbetul lui e larg și că ochii îi râd.

– Puțin, îl tachinează ea.

– Asta înseamnă că nu m-ai uitat?

– Nu încă.

– Păi, ar fi bine să nu stau plecat prea multă vreme.

– O, eu așa aș face în locul tău. Cu toți ceilalți bărbați chipeși de aici, din Ballymaldoon...

Râde. Știu amândoi că nici unul dintre ei nu se compară cu Conor.

– Am câteva lucruri de rezolvat aici. Joi mă întorc. Nimic nu poate să mă țină departe de tine. Îi las pe copii la Dublin, cu mama.

– Asta e bine, spune ea fără entuziasm, dar cred că doar încearcă să se

prefacă detașată.

– O să fii numai a mea, îi spune el coborându-și vocea, apoi ia un pix și începe să se joace cu el. Aproape că nu m-am gândit la altceva de când am revenit la Dublin.

Ea trage aer adânc în piept.

– Sper că reușești să faci și ceva treabă.

– Mă pricep să fiu multifuncțional. Julia, secretara mea, s-a dus să-ți cumpere un telefon.

– Dar care-i problema cu telefonul fix?

– Aș vrea să pot să te sun oricând îmi doresc, fără să dau de supraveghetoarea ta.

– Aha, mda, păi...

– O să trebuiască să vin călare sub geamul dormitorului tău în miez de noapte, ca să te răpesc?

– Nu și dacă vrei să fiu în formă după ce ajungi cu mine acasă.

– O, da, alergia. Am uitat. Atunci, trebuie să vin cu mașina. Însă nu-i la fel de romantic, și nici silențios.

– Nu trebuie să mergi în vârful picioarelor în preajma lui Peg. Știe totul. Am fost foarte sinceră cu ea. De ceilalți trebuie să mă feresc. Mai ales de Desmond.

El râde, pentru că nu-i pasă câtuși de puțin de Desmond Byrne.

– Nu cred că trebuie să te ferești de nimeni, Ellen. Nu le datorezi nimic.

– Știu, dar trebuie să fiu delicată.

– Cum a fost cu părintele Michael? o întreabă el, schimbând subiectul.

Ea își coboară vocea.

– Ai avut dreptate. Mama a plecat din Irlanda pentru că era însărcinată cu mine.

– Deci, l-ai încolțit, așa-i?

– Metaforic vorbind, da. Era tare dornic să vorbească despre asta.

– E și el om, iar povestea e interesantă.

– Știi, cred că mama i s-a confesat lui Peg, fiindcă părintele Michael mi-a spus că Peg a fost cea care i-a spus mamei lor. Îți dai seama? Nu știu cum de a aflat mama, dar ăsta s-ar putea să fie motivul pentru care ele nu și-au mai vorbit de peste treizeci de ani.

– Păi, de ce ar fi pârât-o Peg mamei lor?

– Trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Peg nu e o femeie rea. Dar a făcut un lucru îngrozitor, având în vedere convingerile religioase puternice ale mamei lor. Cu siguranță că Peg a știut cum avea să reacționeze ea.

– A fost indignată că fiica ei rămăsese însărcinată fără să fie măritată. E un păcat de neiertat.

– Pare atât de meschin acum, nu găsești?

– Încă există mulți oameni meschini pe acolo, crede-mă. Tu vii de la Londra, unde lucrurile sunt foarte diferite. Oamenii sunt mai toleranți. Poți să fii orice vrei la Londra, dar nu și în Irlanda. Și cu siguranță că nu într-un oraș mic precum Ballymaldoon. Oamenii de acolo sunt foarte demodați și rigizi în părerile lor. Nu e surprinzător că mama ta nu s-a mai întors. Poate că nici n-o s-o facă vreodată.

– Timpul le vindecă pe toate, spune Ellen cu înțelepciune.

Conor oftează și zâmbește filosofic.

– Da, așa e, răspunde el, iar eu știu că se gândește la mine.

Continuă să vorbească nimicuri, așa cum fac îndrăgostiții. Flirtează și se tachinează și nici unul nu vrea să încheie conversația. Își doresc amândoi să fie joi. Dar conversația trebuie încheiată, până la urmă.

– Deci, vin să te iau joi după-amiază? o întreabă el.

– Abia aștept, îi răspunde ea, fără să mai facă pe indiferenta.

– Nu cred că o să pot face față nerăbdării.

Ea râde.

– O, ba eu cred că o să poți, Conor Macausland. Ești un bărbat

răbdător.

– Așa mă gândeam și eu. Să fii cuminte!

– Încerc să scriu.

– Dă-mi o poveste pe care s-o pot transforma într-un film.

– Fără presiune, atunci!

– Ai spus că ai inspirație acolo.

– Așa e.

– Scrie despre castelul în ruină pe care l-am văzut.

– Tu vrei, de fapt, să scriu despre tine.

– Se înțelege de la sine că eu sunt eroul tău!

– Bineînțeles.

– Pe joi, atunci.

– Pe joi, Conor.

– Te sărut peste tot, murmură el.

Ea nu-i răspunde, dar el îi poate auzi râsul delicat, ca o șoaptă, la capătul liniei.

Conor zâmbește și închide. Se uită pe fereastră o vreme, la râul care curge chiar prin fața clădirii în care se află el. Acum se gândește la femeia care a apărut atât de neașteptat în viața lui, în acea zi în care se plimba pe deal, și i-a transformat această viață în chip atât de radical. Se minunează de cât de mari sunt schimbările care s-au petrecut într-un timp atât de scurt. Eu aș putea să-i spun că timpul e irelevant. Pe pământ, el se măsoară în minute, ore, zile, săptămâni, iar, în locul în care mă aflu eu, am aflat că nu există decât un etern prezent. Nu contează că ei doi s-au cunoscut în urmă cu doar câteva zile, căci iubirea nu e a pământului, ci a prezentului etern, iar acesta din urmă nu se poate măsura, ci e atemporal. Dacă iubirea lor e adevărată, ei ar fi putut la fel de bine să se cunoască de o eternitate.

Ar trebui să fiu încântată că el și-a găsit, în sfârșit, pe cineva care îl face fericit, dar nu sunt. Gelozia îmi roade sufletul precum un vierme.

Se hrănește cu mine și devine puternică. Mă simt neputincioasă aici, în locul în care mă aflu, incapabilă să influențez evenimentele sau să-i fac pe oameni să-mi simtă prezența. Doar păsările reacționează, dar sunt hotărâtă să învăț cum să-mi extind puterea. La urma urmei, se pare că toate creaturile pot s-o vadă pe fetița lui Peg ca și cum ar fi vie. Dacă ea poate să facă asta, cu siguranță că pot și eu. Așa că plec spre Connemara cu intenția asta în gând și o caut pe fetiță.

Nu mi-e greu s-o găsesc, pentru că se pare că stă pe lângă mama ei mai tot timpul. Până acum n-am vorbit cu ea. Sunt atât de obișnuită să exist singură în această bizară dimensiune care nu-i nici cer, nici pământ, că mi-e teamă să încerc să-i vorbesc copilului. Arată ca un înger, iar atunci când mă apropii de ea, strălucirea care o înconjoară mă doare. Eu n-am ochi, așa cum am avut cândva, așa că nu simt durerea obișnuită a oamenilor care se uită la lumina soarelui după ce au stat mai multe ore în beznă. E greu să le descrii acea senzație neplăcută unor oameni care n-au ieșit niciodată din trupurile lor. Tot ce pot să spun e că lumina din care e făcută fetița are o intensitate prea mare ca să pot s-o îndur.

Dar ea zâmbește și, făcând asta, aura i se extinde înspre mine. Vreau să mă scald în ea, dar nu pot. Sunt prea întunecată și fragilă. Am sentimentul că o să mă descompună precum arde flacăra o molie.

– Caitlin! spune ea.

– Știi cum mă cheamă? o întreb eu, uluită.

– Pe mine mă cheamă Ciara.

– Ești un înger.

Ea râde.

– Nu, nu sunt. Un suflet omenesc nu poate să devină niciodată înger.

– Atunci, ce ești?

– Un suflet, la fel ca tine.

Cum poate ea, care strălucește atât de intens, să fie un suflet la fel ca mine? Eu de ce nu strălucesc așa?

– Dar de ce ești atât de luminoasă? o întreb.

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Pur și simplu.

Poate că e cu adevărat un înger și nu știe.

– De ce stai aici? o întreb.

– Pentru că mama încă nu e pregătită s-o părăsesc.

– Ea știe că îi ești mereu în preajmă? vreau eu să aflu, sperând că, dacă Peg știe, atunci poate că Ciara ar putea să-mi spună cum să le transmit un mesaj copiilor mei.

– Nu, răspunde ea liniștită, fără tristețe. Dar, din locul în care mă aflu, pot s-o ajut în alte feluri decât să știe.

– Cum?

– Cu iubire, spune ea, iar în clipa în care rostește cuvântul „iubire“, lumina i se extinde iar. Cu toții suntem făcuți din iubire, păcat, doar, că uităm asta atunci când suntem pe pământ. Uităm cine suntem cu adevărat.

– Te simți singură? o întreb, deși știu că e o întrebare prostească, fiindcă e limpede că ea nu se simte astfel.

Fetița se încruntă.

– Singură?

– Da, eu sunt singură. Sunt foarte singură, îi spun, iar cuvintele îmi ies pe gură cu o grabă disperată.

Ea se uită la mine cu milă.

– Dar nu ești singură, îmi răspunde, părând uimită că mă consider singură.

Privirea ei mă ocolește, ca și cum ar contempla alte prezențe pe care eu nu pot să le văd.

– O, ba sunt, îngaim eu, și, rostind asta cu voce tare, mă simt mai izolată ca oricând. Te-am văzut mângâind câinele, îi spun. Cum ai făcut asta? Pe mine par să mă simtă doar păsările.

– Toate creaturile te simt. Doar că oamenii și-au pierdut abilitatea de a intui ceea ce nu pot să vadă cu ochii.

– Dar atunci când ai atins câinele, i-am văzut blana turtindu-se. L-ai atins ca și cum ai fi avut mâini adevărate. Cum ai făcut asta?

Ea râde.

– Poți s-o faci și tu. Trebuie să te concentrezi. Mintea ta e mult mai puternică decât ți-au fost vreodată mâinile. Ele au fost atât de limitate și de stângace. E uimitor ce poți să faci cu mintea, dacă te concentrezi.

– Unde ai învățat toate astea? o întreb, gândindu-mă că nu vorbește deloc ca un copil.

– Atunci când o să te hotărăști să treci mai departe, o să ajungi și tu acolo, iar după ce o faci, o să vezi că „acasă“ n-a fost niciodată aici, pe pământ. „Acasă“ e locul din care vii.

– Dar mi-e frică să-mi părăsesc familia.

– Nu ți-o părăsești niciodată, Caitlin.

– N-aș ști cum să ajung la acel „acasă“, chiar dacă aș vrea să ajung acolo.

– Ba da, ai ști. E iubirea, Caitlin. Atâta tot. Iubirea.

O las pe fetiță acasă la Peg și pornesc cu gândul pe pajiștea cu oi. Ciara are dreptate în legătură cu mintea, e uimitor că, fără constrângerea trupului fizic, mintea mea mă duce oriunde vreau să merg. Gândul e faptă, și iată-mă printre oi. Stau printre ele și încerc să aflu dacă îmi simt prezența. Bineînțeles că ele trec prin mine, pentru că eu sunt imaterială precum lumina. La început, sunt frustrată. Dar îmi amintesc vorbele Ciarei și mă concentrez. Îmi pun mâna pe spinările lor lânoase și nu simt nimic. Ele continuă să pască, fără să mă simtă. Apoi îmi dau seama că poate problema nu e că ele nu-mi simt prezența, ci că eu sunt ca vântul și ca ploaia, iar ele mă acceptă ca parte a naturii. Asta să fie? mă întreb.

Mă concentrez cât pot de tare la spinarea unei oi. Încerc să-mi imaginez textura lânii ei. Mă străduiesc cât pot de mult. Îngenunchez și o privesc drept în ochi, mângâind-o cu degetele pe nasul prelung. N-am noțiunea timpului. Apoi, deodată, din senin, oaia mă observă și dă din cap. Sunt șocată. A trecut atât timp de când am fost observată! Cu un tremur de emoție, încerc din nou. La început, nu se întâmplă nimic. Trebuie să mă concentrez ca înainte și să exersez. Dar pe urmă îmi iese. Mintea îi e superioară materiei, asta o știe oricine.

Dacă pot să mângâi oaia, desigur că pot să-mi mângâi și copiii. Dacă pot să-i influențez pe cei vii, atunci pot să pun capăt iubirii dintre Conor și Ellen. Cu forța voinței mele, pot să-i despart. Dar trebuie să existe limite, căci sigur că, dacă ar fi atât de simplu ca de aici, de unde mă aflu eu, să influențezi viețile oamenilor, atunci spiritele geloase, furioase, pizmașe, ar face prăpăd. Ar mutila și ar ucide fără reținere. Nu, puterea mea trebuie să aibă limite, dar o să merg cât de departe o să pot. Nu cer mult. Vreau doar ce-i al meu.

Capitolul 18

Ellen stătea în fața ecranului alb al calculatorului, cu bărbia în palmă, visând la Conor. Până acum nu scrisese nici un cuvânt. Era mult prea emoționată ca să se concentreze. Își imagina trăsăturile lui frumoase și zâmbetul lui larg, molipsitor, trezindu-se ea însăși că avea pe față un zâmbet până la urechi, în vreme ce-și amintea conversația lor telefonică, replică după replică.

Frustrată de lipsa de inspirație, s-a dus să-și caute mătușa. Peg muta oile pe pajiștea alăturată, cu ajutorul Domnului Bursuc.

– Am crezut că te-ai așezat să scrii, i-a spus Peg nepoatei ei după ce aceasta s-a apropiat.

– Nu-mi stă mintea la carte, i-a răspuns Ellen.

– Ai capul plin de alte gânduri, a spus Peg zâmbind cu subînțeles. De ce nu mergi să faci o plimbare și să-ți eliberezi mintea de domnul Macausland?

Ellen a zâmbit.

– Nu pot, Peg.

– Păi, dacă stai în fața calculatorului, nu rezolvi nimic. Așa, măcar iei o gură de aer proaspăt.

– Mă tem să nu mă rătăcesc din nou.

– Iar cavalerul tău în armură strălucitoare nu-i prin preajmă ca să te salveze. Uite, dacă te plimbi de-a lungul țărmului, nu te rătăcești.

– Asta-i o idee bună.

– Rămâi pe cărare și nu scăpa marea din ochi, în felul ăsta o să știi mereu unde te afli.

– Așa am să fac, i-a răspuns Ellen, veselă. Ne vedem mai târziu.

– Dacă nu apari, îl trimit pe Oswald să te caute. Și ai grijă să-ți iei un palton pe tine, drăguțo, că norii ăia vin încoace.

Ellen a urcat dealul din spatele casei lui Peg, ajungând pe o potecă bine bătătorită, care străbătea întinderea de iarbă precum o veche cicatrice. Era o zi umedă. Vântul împrăștia o burniță măruntă, iar din când în când mai apărea câte o gaură în nori și soarele strălucea prin ea, revărsând peste mare șuvoaie de lumină delicată. Ellen asculta cântecul păsărilor și privea rotirea lentă a pescărușilor, încercând să-și liniștească mintea în mijlocul acelei singurătăți încărcate de seninătate. Cu cât petrecea mai mult timp la țară, cu atât i se liniștea sufletul mai mult. Simțea în piept un fel de bucurie efervescentă pe care n-o mai trăise până atunci, prinsă cum fusese în jungla de beton a Londrei. Aici, în ținutul acesta deluros, simțea cu adevărat că orice era posibil, chiar și romanul ei, relația care se înfiripa între ea și Conor, nou descoperita ei independență, fericirea. Simțea cumva că totul avea să se aranjeze de la sine.

După un timp, a cotit și a văzut la orizont o mică și frumoasă capelă. Din locul din care o privea Ellen, arăta veche și abandonată. Lângă ea se găseau răspândite pietre funerare, într-o incintă împrejmuită cu un zid de piatră, ce le apăra de rafalele de vânt dinspre mare. O cărare cobora panta dealului către o mică portiță de lemn rămasă deschisă. Curiozitatea a îndemnat-o pe Ellen să se ducă într-acolo, așa că a coborât în grabă pe cărare.

A intrat pe portiță, iar câteva păsări negre au țopăit pe lângă pietrele funerare pe jumătate îngropate în iarba înaltă. Soarele lumina capela, iar Ellen a văzut că ușa de la intrare fusese lăsată larg deschisă. A admirat splendida vedere spre ocean, care se întindea cât vedeai cu ochii, până la capătul pământului, unde era înghițit de nori. Locul era frumos, liniștit, iar ea s-a gândit că era păcat că acea capelă părea să fi fost abandonată, asemenea atâtor castele și case presărate pe dealuri precum niște vechi oseminte.

Chiar în clipa aceea a văzut, cu coada ochiului, o scânteiere stacojie. Culoarea vie strălucea în mijlocul ierbii verzi și al buruienilor îngălbenite. Ellen a văzut un vas cu trandafiri roșii și s-a mirat că cineva fusese înmormântat în colțul acela uitat de Irlandă. Trandafirii erau sprijiniți de piatra funerară de lângă gard și nu erau mai vechi de câteva zile, fiindcă petalele li se deschiseseră larg, iar una sau două căzuseră deja pe jos, ca niște lacrimi. S-a apropiat ca să vadă mai bine și a fost și mai surprinsă atunci când a citit numele gravat pe piatră: CAITLIN MACAUSLAND. S-a aplecat și a citit epitaful. Așadar, asta era capela cea mică în care avusese loc slujba de înmormântare a lui Caitlin, locul în care Conor fusese evitat de localnici.

Deodată, o voce cunoscută a tulburat liniștea, făcând ca lui Ellen

aproape să-i sară inima din piept de spaimă.

– Acela e mormântul lui Caitlin Macausland.

Era Dylan, care cobora panta, venind spre ea.

Ellen s-a îndreptat de spate.

– O, bună ziua, a spus ea, cu mâna pe piept. M-ai speriat rău.

– Scuză-mă, n-am vrut să mă furișez.

– Ce cauți aici?

El și-a vârât mâinile în buzunarele hainei și și-a întors privirea către mare.

– Îmi place liniștea, mă inspiră. Nimeni nu mă deranjează în capela asta, a spus el, iar apoi s-a uitat la ea cu un zâmbet cald, oglindit în ochii lui căprui. M-a atras mereu farmecul ruinelor.

– Și pe mine, a zis Ellen. Tocmai am descoperit-o pe asta.

– Și lui Caitlin Macausland îi plăcea. Obișnuiam să dau de ea din când în când, așezată, pur și simplu, într-o stranã de aici, contemplând viața.

– Și asta faci și tu?

– Presupun că da. În plus, scriu. Unele dintre cele mai bune poezii ale mele au fost scrise chiar aici, inspirate de priveliștea asta. Cred că o să te inspire și pe tine.

– Știu că da. Cred că acum nu se mai țin slujbe în capelă.

– Nu, ultima oară a fost folosită pentru înmormântarea lui Caitlin, iar asta a fost acum cinci ani. Cred că înainte de acea înmormântare, capela nu mai fusese folosită de o sută de ani.

– Trist.

– Toate ruinele sunt triste. Sunt ca scoicile, te duc cu gândul la viața pe care au adăpostit-o cândva, însă fără să dezvăluie prea multe. Ne stârnesc curiozitatea, ne fac să vrem să aflăm mai mult.

Dylan a scos un pachet de țigări și a pus o țigară între buze. Apărând-o de vânt, a scăpărat bricheta și a aprins țigara.

– Vrei una?

– Nu, mersi, încerc să mă las.

– Bravo ție, a spus el, suflând un vălătuc de fum în aerul umed.

– Spune-mi, de ce Caitlin e înmormântată aici și nu la Ballymaldoon? l-a întrebat Ellen pe Dylan.

– Pentru că ea aparține unui loc romantic ca ăsta. N-ar fi vrut să fie îngropată în oraș. Eu i-am spus povestea îndureratului marinar care a ridicat capela în amintirea tinerei lui soții, ce a murit în chip tragic la puțin timp după nunta lor. Caitlin adora povestea asta romantică, deși nu e decât o prostie veche, a spus Dylan ridicând din umeri și zâmbind nepăsător. Nu știu. E o poveste bună, iar ea era genul de femeie căreia îi plăceau poveștile. Conor știa asta mai bine decât oricine. Soția marinarului e îngropată acolo, la capăt, i-a arătat el lui Ellen îndreptând un deget către acel anume loc. Marinarul a vrut ca ea să-l vegheze ori de câte ori el ieșea în larg.

– Frumoasă idee.

– Așa a spus și Caitlin.

– Deci, o cunoșteai destul de bine, nu-i așa?

– Nu cred că ai fi putut s-o cunoști vreodată bine pe Caitlin Macausland. Nu sunt sigur nici măcar că soțul ei o cunoștea bine. Femeia aceea avea ceva cu neputință de descifrat. Dar rămânea singură la castel în perioadele în care Conor era plecat, așa că uneori venea aici și dădea de mine. Era încântată că avea cu cine să stea de vorbă.

– E clar că el a iubit-o. Încă îi aduce flori, chiar și după cinci ani, a spus Ellen, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

Avea straniul sentiment că Dylan era în stare să-i citească gândurile doar privind-o în ochi, așa că și-a plecat privirea.

– Poate, a fost de acord Dylan. Dar e ciudat că sunt mereu trandafiri pe mormântul ei.

– Și de ce ți se pare ciudat?

– Păi, Conor e la Dublin mai tot timpul, nu?

– Poate că aranjează cu cineva ca să pună trandafirii acolo atunci când

el e plecat.

– E o posibilitate. Eu cred că e ceva mai misterios de atât.

Ea a zâmbit, drept răspuns la licărirea șugubeață din ochii lui.

– Îți place teoria conspirației, Dylan?

– Nu, sunt doar un romantic bătrân.

– Tu crezi că a iubit-o altcineva?

– Da, cred.

– Cine?

El a clătinat din cap și a tras lung din țigară, apoi a eliberat fumul precum un bătrân dragon.

– Nu vreau să spun lucruri care să agite apele, a răspuns el în cele din urmă.

Ellen și-a amintit că, în noaptea în care murise Caitlin, Dylan văzuse pe cineva vâslind dinspre far înapoi spre țărm. Lui Ellen i-ar fi plăcut ca el să-i spună pe cine bănuia, dar știa că n-ar fi făcut o impresie bună să pară atât de interesată, nou-venită cum era.

– Se cam încurcă țițele, a spus ea, și cu asta subiectul s-a încheiat.

– Vino, vrei să vezi ce-am mai făcut? i-a spus Dylan strivind cu piciorul mucul de țigară în iarbă și pornind-o înspre capelă.

– Bine, i-a răspuns ea, deși nu era câtuși de puțin curioasă.

L-a urmat și a intrat după el. Era o capelă clasică. Avea podea de piatră, strane de lemn, ferestre de sticlă montate în ziduri groase, un amvon din lemn sculptat, și, împrejurul ferestrei boltite din spatele altarului, o frescă mare, cu subiect religios. Aerul era stătut și rece, ca în toate bisericile.

Dylan și-a luat chitara de pe strana din față.

– Am compus, a spus el, mândru.

– Deci, ai fost inspirat.

– Foarte, a recunoscut el zâmbind larg, ca și cum ar fi fost păstrătorul

unui minunat secret.

– Îmi cânți ceva?

– Dacă vrei.

S-a așezat și și-a pus chitara pe genunchi. Ellen s-a așezat pe strana opusă și l-a privit cum ciupea câteva corzi și ajusta cheile de acordare. Sunetul a răsunat în toată biserica.

– Am să-ți cânt o piesă mai veche a mea, i-a propus el.

– De ce nu pe cea pe care tocmai ai compus-o?

– Pentru că încă nu e gata.

– Bine, atunci cântă-mi una mai veche.

– Se numește „Pierdută pentru mine“.

Ellen s-a încruntat.

– Sunt deja tristă, și încă n-ai cântat nici măcar o notă.

Fără să știe bine de ce, Ellen a fost luată prin surprindere auzindu-l cântând atât de frumos. Se așteptase să se simtă un pic stânjenită și să fie nevoită să mimeze admirația. Nu că s-ar fi îndoit de abilitatea lui de a cânta la chitară, dar felul în care oamenii râdeau de el îi dăduse impresia că era mai degrabă un ratat. Nu se așteptase ca el să cânte bine, chiar dacă Peg îi spusese că avusese destul de mult succes în tinerețe, având unul sau două hituri în Irlanda. Cânta plin de încredere în sine, ca și cum ar fi fost obișnuit cu publicul, iar vocea îi era surprinzător de bogată, cu un ton melancolic, tânguios, a cărui putere de a emoționa Ellen o simțea foarte bine.

Cânta despre iubirea lui pierdută. Ellen a înțeles imediat că versurile erau despre mama ei. Imaginile pe care le sugera piesa erau atât de frumoase, încât o asemenea muzică nu putea fi inspirată decât de cea mai profundă durere. Ellen a ascultat, nemișcată, fiecare cuvânt. Orice ar fi crezut ceilalți despre el, Dylan era un om extrem de dăruit și de talentat.

În timp ce el cânta, Ellen a devenit serioasă. Îl privea acum cu alți ochi pe bărbatul pe care toată lumea îl lua în zeflemea ca pe bețivul orașului, batjocura tuturor. Nu era deloc nebun. Era doar trist.

Dylan a cântat acordul final, iar Ellen a așteptat până când sunetul s-a

stins cu totul pe sub bolți, iar abia apoi a aplaudat.

– A fost mai mult decât frumos, Dylan. A fost divin, a spus ea și i-a zâmbit plină de încântare, pentru că spunea purul adevăr.

– Mulțumesc, a spus el cu glas scăzut, iar apoi și-a coborât privirea ca și cum dintr-odată s-ar fi rușinat că își dezvăluise sufletul.

Ea l-a privit cu o nouă afecțiune.

– Ai scris asta pentru mama, nu-i așa?

El a stat pe gânduri puțin, fixând cu privirea dalele de piatră. Pe urmă și-a ridicat ochii aceia mari către ea și i-a răspuns:

– Cred că atunci când iubești așa, nu se termină niciodată.

– Chiar dacă ea nu mai e aceeași femeie acum?

– Ea o să fie mereu aceeași Maddie înlăuntrul ei.

Dylan spusese asta cu speranță, s-a gândit Ellen, ca și cum n-ar fi suportat să și-o imagineze pe Maddie diferită.

– Viața poate să fie cumplit de frustrantă, nu-i așa? l-a întrebat ea, dornică să-i arate că înțelegea.

Însă chipul lui s-a luminat de un zâmbet.

– Iar apoi se întâmplă ceva care îți readuce credința. Tocmai când credeai că ai pierdut totul, găsești un dar neașteptat la ușă și îți dai seama că nimic nu e pierdut. Uneori durează o viață, dar trebuie să fii răbdător și să știi că până și norul tău, oricât de negru ar fi, tot o să se spulbere cândva.

Ellen nu era tocmai sigură că înțelegea despre ce vorbea Dylan, dacă se referea la el sau dacă vorbea la modul general.

– Sper să ai dreptate, a spus ea, imparțial. Știi, eu am învățat singură să cânt la chitară pe vremea când eram la școală, i-a spus ea.

– Vrei să încerci? a îmbiat-o el, ridicând instrumentul de pe genunchi.

– Nu cred că-mi mai amintesc mare lucru.

– Încearcă.

– Mama nu m-a lăsat să iau lecții de chitară. Era îngrozită ca nu cumva să cânt într-o formație și să-mi fac familia de rușine.

– Așa că ai învățat singură să cânți?

– Și am făcut o formație de fete, i-a spus ea zâmbind, triumfătoare. N-am fost prea bune, dar mi-a plăcut la nebunie.

– Cine vă scria cântecele?

– Am încercat eu, a spus Ellen râzând și strâmbând din nas. Nu sunt sigură că-mi mai amintesc piesele. A trecut mult de atunci.

– Zdrăngăne puțin, vezi dacă îți mai amintești ceva.

Ea a luat chitara și și-a așezat-o pe genunchi. Pe urmă și-a pus degetele pe corzi și a scos un sol cam nervos.A trecut de la sol la re și la fa, încrederea crescându-i pe măsură ce începea să-și amintească ceea ce învățase.

– Ai văzut, degetele tale își amintesc.

– Să vedem dacă pot să-mi amintesc vreuna dintre piesele mele mai vechi.

Nu și-a amintit cuvintele, dar a reușit să fredoneze melodia unuia dintre cântecele pe care le cântase împreună cu formația pe când era elevă. Dylan a învățat-o repede și a început să fredoneze și el, până când s-au trezit cântând în duet. Dylan a început să pună cuvinte pe muzică și să cânte în armonie. N-a trecut mult și cântau în cor o piesă antrenantă. Au cântat-o iar și iar, Dylan bătând cu palmele ritmul pe spătarul stranei din față și mișcându-se pe melodie. Și-au zâmbit admirativ unul altuia, în timp ce muzica lor umplea capela, lovindu-se de ziduri și creând un ecou plăcut.

Se distrau atât de bine, încât nici unul n-a băgat de seamă cum trecuse timpul. Abia când stomacul lui Dylan a început să ia și el parte la cântat, au decis amândoi că sosise momentul să meargă să mănânce.

– Dă-mi voie să te invit la pub ca să luăm prânzul împreună, i-a propus Dylan. O meriți, fiindcă ai distrat un biet bătrân!

– Nu ești bătrân, Dylan! l-a contrazis Ellen râzând și înapoindu-i chitara. Și ești un cântăreț foarte bun.

– Așa ai putea să fii și tu, dacă m-ai lăsa să te învăț.

– Crezi? Nu sunt sigură că aș putea să compun la fel de bine ca tine.

– Bineînțeles că ai putea, și ai voce frumoasă.

– Poate că ar trebui să aștept să fiu tristă. Poate că se pot crea lucruri frumoase doar atunci când ești inspirat de o tristețe profundă.

– Există multe modalități de a compune și nu toate cântecele sunt triste. E o pură întâmplare că toate cântecele mele sunt inspirate de mama ta. Dacă noi doi am cânta împreună, aș putea să fiu inspirat mai degrabă de fericire.

Și-au îmbrăcat paltoanele și au ieșit în burnița de afară. Norii veniseră dinspre mare, iar acum atârnau, greoi, deasupra plajei.

– Ai să te uzi, i-a spus Dylan. Vrei căciula mea?

– Nu, poart-o tu. Nu mă deranjează ploaia. De fapt, îmi place când plouă la țară. Simt că apa e curată și că îmi face bine.

– O, e curată, fără îndoială, și e din belșug.

Au pornit-o cu pași repezi, au trecut de vasul cu trandafiri și de mormântul lui Caitlin Macausland, iar apoi de portița de lemn.

– Cum merge romanul? a întrebat-o Dylan pe Ellen.

Ea a oftat.

– N-am scris nici un cuvânt.

– De ce?

– Nu știu. Mă inspiră peisajul rural, dar încă n-am găsit un subiect.

– Pune puțină muzică, aprinde o lumânare, creează un pic de atmosferă în cameră, iar pe urmă eliberează-ți mintea și vezi ce iese.

– Așa scriu oamenii în general, sau doar tu? Eu am crezut că e de preferat să creezi mai întâi un cadru.

El a râs.

– Fiecare lucrează altfel, dar cred că ai avea spor în felul ăsta. Ca să faci să-ți vină inspirația, trebuie să te eliberezi mai întâi de gânduri și s-o lași să te pătrundă.

– Deci, tu zici că nu trebuie să fii prea analitic, nu?

– Exact asta spun. Tu gândești prea mult. Dylan a frământat mai întâi o idee în minte, iar apoi a reluat: Trebuie să lași muzica să te poarte undeva.

– Bine, am s-o rog pe Peg să mă ajute cu niște muzică, pentru inspirație.

– Ai un iPod?

– Da.

– Dă-mi-l. Îți fac eu o compilație.

– Faci tu asta pentru mine? l-a întrebat ea, surprinsă.

– De ce nu?

– Nu știu. E multă muncă.

– Nu și pentru mine. Eu iubesc muzica, am totul salvat deja în calculator. Nu e nici un deranj, zău.

– Păi, ar fi fantastic, mulțumesc!

– Deci, lași inspirația să vină din cele mai adânci străfunduri ale tale, nu din intrigile superficiale ale minții. Dacă îți simți creierul zvârcolindu-se și văicărindu-se, înseamnă că nu lași ideile să curgă prin tine, înțelegi?

– Cred că da.

– Încearcă și vezi ce se întâmplă.

– Așa am să fac. Îți dau iPod-ul în seara asta, la pub.

– Ar fi grozav.

– Mulțumesc, Dylan. Ești foarte amabil.

El a râs.

– Nu cred că acest cuvânt a mai fost folosit în aceeași propoziție cu numele meu de multă vreme. Dar amabilitatea îți creează o stare de bine, Ellen Olenska.

Atunci când au ajuns la Olul cu aur, părul lui Ellen era leoarcă, iar haina, la fel de udă precum bietul măgăruș murdar al lui Peg. Ellen știa că în curând trebuia să-și cumpere o haină nouă, dar nu-și imagina unde ar fi putut să găsească una decentă în Ballymaldoon.

În pub era cald. Focul trosnea în vatră, iar câțiva localnici erau așezați la mese și pe scaunele de la bar, mâncând și bând bere. Craic a părut mirat s-o vadă pe Ellen intrând împreună cu Dylan. Și-a întrerupt o clipă conversația pe care o avea, privindu-i uluit. Ellen i-a observat reacția, dar s-a prefăcut că nu băgase de seamă.

– Bună, Craic, l-a salutat ea, veselă, găsind un loc la bar.

– Arătați ca doi șobolani plouați, i-a spus el.

– Am fost sus, pe dealuri, i-a răspuns Ellen, ca și cum ar fi fost absolut normal pentru ea și Dylan să se plimbe împreună.

– Ce ați făcut acolo?

Ea s-a uitat la Dylan și a zâmbit misterios.

– Ne-am plimbat.

– Bine. Atunci, ce vreți să beți?

– O cola pentru Ellen și ceva fără alcool pentru mine, a intervenit Dylan sprijinindu-se de bar, cu căciula în mâini. Și dă-ne, te rog, ceva de mâncare. Ce vrei, Ellen Olenska?

Felul în care i-a rostit numele i-a încălzit sufletul lui Ellen.

– Ceva fierbinte, i-a răspuns ea. Alege tu.

Ea și-a luat paharul de cola și s-a dus la o masă liberă, de lângă perete.

N-a trecut mult și Dylan a început să-i povestească lui Ellen despre mama ei. Orice rezerve ar fi avut ea până atunci față de Dylan, i se spulberaseră din pricina frumoasei muzici pe care o auzise în capelă, iar dacă Dylan avusese grijă să nu-i dezvăluie prea multe despre trecutul lui, acum avea destulă încredere în Ellen ca să i se confeseze. Muzica îi unise. Acum, interesul lor comun față de Madeline Byrne îi apropia și mai mult.

– Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru mama ta, i-a spus el în timp ce mesteca o bucată de cârnat. Era diferită de toți ceilalți. Avea ținuta unei ducese.

– Chiar și atunci? l-a întrebat Ellen râzând.

– Chiar și atunci. Mama ei o răsfăța.

– N-am crezut că era avută.

– Nici nu era, dar puținul pe care îl avea, îl cheltuia de obicei pe Maddie. Biata Peg trebuia să se mulțumească mereu cu haine la mâna a doua, care nu erau destul de bune pentru Maddie, mezina fiind dovada vie a zicalei: „Ăl de plânge mai tare primește mâncare“. Maddie era genul de fată pentru care toată lumea se dădea peste cap ca să-i facă pe plac.

– Și tu?

– Ba bine că nu. Aș fi făcut orice pentru ea.

– Dar era și rebelă, nu?

– Nu-i plăcea să respecte regulile. Pentru Maddie, regulile existau ca să fie încălcate, fie că era vorba de chiulit, trimis de bilețele în timpul liturghiei, de fugit de acasă ca să nu-și ajute mama la treburi – Maddie era nonconformistă.

Dylan s-a uitat la Ellen cu ochi mari, triști.

– De aceea îi spuneam eu Ellen Olenska.

Ellen l-a privit, înspăimântată.

– Tu îi spuneai Ellen Olenska?

– Da, eu. Citisem cartea și i-am dat-o și ei s-o citească. Ne-a plăcut amândurora.

– Iar ea mi-a dat mie numele de Ellen, ca în carte, pentru că ăsta fusese numele tău de alint pentru ea?

El a încuviințat înclinând din cap. Ellen a simțit cum i se scurgea sângele din obraji. A luat o gură de cola.

– O, Doamne, ea încă te iubea, Dylan.

– Probabil că da.

– N-ai știut?

– De unde să fi știut? i-a răspuns el pe dată. A dispărut împreună cu tatăl tău și de atunci n-am mai auzit de ea.

Ellen s-a simțit zguduită de un val de emoție.

– Ea m-a numit Ellen datorită ție. O, Doamne, asta-i incredibil!

Nu și-o putea imagina pe mama ei ca pe o femeie romantică.

Dylan și-a așezat mâna aspră peste a ei. Pielea lui era brună în comparație cu cea albă a lui Ellen.

– Dăduse de belea, Ellen. Tatăl tău a ajutat-o să scape cu bine. Eu o iert, dar n-am reușit s-o uit niciodată.

Ochii lui Dylan erau mari și sticloși, iar durerea din ei era aproape prea intensă pentru ca Ellen s-o poată îndura, dar s-a simțit atrasă în ei așa cum cineva aflat pe creasta unui deal e atras de pericolul de a privi în jos. Dylan și-a coborât vocea.

– Maddie mi-a distrus orice putință de a mă îndrăgosti. După ea, n-am mai putut niciodată să iubesc pe altcineva.

Au rămas mult timp privindu-se în ochi. Dylan nu și-a luat mâna, iar, la un moment dat, Ellen și-a așezat cealaltă mână peste a lui și i-a strâns-o cu compasiune.

– Dylan, nu poți să lași să-ți distrugă viața o relație de dragoste care s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă. Trebuie să găsești un mod de a trece peste asta. Pentru propriu-ți echilibru mintal, nu?

El a părut că revenea dintr-un loc foarte îndepărtat. A clipit.

– Canalizez totul în poezia și muzica mea.

– Dar ai o iubită, nu?

– Parcă ai vorbi despre un adolescent. Am o concubină, Ellen. E văduvă. I-a murit soțul acum ceva vreme. E o femeie bună, dar nu e Maddie.

El și-a retras mâna și a început să-și mănânce restul de prânz din farfurie.

– Maddie nu e Maddie. Tu ai amintirile tale, dar ele nu mai sunt valabile acum, și nu mai ai cum să le recuperezi vreodată, i-a spus Ellen.

Zâmbetul lui a fost surprinzător, căci parcă încerca să spună că știa el ce știa.

– Nu? Nu sunt chiar atât de sigur. S-ar putea să le recuperez, dar nu așa cum m-am așteptat.

Ellen s-a încruntat, dar Dylan n-a spus mai multe.

– Mai vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Sunt bine așa, i-a răspuns el, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva era totuși un pic nebun.

– Cred că tata habar n-a avut de ce a ales mama numele de Ellen. Numele de Leonora și de Lavinia n-ar fi putut să fie mai diferite, nu-i așa? Adică, Ellen nu e foarte englezesc, nu?

Dylan n-a răspuns.

– E ironic că eu sunt copilul care seamănă cel mai mult cu ea. Leonora și Lavinia seamănă leit cu tata, a spus Ellen râzând. Au bărbia teșită, așa că ar trebui să fiu recunoscătoare!

– Ai trăsături foarte reliefate, Ellen… și…, s-a întrerupt Dylan, zâmbind ca pentru sine, de parcă ar fi hotărât brusc, contrar firii lui, să nu spună mai mult. Iar zâmbetul tău îmi amintește o dată în plus de ea. Dar tu ești tu. Nu ești o copie la indigo. Ești minunată exact așa cum ești.

Capitolul 19

În seara aceea, Ellen și-a luat iPod-ul la pub și i l-a dat lui Dylan. A rămas la bar cu Ronan, care a salutat-o fără să-i zâmbească și care i-a aruncat, pe deasupra, o privire sumbră și indignată. Era limpede că-l nemulțumea prietenia ei tot mai strânsă cu Conor, așa că Ellen s-a așezat, împreună cu Alanna, Desmond, Joe și Johnny, la o masă de lângă perete, privindu-i pe localnici intrând și ieșind. Oamenii continuau să fie curioși în privința ei. Ellen își dădea seama de asta după felul în care se uitau imediat în altă parte atunci când ea le surprindea privirile și după felul în care își coborau bărbiile și vocile în timp ce vorbeau. Dar se simțea în siguranță în sânul noii ei familii. Nimeni nu s-ar fi pus cu Johnny și Desmond. Ellen își închipuia că, dacă ar fi fost provocați, ei puteau să fie la fel de fioroși ca niște urși. La scurt timp, Ryan a sosit însoțit de și mai mulți membri ai familiei Byrne, iar ei au umplut pubul de vorbăria lor gălăgioasă și veselă.

– Ce i-ai făcut domnului Macausland de și-a ras barba? a întrebat-o Alanna pe Ellen. Uitasem cât e de arătos. Ca o vedetă de cinema, nu crezi?

Ellen a roșit.

– Nici eu nu l-am recunoscut la început.

– Cred că nimeni nu l-a recunoscut. Abia pe la jumătatea slujbei au început oamenii să-și dea seama că era el.

– Arată mai bine așa.

– Ai dreptate. Mie îmi plac bărbații cu barbă, însă cei care au un chip ca al lui fac o crimă dacă și-l ascund.

– Desmond cum arată fără barbă?

Alanna a râs și și-a privit tandru soțul, care vorbea cu Johnny la celălalt capăt al mesei.

– Nu e frumușel ca domnul Macausland, dar e frumos în felul lui. Cred că ar arăta mai tânăr fără barbă, dar m-am obișnuit atât de tare cu ea, încât cred că i-aș simți lipsa. Acum face parte din felul lui de a fi.

– Bărbaților de aici le place în mod deosebit să poarte barbă, nu?

Alanna și-a plimbat privirea peste fețele bărbaților din pub, care acum erau congestionate de alcool și de căldură.

– Cred că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată serios la asta. Bărbații de la Londra nu poartă barbă?

– Nu sunt mulți cei cu barbă. Sau poate pare că aici sunt mai mulți bărbați cu barbă pentru că toți bărboșii din oraș sunt adunați laolaltă în pubul ăsta. Femeilor irlandeze le plac chiar atât de mult bărbile?

Alanna a chicotit.

– Sunt gâdilătoare, a spus ea, iar apoi a dat pe gât paharul de vodcă.

Ellen a râs, amintindu-și, cu un fior de emoție, senzația pe care i-o dăduse barba lui Conor pe față și pe gât.

– Foarte plăcut, îmi închipui, a spus ea.

– Foarte plăcut, a încuviințat Alanna. Cred că aș fi foarte dezamăgită dacă Desmond și-ar rade barba!

Deodată, Ellen a auzit sunetul unui acordeon răzbind prin vacarmul vocilor. Localnicii au tăcut pe rând și au ascultat. Alanna i-a dat un ghiont puternic lui Ellen.

– Iisuse, e Dylan! a spus printre dinți. Cred că o să cânte!

Ellen și-a lungit gâtul și l-a văzut pe Dylan șezând pe un scaun, cu un acordeon pe genunchi. Avea pe față un zâmbet sfidător, iar ochii lui aprigi treceau de la un chip la altul într-un gest de provocare mută. Surprinderea lor părea să-i facă plăcere. Părea și un pic nebun, i s-a părut lui Ellen. Pentru o clipă au rămas cu toții muți, ca o turmă de vite nedumerite. Pe urmă, acordurile s-au transformat din lente în săltărețe, izbucnind într-un cântec știut de toți. Dylan a început să cânte, dar nici n-a apucat să termine primul vers, că tot pubul a erupt într-o cântare, ca și cum ar fi alunecat într-un tipar vechi și familiar:

Doi pași la stânga, doi pași la dreapta

Dansează bărbații toată noaptea,

Și beau ceai pân' ce soarele răsare

Peste colinele din Connemara.

Ellen avea pe față un zâmbet atât de larg, încât aceasta începuse s-o doară. Era nespus de mândră de Dylan. A prins să bată din palme, fericită, până când a început să aibă furnicături prin ele. Atunci când s-a trecut la alt cântec, Ellen n-a mai putut să rămână pe scaun. A sărit în picioare, urmată de Alanna, și, cu toate că nu cunoștea cuvintele, a cântat oricum. Privind împrejur, a văzut că doar cei foarte bătrâni mai ședeau pe scaune. Toți ceilalți se ridicaseră, bătând din picioare, ridicând paharele de bere neagră și cântând cât îi țineau bojocii.

Se făcuse târziu când au plecat cu toții de la Olul cu aur, bătându-l pe Dylan pe spinare de parcă acesta s-ar fi întors dintr-o lungă călătorie.

– Cum ajungi acasă? a întrebat-o el pe Ellen atunci când ea s-a apropiat ca să-și ia rămas-bun.

– Mă duce Johnny, i-a răspuns Ellen, cu ochii licărindu-i de afecțiune. Ai fost extraordinar în seara asta. I-ai făcut pe toți să cânte.

– Ca odinioară, a răspuns el cu mândrie neascunsă.

– A fost fantastic. N-am știut că poți să cânți și la acordeon.

– Pot să cânt la orice. Dacă stăpânești un instrument, le stăpânești pe toate.

Ea i-a pus mâna pe braț.

– Mi-a plăcut foarte mult să-mi petrec timpul cu tine azi, Dylan. Îți mulțumesc pentru prânz.

El a părut încântat, ca un băiețandru care și-a găsit, în sfârșit, un prieten cu care să se joace.

– Ne-am distrat, nu-i așa, Ellen Olenska?

– Știi, am împrumutat cartea aceea, Vârsta inocenței, de la Peg. O să încep s-o citesc.

A doua zi de dimineață, a sosit telefonul mobil de la Conor, cu un bilețel prin care Conor o ruga să-l sune imediat ce îl primea.

– Ce ai acolo, drăguțo? a întrebat-o Peg, surprinsă că sosise un pachet pe adresa ei, pentru Ellen.

– E un telefon de la Conor.

– Nu mai poate să supraviețuiască nimeni în ziua de azi fără o drăcovenie din aia nenorocită la ureche? Mă întreb cum ne descurcam, oare, pe vremuri.

– N-am să dau nimănui altcuiva numărul. Doar nu mi l-am aruncat pe al meu în mare degeaba.

Peg s-a aplecat ca să-și treacă degetele peste spinarea lui Bertie.

– Ia spune-mi, când se întoarce?

– Mâine.

– Înțeleg.

Dacă Peg avea rezerve, era îndeajuns de înțeleaptă ca să le păstreze doar pentru ea.

Ellen s-a retras în salonaș. A aprins focul și s-a instalat în fotoliu cu romanul lui Edith Wharton, Vârsta inocenței, așezat tentant pe genunchi. Dar mai întâi voia să-l sune pe Conor. A zâmbit apelând numărul, fiindcă el îl salvase deja în telefon.

– Deci, l-ai primit, a constatat Conor, răspunzând.

Vocea lui era atât de catifelată și plină de dor, iar Ellen l-a simțit cum se așeza mai confortabil pe scaun.

– Nici măcar n-a trebuit să formez numărul, i-a răspuns ea.

– Îmi place să ofer servicii de calitate, a replicat el, provocator, iar Ellen și-a simțit tot trupul excitat. Spune-mi, îți mai e dor de mine?

Ea a râs.

– Poate.

– Eu cred că-ți e.

– Puțin, poate.

– Reticența ta e foarte britanică. Va trebui să fac ceva în sensul ăsta.

– Crezi c-o poți anihila?

– Cu o doză consistentă de farmec irlandez.

– Din cât am văzut eu din farmecul tău irlandez, cred că ai o șansă destul de mare.

– Iar aia a fost cu barbă, a spus el.

Gândul sărutării lui fără barbă a înfiorat-o de plăcere.

– La ce te gândești? a întrebat-o el, iar ea și-a dat seama că gura lui era foarte aproape de receptor.

– Să te sărut.

– Doar să mă săruți?

– Dacă mă gândesc la altceva, telefonul ăsta o să se încingă prea tare ca să mai pot să-l țin în mână.

– Vreau să te sărut peste tot.

Ellen s-a uitat la ușă, sperând că Peg nu asculta.

– Hmmm, sună bine. Păcat că trebuie să așteptăm până mâine.

– Am întâlniri astăzi. Am fost puțin cam distrat în ultima vreme, deci am mult de recuperat.

– Mai răruț, mai drăguț, a spus ea cu optimism.

– Și mai excitat. Iisuse, femeie, nu știu ce-mi faci, dar e năucitor.

Ellen a râs, încântată.

– Vreau să fiu lângă tine, i-a șoptit el.

– Și eu, i-a răspuns ea cu un dor ce-i dezmințea reticența britanică.

El a râs.

– Am să fac o irlandeză din tine.

Au vorbit aproape o oră, timp în care Ellen a devenit agitată și a început să se plimbe prin cameră. Acum se așeza, acum se ridica și privea pe fereastră, pentru ca apoi să se așeze iar. Nu reușea să stea locului, căci Conor îi stârnea trăiri cărora nu prea știa cum să le facă față. În cele din urmă și-au luat rămas-bun, deși știau amândoi că urma să mai vorbească în acea seară, înainte de culcare. Ea a închis și a rămas privind la telefon încă mult timp, cu un zâmbet pe buze, cu

sunetul vocii lui încă limpede în minte.

Până la urmă, a deschis cartea și a întors prima pagină. Acolo, scrisă cu cerneală, era o dedicație: Pentru Ellen Olenska a mea, să fii mereu sălbatică și curioasă, cu spiritul liber. Inima ta să-mi aparțină mie, pe vecie. Dylan. Iulie 1977.

A rămas uimită de faptul că acea carte pe care o ținea în mâini era chiar cea pe care Dylan i-o dăruise mamei ei, cu toți acei ani în urmă. Acum Ellen simțea mai mult decât curiozitate față de carte, simțea respect. S-a întrebat dacă Peg îi cunoștea semnificația. În mod evident, Dylan nu știa că volumul era acolo. La rândul ei, Ellen nu-și imaginase, atunci când îi spusese lui Dylan că urma să înceapă să citească Vârsta inocenței, că romanul din biblioteca lui Peg era chiar acela pe care el i-l dăduse mamei ei. Ellen s-a hotărât ca, după ce termina de citit cartea, să i-o dea înapoi lui Dylan.

A întors paginile și a fost imediat absorbită de atmosfera vechiului New York al sfârșitului de secol al XIX-lea. Cititul era foarte plăcut, fiindcă Vârsta inocenței era minunat scrisă, abundând atât de lirism, cât și de un umor în egală măsură original și pătrunzător. Ellen și-a amintit de mama ei și de Dylan doar atunci când misterioasa contesă Olenska a apărut în loja de la operă, la finalul primului capitol. Ellen a zâmbit gândindu-se că odinioară mama ei citise acel roman. Apoi o încruntare a luat locul acelui zâmbet, căci Ellen s-a întrebat ce ar fi spus mama dacă ar fi știut că fiica ei se afla în casa surorii ei, citind cartea pe care Dylan i-o dăduse cu un an înaintea fugii ei.

Ellen și-a petrecut toată dimineața în fotoliu, citind Vârsta inocenței. A făcut pauză pentru masa de prânz și a mâncat la bucătărie, împreună cu Peg și Oswald, care se autoinvitase pentru că era „plictisit de moarte“ să-și țină singur companie. După-amiază, Peg a insistat ca Ellen s-o ajute să-l doftoricească pe măgăruș, care, nu se știa de unde, avea o zgârietură urâtă sub ochiul stâng. Ellen a bănuit că mătușa ei voia doar s-o scoată din casă, la aer curat. Ea aparținea generației femeilor legate de natură, care credeau că era nefiresc să stai în casă toată ziua. Așa că Ellen a ajutat-o să priponească măgărușul de gard și să-i spele ochiul cu un tampon de vată înmuiat în dezinfectant. A mângâiat grumazul animalului în timp ce mătușa ei l-a liniștit cu glas mieros:

– Ești băiat cuminte, nu? Gata, ai văzut, nu-i așa de rău, nu? Ai să te faci bine. Te face Peg bine. Ia să vezi tu.

Pe Ellen o amuza s-o audă vorbind cu animalele ca și cum ar fi fost

oameni. La fel vorbea și cu Domnul Bursuc, cu Bertie, ba chiar și cu Jack.

– Am auzit că ți-ai petrecut ziua de ieri cu Dylan, i-a spus Peg în timp ce zvânta ochiul măgărușului cu o bucată de pânză uscată. Johnny și Joe au trecut pe aici azi-dimineață, în drum spre muncă. Tu dormeai, așa că nu m-am încumetat să te trezesc. Probabil că te-ai întâlnit cu Dylan în timp ce te plimbai, căci Craic mi-a spus că ați apărut amândoi la pub, ca doi câini plouați.

Ellen s-a minunat de eficiența telefonului fără fir din Ballymaldoon.

– Da, l-am găsit în capela cea mică de pe deal. Știi care, nu?

– Ba bine că nu. Caitlin Macausland e îngropată acolo.

– Dylan mi-a cântat la chitară. Să știi că e uimitor. E foarte bun.

Peg a râs, dar nu așa cum râdeau ceilalți. Râsul ei era plin de afecțiune.

– Așadar, ți-a cântat, nu-i așa?

– Da. Am presupus că a fost un cântec compus de el pentru mama.

– Nici nu mă îndoiesc.

– O să mă învețe să cânt la chitară ca el. Știi, a cântat la acordeon aseară, la pub, și i-a făcut pe toți ceilalți să cânte.

– Am auzit. Mă bucur că și-a uitat grijile. Cred că de la băutură, sau de la lipsa ei. Craic spune că nu mai bea.

– Păi, sunt sigură că nu era beat atunci când am fost cu el la capelă. Nici la prânz n-a băut.

– Asta-i bine. Gata, măgărușule, acum e mai bine, a spus Peg scărpinându-l sub bărbie până când animalul, de plăcere, și-a ridicat buza de sus. Ai să te vindeci, nu-i așa? Da, da, ai să trăiești.

– Dylan mi-a luat iPod-ul ca să pună pe el niște muzică. O să mă ajute la lucru.

– Tot n-ai început cartea aia?

– Încă nu.

– Zău așa, Ellen, ai de gând să scrii vreodată măcar un cuvânt?

– Mi-e mintea puțin împrăștiată.

– N-ai să scrii niciodată dacă nu te așezi la biroul ăla. Scrie orice, nu contează, dar, pentru numele Domnului, începe odată, că ai să îmbătrânești până să termini cartea.

Ellen a râs.

– Se întâmplă prea multe.

– Păi, cred că e minunat că tu și Dylan vă înțelegeți. Nu știu ce ar zice mama ta în legătură cu asta, însă eu cred că e minunat. Dylan e un om bun, inimos, și e clar că are o slăbiciune pentru tine.

– Cred că îi place să fie cu mine pentru că eu sunt legătura cu Maddie a lui.

– O, sunt sigură că ai dreptate. Îl faci foarte fericit. Craic spune că seara trecută l-a revăzut pe vechiul Dylan. Cânta, și toată lumea cânta împreună cu el, exact ca pe vremuri.

– Înainte să fugă mama.

– Da. Totul s-a schimbat după aceea.

Peg a dezlegat măgărușul și l-a dus înapoi pe câmp, unde i-a dat un morcov și apoi l-a lăsat liber.

– Mătușă Peg, pot să te întreb ceva?

– Desigur.

Peg a luat în mână bolul cu dezinfectant și a așteptat, nerăbdătoare, întrebarea.

– Dylan obișnuia să-i spună mamei „Ellen Olenska“.

Peg a privit-o inexpresiv.

– Ellen Olenska, de ce?

– Este eroina romanului pe care îl citesc. Vârsta inocenței, de Edith Wharton.

– Aha.

Era clar că Peg nu auzise niciodată de roman.

– Mama m-a numit Ellen.

Peg a părut surprinsă.

– Ooo...

– E cam romantic, nu crezi? M-a botezat cu numele de alint pe care Dylan i-l dăduse ei.

– Mda, e puțin surprinzător, nu-i așa? a spus Peg, un pic zăpăcită.

– Mama încă se gândea la Dylan la vremea la care m-am născut. Poate că fugise, însă e limpede că inima îi rămăsese aici, în Connemara.

– Presupun că da.

Peg și-a ridicat bărbia.

– Ei bine, ar fi putut să se întoarcă oricând, a adăugat ea, sfidător.

– Crezi?

– Ca femeie măritată, mai mult decât sigur.

Peg a dus bolul în casă. Ellen a urmat-o.

– Poate că n-a avut încredere în ea însăși, a continuat Ellen.

– Adică?

Peg a vărsat dezinfectantul și a pus bolul gol în chiuvetă, la spălat.

– Nu avea încredere în ea însăși dacă se punea problema să-l revadă pe Dylan. Poate că s-a temut să nu cumva să-l vrea înapoi.

– Of, astea sunt prostii. Mama ta a știut ce făcea atunci când a fugit cu lordul acela englez.

– Dar dacă a regretat pe urmă?

– Nu poți să spui așa ceva despre tatăl tău, Ellen, a mustrat-o Peg.

– Nu sugerez că ei nu sunt fericiți acum. Mă întreb doar dacă nu cumva mama a fugit pentru că era însărcinată cu mine, după care a avut un moment de regret atunci când m-am născut. Altfel, mi-ar fi dat alt nume. Orice altceva, dar nu Ellen. Nu înțelegi? Probabil că încă

îl dorea pe Dylan.

– Probabil că doar i-a plăcut numele.

Peg a ridicat din umeri, agitată.

– Nu, eu cred că e mai mult de-atât. Într-o zi am s-o întreb, a stăruit Ellen.

Peg a clătinat din cap.

– Mai bine tu decât eu, drăguțo. Părerea mea e că s-ar putea să trebuiască să iei tot acest episod al vieții tale cu tine în mormânt.

Însă ambele femei știau că asta era ceva pur și simplu imposibil. Ellen se implicase mult prea mult ca să se poată desprinde vreodată cu totul.

– Mă simt irlandeză, mătușă Peg, a insistat ea. Mama nu poate să ascundă ceea ce e în genele mele.

– Nici eu nu cred că poate. Acum, ce-ar fi să pun ceainicul pe foc și să fac un ceai?

În seara aceea Ellen a stat întinsă în pat, vorbind la telefon cu Conor. El părea atât de aproape încât, dacă închidea ochii, și-l putea imagina întins lângă ea. Conversația lor a fost plină de nimicuri, astfel încât după ce a închis telefonul, Ellen n-a mai putut să-și amintească despre ce vorbiseră – îi rămăsese, caldă încă, pe piele, doar senzația plăcută a mângâierii vorbelor lui tandre.

După ce a stins lumina, a rămas întinsă, privind razele argintii ce pătrundeau prin despicătura draperiilor, iar gândul i-a zburat la mama ei. Și ea auzise același muget al mării, aceeași tânguire a vântului, aceleași șopote nocturne pe care le auzea și Ellen acum. Cât de mult trebuia să se fi schimbat față de cum fusese în tinerețea pe care și-o petrecuse în Connemara! Cât de dramatic trebuia să se fi transformat viața ei după ce se măritase cu Anthony Trawton, mutându-se în Eaton Court nr. 12. Își acceptase metamorfoza cu asemenea hotărâre și curaj, încât se pierduse cumva în acest proces? Sălbatica și jucăușa Maddie Byrne mai exista oare acolo, undeva, sau mama ei o sufocase înadins, negându-i firea în totalitate?

Capitolul 20

Una e să comunici cu oile și cu totul altceva e să comunici cu oamenii, mai ales că ei nici măcar nu simt că sunt prin preajmă. Îmi dau seama că toate creaturile au un al șaselea simț, însă oamenii au devenit atât de preocupați de lumea materială, încât și-au pierdut abilitățile psihice. Totul ține de concentrare. Dacă te concentrezi destul de tare pe brațul stâng, uiți rapid de cel drept, sau chiar de oricare altă parte a ta. De fapt, te poți concentra atât de intens, că devii brațul. Oamenii sunt atât de concentrați pe forma lor fizică, încât au uitat cine sunt cu adevărat. Nu-mi dau seama de unde anume știu toate lucrurile astea. Le știu, pur și simplu, probabil pentru că ciudata mea situație mi-a oferit perspectivă. Îmi dau seama acum cât de fragil și de vremelnic e trupul uman și cum inteligența noastră supraviețuiește dincolo de el. Mă întreb dacă animalele știu și ele asta, din instinct.

Așadar, sunt hotărâtă să-i fac pe Ida și pe Finbar să știe că sunt aici, urmărindu-i cum cresc, sărbătorindu-le victoriile și copleșindu-i cu dragostea mea atunci când lucrurile nu ies așa cum și-ar dori ei. Sunt aici tot timpul, așa cum ar trebui să fie o mamă. Am exersat pe oi. Acum o să văd dacă pot să le atrag atenția copiilor mei. Nu-mi pasă cât o să dureze, doar n-am nimic altceva de făcut.

Știu că aș putea să fiu în stare să zgâlțâi clanțele ușilor și să sting lumânări. La urma urmei, alte spirite reușesc asta, așa că de ce ar sta lucrurile altfel în cazul meu? Însă oricât de mult aș încerca, nu pot să influențez lucrurile materiale, nici măcar dacă mă concentrez cu toată energia mea. Obosesc repede, dar sunt sigură că o să devin mai puternică dacă exersez. Doar am mângâiat oaia aceea, nu?

O privesc pe micuța Ida dormind. Chipul îi e alb în lumina lunii, pielea îi e translucidă precum petalele unui crin. Răsuflă ușor, iar genele îi tremură în vis. Îmi trec degetele peste obrăjorul ei așa cum am făcut-o cu oaia, deși nu simt nimic. Vreau să se trezească și să mă vadă în semiîntuneric, așa cum m-a văzut Finbar cândva, dar ea nici nu tresare. Încerc cu Finbar. La urma urmei, el m-a văzut deja o dată, așa că știu că poate să mă vadă din nou. Dar nici el nu se mișcă. Dorm duși amândoi. Dacă măcar unul dintre ei ar deschide ochii, sunt sigură că am putea să comunicăm.

Nu renunț. Sunt sigură că, exersând, o să reușesc să-i fac să-mi simtă prezența. Le contemplu fețele, le spun iar și iar că sunt cu ei și că o să fiu mereu. Sunt mama lor. Ei sunt parte din mine. Dragostea mea mă

leagă de ei și e indestructibilă.

Dimineața, sunt copleșită de frustrare și de disperare. Acum sunt sigură că există posibilitatea să comunic cu ei, așa că nereușita e cu atât mai devastatoare. Mă simt nefericită și neajutorată.

Apoi, spre uluirea mea, Finbar spune la micul dejun că m-a visat noaptea trecută. Conor a plecat deja la Connemara, așa că în casa din Dublin sunt doar Daphne și copiii.

– A fost un vis frumos? îl întreabă Daphne.

– Era lângă patul meu, spunându-mi că e cu mine și că așa va fi mereu, a povestit el, iar eu simt o schimbare în conștiința mea, de parcă dintr-odată ar fi inundat-o un potop de lumină. Mă simt ușor și amețit de bucurie.

– Ăsta-i un vis frumos, spune Daphne. Sunt sigură că ea e cu voi, scumpule.

– Mi-ar plăcea să am și eu un vis ca al tău, își dorește Ida, cu fața alungită și tristă.

– Odată, când erai mai mititel, te-ai trezit în toiul nopții și ai spus că ai văzut-o pe mama ta șezând pe marginea patului. Mai știi? îi spune Daphne lui Finbar, iar el clatină din cap în semn că da, în timp ce bagă în gură o bucată de pâine cu gem. Eu cred că mama voastră e un înger care vă veghează pe amândoi.

– Și eu cred asta, încuviințează Ida.

Finbar nu e chiar atât de sigur.

– Nu, nu e înger, e tot mama, spune el, ferm, iar eu îl iubesc și mai mult pentru că știe ce sunt.

Toată ființa mea vibrează de fericire. Dansez prin bucătărie și nu contează că ei nu pot să mă vadă, pentru că eu știu acum că pot să pătrund în visele fiului meu. Cu perseverență, poate că o să pătrund și în visele Idei. Mă întreb dacă nu cumva Conor e atât de preocupat de Ellen încât o să fie surd la încercările mele subtile de a comunica și cu el.

Cu gândul ăsta, îmi îndrept din nou atenția către Ellen și mă trezesc acasă la Peg. Zorile și-au revărsat peste dealuri lumina palidă, apoasă, iar pescărușii se adună în cârduri pe insula pe care am murit, fiindcă

marea s-a retras, și, în micile bălți dintre stânci, a rămas captivă hrana lor. Farul se întrevede straniu prin negura dimineții, ca o corabie târându-se spre casă după o bătălie pe mare, iar eu îmi amintesc momentul în care m-am urcat în vârful catargului și m-am aruncat pe punte ca și cum n-aș fi fost eu, ci altcineva, înnebunită de gelozie și îmbătată de iubire.

Astăzi e, desigur, ziua în care Conor vine să se vadă cu Ellen, așa că nu-i de mirare că fata e agitată. Fericirea mea se spulberă atunci când mă uit la tânăra femeie care și-a pus în cap să fure inima soțului meu. Dacă ea crede că poate să-l câștige, se înșală. N-am să las să se întâmple așa ceva. O să fac orice îmi stă în puteri ca să împiedic asta. Orice-ar fi.

Atunci când gândurile mi se întunecă, îmi pierd starea luminoasă și efervescentă din suflet. Cât de repede mi se schimbă vibrația de la rapid la lent, iar odată cu domolirea simt lumea din jurul meu cufundându-se în întuneric. Dar nu pot să mă gândesc decât la Conor, la copiii mei și la cât de mult mi-aș dori ca lucrurile să redevină așa cum erau înainte să mor. Aș putea să fiu altfel, știu că aș putea. Cu tot ceea ce am învățat până acum, știu că aș putea să mă schimb. N-aș mai face greșelile pe care le-am făcut. Cât mi-aș dori o a doua șansă! Cât mi-aș dori să pot să-i spun lui Conor că nu l-am părăsit și că, deși nu poate să mă vadă, eu tot aici sunt, iubindu-l dintr-o altă dimensiune. El n-are nevoie de altcineva în afară de mine.

O urmăresc pe Ellen ca o umbră întunecată și apăsătoare. În timp ce pe ea fericirea o face să plutească, pe mine inima mea răzbunătoare mă face densă precum ceața. Ea stă în salon, lângă foc, citind un roman, în timp ce Bertie moțăie pe prețul de la picioarele ei, grohăind în somn. Bântui prin casa lui Peg și sperii stăncuța de-i sar penele, așa că zboară afară pe fereastră și nu se mai întoarce. Sunt apăsată de gelozie și de resentimente. Mă concentrez pe clanță, încercând cu toată puterea s-o zgâlțâi, dar nu se întâmplă nimic în afară de faptul că-mi pierd din energie mulțumită acestei acțiuni zadarnice și frustrante.

Mă aștept s-o văd pe Ciara, dar ea nu-i aici. Presupun că e cu Peg. Asta e o ușurare, pentru că mi-ar fi rușine ca spiritul acela blând și iubitor să mă vadă așa cum sunt acum, atât de plină de ură.

Atunci când mașina lui Conor se oprește pe alee, Ellen e la fereastra bucătăriei. Așteaptă acolo de mai bine de o oră. Ora de dinainte de asta și-a petrecut-o în dormitorul ei, unde și-a probat toate hainele. Nu că și-ar fi adus prea multe de la Londra. A ales o rochie înflorată până

la genunchi, în stil hippy, pe care a lăsat-o descheiată până la sâni, și un mic cardigan de cașmir albastru-verzui. Are picioare lungi și subțiri, cu glezne elegante, care sunt acum foarte bine puse în valoare, deși poartă ciorapi negri, groși, și balerini de catifea mov, pe care eu nu i-aș fi recomandat, dacă mi-ar fi păsat de interesele ei câtuși de puțin. Are părul lung și lucios, care i se revarsă în valuri peste umeri. Lui Conor îi plac femeile cu păr bogat. Cândva, iubea părul meu. Îi plăcea mult culoarea, roșcat, ca de vulpe, și felul mătăsos în care îi aluneca printre degete. Mă îndoiesc că o să se gândească la asta acum, când o să-și treacă degetele prin părul lui Ellen.

Privesc, dezgustată, cum ea deschide ușa și rămâne acolo o clipă, așteptând să se oprească mașina și să coboare Conor din ea. Zâmbește larg, dar eu văd cum îi tremură trupul, precum cel al unui cal de curse înainte de start. Adrenalina îi face obrajii roșii ca para focului, iar ea răsuflă adânc, încercând să-și potolească emoția. Văd dinții albi ai lui Conor prin geamul portierei. Și el îi zâmbește. După ce n-a zâmbit vreme de cinci ani, pare că se descurcă de minune să recupereze. Deschide portiera și coboară. Încurajată de zâmbetul lui, Ellen aleargă la el și i se aruncă în brațe. El o strânge tare și o ridică de la pământ, astfel încât picioarele ei încălțate în pantofii aceia mov, eleganți, se leagănă în aer. Pantofii se mișcă precum codița agitată a unui câine fericit. El își îngroapă fața în scobitura gâtului ei și o rotește. Pe urmă, ea revine cu picioarele pe pământ și cei doi se sărută. Un sărut lung și pasional, iar de data asta Ellen nu e copleșită de pasiunea lui. Își lipește corpul de al lui și îl cuprinde cu brațele de mijloc, pe sub haină, sorbindu-i pasiunea cu aviditate și răspunzându-i cu aceeași monedă.

– Deci, ți-a fost dor de mine, râde el, cuprinzându-i fața între palme și privind-o afectuos.

– Da, mi-a fost, îi răspunde ea.

– Mă bucur. Și mie mi-a fost dor de tine. Aceste ultime zile au fost atât de lungi, că am crezut că nu mai vine ziua de azi. Acum, treci în mașină, fiindcă nu mai vreau să irosesc nici un minut.

Se îndreaptă către Reedmace House, ținându-se de mână tot drumul, peste schimbătorul de viteză. El aproape că nu poate să-și ia ochii de la ea, iar ea îi tot spune să fie atent la drum. Atmosfera din jurul lor e încărcată, de parcă ar fi țesută strâns din fire încărcate cu electricitate. Cei doi râd și vorbesc în același timp, iar apoi râd din nou. Îmbujorați de dorință și de nerăbdare, cu greu se pot stăpâni. Ajung la casă, iar Conor sare din mașină și descuie ușa. O ia de mână și o conduce sus,

în fugă. Ea aleargă după el, râzând de entuziasmul lui. Dar în curând ea nu mai râde. Gura lui e lipită de a ei, iar el îi scoate hainele de parcă ar rupe petalele unei flori.

Nu mai pot să privesc. E peste demnitatea mea să fiu martora intimității lor. Mă retrag în grădină, unde mă plimb încolo și încoace printre meri, agitându-mi brațele înspre păsări, ca să le gonesc. Aș vrea să pot să-mi agit brațele și s-o alung pe Ellen.

Capitolul 21

Senzația atingerii obrazului țepos al lui Conor pe gâtul ei era ceva cu totul diferit de senzația pe care i-o dăduse barba lui. Ellen s-a înfiorat și a scos un suspin de plăcere în timp ce un val de căldură îi străbătea pielea, din creștetul capului până în stomac. A închis ochii și și-a ridicat bărbia, frecându-și obrazul de părul lui și lăsându-l să-i devoreze gâtul precum un leu prietenos, mușcăturile lui delicate făcându-i picioarele să se înmoaie și să tremure.

– Pielea ta are un gust atât de plăcut, i-a spus el în șoaptă, trăgându-se înapoi. Vreau să gust fiecare bucățică din tine.

I-a zâmbit, anticipând festinul ce urma, apoi a dezbrăcat-o de cardigan și l-a lăsat să cadă pe podea. Pe urmă i-a descheiat rochia, lent, și i-a tras-o în jos de pe umeri, iar aceasta i-a alunecat lui Ellen până pe șolduri, dezgolindu-i pântecul și lăsând la vedere frumosul sutien de dantelă. El a zâmbit, încântat, urmărind cu privirea și cu degetele mari ale mâinilor rotunjimile generoase ale sânilor, zăbovind în adâncitura de deasupra dantelei, unde pielea era caldă și umedă. Pieptul ei s-a umflat, iar răsuflarea i-a devenit sacadată. Amețită de plăcerea senzuală a mângâierii lui și mai tulburată decât fusese vreodată, Ellen nu putea să acționeze decât instinctiv, pentru că experiența pe care o avea n-o pregătise pentru așa ceva.

El și-a lipit buzele de locul sensibil de sub lobul urechii ei, trecându-și degetele peste claviculă și umeri, alunecând apoi între omoplați, unde i-a descheiat sutienul, lăsându-i sânii liberi ca să fie mângâiați. Ea a scos un geamăt și a închis ochii. Îi auzea respirația scurtă și intensă sub urechea ei, și-și auzea propria inimă bubuind, făcând să-i pulseze sângele în tâmple. Apoi el i-a agățat cu degetele mari ale mâinilor talia rochiei și a lenjeriei și, cu o singură mișcare abilă, a dezbrăcat-o de ultimele haine. Ellen a rămas goală și nestânjenită, dorința ei trupească topind orice urmă de reticență ar mai fi avut.

– Acum ești toată a mea, a râs el ridicând-o în brațe și ducând-o pe pat.

A râs și ea.

– Cu plăcere, Rhett Butler, i-a răspuns, sperând că nu era prea grea.

– Plăcerea e toată a mea, Scarlett.

A așezat-o pe pat și a îngenuncheat peste ea, descheindu-și cămașa și dezgolind torsul tonifiat al unui atlet. Conor își petrecuse ultimii cinci ani lăsându-și plete și barbă neîngrijite, dar nu-și neglijase deloc trupul. Și-a aruncat cămașa pe covor și și-a desfăcut cureaua blugilor.

– Ești un bărbat foarte bine făcut, Conor Macausland, i-a spus ea, privindu-i abdomenul musculos.

– Nu-i rău pentru unul de patruzeci și doi de ani, a răspuns el.

– Deloc. Vino mai aproape, ca să pot să te văd mai bine.

El a simulat o prăbușire peste ea, dar s-a oprit într-o flotare chiar înainte s-o strivească.

– Nu, eu vreau să te văd mai bine pe tine, i-a spus el, și, până să poată ea să-i răspundă, a început s-o sărute din nou, profund și pasional, în felul acela care o speriase la început.

A început s-o devoreze, milimetru cu milimetru, agonizant de lent, până când ea a început să strige de dorință.

– De ce să ne grăbim? Avem toată după-amiaza, a murmurat el în timp ce și-a trecut buzele peste abdomenul ei, chiar pe sub ombilic.

– Pentru că nu mai pot să îndur încordarea, a gemut Ellen, pântecul ei cutremurându-se brusc.

– Dar eu abia am început, i-a răspuns el.

Ellen i-a simțit răsuflarea fierbinte pe piele atunci când el i-a depărtat picioarele și și-a trecut limba de jos în sus, pe partea interioară a coapsei ei. Gura lui a ajuns deasupra, iar ea și-a ridicat brațele peste cap și și-a împins bărbia în sus, abandonându-se cu cea mai mare desfătare celei mai senzuale dintre aventuri.

Mult mai târziu, stăteau amândoi îmbrățișați, istoviți și amețiți, dar profund satisfăcuți, ca și cum actul lor sexual ar fi îndreptat toate relele pe care le trăiseră. Nimic altceva nu mai exista în afara lor, singuri în casă, în mijlocul sălbaticelor dealuri din Connemara; li se părea că pluteau pe un nor, mult deasupra grijilor și preocupărilor cotidiene, pentru că nimic altceva nu mai părea acum la fel de important ca dorința unuia față de celălalt. Își plimbau delicat degetele deasupra pielii încă furnicându-i de reverberațiile plăcerii pe care o trăiseră cu atâta lăcomie, murmurând cele mai dulci nimicuri

pe care și le spun îndrăgostiții beți de iubire.

Ellen nu mai avusese niciodată parte de atingerea unui bărbat adevărat, pentru că William era doar un băiețandru în comparație cu Conor. Totul era intens masculin la irlandezul acela, de la tenul lui matur la fizicul lui puternic, iar ochii lui aveau ceva întunecat și misterios, care o atrăgea așa cum mâna curioasă a unui copil e atrasă de foc, pentru că oricât de mult credea ea că ar fi putut-o el iubi, știa că el n-avea să-i aparțină niciodată și că ea n-avea să poată să-l îmblânzească în veci. Era prea bătrân ca să se mai schimbe, și trăise prea mult în sălbăticie.

Ellen știa că ar fi trebuit să-i spună lui Conor despre William, dar s-a convins iute, în forul ei interior, că, dacă și-ar fi mărturisit logodna, i-ar fi dat o importanță pe care aceasta n-o mai avea. Din clipa în care îl întâlnise pe Conor, Ellen știuse, în adâncul sufletului, că n-ar mai fi putut să se întoarcă niciodată la William, chiar dacă între ea și Conor nu s-ar fi întâmplat nimic. William fusese minimalizat o dată pentru totdeauna de comparația cu celălalt. Acum ea își dădea seama că avea o latură neconvențională, pe care William n-ar fi înțeles-o niciodată. O latură pentru care el ar fi sfârșit prin a o respinge pe Ellen într-o bună zi. În atracția ei față de Conor, Ellen își recunoștea acea latură, pentru că se reflecta în el. Conor n-o dezbrăcase doar de haine, ci și de prefăcătoria ei. Știa acum cine era și ce-și dorea.

Ellen s-a hotărât să scape de William cu eleganță, dar rapid. Urmările aveau să fie extraordinare, însă îi avea de partea ei pe Conor și pe membrii familiei Byrne, și era destul de puternică ea însăși ca să facă față situației. S-a ridicat și s-a sprijinit în cot, trecându-și un deget peste chipul lui Conor. El s-a întors, a privit-o, s-a încruntat și a întrebat-o:

– La ce te gândești, Socrate?

Ea s-a cufundat în adâncul albastru al ochilor lui și i-a zâmbit tandru.

– La tine.

– Ce-i cu mine?

– Mă gândeam la felul în care te-am găsit aici, în vârful dealurilor.

– Erată, eu te-am găsit pe tine, și dacă n-aș fi făcut-o, tot pe aici ai fi rătăcit.

Ea a râs.

– Dar eu am dat peste tine.

– Aproape răsturnându-mă de pe cal.

– Ești mult prea bun călăreț ca să pățești așa ceva.

El a mângâiat-o pe obraz și a oftat.

– Am știut că ești specială, deși arătai ca o sperietoare de ciori.

– Ba n-ai știut.

– Dacă n-aș fi știut, ți-aș fi arătat drumul și te-aș fi lăsat în plata Domnului.

– Nu cred așa ceva nici măcar o secundă. Sub exteriorul ăsta colțuros al tău, ești un gentleman de modă veche.

Privirea lui a devenit tandră.

– Dar din ochi îți șiroiau lacrimi, erai roșie la față și păreai atât de pierdută și de speriată. Am simțit că mi-ai ieșit în cale dintr-un motiv anume.

– Și care ar fi motivul, după părerea ta?

– Că erai o rază de lumină în tenebrosul meu univers.

Ea a ridicat din sprâncene.

– Ce dramatic!

– Dar adevărat.

– Ești tare dulce, Conor, dar eu nu sunt un înger.

– Îngerii vin sub multe chipuri. Conor a râs malițios, iar licărirea lascivă i-a revenit în priviri. Dar mă străduiesc să te cobor la nivelul meu.

Era întuneric la vremea la care Conor a condus-o pe Ellen înapoi la Peg. Se înfruptaseră din plăcinta cu carne lăsată de Meg în frigider, iar Conor deschisese o sticlă de vin. Mai târziu, el se dusese la grajduri și îl luase de acolo pe Magnum, pe care Robert îl scosese la o lungă plimbare peste dealuri, iar câinele stătuse întins pe podea, la picioarele patului, în vreme ce stăpânul lui și noua sa iubită se

hârjoniseră pe sub așternuturi. Conor o rugase pe Ellen să rămână peste noapte, iar Ellen ar fi vrut asta, chiar foarte mult, dar știa că Peg n-ar fi fost de acord. Mai mult decât atât, Ellen nu voia ca unchii ei să apară de dimineață la un mic dejun improvizat și să descopere că ea nu era acasă.

Așa că s-au urcat în mașină și au pornit la drum, ținându-se de mână peste schimbătorul de viteză.

– O să mă simt singur în pat în noaptea asta, i-a spus el în timp ce reducea luminile farurilor pe când, în curbă, o mașină apăruse din sens opus.

S-a întors cu fața la ea și ochii i-au sclipit pentru o clipă, oglindind lumina, iar Ellen s-a gândit că era incredibil de frumos și că trebuia să fie nespus de fericită pentru că îl găsise.

– Aș vrea să-ți alung singurătatea pentru totdeauna, i-a spus ea în șoaptă. Și mi-ar plăcea să mă trezesc dimineața alături de tine.

– Invitația e făcută. Aș putea să întorc mașina chiar acum.

– Nu, nu pot să-i fac asta lui Peg. Pur și simplu n-ar fi cinstit.

El a râs.

– Nu mai ești o puștoaică, Ellen.

– Locuiesc în casa mătușii mele.

– Bine, n-o să încerc să te conving. Dar mâine vin să te iau și putem să ne petrecem toată ziua împreună.

– Mi-ar plăcea asta.

– Ai terminat de citit Vârsta inocenței?

– Încă nu.

– Atunci, o să aștept s-o termini, iar după aceea o să vedem filmul împreună.

– E o carte frumoasă. M-a purtat într-o altă lume. O lume fascinantă, i-a spus ea strângându-l de mână. Știi, romanul a fost al mamei mele. Are o dedicație scrisă, din parte lui Dylan: Pentru Ellen Olenska a mea, să fii mereu sălbatică și curioasă, cu spiritul liber. Inima ta să-mi aparțină mie, pe vecie. Dylan. Iulie 1977.

Conor a ridicat dintr-o sprânceană.

– Așadar, îi spunea „Ellen Olenska“. Interesant.

– Știi că noi...

Era pe punctul să-i povestească despre întâlnirea de la capela cea mică, dar s-a oprit la timp, amintindu-și că soția lui Conor era înmormântată acolo.

– ...noi doi ne-am întâlnit la pub și am mâncat de prânz împreună. Dylan mi-a spus că el i-a dăruit mamei mele cartea. Nu m-am așteptat s-o găsesc în biblioteca lui Peg. Am fost uluită atunci când Dylan mi-a spus că mama m-a botezat cu numele de alint pe care i-l dăduse el.

Conor s-a uitat la ea, gânditor, apoi și-a întors privirea la drum.

– Ce-ți spune ție asta?

– Că ea încă îl mai iubea la vremea la care m-a născut.

El și-a înclinat capul în semn de încuviințare.

– Da, dar nu crezi...

Ellen l-a întrerupt ca să-i mărturisească propriile ei gânduri:

– Mă întreb dacă nu cumva ei i-a părut rău că a fugit cu tata. Oare încă mai ținea la Dylan?

– Dacă n-ar mai fi ținut, te-ar fi numit „Elizabeth“ sau „Alexandra“.

– Atunci, poate că a fugit împotriva voinței ei, poate că asta a fost singura soluție. O, Doamne, poate că l-a iubit mereu pe Dylan și de aceea n-a spus mai târziu nimic despre copilăria ei în Irlanda, pentru că n-ar fi îndurat să se întoarcă aici, nici povestind, nici în alt fel. Era prea dureros.

Conor i-a zâmbit, indulgent.

– Ești foarte romantică, nu-i așa, Ellen?

– Da. Dar e romantic, dacă privești lucrurile din unghiul ăsta. Crede-mă, mama e cea mai puțin romantică persoană pe care am întâlnit-o vreodată, sau așa am crezut. Încep să cred că n-o cunosc deloc. A plecat pe când era tânără. Poate că a devenit insensibilă din pricina vieții pe care a ales s-o ducă. E cert că femeia pe care mi-a descris-o

Dylan nu semăna cu femeia pe care o cunosc eu.

– O să trebuiască să-i pui ei toate întrebările astea.

– N-aș putea. Pur și simplu n-aș putea, i-a răspuns ea clătinând din cap și întorcându-și privirea către fereastra dinspre locul ei.

– Atunci, n-o să știi niciodată.

– Poate că e mai bine să nu răscolești anumite lucruri, a murmurat ea.

Deodată, a trecut-o un fior rece prin tot trupul. Conor avea dreptate, totul era mult mai complicat decât își imaginase.

Simțindu-i neliniștea, el a strâns-o de mână.

– Ai dreptate, Ellen, e mai bine să nu știi.

S-au apropiat de casă și au văzut încă o mașină parcată pe alee. Ellen n-a recunoscut-o, nu era vreuna dintre mașinile unchilor ei.

– Ar putea fi a lui Ronan, a spus ea.

Maxilarul lui Conor s-a încordat.

– Atunci nu mai stau, i-a spus el lui Ellen, oprind lângă acea mașină.

Ea și-a mușcat buza de jos.

– Ce să le spun?

– Că ți-ai petrecut cea mai mare parte a zilei în pat cu mine, a sfătuit-o el zâmbind malițios.

– Ești foarte obraznic, Conor! Dacă le spun asta, mă omoară.

– Nici nu trebuie să le spui, ți se citește pe toată fața.

– Ce-i cu fața mea? l-a întrebat ea, trecându-și degetele peste față. Am pielea iritată?

– Eu nu sunt cal!

Ea a râs.

– Nu, dar ești foarte țepos.

– Mă referem la faptul că radiezi. Mă tem că fața ta e o etalare vădită

a desfrânatelor tale fapte.

Ea l-a pălmuit peste mână, în joacă.

– O, mă tachinezi!

– Doar un pic. Reacția ta e delicioasă.

– Deci, nu sunt iritată, da?

– Din câte văd eu, nu. Dar e întuneric. Așadar, care-i verdictul tău? Cu sau fără barbă? a întrebat-o el, voind, evident, să-i întârzie plecarea cât putea de mult.

– De fapt, îmi placi și cu, și fără. Dar dacă ar fi să aleg, aș spune: fără barbă. În felul ăsta, văd mai mult din chipul tău. Ești un bărbat frumos. De ce să te ascunzi?

Conor i-a zâmbit, lăsând să i se vadă dinții albi.

– Deci, vin să te iau mâine-dimineață.

I-a cuprins ceafa în palmă și s-a aplecat s-o sărute. Buzele lui erau moi și pline, deschise ca s-o sărute cu nesaț. Ea a închis ochii, savurându-l și uitând că îi era teamă de lumina din casă, ce se revărsa peste ei de parcă ar fi fost actori pe o scenă. După ce s-a desprins de ea, Conor a mai zăbovit, preț de un îndelungat moment, ca s-o privească adânc în ochi. Apoi a zâmbit neîncrezător, ca și cum și el ar fi fost uluit și recunoscător că se găsiseră.

– Somn ușor, Ellen!

– O să dorm neîntoarsă. M-ai stors de energie, i-a răspuns ea, râzând timid și suportând cu greu intensitatea privirii lui fără să roșească.

El i-a ridicat bărbia și a mai sărutat-o o dată.

– E un pic cam târziu ca să te mai rușinezi.

– Știu, m-ai despuiat de orice urmă de pudoare.

– Sunt foarte încântat. Nu mi-ar fi plăcut deloc să ratez vreo părticică din tine.

– Nu, cred că ai acoperit cam totul.

Au râs amândoi. El a mai sărutat-o încă o dată și, în cele din urmă,

făcând un mare efort de voință, Ellen a coborât din mașină și l-a petrecut cu privirea în timp ce pleca.

După ce luminile mașinii au dispărut în întuneric, ea și-a ridicat privirea către mare, unde silueta fantomatică a farului se contura pe cerul nopții. Apa sclipea de parcă mai multe stele căzătoare ar fi fost presărate pe oglinda ei, agitate de valuri, iar secera lunii strălucea puternic printr-o aură de nori diafani. Ellen s-a gândit la toate întrebările legate de moartea lui Caitlin: oare aveau ele să-și afle vreodată răspunsuri? Sau poate că acel întreg episod avea să fie, pur și simplu, șters de Conor din viața lui, fără să mai vorbească vreodată despre el? Probabil că, după părerea lui, nu era nici un mister, toată întâmplarea aceea fiind doar un tragic accident pe care localnicii îl transformaseră în ceva mai sinistru din lipsa altor subiecte de bârfă. Ellen știa cu certitudine că ea n-ar fi fost niciodată în stare să-l întrebe despre asta. Tenebrele din privirea lui o împiedicau să facă vreodată așa ceva. Putea să și-l imagineze pe Conor atunci când era furios. Chipul acela pe care veselia îl destindea atât de repede se putea la fel de repede crispa de furie. Ellen nu se îndoia de asta câtuși de puțin. Și totuși, curiozitatea ei era mai mare ca niciodată. Spera ca poate, cu timpul, el să i se confeseze.

Ellen a intrat în casă și a găsit-o pe Peg plimbându-se prin bucătărie, agitată, în vreme ce Ronan și Oswald stăteau la masă și încercau s-o liniștească. Atunci când Ellen a apărut în prag, cu toții s-au întors și au privit-o. Ea a observat imediat neliniștea lui Peg. Avea fața îmbujorată și lacrimile îi jucau în ochi.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Ellen, ignorându-l pe Domnul Bursuc, care venise să adulmece mirosul lui Magnum de pe picioarele ei.

– A dispărut Jack, a spus Oswald cu jale în glas.

Ellen s-a uitat, îngrozită, la scaunul stăncuței.

– A zburat din casă?

– Nu știm ce s-a întâmplat, i-a răspuns Ronan. Iese adesea în zbor...

– Dar se întoarce întotdeauna, a intervenit Peg, distrusă. Nu pot să pricep.

– Să se fi încăierat cu vreo pasăre de pradă? a sugerat Ellen, dorindu-și imediat să nu fi spus asta.

Peg a pălit. Și-a șters ochii.

– Iisuse, ce gând oribil, Ellen!

– N-am vrut să te supăr.

– Știu, drăguțo. Trebuie să sperăm și să ne rugăm să se întoarcă în zori.

– A mai rămas până acum afară peste noapte?

– Niciodată. Simt că înnebunesc de grijă. Nu cred c-o să pot să dorm în noaptea asta.

Ellen a observat că beau cu toții alcool. Bănuia că Peg ar fi dat orice pentru o țigară. Desigur, dată fiind situația, Oswald nu s-ar fi supărat dacă ea și-ar fi aprins una. De când îl cunoscuse pe Conor, Ellen nu mai simțise deloc nevoia de nicotină. Presupunea că afluxul constant de adrenalină camufla nevoia corpului ei de acest drog.

– Eu aș zice să mergi în pat, mamă, a spus Ronan cu blândețe. Vrei să rămân aici peste noapte?

– O am pe Ellen. O să mă descurc, nu-ți face griji.

– Iar eu sunt alături, dacă o să ai nevoie de companie, a adăugat Oswald. După cum știi, nu prea dorm bine, așa că nu ezita să bați la ușa mea. Nu mă dau niciodată în lături de la un festin în miez de noapte sau de la o partidă de șah.

– Cred că n-are nici un rost să rămân trează. Jack nu se întoarce acasă în noaptea asta. Sper să-și fi găsit un adăpost cald.

Lacrimile au început să i se prelingă pe obrajii cenușii. Și-a tamponat fața cu batista.

– Ce prostie să mă emoționez atât pentru o pasăre!

Expresia lui Oswald era plină de compasiune.

– Nu, Peg, nu-i deloc o prostie, i-a spus el cu o voce atât de blajină și de caldă, încât lui Ellen i s-a făcut pielea de găină.

Ea a crezut că Oswald avea să adauge că, pentru Peg, animalele ei erau precum copiii ei. Acele cuvinte nerostite păreau suspendate în aer. Dar el a tăcut. Nu era nevoie să spună cu glas tare ceea ce simțeau cu toții, iar Peg știa, acesta fiind motivul pentru care plângea.

– Mi-am pierdut fetița, Ellen, a spus Peg deodată, privindu-i pe toți cu ochii mari, de parcă acele vorbe fuseseră rostite de altcineva.

Oswald și Ronan s-au uitat la ea cu gurile căscate, neștiind cum să reacționeze. Era ca și cum un zid imens se prăbușise brusc, după ce ani de-a rândul o apărase împotriva atacului violent al durerii. Peg a răsuflat adânc, scoțând un sunet ce semăna mai degrabă cu urletul unui animal rănit.

– Of! s-a tânguit ea, cu bărbia tremurându-i necontrolat. Am... am... Nu știu... fetița mea... micuța mea Ciara.

Ellen și-a pus mâna la gură și ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce-și privea mătușa înnebunită de jale.

În clipa următoare, Oswald a cuprins în brațe trupul mărunt al lui Peg, strângând-o tare ca s-o oprească din tremurat și liniștind-o cu glas blajin:

– Gata, gata, bătrânico. O să fie bine. Gata. Gata. E mult mai înțelept să dai totul afară decât să ții în tine.

Ronan s-a ridicat în picioare, neștiind ce să facă. Ellen înțelegea că el ar fi vrut să-și consoleze mama, dar nu știa cum. Era și ea la fel de neputincioasă. S-au privit în ochi o clipă, și atunci a simțit că se crea o conexiune între ea și singurul membru al familiei cu care nu simțise până atunci nici o legătură. I-a zâmbit discret, înțelegător. El și-a lăsat umerii să cadă, oftând, neajutorat.

– Gata, Peg, draga mea, plângi cât vrei și lasă lacrimile să-ți ducă nefericirea cu ele, a spus Oswald, în timp ce tremuratul lui Peg s-a mai domolit și suspinele i s-au mai liniștit.

Oswald avea dreptate, era mai bine ca Peg să se elibereze de toată jalea decât s-o țină în ea. Ronan i-a zâmbit firav lui Ellen.

În cele din urmă, Oswald a ajutat-o pe Peg să se așeze pe un scaun. Ea a luat o înghițitură zdravănă de whisky nediluat cu sifon și și-a șters ochii cu degete tremurânde. S-au așezat cu toții și au așteptat-o să vorbească. Câtăva vreme, preț de un răstimp care a părut foarte lung, ea n-a scos nici un sunet, dar atunci când a făcut-o, a spus totul, într-un monolog lung, sfâșietor.

Ei au lăsat-o să vorbească fără s-o întrerupă. Doar sforăitul puternic al lui Bertie, de lângă godin, tulbura liniștea din încăpere. Peg a vorbit despre clipa în care și-a dat seama că Ciara dispăruse, povestind tot ce

se întâmplase până în clipa în care fetița fusese găsită în apă, cu fața în jos. A vorbi despre așa ceva era o ușurare imensă, însă cerea un efort emoțional supraomenesc. Peg a rupt un șervețel în fâșii, fără să-și dea seama de mișcările nervoase ale degetelor ei, până când Oswald și-a pus mâna peste mâinile ei, oprind-o, făcând-o să-și lase numaidecât umerii în jos și să răsufle adânc, eliberator.

– Mă rog pentru ea noapte de noapte, a continuat Peg, mai calmă acum. Aprind o lumânare, îngenunchez lângă pat și mă rog ca îngerii să aibă grijă de ea. Mă rog să fie împăcată. Și mă mai rog să nu mă părăsească niciodată, pentru că nu suport să fiu fără ea.

Ochii ei arzători au început să lăcrimeze iar.

– Tu nu ești nebun, Oswald, însă nu spiridușii și zânele sunt cei care sting lumânările și mișcă lucrurile.

Oswald i-a zâmbit tandru.

– Știu.

– Știi?

– Bineînțeles că știu, draga mea Peg.

Ea a oftat zgomotos.

– Îmi doresc atât de mult să fie ea, că mă doare tot corpul de la dorința asta. Uneori mi se părea că o iau razna și că aud lucruri care nu există.

– Ea e cu tine încă, Peg, i-a spus Oswald, iar certitudinea din glasul lui era ca o pătură pusă peste cineva înțepenit de frig.

– Crezi, Oswald? Chiar crezi asta?

– Sunt sigur de asta, i-a răspuns el, iar sinceritatea de pe chipul lui a convins-o că spunea adevărul.

Ellen a hotărât că acum era momentul potrivit să mărturisească întâmplarea cu lumânarea. Peg a rămas uluită.

– Deci, nu mi se întâmplă doar mie? a întrebat ea, cu un zâmbet firav. Am crezut că înnebuneam.

– Crezi că încearcă să-ți transmită că e încă pe aproape? a întrebat-o Ellen.

– Nu știu.

Peg s-a uitat la Oswald pentru răspuns.

– Bineînțeles că da, a spus el. Și n-o să te părăsească decât atunci când tu o să fii pregătită s-o lași să plece.

– De unde știi? l-a întrebat Peg, curioasă.

– Am știut mereu.

– Mereu?

– Am avut dintotdeauna un al șaselea simț, a spus el cu indiferență.

– Poți să vezi lucruri pe care ceilalți nu le văd?

– O, sunt sigur că am văzut așa ceva pe când eram copil, dar acum nu mai văd nimic. Dar simt lucruri, a spus el zâmbindu-i lui Peg. Spiriduși și zâne.

Peg i-a întors zâmbetul.

– Dar nu sunt spiriduși și zâne, nu-i așa?

El i-a zâmbit cu afecțiune, de parcă ea ar fi fost un copil care tocmai descoperise un mare mister.

– Nu, bătrânico, nu sunt.

Ea a oftat și s-a uitat la Ronan, care asculta, liniștit, fiecare cuvânt al mamei lui.

– Mă bucur că ești aici, Ronan. Ar fi trebuit să vorbesc cu voi, băieții, despre sora voastră. Ar fi trebuit să știți mai multe despre ea. La urma urmei, a făcut și ea parte dintre voi.

El a dat din cap, cu mușchii feței încordați de efortul de a-și controla emoțiile.

– Mă gândesc la ea uneori, a spus el cu glas scăzut. A fost o micuță tare veselă, nu-i așa?

– O, da, a fost, a încuviințat Peg. Avea sufletul senin și fericit al unui înger.

Au mai stat de vorbă până înspre primele ore ale dimineții, când lui Peg au început să i se închidă ochii de oboseală. Oswald și Ronan i-au urat noapte bună, asigurând-o că aveau să se roage amândoi pentru întoarcerea cu bine a lui Jake în dimineața aceea.

Ellen tocmai era pe punctul s-o conducă pe mătușa ei sus, când Peg s-a oprit în prag. S-a întors către nepoata ei și a prins-o de braț.

– Haide să fumăm o țigară înainte să ne băgăm în pat, vrei? Acum, că au plecat băieții.

– Sigur nu ești prea obosită?

– Nu, drăguțo. Nu sunt prea obosită. Mi-am dorit cu disperare o țigară toată seara.

– Atunci, o să-ți țin companie, i-a răspuns Ellen, întorcându-se în bucătărie ca să caute geanta lui Peg.

Din pricina dramei dispariției lui Jack și a mărturisirii neașteptate a pierderii suferite de Peg, uitaseră cu toții s-o întrebe pe Ellen unde fusese, ceea ce pe ea o bucura foarte tare.

– Știi, eu n-am mai fumat de când l-am cunoscut pe Conor, a spus Ellen, așezându-se și deschizând pachetul.

– Atunci, n-ar trebui să fumezi acum, nu? a spus Peg.

– O țigară nu-i bai.

Peg i-a luat pachetul din mână.

– Nu, Ellen, nu-ți dau voie. Ai fost puternică. Nu vreau să fiu motivul pentru care să-ți încalci hotărârea.

– Bine, ai dreptate. Am să fiu cuminte.

– Cât despre mine...

– Astă-seară meriți oricâte țigări dorești, a încredințat-o Ellen.

Peg și-a pus o țigară între buze și și-a aprins-o. A tras din ea cu putere, iar apoi a dat fumul afară cu o răsuflare prelungă, lentă, lăsându-și umerii să coboare, relaxați.

– Iartă-mă că nu ți-am povestit niciodată despre Ciara, a spus ea în șoaptă.

– Nu-i nimic. Mi-a spus Alanna.

– Păi, vezi, de-aia nu mă duc eu la pub.

– Dar sunt sigură că oamenii nu mai vorbesc despre asta acum, nu?

– Am stat departe prea multă vreme, înțelegi. Dacă m-aș arăta acum, ar lua-o de la capăt. N-aș putea să fac față. M-am certat cu părintele Michael după moartea Ciarei. Am văzut-o pe fetița mea, în noaptea de după ce s-a înecat. Limpede ca lumina zilei, în dormitorul meu, zâmbindu-mi în felul ăla al ei înțelept, atotștiutor. Mă tem că m-am purtat prostește. I-am spus părintelui Michael, iar el mi-a răspuns că îmi jucase imaginația feste. Că, îndurerată cum eram, eu doar mi-am imaginat-o pe Ciara. Nătângul ăla nu crede în lucruri dintr-astea. Idiot îngâmfat! M-a făcut să nu-mi cred propriilor ochi. Așa că nu m-am mai dus la biserică. Nu m-am mai dus nici la pub. M-am retras. Dacă m-aș arăta acum, s-ar întreba cu toții de ce. Peg a clătinat din cap, iar apoi a conchis: Nu, nu pot să fac față.

Ellen i-a urmărit atitudinea brusc defensivă și s-a întrebat dacă nu cumva Peg se temea mai degrabă de compasiune decât de cleveteala oamenilor.

Peg și-a stins țigara și i-a zâmbit nepoatei ei.

– E plăcut să ai din nou o fată în casă, a spus ea cu glas scăzut. Deși ești femeie în toată firea, faci parte din familie. Mă bucur că ești aici.

Ellen i-a pus o mână pe braț.

– Și eu mă bucur, mătușă Peg. Și mie îmi place să fiu aici.

– Mergem la culcare acum?

– Cred că ar fi bine.

Femeia mai vârstnică a zâmbit larg.

– Să nu crezi că nu ți-am observat strălucirea trandafirie din obraji.

Ellen și-a atins fața, tresărind.

– Ce strălucire?

Mătușa ei a clătinat din cap.

– Zău așa, copilă, nu poți păcăli un pungaș mai mare decât tine!

Ellen a râs.

– Evident că nu.

– Așadar, ai petrecut o după-amiază frumoasă, așa-i?

Ea a dat din cap în semn că da.

– Așa e.

– Bravo, i-a spus Peg ridicându-se în picioare, înțepenită.

– La culcare, acum. Te rogi și tu pentru Jack? Cu cât mai multe rugăciuni, cu atât mai bine.

– Bineînțeles că o să mă rog.

– Îți mulțumesc, drăguțo.

Ellen a urcat scara alături de mătușa ei. S-au despărțit pe palier.

– O să se întoarcă, mătușă Peg, a spus ea, deși nu credea ceea ce spunea.

Peg a dat din cap și a zâmbit trist, apoi a închis ușa dormitorului ei. Ellen și-a imaginat-o îngenunchind pentru rugăciune lângă micuța candelă aprinsă și s-a întrebat dacă Ciara chiar era acolo, stingând flacăra în încercarea de a-i da de știre mamei ei că încă era prin preajmă.

Capitolul 22

Conor e îndrăgostit, iar eu nu pot să îndur așa ceva. Îl observ cum devine din ce în ce mai ușor și cum se îndepărtează tot mai mult de mine, iar eu nu pot să fac nimic. Fluieră de parcă n-ar avea nici o grijă pe lumea asta, de parcă nu și-ar fi pierdut soția iubită într-un cumplit incendiu, în urmă cu cinci ani. Pășește săltăreț, iar buzele îi sunt arcuite tot timpul într-un zâmbet, de parcă nu și-ar putea stăpâni fericirea. Simt cum mi se întețește furia, formând în jurul meu o negură deasă, plumburie. Trebuie să pot să fac ceva ca să-i îndrept din nou gândul către suferința lui. Era mai bine pe vremea când avea barbă și călărea, înnebunit, de la un capăt la altul al plajei, blestemând soarta pentru că mă luase de lângă el și pentru că rămăsese singur și în derivă. Era mai bine când îl știam nefericit.

O urăsc pe Ellen pentru că mi-a luat locul și l-a lăsat s-o cuprindă în brațe și să facă dragoste cu ea așa cum făcea cândva dragoste cu mine. Acum îmi dau seama că dulcile fleacuri pe care eu, în mod greșit, le-am luat drept pasiune fizică, erau, de fapt, alimentate de dragoste. Deduc asta din felul în care Conor o privește pe Ellen. Totul se vede în ochii lui, iar eu nu mai pot să neg asta. El se îndrăgostește de ea. Dacă aș avea gâtlej, astfel de vorbe m-ar îneca. Așa că ajung la Peg mânată doar de dorința de a-i face rău lui Ellen. Nu știu cum, însă dacă îi pot șopti fiului meu la ureche în miez de noapte, poate că o să reușesc să-i șoptesc și ei.

Se ivesc zorile și un văl translucid de lumină stă suspendat deasupra mării. Farul arată abandonat ca o veche epavă, lovit și năruit de valuri. Îmi iau mintea de la amintirile mele, care sunt încă dureroase, și o găsesc pe Peg îmbrăcată cu paltonul ei, privind, tulburată, încolo și încoace. Mă întreb ce caută. Câinele e lângă ea, cu urechile ciulite, gata să se supună comenzilor ei, care nu mai vin. Ea stă pur și simplu acolo, scrutând zările după ceva. Pe urmă îmi dau seama că își caută pasărea. Pasărea gonită de mine.

Abia atunci când văd strălucirea aurie, cunoscută, a Ciarei, îmi simt spiritul năpădit de rușine. Pentru că lângă ea, scăldată în lumina ei iubitoare, se află pasărea. Peg scoate un chiot de bucurie atunci când pasărea vine la ea în zbor. Deschide larg brațele și tot chipul i se luminează de un zâmbet larg. Lacrimi de fericire îi șiroiesc pe obraji.

– Jack! strigă Peg, iar deasupra ei se deschide larg o fereastră și Ellen se apleacă mult în afară, peste pervaz. O, Ellen! S-a întors. Rugile

noastre au fost ascultate. S-a întors!

Ciara privește, încântată, cum pasărea se așază pe umărul mamei ei. Grăbită, Peg intră în casă împreună cu câinele și închide ușa de la intrare. Ellen se retrage și închide fereastra. Îmi închipui că evenimentul o să se sărbătorească pe cinste în dimineața asta, în bucătărie. Mă uit la Ciara și știu că îmi poate vedea rușinea. Dar ea îmi zâmbește și mie, cu aceeași dragoste cu care i-a zâmbit mamei ei. Nu înțeleg. Poate că e în stare să vadă și pizma pe care o port în inimă față de Conor și Ellen. Dacă da, n-o arată. Se uită pur și simplu la mine cu o dragoste atotștiutoare, pe deplin înțelegătoare, care îmi face rușinea și mai apăsătoare.

Apoi îmi vine o idee. Dacă pot să călătoresc cu gândul, mă întreb ce s-ar întâmpla dacă m-aș închipui la Londra, în casa lui Ellen, cu familia lui Ellen? Să fie, oare, atât de simplu? Nu-mi imaginez de ce nu mi-a venit ideea asta până acum. Nu prea pot să fac mare lucru aici. Dar simt, instinctiv, că pot să fac multe de tot la Londra.

N-am fost niciodată în acel mare oraș, dar îmi doresc să fiu acolo, în casa lui Ellen, cu aceeași concentrare a minții cu care mă imaginez la Dublin. E foarte simplu și ciudat de natural, de parcă aș fi călătorit astfel o eternitate. Și iată-mă ajunsă în antreul unei case urbane ostentativ decorate, cu un câine mic, cu înfățișare de șobolan, lătrându-mă. E mic, dar feroce, și îi văd, prin buza ridicată, dinții ca niște ace. Zbor spre el cu brațele deschide, așa cum am făcut cu pasărea, iar el se întoarce și fuge, speriat, cu ghearele țăcănindu-i pe podeaua de marmură.

– Waffle, încetează cu lătratul ăla prostesc, se aude, dintr-o altă cameră, o voce cu un accent foarte englezesc. E cineva la ușă?

O tânără blondă apare în antreu, grăbită, și privește prin vizorul ușii de la intrare.

– Serios, spune ea, iritată, întorcându-se. O iei razna, Waffle. Nu e nimeni la ușă.

Mă iau după tânăra elegant îmbrăcată și intru printr-o ușă dublă, amplă, într-o sufragerie spațioasă, decorată cu un tapet drăguț cu păsărele și rămurele, care dă într-un birou cu pereți verde-praz. E încărcat cu mobilier, o sofa din catifea verde, fotolii cu spătare înalte și o măsuță de cafea plină ochi cu cataloage elegante de la casa de licitații Christie's.

– Spune-mi, ce-a fost? o întreabă cealaltă femeie pe tânăra blondă.

Femeia șade la masa de lucru, are părul negru, lung până la umeri, corect coafat, și poartă o fustă și un sacou bleumarin, cu o eșarfă de mătase legată la gât. Îi văd unghiile sângerii și brățara de aur cu diamante prinsă la încheietura mâinii. Pe urmă se întoarce și îmi dau seama că e Madeline Byrne, mama lui Ellen. Asemănarea e de netăgăduit, însă doar în ceea ce privește coloritul și forma maxilarului și a gurii. Ochii ei sunt diferiți. Sunt albaștri ca ai lui Peg, în vreme ce ai lui Ellen sunt căprui. La o mai atentă examinare, văd că ai ei sunt înroșiți și îngrijorați.

– Nu știu, spune fata, așezându-se alături de șefa ei.

– Părea destul de furios. Unde s-a dus acum?

– Să-l strig, Lady Trawton?

– Da, du-te și caută-l, Janey, spune Madeline oftând și clătinând din cap fără vlagă. Dispariția lui Ellen ne înnebunește pe toți.

Janey o ia către antreu, fluierând după câine. Madeline revine la lista pe care o are în față. Privesc peste umărul ei și văd că organizează un dineu. Însă stiloul ei nu atinge pagina. E căzută pe gânduri, iar eu îmi închipui că se gândește la Ellen. Fata revine imediat, cu câinele sub braț.

– Se ascundea în seră, raportează ea.

– Waffle, ce făceai acolo? îl întreabă Madeline, înseninându-se.

Dar câinele se uită la mine și mârâie. Stăpâna lui îl privește, nedumerită.

– O, Doamne, câine prostuț ce ești! Ce-i cu tine astăzi, hmm?

Eu m-am săturat să tot sperii animalele, așa că îl ignor. După un timp, cățelul se calmează, lăsând-o pe Madeline să-l așeze pe genunchii ei, ca pe un șervet blănos.

– Bun, unde rămăseserăm? întreabă ea uitându-se din nou peste listă.

Cele două sunt pe punctul să continue, când sună telefonul. Madeline se uită la aparat ca și cum s-ar teme că o să se repeadă la ea și o s-o muște. Janey se foiește, neliniștită, probabil dorindu-și să se fi aflat altundeva. În cele din urmă, Madeline ridică receptorul și îl duce la

ureche.

– Da? spune ea. O, bună, William!

Umerii îi cad de dezamăgire. Îi face semn lui Janey cu mâna aceea cu manichiură perfectă, iar fata iese din cameră.

– Ceva vești?

– Nu, n-am auzit nimic, îi spune ea. Nimic.

– E ridicol, oftează William. Cât crezi că o să mai rămână ascunsă?

– Nu știu. Dumnezeu știe ce-a apucat-o. În clipa asta era la cocteilul de la familia Herrington, amuzându-se de minune cu prostuța aia de prietenă a ei, Emily, iar în clipa următoare citeam bilețelul pe care mi-l lăsase în antreu. Cât știi tu, atât știu și eu.

Mă surprinde că Madeline n-are pic de accent irlandez, doar un ton tăios, ca un vânt din nord.

– Eu cred că Emily știe, dar nu ne spune, intervine William.

– Foarte probabil. Dar am încercat de mai multe ori să vorbesc cu ea și n-am putut să aflu nimic. Dacă Ellen ar fi venit la mine și mi-ar fi spus că are emoții înaintea nunții și că vrea să plece, aș fi susținut-o întru totul. I-aș fi cumpărat un bilet către orice destinație din lume. Dar fuga asta e absurdă. Cine se crede, să ne îngrijoreze pe toți în halul ăsta? E teribil de necugetat.

– I-am trimis nenumărate mesaje și mailuri. Ca să fiu sincer, Madeline, acum sunt îngrijorat.

– Bineînțeles că ești, William. Dar o să se întoarcă. Eu chiar cred că e vorba de emoțiile de dinaintea nunții. Știi, pe când era mică, era îngrozitor de rebelă. Am făcut tot ce-am putut ca să-i scot asta din cap și am crezut că am reușit. Mă tem însă, că trăsătura asta a ei de caracter a revenit. Dar o să se cumințească după ce se mărită.

– Dacă nunta o să mai aibă loc vreodată, răspunde el, bosumflat.

– Bineînțeles că o să aibă loc, William. Nu-ți face griji, zău așa. Ellen o să se întoarcă în curând, rușinată și căindu-se, o s-o iertăm cu toții și o să uităm toată povestea asta.

– Și-a dat demisia, cineva care intenționează să se întoarcă n-ar face așa ceva.

– Vrea să fie scriitoare, sau ceva de genul ăsta. Se simte neîmplinită. Odată ce o să aibă un soț de care să aibă grijă și, Doamne-ajută, copii, o să uite de toată inepția asta. Te asigur că o să stăm curând cu toții în jurul mesei din sufragerie, râzând cu lacrimi de toată întâmplarea asta.

– Eu nu sunt atât de sigur că o să râd, Madeline. E cel mai egoist lucru pe care l-a făcut vreodată. Unde mai pui că întreaga poveste nu se potrivește deloc cu purtarea de până acum a lui Ellen. Vorbim despre o fată care mă suna de cel puțin două ori pe zi, în fiecare zi. O fată care se mutase în apartamentul meu, efectiv. E de-a dreptul oribil să-și facă bagajul și să plece fără o vorbă.

Madeline trage aer în piept, tensionată.

– Bine, și atunci ce crezi că a provocat asta?

– Habar n-am. Am analizat până în cel mai mic detaliu zilele de dinaintea fugii ei și n-am găsit nimic care să sugereze că nu era pe deplin fericită și încântată de logodna noastră.

– Atunci, n-ai nici un motiv de îngrijorare.

– Să fi fugit cu un alt bărbat? o întreabă William pe Madeline, iar tonul lui devine aspru. Nu i-aș putea-o ierta niciodată.

– Nu, sub nici o formă, răspunde Madeline degrabă, îngrozită de implicații. Nu ți-ar face așa ceva, și, în plus, te iubește.

– Atunci de ce nu-mi răspunde la apeluri ca să mă liniștească, să știu că e bine? Îmi pierd răbdarea.

Auzind asta, Madeline se crispează. Totuși, vocea ei păstrează un ton lingușitor.

– O, te rog, încearcă să fii răbdător, William. Cu toții așteptăm cu nerăbdare să devenim o mare familie fericită. Inclusiv Ellen. Doar că e puțin speriată. Eu îmi amintesc că era un pic nervoasă înainte să fugă. Cred că la momentul ăsta își pune ordine în gânduri. Căsătoria e un pas foarte important, iar ea a fost întotdeauna circumspectă în privința angajamentelor. De fapt, înainte să te cunoască pe tine, n-a avut nici o relație serioasă cu cineva. Tu ai îmblânzit-o, iar asta e o mare realizare.

– Ei bine, nu mi se pare că am făcut o treabă prea bună, nu crezi?

– O sun din nou pe Emily și o somez să-mi spună unde e. La urma urmei, Ellen e fiica mea și am dreptul să știu. O să merg personal ca s-o aduc înapoi.

– Dacă mergi, vin cu tine, spune William, acum cu glas stăruitor. O s-o găsim și o să-i băgăm mințile în cap. O să aibă de dat explicații, nu glumă.

– Și sunt sigură că o să aibă o explicație perfect rezonabilă. Tu o iubești, nu-i așa, William?

– Bineînțeles că da, și intenționez s-o iau de soție.

– Bravo! Asta nu-i altceva decât un obstacol neînsemnat, peste care ar trebui să trecem cu toții, curajoși. Lasă totul în seama mea. O sun pe Emily chiar acum.

– Sper să ai mai mult noroc cu ea decât am avut eu.

– Bineînțeles că o să am. Nu accept un refuz. Și sunt sigură că o să-mi spună totul.

– Îți mulțumesc, Madeline, spune el.

– Nu, eu îți mulțumesc ție că ai avut răbdare. O să fii un soț minunat. Ellen e foarte norocoasă că te are.

După ce pune receptorul în furcă, Madeline rămâne o clipă pierdută în gânduri, frecându-și podul nasului între degetul mare și cel arătător, în timp ce Waffle rămâne inert în poala ei, în ciuda prezenței mele. O clipă mai târziu, Janey revine.

– Acum, haide să încheiem aici. Mă tem că trebuie să mai dau un telefon înainte să fug la întâlnire. Să mă anunți când trage mașina la scară. Ai imprimat procesele-verbale?

– Da, Lady Trawton, sunt în geanta dumneavoastră.

– Bine. După ce plec, îl scoți tu pe Waffle la plimbare, te rog?

– Desigur.

Janey îl cheamă pe cățel și iese repede din cameră. Waffle îmi aruncă o privire, apoi dă fuga după ea de parcă i-ar fi luat coada foc. Madeline formează numărul – pe cel al lui Emily, cred –, dar se conectează imediat robotul. Madeline pufnește, frustrată, și închide.

Rămâne tot la masa de lucru, învârtind stiloul între degete și analizând pasul următor. Se uită la ceasul de la mână, lasă stiloul jos și se ridică în picioare. Eu o urmez în dormitor.

E o încăpere luminoasă și aerisită, cu ferestre mari ce dau înspre o stradă plină de verdeață, cu case urbane din stuc alb. Intră în camera de baie și începe să se fardeze. Pe urmă își privește imaginea din oglindă ca și cum s-ar uita la o străină. Rămâne așa mult timp, doar privind, nemișcată. Mă întreb la ce se gândește. Tare mi-ar plăcea să știu. Dar nu pot să citesc gândurile oamenilor. Femeia are ochi albaștri, frumoși, de un turcoaz pal, pe care acum îi văd întunecându-se și întristându-se.

Deodată, inspirată de o idee, se întoarce în dormitor, grăbită, și scotocește prin geantă după telefon. Se duce la fereastră și formează un număr. Răspunde robotul, iar ea lasă un mesaj scurt: „Emily, Madeline sunt. Deja au trecut aproape două săptămâni de când a fugit Ellen. Vreau să aflu unde e. Sunt mama ei și nu accept să mi se ascundă adevărul. Dacă nu-mi răspunzi la apel, o să trebuiască să vin pur și simplu în persoană la tine, ca să stăm de vorbă. Sunt într-o întâlnire până la prânz, dar îmi pun telefonul pe vibrații, așa că poți să mă suni oricând“.

Închide, apoi își aruncă telefonul în geantă. Janey bate la ușa dormitorului.

– A sosit mașina, Lady Trawton.

– Cobor într-un minut.

Se așază pe pat și scoate un oftat. E limpede că e îngrijorată. Făptura ei are ceva fragil. Șezând așa, chircită, singură în camera ei, pare mai blândă. E ca și cum aici, în intimitatea iatacului ei, poate să fie ea însăși.

Observ fotografii de familie înrămate. Cele două fiice blonde în ziua nunților lor, nepoții și Ellen cu logodnicul ei, presupun, ea zâmbind în fotografie ca și cum ar fi găsit în el tot ce și-a dorit vreodată. Privesc mai bine. El e blond și copilăros, cu ochi limpezi și cu piele albă, ca o trufanda delicată, provenită din cea mai bună seră. Nu-i de mirare că Ellen s-a îndrăgostit de Conor. A înlocuit un băiat cu un bărbat, un bărbat a cărui căutătură oglindește bogata lui experiență. Conor e aspru și erodat de timp, cu chipul brăzdat de riduri, cu ochii întunecați și tulburați de frământările lui lăuntrice. Nu ca tânărul ăsta privilegiat, a cărui frumusețe superficială trădează lipsă de

personalitate și de voință. Îmi dau seama că acestui William îi lipsește pofta de viață.

Madeline se uită direct la mine. Pentru o clipă mă cuprinde entuziasmul, dar bucuria mi se spulberă repede, fiindcă ea privește prin mine, la fotografia lui Ellen. Se ridică în picioare și ridică rama ca să privească mai bine chipul fiicei pierdute. Privirea i se îndulcește, iar ea se încruntă, întrebându-se, cu o mișcare abia perceptibilă a capului, de ce se întâmplă toate astea.

Realizând că trebuie să plece la întâlnire, își ia geanta de pe pat și se îndreaptă spre ușă. Eu o privesc ieșind. Nu-mi doresc s-o urmez. O să-i șoptesc la ureche în timpul somnului. Atunci când conștiința îi e deschisă, iar mintea, golită de gânduri. Atunci când nimic nu opune rezistență. Știu că șansele să mă audă sunt slabe, dar n-o să cedez. E singura cale. Conor și Ellen trebuie să fie despărțiți, iar Madeline și William sunt singurele persoane care pot să facă asta.

Așa că mai zăbovesc prin casă, în așteptarea nopții. Nu simt nici o dorință să-i văd pe Conor și pe Ellen absorbiți de dragostea lor abia înfiripată și mi-e rușine să fiu văzută de Ciara, pentru că ea e făcută din lumină, iar lumea mea devine tot mai întunecată. Mi-e rușine că sunt întunecată. Știu că nu-i bine – orice prost cunoaște diferența dintre un spirit luminos și unul întunecat. Am observat de curând că devin un spirit greoi, de parcă aș fi făcută dintr-o negură deasă, care mă trage în jos. Mă simt foarte legată de pământ. Cerul pare atât de departe, că mă întreb dacă o să-l găsesc vreodată sau dacă o să rămân pentru eternitate aici, în dimensiunea asta, bâjbâind prin întuneric. Răspunsul e atât de simplu și totuși, distrasă de intenția mea răuvoitoare, nu pot să-l găsesc.

Capitolul 23

Ellen și-a tras repede pe ea blugii și un pulover și a alergat la bucătărie, regăsindu-l pe Jack cocoțat pe scaunul lui. Peg era la chiuvetă, umplând ceainicul cu apă.

– E un miracol, i-a spus mătușii ei, privind, uluită, pasărea, care nu arăta deloc rău după o noapte petrecută în frig.

Peg a zâmbit, cu ochii plini de bucurie, și a privit pe fereastră.

– Și uită-te la asta! a spus ea, chicotind. Avem musafiri!

Copleșită de emoție, Ellen a dat fuga la fereastră, sperând să-l vadă pe Conor coborând din mașină. Dar în locul Range Roverului strălucitor al lui Conor, a văzut camioneta ruginită a lui Johnny și Peugeotul negru al lui Desmond parcând în fața casei, pline de unchii și de verii ei. I-a înghețat inima de panică.

Conor urma să vină s-o ia. Dacă ajungea și găsea bucătăria plină de membrii familiei Byrne? Ce urma? O cumplită ceartă? Oare Desmond avea să urle la ea? Trebuia să-l sune imediat pe Conor și să schimbe planul, dar, până să ajungă la ușă, cinci bărbați masivi au dat năvală în antreu: Johnny, Joe, Ronan, Desmond și Craic.

– S-a întors, a spus Ellen, ascunzându-și temerea în spatele unui zâmbet triumfător.

– Da? a întrebat Johnny, trecând pe lângă ea. Peg, așa-i?

– E un miracol, i-a răspuns Peg. Veniți cu toții să mâncați ceva. Astăzi o să vă pregătesc cel mai bun mic dejun din viața voastră.

– Iisuse, iată-l! a spus Desmond, uluit. Am crezut că s-a zis cu el.

– Și eu, a spus Joe frecându-și palmele la gândul micului dejun. Așadar, am venit să sărbătorim, atunci, Peggine. Ce ne dai?

– Așa e, Joe, sărbătorim. Așezați-vă și liniștiți-vă. Astăzi, micul dejun e din partea mătușii Peggine!

– Grozav, Peg, a spus Craic punând o mână aspră pe umărul ei. Îmi imaginez că n-ai pus geană pe geană astă-noapte.

– Cam așa ceva, dar nu mai contează. Acum sunt fericită.

– Noi am venit să te ajutăm să-l cauți, a adăugat Craic.

– Știu. Cu toții sunteți foarte buni cu mine.

– Mă bucur că s-a întors, a adăugat Craic uitându-se la stăncuță, aflată acum în mijlocul mesei și ciugulind semințele puse acolo de Peg. Voia Domnului, a adăugat el, grav.

– Voia Domnului, că bine zici, a încuviințat Peg, ducându-se să pună ceainicul pe plită. Ronan, fii bun și cheamă-l și pe Oswald. Precis că o să vrea să afle vestea cea bună.

– Când s-a întors, mamă? a întrebat-o Ronan.

– În dimineața asta. A zburat înapoi acasă. Dumnezeu știe pe unde a umblat, dar nu arată prea rău pentru o vietate care și-a petrecut noaptea în sălbăticie.

– Arată grozav, mamă, i-a răspuns Ronan înainte să plece la Oswald.

Johnny, Joe, Desmond și Craic s-au așezat în jurul mesei din bucătărie, în timp ce Ellen a ajutat-o pe Peg să pregătească micul dejun. Pe când Ellen așeza pe masă cănile și tacâmurile, Desmond i-a cerut o favoare.

– Alanna are nevoie de ajutor la magazin, Ellen. Mary a lăsat-o baltă. Nu s-a întors de la Waterford, iar Alanna e singură în tot magazinul. S-a gândit că, dacă nu te deranjează, ai putea să-i dai o mână de ajutor. Ce zici? Te plătește, desigur.

Gândul unui mic câștig era tentant pentru Ellen și știa că duminica aceea Conor urma să se întoarcă la Dublin.

– Mi-ar plăcea, a răspuns ea. Ce părere ai, Peg?

– Cred că ar fi grozav. Nu scrii nimic în clipa asta, nu?

Ellen s-a dus la bufet ca să scoată niște farfurii.

– Nu, nu chiar, a răspuns ea, nedorind să dezvolte acel subiect.

– Păi, atunci, cred că e o idee grozavă. Și câștigi și niște bănuți, ceea ce e întotdeauna bine-venit, a adăugat Peg.

– Când ar trebui să încep?

– Ce zici de mâine? i-a propus Desmond.

– Sâmbătă? a ezitat Ellen.

– Sau luni, dacă e mai bine. Nu prea ți-am dat timp de gândire.

– Luni ar fi cel mai bine, a spus ea. Dacă nu se supără Alanna. Am... ceva de făcut la sfârșitul ăsta de săptămână.

Ellen a dus farfuriile pe blatul de lângă mașina de gătit, unde Peg spărgea niște ouă de marginea unei tigăi.

– Găinile se ouă ca nebunele zilele astea, a spus Peg. Nu știu ce le-a apucat. Dar ouăle sunt bune, nimic de zis.

Ouăle au început să sfârâie în tigaie, iar mirosul de bacon prăjit a umplut camera.

Ronan a revenit în scurt timp împreună cu Oswald, care a intrat în bucătărie cu brațele deschise.

– Vreau să văd miracolul cu ochii mei! a exclamat el. Sfinți din ceruri, e adevărat! Ăsta e, într-adevăr, dragul nostru Jack, întors în sânul familiei lui. Sunt copleșit.

Peg i-a zâmbit drăgăstos.

– Of, zău așa, Oswald, tu nu te simți bine până nu mă tachinezi!

El a cuprins-o cu brațele pe după umeri și a tras-o aproape.

– O fac cu cea mai mare afecțiune, să fii sigură, i-a spus el cu glas scăzut.

– Of, știu asta, Oswald, dragule, i-a spus Peg roșind ușor. Acum ce dorești la micul dejun?

– Am mâncat deja. Dar nu refuz o ceașcă de ceai!

Peg a părut surprinsă.

– Dar ție nu-ți place ceaiul!

– Nu și dacă există un păhărel de vin în ofertă. Dar e prea devreme pentru asta, așa că o ceașcă de ceai ar fi minunată. Acum, ia să ne uităm noi mai bine la prietenul nostru aici de față, a spus Oswald ducându-se la masă și uitându-se la pasăre. Hmmm, cred că aventura

asta l-a mai înviorat. Ia priviți-l! N-am văzut niciodată o pasăre mai falnică!

– Ai ratat o noapte pe cinste aseară, la pub, i-a spus Joe lui Ellen pe când ea îi punea în față o farfurie cu ouă, bacon și cârnați. Dylan a cântat din nou la acordeon. Nu știu ce l-a apucat pe omul ăsta, dar parcă plutea! Toată lumea a cântat!

– E foarte talentat, nu-i așa? a spus Ellen, mândră, cu un sentiment de posesie față de Dylan. A spus că mă învață și pe mine să cânt la chitară.

– Văd că voi doi vă înțelegeți de minune, nu-i așa? a întrebat-o Desmond.

Ellen a ridicat din umeri.

– Îmi place de Dylan. E un om care gândește adânc.

Johnny a râs.

– Asta, numai atunci când bea halba până la fund!

Desmond și Johnny au râs împreună cu el.

– Eu nu l-am văzut beat, i-a luat Ellen apărarea. De fapt, până acum nu l-am văzut decât treaz de-a binelea.

Craic a dat din cap.

– Așa-i. Nu l-am mai văzut pilit de multă vreme.

– Păi, asta-i bine, nu? a intervenit Peg.

– Se străduiește să-și revină, a spus Ronan mușcând dintr-o felie de pâine. Cred că tu ești motivul, Ellen.

– Eu?

– Bineînțeles. Era altfel de om înainte să apari tu.

Desmond s-a uitat la Johnny, amândoi părând puțin încurcați.

Peg a intervenit:

– Dacă Ellen îl ajută pe Dylan s-o rupă cu trecutul, atunci asta e bine, nu-i așa? Acum, cine mai vrea niște ceai?

– Da, te rog, Peg, draga mea, a spus Oswald, jovial, întinzându-i cana și zâmbindu-i lui Ellen cu subînțeles. Dylan a găsit în tine ceva ce a pierdut cu mult timp în urmă.

Desmond și Johnny s-au privit din nou în ochi, părând dintr-odată neliniștiți.

– Ce anume, Oswald? l-a întrebat Joe.

– Un rost în viață, a spus Oswald cu înțelepciune.

Ellen nu înțelegea prea bine cum de i-ar fi putut da ea lui Dylan un rost în viață, altfel decât amintindu-i de femeia pe care o iubea. A ridicat din umeri și a sorbit din ceai.

– Eu cred că muzica îi dă un rost în viață, a spus ea.

– Ellen are dreptate, a încuviințat Johnny cu entuziasm. Dacă l-ai fi ascultat seara trecută! Iisuse, a cântat din toată inima!

În scurt timp, toate farfuriile erau curățate lună, iar cănile de ceai, golite.

– Păi, eu zic s-o cam luăm din loc, a spus Johnny împingându-și scaunul. Ieri am văzut mașina domnului Macausland parcată în fața casei lui, așa că ar fi bine să-i dăm bătaie.

– Te urmărește, Ellen? a întrebat-o Joe.

Obrajii lui Ellen s-au aprins.

– Eu...

– Ellen nu e proastă! a întrerupt-o Desmond cu un glas ce semăna mai degrabă a mormăit. A fost prevenită.

– Tu te auzi ce vorbești, Desmond Byrne? l-a certat Peg, punându-și mâinile în șoldurile robuste. Ellen e destul de matură ca să hotărască singură pentru ea. Și care-i treaba ta, la urma urmei?

Chipul lui Desmond s-a întunecat.

– Ea e o Byrne, a spus el.

– Doar pe jumătate, a intervenit Oswald. Doar pe jumătate.

– N-o să permit ca unul de-ai noștri să se înhăiteze cu omul ăla, a spus

el pironind-o pe Ellen cu privirea lui întunecată.

– N-ai vrea să sfârșești precum Caitlin, nu-i așa? s-a băgat Ronan în vorbă.

– Ia mai plecați voi la treburile voastre, a spus Peg, iritată. Lăsați-l pe bietul om în pace.

– Să nu-ți fie milă de el, mamă, a spus Ronan, ferm, cu fața roșie ca racul. Nu el e la cinci metri sub pământ.

Peg și-a dat ochii peste cap și s-a dus la masă ca să-l mângâie pe Jack. N-avea de gând să-și mai piardă timpul cu o astfel de discuție.

– Nu el a pus-o acolo, Ronan, dacă asta insinuezi. Nu-ți dau voie să spui așa ceva, a zis Desmond pe un ton menit să-i amintească lui Ronan că el, Desmond, era capul familiei și că nu accepta să fie contrazis.

– Sunt de acord cu Desmond, a spus Joe. Omul ăla nu e un criminal.

Desmond s-a îndreptat de spate și a dat, scurt, din cap în direcția lui Ellen.

– Să faci bine și să nu te apropii de el. E genul de bărbat care obține tot ce vrea. Dar n-o să-l aibă pe vreunul dintre ai noștri.

– Eu cred că e un pic cam târziu pentru asta, a spus Peg întorcându-se cu fața spre fereastră.

S-au oprit cu toții din vorbit, ca să asculte sunetul unei mașini care parca în fața casei.

– O! a făcut Oswald. Sincronizare perfectă!

Lui Ellen a început să-i bată inima năvalnic în piept. A pus jos cana de ceai.

– Nu-i așa cum crezi tu, Desmond, a spus ea cu glas scăzut. Îți respect părerea, dar nu sunt de acord. Mi-e prieten și n-am să încetez să mă văd cu el.

Au urmărit-o cu toții ieșind din bucătărie în antreu, unde și-a îmbrăcat haina. O clipă mai târziu, s-au înghesuit cu toții la fereastră, privind-o, uluiți, cum se urca în mașina care o aștepta afară.

– N-o să iasă nimic bun din asta, a spus Desmond pe un ton prevestitor

de rele.

– Cred că ar trebui să ai o minte mai deschisă, l-a sfătuit Oswald.

– Eu, împotriva voinței mele, l-am găsit fermecător, a mărturisit Peg.

Desmond s-a scărpinat în barbă.

– De farmecul lui mă tem eu, a spus el. Sper că fata asta știe ce face.

Ellen a urcat în Range Rover.

– Nu mă săruta, Conor, suntem urmăriți. Pornește.

– Îi ceri cam mult unui bărbat îndrăgostit, i-a răspuns el zâmbind și ieșind în șosea.

Umorul lui i-a spulberat lui Ellen starea de încordare, făcând-o să râdă.

– Of, Doamne, tocmai am avut o dispută cu Desmond și cred că am câștigat.

El a luat-o de mână peste schimbătorul de viteză, mângâindu-i pielea cu degetul mare.

– Ce a spus?

– Nu vrea ca o Byrne să se încurce cu tine.

Conor a ridicat dintr-o sprânceană.

– Asta-i tare!

– De ce?

El n-a răspuns direct:

– Eu m-aș împotrivi relației unui Macausland cu un Byrne.

– Familia mea a greșit cu ceva?

El a clătinat din cap.

– Fiecare om e o insulă. Eu nu judec oamenii după faptele familiilor lor, ci după faptele lor. A oftat și s-a uitat la ea, ochii lui având acum o nuanță intensă de indigo. Te plac, Ellen. Te plac mult. Poate că mai

mult decât am plăcut vreodată pe cineva. Nu-mi pasă de unde provii. Ești un om și-atâta tot. Nimic altceva nu contează în afară de tine.

Ea a vrut să-l întrebe din nou despre posibila dușmănie între familii, dar a simțit că el nu voia să discute despre asta. L-a strâns de mână.

– Nu contează ce crede Desmond. Eu am avut mereu o latură rebelă. A zâmbit, stânjenită, iar apoi a adăugat: Și eu te plac pe tine, Conor.

Era târziu, iar ei stăteau goi, întinși în așternuturi. Conor s-a hotărât să-i povestească lui Ellen despre Caitlin. Ellen își odihnea capul pe pieptul lui în timp ce el se juca cu părul ei, arzând încă de pasiune după ce tocmai făcuseră dragoste.

– Ellen, trebuie să știi ceva, a început el.

Ellen a rămas împietrită, cu urechea lipită de pieptul lui, care vibra de vocea profundă, gravă. Mâna lui a încetat să se mai joace cu părul ei, odihnindu-i-se acum pe cap.

– Nu mi-am iubit soția, a spus el, simplu.

Cuvintele acelea au fost atât de șocant de sincere și de neașteptate, încât ea s-a ridicat într-un cot și s-a uitat la el, nedumerită.

– N-ai iubit-o pe Caitlin?

El a clătinat din cap.

– Am iubit-o la început, nu însă și la sfârșit.

– Ce s-a întâmplat?

– M-a îndepărtat.

– Cum?

El a oftat ca și cum l-ar fi costat mult dezvăluirea adevărului despre soția lui.

– Nu era întreagă la minte, Ellen. Nu mi-am dat seama că avea o problemă decât după ce m-am însurat cu ea. Probabil că există un nume pentru asta, nu știu, dar ea a refuzat să ceară ajutorul cuiva.

– Ce fel de problemă?

– Avea variații de dispoziție. Cumplite variații de dispoziție. Era geloasă până la obsesie. Acum era iubitoare, iar în clipa următoare devenea violentă, acuzându-mă de tot felul de infidelități. Era dezechilibrată, disperat de nesigură pe ea și de ahtiată după afecțiune. Asta ne-a îndepărtat pe unul de celălalt.

– Dar tu ai iubit-o cândva, nu?

– Am iubit-o la început, dar ea mi-a pus la încercare dragostea în repetate rânduri, până când n-am mai avut nimic de oferit. Ura orașul, așa că am început să-mi petrec majoritatea timpului la Dublin și călătorind, ea rămânând în tot acest timp aici, la castel. Era cel mai bun loc pentru ea. Nu voia să meargă nicăieri. Locurile necunoscute o îngrozeau. Avea nevoie să fie înconjurată de lucrurile ei.

Ellen l-a sărutat pe tâmplă.

– Bietul de tine. Cât trebuie să fi suferit. Și n-ai putut să ieși din relația asta?

– Nici nu se punea problema de divorț. Mi-era teamă că avea să facă un lucru nesăbuit și mă simțeam responsabil. Era mama copiilor mei, iar ei o iubeau. Nu puteam să le fac așa ceva, oricât de mult s-ar fi înrăutățit situația. A privit-o pe Ellen cu un aer vinovat, după care a povestit mai departe: Nu m-am purtat prea bine, Ellen. Mi-am ieșit din fire cu ea. N-am lovit-o niciodată, dar am vrut s-o fac. Uram bărbatul care deveneam atunci când eram cu ea. Mă aducea în pragul nebuniei.

– Localnicii o consideră un înger.

– Lasă-i să creadă asta, măcar pentru Finbar și Ida. Nu vreau ca ei să afle vreodată că mama lor numai perfectă n-a fost.

– Era foarte frumoasă.

– Era fermecătoare.

– Trebuie să-ți mărturisesc că Johnny și Joe mi-au arătat portretul din castel.

Pentru o clipă, Ellen a crezut că-l înfuriase, fiindcă maxilarul lui s-a încordat brusc. Și-a ridicat privirea la ea, studiindu-i chipul ca și cum ar fi vrut să hotărască dacă putea să aibă încredere în ea sau nu. Apoi a oftat și și-a abătut privirea.

– Deci, înțelegi de ce s-a îndrăgostit toată lumea de ea, cei care nu și-

au dat seama de adevărata ei fire. Cei care și-au dat, au înțeles prin ce am trecut.

– De ce a refuzat să fie ajutată?

– Ea nu credea că avea o problemă.

– Sunt sigură că există tratamente pentru genul ăsta de lucruri. Există medicamente pentru orice.

– Bineînțeles, dar ea nu le-ar fi luat niciodată. Era ca un copil, și, cu cât îmbătrânea, cu atât mai mult se adâncea în imaginația ei. Nu mai aveam încredere s-o las singură cu copiii, așa că am trimis-o pe mama în ajutor. Dar Caitlin ura gândul că era spionată și știa că mama era imună la farmecul ei, așa că i-a făcut viața atât de grea, că biata maică-mea s-a descurajat și s-a întors la Dublin. Iar atunci am angajat o bonă. Caitlin a acceptat-o, pentru că femeia era vrăjită de ea. Câtă vreme era adorată, totul era bine.

– Deci, când a murit..., a spus Ellen, ezitând.

– Când a murit, a fost o ușurare.

Conor s-a ridicat în capul oaselor și și-a cuprins capul în palme, frecându-și fruntea.

– Mi-a fost atât de rușine, Ellen, că am putut să mă simt ușurat după o asemenea tragedie. M-am urât. Am vrut să mă simt văduvit. Am vrut s-o jelesc, dar n-am putut. O disprețuiam. O uram pentru nesăbuința ei și pentru că le zdrobise inimioarele copiilor mei. Pentru asta n-am s-o pot ierta niciodată. I-a lăsat orfani de mamă.

Ellen a îngenuncheat lângă el și l-a cuprins în brațe, dorind cu disperare să-i ia toată durerea, ca să nu mai trebuiască să sufere.

– Gata, gata, Conor. Înțeleg. Ești doar un om. Ai făcut tot ce-ai putut.

– Uram drumurile pe care le făcea cu barca la far. Se ducea acolo ca să-mi facă în ciudă. Voia să vin s-o salvez. Era încă o încercare de a atrage atenția, încă un mod de a-mi testa dragostea. Numărul de dăți în care a trebuit să scot barca în larg, ca să mă duc după ea, e absurd de mare. Însă în noaptea aceea fatală, Caitlin a forțat prea mult nota. Până la extrem. Ne-am certat cumplit, iar ea a fugit la far, unde pusese mici lumânări pe scări, până sus.

Conor și-a frecat fruntea, încercând, parcă, să-și șteargă imaginea din

minte.

– M-a acuzat că n-o mai iubeam. Voiam să dispară din viața mea. Voiam să n-o mai văd niciodată. Voiam să se termine. Și pe urmă, s-a întâmplat. Și-a atins, probabil, rochia de una dintre lumânări, pentru că, ajunsă sus, era în flăcări. N-am putut să fac nimic. Când am ajuns la ea, deja se aruncase peste stânci.

– Și te-ai simțit eliberat, a spus Ellen cu glas scăzut.

– Da. M-am simțit eliberat, în sfârșit. Am simțit un amestec de groază și de ușurare.

S-a uitat la Ellen, dezgustat de propria-i mărturisire.

– Iar ei șușotesc că aș fi un criminal.

– Niște ignoranți.

– Aș fi putut la fel de bine s-o omor.

– Dar n-ai făcut-o.

A privit-o, trist.

– Știu că n-am făcut-o, dar i-am dorit moartea.

Conor a strâns-o în brațe pe Ellen și a sărutat-o cu înverșunare.

– Tu ai făcut să dispară totul, Ellen, a spus el trăgându-se înapoi și cufundându-se în privirea ei. Tu mi-ai dat impulsul de a merge mai departe. N-am crezut că aveam să îndrăznesc să mai iubesc vreodată. Nu știu ce ai tu anume, dar, atunci când sunt cu tine, mă faci să mă simt mai senin.

– Dar eu am... a început ea, simțindu-se dintr-odată destul de curajoasă ca să-i facă mărturisiri despre logodna ei.

Însă înainte să poată să continue, el o săruta din nou cu pasiune, dorindu-i iarăși trupul.

Capitolul 24

Conor și Ellen și-au petrecut împreună tot sfârșitul de săptămână, pentru că Daphne era cu copiii la Dublin. S-au plimbat pe dealuri cu Magnum, au făcut dragoste până la epuizare și s-au uitat la filme până în zori. Erau atât de mulțumiți unul în compania celuilalt, încât nu mai aveau nevoie de altceva în afară de calitățile excepționale pe care le descopereau unul la celălalt.

Ellen știa că lucrurile avansaseră acum prea mult ca să-i mai spună lui Conor despre William. El s-ar fi întrebat de ce nu-i mărturisise mai devreme, atunci când el îi povestise despre Caitlin. Trebuia, pur și simplu, să rupă logodna cât mai repede cu putință și să spere că niciodată Conor n-avea să afle despre ea. Însă simțea că nu era cinstit s-o rupă cu logodnicul ei la telefon. Trebuia să se întoarcă la Londra și s-o facă așa cum se cuvenea, deși nu intenționa să părăsească Irlanda prea curând. Avea să amâne cât se putea de mult. Dacă ar fi putut s-o amâne la infinit, ar fi făcut-o. Însă oricât ar fi amânat, știa că, la un moment dat din viitorul apropiat, tot trebuia să ajungă acasă și să le spună în față nu doar lui William, ci și mamei ei, lucru considerabil mai greu. Cât timp era cu Conor în Connemara, Ellen putea să uite de existența lor. La urma urmei, atâta vreme cât se ascundea, era de negăsit și în deplină siguranță. Conor n-avea cum să afle vreodată. În plus, ce conta logodna aceea eșuată, din moment ce ea nu-l iubea pe William? El n-avea nici cea mai mică însemnătate în prezent, moment pe care Ellen i-l dăruia în întregime, din toată inima, lui Conor.

Peg era fericită că Jack se întorsese, astfel încât a tratat relația ce se înfiripa a nepoatei ei cu entuziasm și încântare. Avea destulă experiență în privința vieții și a morții ca să știe că nimic altceva nu conta în afară de dragoste. După părerea ei, Conor merita să fie fericit, ea neputând pricepe rezerva fraților ei. O fi fost Desmond capul familiei, însă Ellen nu era fiica lui. Abia dacă o cunoștea. N-avea nici un drept să-i spună cu cine avea voie să se vadă. Dar Desmond avea apucături tribale, iar Ellen îi era rudă de sânge, și se părea că nimic nu putea să-l facă să se răzgândească în privința bărbatului pe care mulți îl acuzau că și-ar fi ucis soția.

Conor și Ellen nu s-au dus la slujbă duminică, petrecându-și, în schimb, dimineața în pat. Faptul că timpul lor împreună se apropia de sfârșit nu făcea decât să sporească dulceața iubirii lor trupești și să le intensifice și mai mult sentimentele reciproce. Duminică după-amiază,

Conor a plecat, în cele din urmă, la Dublin. Avea treabă și era nerăbdător să înceapă un nou proiect. După cinci lungi ani neroditori, se simțea din nou debordând de idei și de energie cu care să le transforme în realitate. A condus-o pe Ellen acasă la începutul după-amiezii, cuprinzându-i fața în palmele lui mari și sărutând-o cu ardoare. Ea i-a inhalat parfumul pielii și a savurat gustul buzelor lui, simțindu-se, după plecarea lui, de parcă ar fi pierdut ceva, de parcă toată lumea ei ar fi plecat în acea mașină, și i-a venit să urle de tristețe.

În noaptea aceea a terminat de citit Vârsta inocenței și a plâns. Sfârșitul romanului i s-a părut a fi cel mai frumos cu putință, însă era și zguduitor, nespus de trist. Ellen a înțeles paralela. Contesa Olenska și Archer Newland nu reușiseră să rămână împreună fiindcă May, soția lui Archer, rămăsese însărcinată. Dylan și Madeline fuseseră și ei osândiți din cauza unui copil. Copilul acela era ea, Ellen. A analizat mai departe. Datele sugerau că Madeline rămăsese însărcinată fără să fie măritată și că fugise în Anglia cu tatăl lui Ellen, Anthony. Dar dacă Madeline continuase să-l iubească pe Dylan? Prin urmare, își botezase copilul cu numele de Ellen, acel nume secret care însemna ceva doar pentru ea și Dylan. Ellen a încercat să-și amintească dacă Dylan păruse surprins atunci când ea se prezentase. Nu putea să-și amintească. Dylan păruse ciudat întru totul la acea primă întâlnire. Dacă el știuse adevărul în tot acest răstimp, semnul acela secret al iubirii durabile alimentându-i nostalgia constantă?

Însă întrebarea care o măcina pe Ellen, mai mult decât oricare alta, era următoarea: oare mama ei îl iubise vreodată pe tatăl ei? Ellen s-a gândit la chipul blând al tatălui ei și la neștirbita lui răbdare, așa că a năpădit-o un sentiment de milă. Spre deosebire de mama ei, el n-o judecase niciodată și n-o făcuse niciodată să se simtă lipsită de valoare dacă se întâmplase să nu se ridice la înălțimea așteptărilor lui. Îi zâmbise mereu cu indulgență, ca și cum ar fi socotit că măruntele ei capricii erau amuzante. Ellen a închis cartea, sperând că, poate, mama ei îi iubise pe amândoi.

Ellen i-a împărtășit acele gânduri ale ei lui Conor, atunci când acesta a sunat-o la miezul nopții. El a sfătuit-o să-l întrebe pe Dylan. La urma urmei, se părea că Dylan nu se dădea în lături de la a discuta cu ea despre mama ei. Așa că, a doua zi, ea a plecat de la magazinul Alannei în pauza de prânz și s-a dus direct la Olul cu aur, ca să-l caute. Așa cum se așteptase, Dylan era la bar, îmbrăcat într-o scurtă de stofă neagră, cu un fes de lână pe cap, ținând în mână un pahar de sifon cu lămâie și stând de vorbă cu Craic. A văzut-o pe Ellen și fața i s-a luminat de un zâmbet larg, iar ochii mari, căprui, i-au licărit de

bucurie.

– Ellen, a spus el punându-i o mână pe umăr. Am auzit că ești acum un membru muncitor, de bună-credință, al comunității.

– Sunt, i-a răspuns ea, mândră.

– Asta înseamnă că rămâi aici, nu-i așa?

– Lucrez la asta, l-a asigurat ea, dorindu-și să poată da dintr-o baghetă fermecată și să facă să dispară toate problemele, astfel încât ea să poată să rămână la Ballymaldoon pentru totdeauna.

– Bravo ție, a spus el, vesel. Vrei să bei ceva?

– Cu plăcere, mulțumesc.

– Ești în pauza de masă? a întrebat-o Craic, luând un pahar.

– Mi-am luat un sandvici de acasă. Te deranjează dacă îl mănânc aici?

– Bineînțeles că nu.

– Îți țin companie, a spus Dylan. Am să iau o plăcintă cu carne și măruntaie. I-a zâmbit apoi lui Ellen, frecându-se cu palma peste stomac, și a lămurit-o: Sunt în creștere.

S-au așezat la masa din colț, iar Dylan și-a dezbrăcat haina, agățând-o de spătarul scaunului. După ce și-a scos fesul, părul negru i-a rămas ridicat în smocuri. Nici măcar nu s-a sinchisit să-l netezească.

– Și ia spune, cum a mers în prima zi? a întrebat-o el.

– Slab, i-a răspuns ea. Nu cred că Alanna face cine știe ce vânzare în afara sezonului.

– E foarte aglomerat vara, a asigurat-o el. Atunci turiștii umplu străzile ca furnicile, abia dacă poți să te miști.

– E bine pentru afaceri, însă, a spus Ellen.

– Mda, este, nimic de zis.

Ea s-a uitat la chipul lui vesel, dându-și seama că ar fi fost nedrept să-l întrebe în clipa aceea despre mama ei. Dylan ar fi putut să creadă că îl căutase doar ca să lămurească misterul trecutului mamei ei, ceea ce nu era adevărat. Îi făcea plăcere compania lui. De fapt, îi făcea atât de

mare plăcere, încât îi displăcea să-i dea impresia că voia altceva de la el decât prietenia lui.

– Dylan, știi că mi-ai promis să mă înveți să cânt la chitară?

– Așa e, și am vorbit serios. Când vrei să începi?

– În seara asta.

El a râs.

– Atunci, vino la mine acasă, și am să arunc niște cartofi în cuptor.

– O, nu trebuie să te deranjezi.

El a râs din nou.

– Nu e nici un deranj dacă pun niște barabule în cuptor! Asta fac atunci când Martha nu e la mine ca să-mi gătească.

– Gătește bine? l-a întrebat Ellen.

– Da, și nu numai. Merită un bărbat mai bun decât mine.

– Eu cred că e norocoasă că te are.

– Nu cred că sunt mulți care ar fi de acord cu tine, Ellen.

– Mi-ar plăcea s-o cunosc.

– Păi, o s-o cunoști dacă rămâi la Ballymaldoon.

– Nu locuiește cu tine?

Dylan a clătinat din cap ca și cum ideea ar fi fost absurdă.

– E o bună catolică.

– Doamne, e treabă serioasă catolicismul ăsta.

– Religia e importantă. Nietzsche a spus: „Cel care are de ce să trăiască poate să îndure aproape orice“. Sau ceva de genul ăsta.

– Presupun că Nietzsche n-a fost catolic.

– Nu, n-a fost catolic. De fapt, n-a fost nimic. A fost filosof. Dar dacă a spus asta, a fost foarte înțelept. Oamenii trebuie să știe că suferința lor are un sens, altfel devine de neîndurat.

– Tu ești un catolic pios?

– Îmi place să merg la slujbă. Îmi place ceremonia, probabil pentru că îmi e atât de familiară. Mama era foarte credincioasă. Atunci când vremurile sunt grele, găsesc consolare în religie. Cred că ne aflăm aici ca să învățăm și să evoluăm, iar într-o zi, când murim, ne întoarcem acolo de unde am venit.

Ellen și-a amintit de sentimentele profunde pe care le trăise în acea primă dimineață, pe plajă.

– Eu nu m-am gândit niciodată serios la asta înainte să vin aici, i-a spus ea. În liniștea de la țară există ceva care mă face să pun la îndoială rostul tuturor lucrurilor.

Dylan a zâmbit cu subînțeles.

– Asta pentru că recunoști în natură acea latură calmă, eternă, a ta.

– Asta să fie? Sufletul meu?

– O, da, asta e.

– Nu sună prea catolic!

– Religiile sunt precum cluburile, Ellen. Ca să fii membru, trebuie să respecți anumite reguli care n-au nici o legătură cu Dumnezeu și foarte mare legătură cu oamenii. Mentalitatea asta de club e cea care face religiile să se dușmănească între ele. Clubul tău are dreptate, ceea ce înseamnă că toți ceilalți se înșală. Și cine face regulile? Oamenii. Eu nu sunt de acord cu multe lucruri. Sunt un om care nu respectă regulile. Dar Dumnezeu e cu mine zilnic. Eu nu cred că Iisus a vrut să-i asmută pe oameni unii împotriva altora, ci să-i unească pe toți întru iubire. Ca de obicei, mesajul a fost răstălmăcit ca să fie pus în slujba intereselor politice. Dacă Iisus ar coborî acum pe pământ, s-ar simți mai acasă într-o sinagogă decât într-o biserică. Pune-mă la zid că am spus-o, dar așa e.

– Mama e credincioasă. Merge la slujbă zilnic, a spus Ellen.

– La fel ca mama ei. Bătrâna Megan a fost o femeie care a respectat regulile.

Ellen și-a dat seama că Dylan n-avea o părere prea bună despre bunica ei.

– Cum era Megan?

– Dură ca stânca și inflexibilă ca fierul.

– O, pare fermecătoare, a spus ea râzând.

– A fost dogmatică în cel mai rău sens al cuvântului. Unul dintre acei oameni bisericoși care pun dogma mai presus de judecata sănătoasă.

– Vorbești despre tine și mama mea?

El a încuviințat înclinând din cap.

– O, da, dacă n-ar fi fost Megan, lucrurile ar fi stat altfel. Cel puțin eu așa cred, deși n-o să știu niciodată sigur.

– Vrei să spui că, dacă bunica mea n-ar fi fost atât de credincioasă, tu și mama ați fi putut avea un viitor împreună? Ellen s-a încruntat și a murmurat: Nu înțeleg.

El a privit-o cu ochii ca niște fântâni, atât de adânci încât nu le puteai vedea fundul. Și-a pus mâna aspră peste a ei și a oftat.

– Dacă nu-ți mănânci sandviciul, o să-ți fie foame.

S-a lăsat pe spate atunci când chelnerița a venit la masă, aducându-i prânzul, și a zis:

– Mâncarea arată bine.

– Mă duc să-ți aduc niște muștar, a spus ea, plecând.

– Tu ce ai în sandvici? a vrut el să știe, uitându-se la mâncarea pe care Ellen a scos-o dintr-o pungă de hârtie maro.

– Salată de pui. Dylan, înainte să mă cunoști, tu ai știut că mă chema Ellen?

El a privit-o lung, gânditor, iar apoi a pus pe masă cuțitul și furculița.

– Da, am știut.

– Când ai aflat?

După expresia lui, ea și-a dat seama că nu se simțea în largul lui să divulge mai multe informații decât intenționase, poate.

– Mama ta mi-a scris o scrisoare după ce te-ai născut.

– Chiar așa? Și ce ți-a spus în scrisoare?

– Că te numise Ellen.

Dylan și-a dus furculița la gură și a luat din ea o îmbucătură mare.

– Asta-i tot?

El a dat din cap în semn de încuviințare.

– Trebuie să mai fi fost și altceva, a stăruit Ellen.

Dylan a stat o clipă pe gânduri, cât să înghită mâncarea din gură. Pe urmă a luat o gură de tărie. În clipa aceea arăta ca un șoarece încolțit, care n-avea încotro să fugă.

– Promit că rămâne între noi, Dylan. Poți să ai încredere în mine.

El a privit-o precaut, apoi și-a coborât vocea.

– Mama ta a fugit cu lordul ei englez, însărcinată fiind cu tine. Și-a dorit o altfel de viață. O viață pe care eu nu puteam să i-o ofer. Așa că n-a ratat ocazia și s-a măritat cu un bărbat despre care a crezut că avea să-i dea ceea ce își dorea ea. Dar după ce te-ai născut tu, și-a dat seama că viața însemna mai mult decât confortul material. M-a rugat să vin s-o iau de acolo.

Inima lui Ellen s-a oprit pentru o fracțiune de secundă, apoi a început să bată foarte repede.

– Dar tu n-ai făcut-o.

El a clătinat din cap.

– Ba da.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am dus la Londra. Am stat în fața casei. Am văzut-o ieșind împreună cu soțul ei. Nu doar zâmbetul nu i l-am recunoscut, ci nimic altceva. Era altcineva.

– Și ce ai făcut?

– M-am întors acasă.

– Ea a știut...?

– Niciodată.

– Deci, a crezut că i-ai ignorat scrisoarea?

– Probabil.

– Of, Dylan, ce cumplit!

El a bătut-o ușor pe mână.

– E de domeniul trecutului.

Deodată, inima lui Ellen a început să bată foarte repede.

– Dylan, eu am fost cumva o greșeală? l-a întrebat ea, observând imediat două pete trandafirii apărute în obrajii lui. Adică, știu că am fost o greșeală, asta e clar. Ce vreau să știu e... Adică, știu că n-am fost planificată și că să ai un copil fără să fii căsătorit e un păcat cumplit dacă ești catolic pios, însă eu am fost, oare, motivul pentru care tu și mama n-ați putut să fiți împreună? Dacă ea n-ar fi rămas însărcinată, poate că nu s-ar fi căsătorit cu tata, poate că idila pe care a avut-o cu el ar fi fost o iubire de-o vară și atât. S-ar fi căsătorit, poate, cu tine.

Auzind asta, Dylan s-a chircit ca de o suferință, ca și cum ocazia ratată l-ar fi durut încă. Ellen s-a simțit prost și s-a grăbit să-l liniștească:

– Trebuie ca mama să te fi iubit foarte mult dacă mi-a dat numele de Ellen, a adăugat ea cu glas scăzut.

Apoi, în mod surprinzător, a simțit un junghi în capul pieptului. A văzut că petele roșii din obrajii lui Dylan s-au accentuat. A început să-și simtă și ea obrajii arzând și a încercat să ignore senzația din stomac, sau măcar să alunge gândul care declanșase nedorita emoție.

– Cine știe, Ellen? După cum am spus, totul e de domeniul trecutului.

Era evident că el nu mai voia să vorbească despre asta.

– Dacă nu te-aș cunoaște personal, aș transforma povestea ta într-un roman, i-a spus ea, vitejește, dorind să schimbe vorba.

De ce o dezgusta acum acel subiect, când cu doar câteva clipe înainte îi stârnise cea mai mare curiozitate?

Dylan s-a mai liniștit puțin și a început să-și porționeze mâncarea.

– Poți, dacă vrei. Eu am transformat-o în cântec.

– Mi-ar plăcea să-ți ascult piesele.

– Am să-ți cânt una sau două în seara asta, dacă ești cuminte.

– Am putea să cântăm în duet, s-a entuziasmat ea.

– Cred că am putea, i-a răspuns el zâmbindu-i drăgăstos.

Ea a simțit că acel junghi începea să-și piardă din tărie și, în cele din urmă, a dispărut cu totul.

Ellen s-a întors la magazin după pauza de prânz. Alanna a râs atunci când ea i-a povestit că mâncase împreună cu Dylan.

– E o adevărată poveste de iubire, a tachinat-o ea.

– Haide, Alanna, nu e nici o poveste de iubire cu Dylan, zău așa!

– Nu te necăji, râd și eu de tine. Știu prea bine cui i-ai dat inima ta.

– Sunt sigură că Desmond a avut multe de spus despre asta.

Alanna a ridicat din umeri.

– Desmond are multe de spus despre majoritatea lucrurilor. Ignoră-l. Oricum, nu e treaba lui.

– Conor e un om bun, a spus Ellen, ferm. Și, în mod cert, nu e un criminal.

– Sunt sigură că știi ce faci.

– Așa e.

– Bravo. Acum, pui tu niște prețuri, te rog? A venit o livrare câtă vreme ai fost plecată.

– Mă bucur să ajut cu orice.

– Așa te vreau, s-a bucurat Alanna, împingând o cutie în mijlocul magazinului. Îmi faci o mare favoare, Ellen. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Și tu îmi faci mie o favoare. Nu pot să trăiesc la nesfârșit pe spinarea

mătușii Peg. Mi-ar plăcea să contribui și eu cu niște bani.

– O, n-o deranjează.

– Știu, ceea ce mă face și mai dornică s-o răsplătesc cumva.

Ellen a privit-o pe Alanna trecând lama unui cuțit de-a lungul capacului cutiei, ca să poată s-o deschidă.

– Oswald o plătește în tablouri atunci când n-are cum să-i achite chiria. Mi-ar plăcea să-i dau și eu ceva.

– Ai putea să împarți cu ea drepturile de autor după ce ți se publică romanul, i-a sugerat Alanna.

Ellen și-a amintit de pagina albă din laptopul ei.

– Mă îndoiesc că o să trăiască atât de mult, a răspuns ea râzând. Nu sunt sigură că o să trăiesc eu atât.

– Ai scris ceva până acum?

Ellen a zâmbit, vinovată.

– Nici un cuvințel.

– Păi, ce să zic, sunt sigură că o să începi curând.

– Sper.

– Dacă aștepți să ai inspirație, s-ar putea să nu vină niciodată. De ce nu începi, și gata?

Părea atât de simplu, dar Alanna nu-și dădea seama cât de greu era să „începi, și gata“.

– Ai dreptate, Alanna. Așa am să fac. Acum, spune-mi, ce-i în cutie?

În seara aceea, Ellen i-a lăsat pe Oswald, Peg, Ronan și Joe să joace o partidă de bridge în salon și a luat mașina lui Peg ca să se ducă acasă la Dylan. Avea indicații clare să țină drumul până pe chei, de unde se putea vedea casa bleu-deschis a lui Dylan, între o casă galben-primulă și una roz-floare de migdal, la o aruncătură de băț de Olul cu aur. Joe spusese despre Dylan, sarcastic, că era beat atât de des încât era un miracol că nu căzuse de pe chei și nu se înecase în mare. Dar Ellen încă nu-l văzuse beat, așa că și-a dat ochii peste cap la remarca

usturătoare a lui Joe. Începuse să țină la Dylan, nemaigăsind glumele vărului ei pe seama lui atât de amuzante.

A ajuns în Ballymaldoon și a parcat mașina pe chei, în fața frumoasei case bleu a lui Dylan. Ambarcațiuni mici se legănau pe apa care sclipea în lumina lunii, iar o pisică neagră se furișa pe lângă zid, cu ochii luminându-i în întuneric ca două felinare galbene. Ellen a tras pe nări mireasma înviorătoare de ozon și a oftat, încântată de freamătul apei mării și de imaginea cerului vânăt, cu câte o stea licărind ici și colo. Farul abia se întrezărea. Avea un aer melancolic, ca un paznic de noapte contemplând orele lungi până în zori, sau stând cu privirea pierdută pe mare, frământat de regrete. Nu și-o putea imagina pe Caitlin sărind către moarte și nu și-l putea închipui pe Conor privindu-i trupul zdrobindu-se de stâncile de jos. Ellen nu putea să vadă cu ochii minții toate acestea pentru simplul motiv că frumusețea întregii priveliști făcea ca farul să pară inofensiv. Frumusețea făcea totul inofensiv, până și propriile-i temeri.

Nu-i era dor de Londra. Nu-i era dor de zgomotul traficului și de aura portocalie a unui oraș în care nu era niciodată întuneric. Liniștea din Ballymaldoon o atrăgea. Nu văzuse niciodată stele atât de strălucitoare, nici un ocean atât de vast. Îl iubea și mai mult pe Conor pentru că el făcea parte din locul acesta romantic. Ellen a zâmbit în clipa în care gândul i-a zburat la el. Vorbiseră la diferite ore ale zilei. La un moment dat, el o sunase doar ca să-i audă vocea, închizând după mai puțin de un minut pentru că trebuia să intre într-o întâlnire. După aceea, ea ținuse telefonul la piept, de parcă esența lui Conor era cumva conținută în el. Dacă nu vorbeau, își trimiteau mesaje. Mesajele lui Conor erau și erotice, și tandre, iar ea abia aștepta sfârșitul de săptămână, când aveau să fie din nou împreună.

Cu acele gânduri frumoase în minte, a sunat la soneria lui Dylan. El a deschis ușa aproape imediat. Un câine cafeniu, corcitură, a țâșnit printre picioarele lui Dylan și a început să adulmece frenetic gleznele musafirei.

– Cred că simte mirosul Domnului Bursuc, a spus Dylan.

– Nu știam că ai un câine.

– Finch. E băiat bun. Mă lupt cu Martha pentru el, iar ea câștigă de obicei.

– Dar stă la tine.

– Stă la amândoi.

– Parcă-i copilul unor părinți divorțați.

El a râs.

– Un pic, presupun. E o corcitură. E fericit oriunde ar fi, atâta vreme cât primește mâncare și apă, a spus el, iar apoi s-a dat în lături. Las-o să treacă, Finch! Intră, Ellen! Am cumpărat niște cola special pentru tine.

– Mulțumesc. Ce fac barabulele?

– Minunat, i-a răspuns el în timp ce intra în casă, în urma ei.

Camera de zi a lui Dylan era foarte masculină, cu o sofa de piele mare, uzată, și fotolii jerpelite, în nuanțe de roșu-ruginiu și brun. În cămin ardea focul, umplând încăperea cu miros de fum de lemne. O scrumieră plină cu mucuri de țigară se afla pe una din măsuțele de lângă sofa, iar o bibliotecă gâfâia, pur și simplu, sub greutatea munților de cărți. Lângă unul dintre pereți era o pianină cu capacul ridicat și cu clapele îngălbenite de vechime. Manuscrise și reviste zăceau împrăștiate peste tot. Nu era nici un pic de ordine în camera aceea, și totuși, avea un farmec imens.

– Deci, ăsta e locul în care creezi? l-a întrebat ea, observând chitara sprijinită de unul dintre fotolii.

– Se vede?

Ea s-a uitat la el și a văzut că râdea. Dylan s-a scărpinat în bărbia țepoasă și a tachinat-o:

– Mă întreb ce m-a dat de gol.

– Tot ce-i aici mi se pare foarte frumos. Camera asta te reprezintă, Dylan. Pun pariu că biata Martha n-are voie să atingă nimic.

– Nu greșești deloc, Ellen. Martha abia dacă are voie în casă. Tu ești de-a dreptul privilegiată! Bun, mă duc să-ți aduc ceva de băut și pe urmă ne apucăm de cântat. Ți-e foame?

– Nu neapărat.

– Bine. Atunci, mai las cartofii puțin în cuptor.

Spunând asta, el a ieșit din cameră.

Ellen s-a învârtit pe acolo un pic, studiind totul. Se aștepta să

descopere fotografii cu mult iubita Maddie, dar nici urmă de așa ceva. Ellen s-a întrebat dacă Dylan le ascunsese pe undeva, din respect pentru Martha. L-a auzit fredonând în bucătărie și a zâmbit în sinea ei. Era încântată că se afla acolo și emoționată la gândul că urma să cânte din nou la chitară, după ce vreo zece ani nici nu se atinsese de instrument. După ce mama ei făcuse tot ce-i stătuse în putință ca s-o împiedice să cânte într-o formație, ea totuși se afla acolo, gata să facă muzică alături de un artist adevărat, care se întâmpla să mai și fie fosta mare iubire a mamei ei. Ironia situației făcea ca totul să fie și mai palpitant.

Ellen s-a dus la o comodă așezată sub o fereastră și a luat de pe ea o partitură scrisă de mână, numită „Cerul Connemarei“. Sub partitură era un teanc de CD-uri fără cutii, aparent adunate grămadă la întâmplare. A luat unul dintre ele. La prima vedere, i s-a părut că fotografia era a lui Al Pacino, dar, privind mai atent, și-a dat seama că de fapt era Dylan în tinerețe. Peg avea dreptate, fusese foarte chipeș, într-un fel melancolic și visător.

L-a auzit venind și a pus repede partitura la loc. Nu voia s-o prindă băgându-și nasul acolo unde nu-i fierbea oala. Dylan i-a dat un pahar de cola.

– Ți-am încărcat iPod-ul, i-a spus el în timp ce-și lua chitara. Ai o compilație de piese care să te ajute la scris. Să-mi amintești să ți-l dau, bine?

– Îmi dai și niște albume mai vechi ale tale, ca să le ascult?

O clipă, Dylan a părut un pic nedumerit.

– S-ar putea să am unul sau două pe-aici. Nu sunt sigur, i-a răspuns el, vag.

– Dar..., a vrut ea să protesteze, însă s-a oprit.

Ar fi vrut să-i spună că tocmai văzuse o grămadă de albume aruncate pe comodă. Însă ceva din atitudinea lui a făcut-o să înțeleagă că era reticent. Totuși, faptul că el nu voia ca ea să-i asculte vechile piese i-a sporit lui Ellen dorința de-a o face.

– Dacă ai vreunul pe aici, mi-ar plăcea să-l ascult, a stăruit ea.

– O să trebuiască să ștergi mai întâi pânzele de păianjen de pe el.

– Dar n-a trecut chiar atât de mult timp!

– Așa e, așază-te acum aici și hai să începem. Cântă-mi un sol.

Pe măsură ce repeta gama sub îndrumarea răbdătoare a lui Dylan, totul i-a revenit în minte lui Ellen exact în modul în care i se întâmplase pe când erau împreună în acea capelă. Dintr-odată, notele negre de pe partitura pe care el i-o pusese în față au început să aibă noimă, degetele simțind vechile, familiarele tipare pe care ea le crezuse uitate. A cântat o melodie de Beatles, cu Dylan la pian, acompaniind-o după ureche. Mai târziu, ea și-a dat seama că el n-avea deloc nevoie de partitură. Odată ce auzea o melodie, Dylan o putea interpreta minunat, la orice instrument voia. Muzica era o limbă pe care el o vorbea fluent, iar după cină, atunci când i-a cântat câteva dintre compozițiile lui, ea și-a dat seama că ele erau un mijloc prin care Dylan se putea exprima pe deplin.

Au cântat într-o armonie firească, vocile îmbinându-li-se ca să creeze un sunet bogat și emoționant. Cântând, s-au privit, încântați, în ochi, amândoi dându-și seama că vocile lor contopite creau o adevărată magie. Nedorind să se oprească, au cântat piesă după piesă, până când au ajuns să compună împreună, fiecare venind cu idei, ca într-un joc antrenant cu mingea, în care jucătorii abia reușesc să țină pasul. Ellen a simțit că deborda de fericire, exact ca în dimineața aceea pe plajă, când își aruncase telefonul în mare. Găsise, în sfârșit, o supapă pentru creativitatea ei care până atunci se sufocase de parcă ar fi fost prinsă într-o capcană.

Era târziu atunci când Ellen s-a ridicat să plece. Dacă n-ar fi măcinat-o gândul că mătușa ei stătea trează, cu urechile ciulite ca să audă zgomotul motorului mașinii, Ellen ar fi rămas, fără îndoială, până în zori. Dar era trecut de miezul nopții și ea știa că, dacă ar mai rămas acolo, ar fi dat orașului un nou subiect de bârfă. Era și așa destul de rău că se întâlnea cu Conor, nu voia să fie acuzată și de o idilă cu Dylan!

Înainte ca ea să plece, Dylan a urcat la etaj ca să-i aducă iPod-ul. Iute, Ellen a sustras un CD de pe comodă. Nu s-a simțit prea rău făcând asta, fiindcă Dylan avea o grămadă întreagă. Ea luase refuzul lui drept jenă și nimic mai mult, atât de multe dintre cântecele lui fiind compuse despre mama ei. Poate că acele cântece dezvăluiau mai mult despre sufletul lui decât ar fi vrut el să-i arate. În orice caz, ea era hotărâtă să asculte melodiile și să aducă CD-ul înapoi fără ca el să afle vreodată. Cât despre iPod, Ellen se întreba dacă muzica avea să-i insufle același entuziasm pe care îl simțea de la cântatul împreună cu Dylan în seara aceea.

S-a întors acasă la Peg cu inima împăcată. Mătușa ei n-a ieșit din dormitor, dar ea a simțit-o că era trează, ca o mamă care își aștepta fiica. În cele din urmă, s-a urcat în pat și l-a sunat pe Conor.

– Bună, iubita mea, i-a spus el, somnoros. Pe unde ai umblat?

Capitolul 25

Lord Anthony Trawton nu e așa cum mă așteptam. E înalt și subțire, cu păr blond, cărunt, și cu ochi albaștri, apoși, de culoarea cerului englezesc în zori. Are un nas lung, drept, dar buzele îi sunt subțiri și bărbia teșită, ceea ce e mai puțin atrăgător, deși presupun că arată aristocratic, lucru care probabil că a atras-o în primul rând pe tânăra Maddie Byrne. E ușor aplecat de spate și are o expresie blajină, aproape jenată, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva anii de căsnicie cu femeia asta ambițioasă, de fier, l-au vlăguit. Pare turtit, ca o păstaie de fasole lată, pe când soția lui e voluptuoasă și robustă ca o prună pârguită.

Lady Trawton e o femeie impresionantă. Are păr negru, lung până la umeri, înfoiat cu foehnul și lucios, și gene lungi și dese, care îi conturează ochii vicleni, de felină. Are pielea albă și buzele roșii, dar e severă, formidabilă și plină de sine. Are atitudinea unei femei care a fost mereu frumoasă. Eu o știu, pentru că și eu am fost frumoasă, și am înțeles cum să folosesc asta în avantajul meu.

Madeline e obișnuită să-și controleze teritoriul. Casa e decorată luxos, dar e lipsită de confort, ca un muzeu. Totul pare artificial, ca și cum stăpâna casei ar fi cumpărat lucruri ca să construiască o imagine, nu un cămin. Sofalele acelea de mătase sunt desăvârșite, dar prea umflate ca să poți ședea pe ele. Mesele sunt decorate cu obiecte magnifice, dar care nu spun nimic despre femeia care le-a achiziționat. Până și vazele cu orhidee arată steril, precum aranjamentele acelea de flori tropicale ce par făcute din plastic și care împodobesc foaierele hotelurilor pe care le-am văzut prin reviste. Încăperile sunt luxoase și grandioase, dar artificiale, și văd că singura bibliotecă e plină cu albume de artă care, în mod clar, au fost comandate la grămadă, fără să fi fost citite vreodată. Eu și Conor am ales mobilele și decorațiunile cu dragoste, indiferent de temă. Am adunat totul, de-a lungul anilor, într-o delicioasă salată de culori și de texturi, urmărind cât de armonios a prins contur ansamblul, strat după strat. Castelul nostru a fost cu adevărat căminul nostru fiindcă fiecare decorațiune, fiecare pictură, fiecare piesă de mobilier a fost aleasă pentru că ne-a plăcut, și fiecare carte a fost adusă în bibliotecă deoarece Conor o citise. Însă casa asta e la fel de superficială precum o fântână decorativă, frumoasă, dar lipsită de adâncime, iar apa care țâșnește din ea e rece.

Lavinia și Leonora sunt înalte, cu picioare lungi, păr lung și blond și

ochii albaștri ai tatălui lor. Au aerul acela ce îți dă de înțeles că lor li se cuvine totul, pe care ți-l dau banii și privilegiile. Sigure pe ele, cu manichiură impecabilă și apatice, sunt femei care nu fac nimic altceva decât să prânzească în restaurante de lux și să-și vânture pe la petreceri alura de crini înmiresmați. Ellen n-o avea statura lor, nici frumusețea lor mai degrabă clasică, dar măcar are personalitate. Nu încape nici o îndoială că ea are spiritul unei irlandeze. Are umor, agerime, inteligență, în vreme ce creaturile astea drăgălașe sunt la fel de neînsuflețite precum manechinele din vitrinele magazinelor. E greu să-ți imaginezi că toate trei sunt păsări din același cuib.

Ellen i-a pus pe toți pe jar cu dispariția ei. Madeline nu face față prea bine situației, pentru că e o femeie obișnuită să fie ea maestrul păpușar, iar acum, că una dintre păpuși a fugit de capul ei, nu știe ce să se mai facă. E agitată, irascibilă și furioasă. Anthony e mai flegmatic. La urma urmei, îi spune el, fata a lipsit doar vreo două săptămâni. El e de părere că lui Ellen o să-i vină mintea la cap și că o să se întoarcă atunci când o să fie pregătită. Însă Madeline simte înțelesurile mai profunde ale faptei fiică-sii, ca niște șerpi încolăciți într-o groapă mereu ascunsă dincolo de suprafață și care a devenit tot mai mare și mai amenințătoare pe fondul nemulțumirii lui Ellen.

Deci, Madeline e singură cu temerile ei, fiindcă soțul nu percepe adevărata natură a fugii fiicei lui. Pentru el, ea face pur și simplu o pauză de la tot stresul nunții iminente. Însă pentru Madeline, fiica ei repetă ceea ce ea însăși a făcut în urmă cu treizeci și trei de ani. Iată de ce, fugind, Ellen n-a făcut decât să zgârie cu unghiile nămolul de pe fundul existenței ordonate a lui Madeline, tulburând apa cu amintiri pe care aceasta din urmă ar prefera să le uite.

Așadar, îmi e simplu să-mi strecor șoaptele în conștiința lui Madeline în timpul nopții, pentru că ea însăși și-a sădit în cuget sămânța bănuielii, prin propriul sentiment de vinovăție. Irlanda e încă în mintea ei, iar în vreme ce doarme, e în visele ei, pentru că se zvârcolește și vorbește în somn. Intuiesc că scene din trecutul ei ies acum la suprafață, începând s-o bântuie precum morții reînviați dintr-un cimitir. Așa că o bântui și eu, pe deasupra. Șoptesc în mod repetat cuvintele care dor cel mai tare: Dylan, Ellen Olenska, Dylan, Ellen Olenska. Să nu uităm că timpul nu înseamnă nimic pentru mine. Pot să rămân lângă urechea ei zile în șir, fără să obosesc sau să mă plictisesc. Așa și fac. Picătură după picătură, ud sămânța și o privesc crescând, până când văd primul lăstar verde al strădaniei mele.

– Irlanda! tresare ea într-o dimineață și se ridică în capul oaselor, ridicându-și pe frunte masca ce-i acoperă ochii ca să-i ferească de

lumină. Irlanda!

Își înghiontește soțul, care doarme lângă ea. E dimineață și zgomotul traficului matinal se aude ca un vuiet îndepărtat al mării.

– Anthony, trezește-te. Știu unde s-a dus Ellen, spune ea în timp ce aprinde lumina de pe noptieră.

Anthony se răsucește pe spate și deschide ochii, mormăind.

– Știi unde e? murmură el, calm, uitându-se la ceas. De unde știi?

– O simt. Nu-mi dau seama de ce nu m-am gândit la asta până acum.

– Iubito, de ce să se fi dus în Irlanda? Nu cunoaște pe nimeni acolo.

– Pentru că e singurul loc în care știe că n-o s-o caut.

Anthony îi pune o mână pe braț. E primul gest tandru pe care îl văd la el.

– Îți faci singură rău cu asta, Madeline. Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji pentru ea. Nu mai e copil. O să se întoarcă.

– Nu, sunt sigură că am dreptate.

– Ai visat despre Irlanda?

– Da, icnește ea de parcă el tocmai a atins o rană deschisă.

– Te rog, haide să mergem la mic dejun.

Ea se dă jos din pat și intră repede în camera de baie.

– Am nevoie să-mi confirm bănuiala. Știi că neghioaba aia de Emily nu m-a mai sunat înapoi, așa că mă duc acum direct la ea. Muntele se duce la Mahomed.

– Dacă așa vrei tu, iubito, răspunde el fără vlagă.

– Da, scot eu informația de la ea într-un fel sau altul. Chestia asta o să ia sfârșit chiar acum. M-am săturat.

Își privește fața în oglindă, înfrântă pentru o clipă de imaginea brutală a vârstei, care e cea mai agresivă dimineața.

– Cât egoism la Ellen să-mi facă una ca asta!

În seara aceea, mă iau după ea până la o casă albă de stuc, din Pimlico. E întuneric și bate vântul, iar pavajul lucește de la ploaie. Madeline se află în Bentley-ul ei cu șofer, uitându-se pe geam ca un hoț pregătit să atace. E frig. Gazul de eșapament al mașinii se împrăștie precum ceața în aerul înghețat, iar becurile din vârful stâlpilor de iluminat sunt învăluite într-o aură de burniță cenușie. Mă simt greoaie și întunecată la suflet, ca și cum noaptea îmi pătrunde cumva ființa, târându-mă în străfundurile acestei dimensiuni în care mă aflu, tot mai departe de lumina despre care știu că există acolo, undeva, dincolo de puterea de percepție pe care o am în clipa asta.

În cele din urmă, o tânără îmbrăcată într-un palton cu centură și care poartă o pălărie de lână apare din umbră și urcă în grabă treptele către ușa de la intrare. Scotocește prin poșetă după cheie. Madeline nu așteaptă ca ea să descuie ușa și să intre. E mult prea vicleană pentru asta. Coboară, în schimb, înainte ca șoferul să apuce să-i deschidă portiera. Într-o clipă, ea e în spatele fetei.

– Emily!

Fata se întoarce, palidă sub borul pălăriei negre.

– Lady Trawton!

A fost luată prin surprindere. Arată de parcă tocmai ar fi văzut o fantomă. Nu cred că ar arăta mai speriată nici dacă m-aș materializa eu în fața ei.

– Fiindcă nu m-ai sunat, am decis să-ți fac o vizită.

– Eu...

– Ce-ar fi să intrăm? E mult prea frig afară.

Emily descuie ușa cu o mână tremurândă și pășesc amândouă în holul clădirii. Apartamentul fetei se află la primul etaj și nici una dintre ele nu vorbește câtă vreme urcă scara îngustă. Madeline privește împrejur, studiind, detașată, micul apartament. N-o interesează deloc. Vă pot spune eu că are infinit mai mult șarm decât casa de pe Eaton Court nr. 12. Emily își dezbracă paltonul. Poartă o fustă modernă, până la genunchi, și cizme de piele fină. În lumina din apartament, văd că e o tânără femeie drăguță, cu păr castaniu-deschis, pomeți înalți și ochi căprui, adânci. E prea slabă, boala timpurilor moderne. Dacă aș fi mama ei, aș obliga-o să mănânce niște cartofi copți, ca să mai pună ceva carne pe ea. Madeline rămâne în mijlocul camerei de zi, fără să-și scoată paltonul. Nu intenționează să rămână prea mult.

Doar atât cât e nevoie ca să i se confirme bănuiala. Îmi dau seama că Emily n-are nici o șansă în fața lui Madeline Trawton. Nimeni n-are.

– Așadar, știi de ce am venit, începe Madeline, rece.

Emily s-a oprit din tremurat. Se duce la bucătărie, care e lipită de camera de zi, și scoate o sticlă de Chardonnay din frigider.

– Nu știu dacă și dumneavoastră, Lady Trawton, dar eu am nevoie de un pahar de vin la sfârșitul zilei.

– Știu unde se află Ellen, Emily.

Fata toarnă vin într-un pahar. Nu poate să-l bea pe cât ar vrea de repede. Nici nu pune bine sticla jos, că și duce paharul la gură.

– E în Irlanda, declară Madeline, ca și cum asta ar fi un fapt imuabil. Nu fi atât de surprinsă. Tot aveam să aflu în cele din urmă, era inevitabil. Doar nu m-am născut ieri.

– Cine v-a spus? o întreabă Emily, fără să încerce măcar să protesteze.

– Mă tem că nu pot să-ți spun.

Emily își bea vinul cu înghițituri mari și zgomotoase.

– Vreau s-o suni și să-i spui să se întoarcă, îi cere Madeline fetei.

– Nu pot să fac asta. N-am numărul ei de telefon.

– Sunt sigură că ai numărul ei de mobil. Ție o să-ți răspundă.

– L-a aruncat în mare.

Madeline e frustrată.

– Ce prostie! Ce-a apucat-o?

Emily pare mai întâi neliniștită, iar pe urmă izbucnește:

– Nu vrea să se mărite cu William.

Madeline e șocată.

– Ba bineînțeles că vrea! se răstește ea.

– Nu, chiar nu vrea.

Umerii lui Emily cad a înfrângere, ca și cum conștiința faptului că-și trădează prietena ar apăsa-o cu povara vinovăției.

– E doar speriată.

– E mai mult de-atât. Nu-l iubește.

– Nu știe ce vrea.

Emily își golește paharul și îl reumple, iar apoi se sprijină de dulap.

– Mi-a spus că s-a îndrăgostit de Connemara și că nu vrea să se mai întoarcă niciodată.

Fața lui Madeline se umflă și se face roșie ca racul. Emily își revine, ca un atlet care își reia cursa după o mică sincopă.

– Cum adică s-a îndrăgostit de Connemara? E plecată de numai două săptămâni.

Emily ridică din umeri.

– Nu știu. Mi-a spus asta acum o săptămână. Cântă cu toții „Ionel, Ionelule“ într-un pub, Olul cu aur.

Madeline se clatină pe picioare. Vocea îi devine stinsă.

– Și ți-a spus ea că nu mai vrea să se întoarcă niciodată?

– Da.

– Asta e ridicol.

Însă veninul i-a dispărut lui Madeline din glas. Pare înfrântă.

– Dar e adevărat, o asigură Emily. Credeți-mă că nici caii sălbatici n-ar putea s-o târască la altar ca să se mărite cu William.

– O, n-o să fie nevoie de așa ceva. Nu după ce o să vorbesc eu cu ea. Mă duc personal s-o aduc înapoi.

– Dar ce contează, dacă ea tot nu vrea să se mărite cu William? E viața ei...

Pentru o clipă, văd fațada atent construită a lui Madeline fisurându-se ușor, ca și cum ar fi chipul unei păpuși de porțelan care se sparge din interior. Pălește. Pielea îi devine foarte albă, buzele rămânându-i roșii

ca sângele. Deschide gura și scoate un geamăt. Umerii îi cad. Mă întreb dacă Emily a observat cum femeia asta rigidă, îndărătnică, a căpătat deodată atitudinea unui copil pierdut. Încearcă să-și pună gândurile în ordine, dar ele nu prind contur așa cum ar trebui. Emily mai ia o gură de vin, părând să nu bage de seamă suferința atât de evidentă, de intensă, din ochii femeii mai vârstnice. E ca și cum sufletul ei chinuit ar urla, dar numai eu îl pot auzi. Emily e foarte calmă, aproape triumfătoare, pentru că a zguduit-o din temelii pe mama lui Ellen.

Fără să mai scoată un cuvânt, Madeline pleacă. Nu poate să-i explice lui Emily ceea ce simte. De fapt, nu cred că poate să explice nimănui. Dar ceva a zdruncinat-o, iar asta e important. Iese în stradă aproape fugind. Îi spune șoferului să plece fără ea. Vrea să meargă acasă pe jos. Șoferul nu apucă s-o convingă să urce în mașină, pentru că ea a plecat deja. Simt nevoia ei de a fi singură în adierea vântului. Mașina se îndepărtează încet, în caz că ea s-ar răzgândi și i-ar face semn șoferului să se întoarcă. Dar ea nu face asta, iar mașina dispare, până la urmă, în trafic.

Madeline se pornește pe plâns exact în momentul în care începe să plouă. Merge încet pe trotuar, cu mâinile în buzunare, cu umerii lăsați, cu părul ud și pleoștit atârnându-i pe lângă față. Ca un animal rănit în căutarea unui loc ferit în care să se întindă și să-și lingă rănile, iese, împleticindu-se, de pe bulevardul principal și merge pe niște alei întunecate și străduțe înguste, până când găsește o bancă. Aceasta e udă, dar Madeline se așază pe ea și-și ia capul în mâini. Hohotele îi zgâlțâie tot trupul. Mă întreb ce gânduri are. Cred că, dacă mă concentrez mai tare, aș putea să i le citesc.

Ar trebui s-o compătimesc. Dar n-am decât un sentiment de triumf, fiindcă acum ea o să se ducă în Irlanda ca s-o aducă pe Ellen înapoi. O să-și ia fiica de lângă Conor, iar soțul meu o să-mi aparțină din nou. Nu-mi imaginez că fiica o să i se împotrivească mamei. Am văzut-o pe Madeline în culmea mâniei și pot să spun că ea e o forță căreia nu poți să i te împotrivești. Ellen o să se mărite cu William. La urma urmei, e bărbatul potrivit pentru ea. Irlanda n-o să mai rămână, pentru Ellen, decât o amintire dulce-amară. Oare ea chiar a crezut că locul ei e acolo?

O privesc pe Madeline cum e tot mai udă de la ploaie, până când hohotele i se mai domolesc, transformându-se în suspine și tremurături sporadice. Rămâne acolo mult timp, în ploaia măruntă, privind în gol ca și cum amintirile i s-ar derula pe dinaintea ochilor. E pierdută în gânduri, departe, departe de tot, iar eu încerc să înțeleg ce

anume vede. Ciudat e că, așa cum stă acolo, cu părul ud și cu fardul curs, seamănă cu Ellen. Sub fațada acelei Lady Trawton se află o femeie tânără, cu sufletul frânt. Îmi imaginez că așa o să arate și Ellen atunci când o să fie părăsită de Conor, atunci când ea o să se prăbușească în întuneric, alături de celelalte epave abandonate de el.

În mod ciudat, simt că mă doare sufletul. E o durere care vine de dintr-un loc necunoscut și care mă umple de mâhnire. Știu că simt compasiune, și mă urăsc pentru această slăbiciune. Compasiunea n-o să mă ajute să obțin ceea ce vreau. Compasiunea o să mă facă să pierd tot ce am mai drag. Mă concentrez asupra scopului meu și, după un timp, simt cum întunericul cunoscut mă înconjoară precum o mantie, în timp ce totala mea aversiune față de Ellen forțează compasiunea să dispară.

Deodată, Bentley-ul apare de după colț și farurile o luminează pe femeia zdrobită care stă pe bancă. Mașina oprește lângă ea. Madeline iese din transă și răsuflă adânc. Portiera se deschide larg, iar Anthony coboară, îmbrăcat într-un palton gros, purtând mănuși și pălărie. Aruncă un pled pe umerii ei și o ajută să se ridice. Ea nu se opune. O urmăresc urcând în mașină și mă gândesc la cât de mult seamănă cu un copil, unul de care are grijă un tată calm, răbdător.

Ea își lasă capul moale pe umărul lui, în vreme ce șoferul pornește către Eaton Court. Nimeni nu vorbește. Pentru o vreme, stând acolo, pe bancă, Madeline s-a întors în Irlanda, însă acum a revenit la viața pe care a ales-o în urmă cu treizeci și trei de ani și în brațele bărbatului pe care i l-a preferat lui Dylan. Ea a privit în genunea trecutului ei, dar eu știu că asta n-o să facă decât să-i întărească hotărârea.

Capitolul 26

Ellen se simțea acum de parcă ar fi trăit dintotdeauna la Ballymaldoon, alături de mătușa Peg. Deși se afla acolo de puțin mai bine de două săptămâni, era ca acasă. Se familiarizase cu orașul. Localnicii o salutau atunci când mergea la băcănie pentru aprovizionare sau pe când se afla la Olul cu aur împreună cu Johnny și Joe, ori cu Dylan. Oamenii nu se mai zgâiau la ea de parcă ar fi fost un extraterestru, ci o acceptau ca pe o Byrne. Unchii ei avuseseră grijă de asta, formând un zid gros, protector, în jurul ei, trimițând un semnal foarte clar către comunitate că ea era una de-a lor.

Îi făcea plăcere s-o ajute pe Alanna la magazin. N-aveau mulți clienți, însă prietenii și rudele treceau pe acolo din când în când, la „o vorbă“, iar ea nu se plictisea niciodată. În plus, îi plăcea compania Alannei. Mătușa ei era o femeie simplă, cu un simț sec al umorului și cu un suflet generos. Pe deasupra, ea mai cunoștea și toate zvonurile locale, pe care era foarte dispusă să le împărtășească. Cele două petreceau ore întregi vorbind în timp ce beau interminabile căni cu ceai.

Serile, atunci când nu exersa cu Dylan la chitară, Ellen juca șah cu Oswald sau lua parte la o partidă de bridge în patru, împreună cu Oswald, Peg și Joe. Zilele erau punctate de vizitele la Olul cu aur, unde îi găsea mereu pe unchii și pe verii ei și unde Dylan obișnuia s-o aștepte cu o nouă idee pentru un cântec.

În zilele de vineri, dorul de Conor era aproape insuportabil. Vorbeau și-și trimiteau mesaje, dar ei îi era cumplit de dor de prezența lui fizică. Amintirea lui William și cea a mamei ei fuseseră trimise în străfundul minții, așa că Ellen nu-și mai făcea griji din cauza lor. Conor umplea acum fiecare gând pe care ea îl avea, fiind atât de dominant încât nu prea mai era loc pentru altcineva.

Sosind vineri după-amiază, Conor a luat-o pe Ellen de acasă de la Peg ca și mai înainte, dar, în loc s-o ducă la Reedmace House, a oprit mașina în fața castelului.

– Ce facem aici? l-a întrebat ea, emoționată la gândul că era primită în acel tainic sanctuar pe care îl crezuse interzis.

– I-am dus pe copii și pe mama dincolo, la Reedmace House. Dar m-am gândit că tu ești iubita mea, iar asta e casa mea. Mobila e puțină, dar nu văd de ce n-am putea s-o folosim.

Conor și-a strecurat mâna pe sub părul ei și i-a cuprins ceafa.

– Iar aici avem intimitate totală, a conchis el.

Ellen a vrut să-i spună că ea credea castelul bântuit, dar a tăcut. El o privea cu ochi zâmbitori, iar gura îi râdea sub impulsul gândurilor senzuale care-i zburdau acum prin minte, așa că, în curând, nici ea nu s-a mai gândit la fantoma soției lui.

– Vreau să te duc sus și să fac dragoste cu tine, a spus Conor aplecându-se ca să-i atingă buzele cu ale lui.

Sărutul lui a devenit aprig și pasional. Pentru o vreme, au uitat amândoi de castel și de patul care îi aștepta sus. Ellen a închis ochii, i-a adulmecat mirosul familiar, ca și cum el ar fi fost un drog, iar ea, o dependentă incurabilă, și s-a lăsat, fericită, pradă clipei.

El s-a tras înapoi cu greu.

– Haide să plecăm de aici până să merg prea departe și să le dăm lui Joe și lui Johnny o reprezentație pe care n-o s-o uite niciodată!

Ellen a râs și a coborât din mașină, fugind după el până la intrare. Conor a băgat cheia în încuietoare și a răsucit-o. Ușa imensă s-a deschis ușor, iar ei au pășit în vestibul. Conor a închis ușa în urma lor și a încuiat-o pe dinăuntru. Vestibulul era întunecos, însă portretul lui Caitlin strălucea în chip ciudat, fiindcă atrăgea puțina lumină care intra prin ferestre. Conor n-a zăbovit acolo, ci a luat-o de mână pe Ellen și a condus-o repede sus, pe scara amplă. Ellen s-a întrebat de ce nu dăduse el tabloul jos. Dacă fusese atât de chinuit de Caitlin, de ce încă ținea tabloul ei pe perete, ca să continue să-l chinuie?

Gândurile i-au fost deturnate de farmecul acelei vechi clădiri. Deși mobila și alte tablouri fuseseră luate, covoarele stacojii continuau să acopere podelele, iar vechile cornișe și lambriuri erau încă la fel ca pe vremea în care fusese construit castelul, cu o jumătate de mileniu în urmă. Clădirea avea o structură frumoasă, precum o femeie desăvârșită ce are nevoie doar de câteva accesorii care să-i accentueze splendoarea naturală. Ellen își putea imagina cât de splendid trebuia să fi fost castelul la vremea la care era locuit.

Conor n-a zăbovit, ci a traversat iute un hol lung, un palier, intrând pe un alt coridor acoperit cu mochetă roșie, iar apoi a deschis o mică ușă de lemn de la capătul lui, atât de joasă încât a trebuit să se aplece. De cealaltă parte era o scară abruptă și îngustă. Treptele de lemn erau tocite pe mijloc de secole de pași care le călcaseră.

– Unde mă duci? l-a întrebat ea, încântată de excentricitatea locului.

– Într-un turn, unde am să te țin prizonieră și am să mă dedau la orice depravare care-mi trece prin minte.

– Stăpâne, abia aștept! a râs ea, urmându-l pe scări.

În capăt, un mic palier era luminat de o ferestruică zăbrelită.

Conor a deschis încă o ușă.

– Iar aici, prințesă, e temnița domniei tale.

Ellen a intrat într-un dormitor circular, plin cu lucrurile lui Conor. Acolo se găsea un pat cu baldachin, învăluit în draperii de mătase albastră, brodate, cu franjuri stacojii. Covoare persane acopereau dalele podelei, un pupitru avea pe el maldăre de cărți și de ziare, un vechi armoar era lipit de unul dintre pereți, iar Ellen a observat că fusese special conceput ca să se potrivească pe curbura din construcție a camerei. Pereții erau împodobiți cu tablouri și existau două ferestre, în dreptul cărora atârnau draperii grele de mătase, care să nu lase frigul să pătrundă. Dedesubtul ferestrelor erau așezate banchete adânci, de lemn masiv, pe care să te așezi și să citești la lumina zilei. Alături se găsea o frumoasă cameră de baie. Părea că el locuise dintotdeauna aici, sus, în acel turn secret.

Conor a tras-o pe Ellen în brațele lui.

– Îți place încăperea asta?

– O ador. Cât de des vii aici?

– Oricând simt nevoia să fiu singur, i-a răspuns el, sărutându-i tâmpla. Ești unica femeie pe care am invitat-o vreodată aici. Mai departe de atât nu mai ai unde să mergi în lumea mea privată. Vreau s-o împart cu tine.

– O, Conor... Nu știu ce să spun.

– Atunci, nu spune nimic, a rugat-o el, ridicându-i bărbia cu un deget. Lasă-mă doar să mă bucur de tine. Am așteptat toată săptămâna momentul ăsta.

Să facă dragoste în turnul acela izolat era mai romantic decât la Reedmace House. Aici nu putea să-i găsească nimeni. Erau complet singuri. Ellen se simțea ca și cum i s-ar fi strecurat lui Conor pe sub

piele și și-ar fi săpat o vizuină în sufletul lui. Vibrațiile locului erau încărcate de emoții. Fie că era vorba de mâhnire, furie, fericire sau dragoste, Ellen își imagina că acolo se refugia Conor din fața oricărei agresiuni.

Nu s-au grăbit. N-aveau de ce. Era ca și cum s-ar fi aflat pe un nor din înaltul cerului, în cuprinsul căruia timpul nu putea să-i ajungă. Și-au explorat unul altuia trupurile de parcă ar fi făcut asta pentru prima oară, savurând fiecare dintre momentele intense ale descoperirii. Chimia dintre ei era atât de perfectă, încât fiecare atingere părea să scoată la iveală și mai multe straturi de senzații și să deschidă și mai multe făgașe ale încrederii. Privindu-l pe Conor în ochi, Ellen n-a mai văzut nici o umbră, doar strălucirea albastră, limpede, a cerului de vară.

Au rămas apoi întinși pe pat, vorbind. El i-a spus că începuse un nou proiect pentru un film bazat pe un roman de aventuri pe care îl adorase în copilărie. Era încântat și entuziasmat de el. Ea i-a povestit despre Dylan și despre muzica pe care o făceau împreună.

– Știi, atunci când cântăm, se petrece ceva deosebit cu vocile noastre.

– La fel ca în cântecele formației Abba, a tachinat-o el zâmbindu-i cu dragoste.

– Chiar mai magic de-atât, i-a răspuns ea. Știi, se pare că Dylan a fost destul de cunoscut la vremea lui.

– Știu. Se poate chiar să am un CD sau două cu muzica lui.

– O, eu am furat unul. Bine, l-am furat tehnic vorbind, dar îmi place să cred că l-am împrumutat.

– De ce nu i l-ai cerut, pur și simplu?

– Nu, nu știu de ce, dar n-a vrut să mi-l dea. L-am rugat, dar el m-a mințit că n-avea nici unul. Însă eu știam că avea, pentru că dădusem peste un maldăr de CD-uri pe când mă uitam prin lucrurile lui în timp ce el era la bucătărie.

– Și ce părere ai?

– Nu l-am ascultat încă.

– Îl ai la tine?

– Da, nu l-am scos din geantă.

– Haide să-l ascultăm, atunci.

– Bine. Sunt sigură că e bun. Dylan are o voce frumoasă.

Ellen și-a găsit geanta sub o grămadă de haine pe care le lăsase pe jos, și a scos din ea CD-ul. A citit titlul: Vocea tăcerii.

– O să fie trist, îmi dau deja seama, a spus ea.

– Și ce dacă? Probabil că Dylan a scris cântecele pentru mama ta.

– Iar ea habar n-are.

Ellen a oftat nervos, cu gândul la mama ei, și i-a dat CD-ul lui Conor.

El i-a studiat trupul gol.

– Ai un corp frumos, Ellen.

– Mulțumesc, Conor, a spus ea, fâțâindu-și fundul, jucăuș, în drum spre pat.

El a pus CD-ul în aparat, iar apoi s-a năpustit asupra ei.

– Când dai așa din fund, e ca și cum i-ai arăta o cârpă roșie unui taur.

– Deci, ești un taur? l-a tachinat ea râzând gutural. Nu crezi că te cam flatezi dumneata, puțintel de tot?

El a redus-o la tăcere cu un sărut, în timp ce acordurile suave ale chitarei au răsunat din boxe. S-a lăsat fiecare în voia celuilalt, în timp ce Dylan cânta despre dragoste și pierdere, dar nici unul dintre ei nu era cu adevărat atent la versuri. Melodiile erau plăcute, iar vocea lui Dylan, profundă și sigură pe ea, dar ei erau prea preocupați unul de celălalt ca să bage de seamă tema ce străbătea, ca un fir roșu al durerii, toate piesele. Abia puțin mai târziu, după ce au rămas îmbrățișați, satisfăcuți, s-au liniștit și au ascultat versurile.

Mâna lui Conor, care mângâia părul lui Ellen, s-a oprit. Trupul lui Ellen, care era moale și cald, lipit de al lui, s-a încordat și a înghețat. Nici unul n-a spus nimic. Doar au ascultat. Cu cât Dylan cânta mai mult, cu atât deveneau amândoi mai conștienți de miezul suferinței lui. În cele din urmă, Ellen s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la Conor. Era albă la față ca varul.

– Cântă despre mine, a spus ea.

– Știu, i-a răspuns el în șoaptă.

Ea și-a dus mâna la gură.

– Am avut sentimentul ăsta ciudat de ceva vreme, dar n-am putut să-mi dau seama ce anume era. Ar fi trebuit să ghicesc.

– Cum ai fi putut să ghicești?

– Dar tu ai făcut-o. O văd în felul în care mă privești. Tu dezlegaseși deja misterul, nu-i așa?

– Iubito, de ce ți-ar fi dat mama ta numele de Ellen dacă n-ai fi fost fiica lui Dylan?

– Doamne, sunt copilul lui Dylan! Nu sunt copilul tatei, a suspinat ea, iar fața i s-a schimonosit, încruntată. Nu vreau să fiu a altcuiva, a gemut, în timp ce un val de emoție i s-a ridicat din stomac și a explodat într-un suspin imens: Vreau să fiu a tatălui meu, Conor!

El s-a ridicat în capul oaselor și a cuprins-o cu un braț. A sărutat-o pe cap cu tandrețe.

– Mă întrebam dacă aveai să-ți dai seama vreodată.

– Tu mi-ai fi spus?

– Bineînțeles că nu. E mai bine să nu știi unele lucruri.

– Ei bine, secretul a fost dezvăluit acum, nu-i așa? Nu pot să mă prefac că nu știu. Nimic n-o să mai fie vreodată la fel.

– Ce-ai să faci?

– Nu știu. Șocul e imens. Nu știu ce să fac.

Ellen a suspinat, cedând unui nou val de disperare.

– Nu-i semăn deloc tatălui meu, nu-i așa? Adică lui Anthony...

Conor a părut indignat.

– Ellen, Anthony ți-e tată indiferent dacă te-a conceput sau nu, a spus el, ferm.

– Știu. Doar că pare ciudat acum.

– Ba nu. E doar biologie. Tatăl tău ți-a dăruit tot timpul lui, toată dragostea lui, toată implicarea lui.

– Crezi că mama l-a păcălit și pe tata? Crezi că el știe? Pun pariu că nu. Vreau să spun că el nu m-a făcut să mă simt absolut niciodată ca și cum n-aș fi fost a lui. Niciodată, a întărit Ellen, clătinând din cap. N-are cum să știe.

– Mama ta s-a mișcat repede, dacă așa stau lucrurile.

– De ce nu s-a măritat cu Dylan? Dacă eu eram copilul lui, de ce nu s-a măritat cu el?

– O să trebuiască s-o întrebi pe ea.

– Dacă ai cunoaște-o pe mama, ai ști că așa ceva e imposibil. N-aș putea să aduc vorba despre asta. Ar muri.

– Ba nu, Ellen, iar tu ai afla adevărul. Cred că trebuie să îmbunătățești lucrurile în privința comunicării din familia ta.

Ellen s-a întors cu fața către el.

– Cred că a rămas gravidă cu Dylan și a pretins că acel copil era al tatei. De-asta s-au căsătorit atât de repede.

– Mă întreb cum de a știut Dylan că erai a lui.

– A primit o scrisoare de la mama după ce m-am născut, în care îl ruga să vină s-o ia de acolo. Presupun că atunci i-a spus.

– Și el ce-a făcut?

– S-a dus, dar văzând-o, a găsit-o atât de schimbată față de fata pe care o știa el, încât s-a întors în Irlanda.

– Petrecându-și următorii treizeci și trei de ani amintindu-și-o așa cum era.

– Exact. Ellen s-a uitat țintă la Conor, cu ochii mari, rotunzi și umezi. Conor, spune-mi sincer, îl vezi pe Dylan în trăsăturile mele?

El a studiat-o.

– Păi, cred că ai coloritul lui, cât despre ochii tăi... sunt ai lui, să știi, i-

a spus el zâmbindu-i drăgăstos. Dar tu ești mai frumoasă.

– Doamne, ce încurcătură!

El a sărutat-o iar.

– În toți acești ani, mama ta s-a priceput de minune să păstreze secretul. Dacă n-ai fi venit în Irlanda, poate că n-ai fi aflat niciodată.

– De asta n-a vrut ea în ruptul capului să mă lase să vin aici. Bietul Dylan! Și-a pierdut copilul.

Conor a clătinat din cap.

– E al naibii de crâncen. Eu sunt tată și pot să-ți spun că, dacă nevastă-mea ar fi fugit cu copilul meu, aș fi... aș fi înnebunit.

– Eu cred că Dylan a înnebunit puțin, din ce-am auzit.

– Păi, și-a vărsat sufletul în cântecele lui.

– Și sunt frumoase.

Ea a oftat cu tristețe.

– Frumoase și despre tine, Ellen, a stăruit el. Îmi închipui că s-a prăpădit de dorul tău mai mult decât de al maică-tii.

– Nu-i de mirare că am vrut să fac parte dintr-o formație. Asta e în ADN-ul meu. Dintr-odată, Ellen s-a făcut lividă. Nu-i de mirare că mama a încercat să mă împiedice. M-a împiedicat să merg pe orice drum care ar fi putut să-i facă pe ceilalți să bănuiască, măcar, că nu eram de-a lor. A încercat să mă facă să semăn cu surorile mele. Acum știu de ce asta n-a mers niciodată. Eu sunt Ellen Murphy, iar Leonora și Lavinia nu îmi sunt surori. În adâncul ființei mele, sunt o Ellen Murphy banală!

– Eu te prefer Ellen Murphy în loc de Ellen Trawton, i-a spus Conor. Ridicol nume, dacă mă întrebi pe mine.

Ea la cuprins cu brațele pe după gât și l-a lăsat s-o țină strâns la piept.

– Slavă cerului pentru asta, Conor.

El și-a lipit buzele de pielea delicată a gâtului ei.

– Slavă cerului pentru tine, Ellen Murphy.

Mai târziu, s-au îmbrăcat și au coborât scara îngustă, către coridoarele acoperite cu mochetă purpurie.

– Nu vreau să te părăsesc în noaptea asta, Ellen. Conor s-a oprit pe palier și a luat-o de mână. Ai să fii bine? a vrut să știe el.

– Vreau să merg și să mă întâlnesc cu Dylan. Vii cu mine?

– Bineînțeles că vin. Vrei să mergi acum?

– Nu cred că suportă amânare.

– În regulă. Să mergem. O să rezolvăm totul împreună.

*

În timp ce mașina înainta pe alee, Ellen și-a dat seama că Irlanda o schimbase irevocabil. Acum nu mai avea cale de întoarcere. Precum un șarpe, se lepădase de un strat de piele, de sub care se ivise o nouă persoană. Ea nu mai era Ellen Trawton. Era ca și cum Londra ar fi fost o scenă, iar Connemara, viața ei. Realitatea fusese tot timpul în acel loc, așteptând, răbdătoare și sigură pe sine, ca într-o bună zi curenții de mare adâncime ai vieții s-o aducă pe Ellen acasă. Și o aduseseră. Aici se simțea cu adevărat ea însăși. Nu și-ar mai fi dorit să fie altundeva.

Conor a prins-o de mână și i-a strâns-o.

– O să fie bine, Ellen, a spus el.

– N-ar trebui să mă tângui și să scrâșnesc din dinți? Mă simt ciudat de calmă acum.

– Ești în stare de șoc.

– Poate. Dar, pe de altă parte, Dylan a răspuns la cea mai stăruitoare întrebare care m-a chinuit toată viața: de ce mă simt diferită?

– Ellen, te-ai simțit diferită pentru că mama ta a încercat să te transforme în ceva ce tu nu erai. Asta ți-a accentuat mereu laturile diferite. Dacă te-ar fi lăsat, pur și simplu, să fii tu însăți, nu te-ai fi simțit niciodată diferită.

– Așa-i. A trebuit să lupt din răsputeri ca să țin pasul. Am simțit tot timpul că jucam un rol.

– Poate că ești mai mult o Murphy decât o Byrne.

– O, Doamne, Conor, sunt sută la sută irlandeză!

– Așadar, cu cincizeci la sută mai mult decât mine.

– Sper ca Dylan să nu fie supărat că i-am furat CD-ul.

– Ce tot vorbești acolo? Ești fiica lui, i-a amintit Conor, clătinând din cap. Dylan a așteptat mai bine de treizeci de ani momentul ăsta.

Conor a oprit mașina în parcarea din spatele cârciumii Olul cu aur. Abia după ce a coborât, Ellen a simțit că îi tremurau picioarele. Inima a început să-i bată alandala, dincolo de coaste, iar emoția i-a urcat pe neașteptate în gât, unde a format un nod strâns. Conor a luat-o de mână.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Absolut.

– O să fie aglomerat înăuntru.

– Știu. O să-l rugăm pe Dylan să iasă din pub, iar apoi îi spun.

– Ce-ar fi să intru eu și să-l chem afară?

– Nu, vreau să merg eu, a insistat Ellen.

– Bine, s-a învoit Conor, îndreptându-se spre ușă. Să mergem și să facem asta împreună.

El a deschis ușa și au intrat amândoi. Pubul era plin de clienții obișnuiți. Dacă Ellen ar fi intrat singură, nu i-ar fi acordat nimeni nici cea mai mică atenție. Dar pentru că a intrat însoțită de Conor, o liniște mormântală s-a așternut în toată încăperea și toți ochii s-au întors ca să-i vadă. Conor a preluat controlul, ignorând curiozitatea ostentativă ca și cum nici n-ar fi observat-o. A scrutat toate fețele în căutarea lui Dylan, descoperindu-l în capul unei mese de lângă perete, alături de Johnny și Joe. Fără să dea drumul mâinii lui Ellen, el a condus-o pe față prin mulțime.

Dylan s-a îndreptat de spate, nerăbdător. O umbră de îngrijorare i-a întunecat chipul. Vreme de o clipă, i-a revenit în ochi privirea aceea bântuită pe care o avusese atunci când Ellen îl văzuse pentru prima oară, iar ea a simțit că i se frângea inima de milă. El s-a ridicat în picioare. Ellen intenționase doar să-l roage să meargă afară, dar s-a

simțit purtată de un val de emoții, incapabilă să se controleze. În fața ei stătea bărbatul care îi dăduse viață, dar care n-o cunoscuse niciodată. Cum de putuse mama ei să-i facă una ca asta? Cum de putuse să-i facă asta ei? Ellen s-a abținut cu greu de la un plâns cu lacrimi amare. Nu voia să izbucnească în pub, în fața tuturor acelor oameni, dar o durea pieptul de la efortul de a-și ține în frâu sentimentele.

– Ellen? a rostit Dylan întrebător, scrutându-i chipul.

Arăta atât de îngrijorat, încât Ellen l-a cuprins în brațe.

– Ești bine? a întrebat-o el.

– Știu, a murmurat ea, și l-a strâns și mai tare în brațe.

A durat o clipă până când Dylan a cuprins cu mintea acel cuvânt. Apoi el s-a destins, iar Ellen i-a simțit brațele strângându-se în jurul ei, cuprinzându-i trupul tremurător.

– Of, Ellen, a spus el, răgușit, cu un glas ce părea să-i vibreze dinlăuntrul pieptului.

– Am furat un CD de la tine, dar nu-mi pare rău.

Ellen s-a tras înapoi și l-a privit pe Dylan de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Conor văzuse bine, ea avea ochii lui.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, nu-i așa? l-a întrebat.

O rumoare a cuprins tot pubul, ceea ce l-a făcut pe Dylan să se încordeze. S-a întors spre Conor.

– Haideți să mergem în altă parte și să bem un ceai. Sunt lihnit, aș putea să mănânc și un cal.

Joe privea scena cu interes.

– Iisuse, ce se întâmplă? E ceva ce-mi scapă? s-a mirat el.

Tatăl lui, a cărui față era prelungă și serioasă, i-a aruncat o privire care l-a redus la tăcere cu precizia unei palme. Joe n-a mai spus nimic, ci a privit îngândurat cum Conor, Dylan și Ellen au ieșit din pub, dispărând în noapte.

Capitolul 27

Odată ajunși afară, Conor a luat-o pe Ellen de mână.

– Vrei să plec și să vă las singuri, pe tine și pe Dylan? Nu vreau să mă vâr între voi.

– Nu, îmi doresc să vii și tu, i-a răspuns ea. Nu te deranjează, nu-i așa, Dylan?

– Haideți să mergem, atunci. Nu știu dacă și tu simți nevoia, Conor, dar eu aș vrea să beau un whisky. Pentru mica hoțomană am ceva mai cuminte. Să știi că la chestia cu furatul nu semeni cu mine, Ellen.

– Am vrut să-ți ascult cântecele, i-a explicat ea, ținându-se după el pe stradă.

Ellen continua să-l țină strâns de mână pe Conor ca să nu se împiedice, pentru că, în mod ciudat, își simțea picioarele desprinse de trup.

– Iisuse, ce-o să zică maică-ta de asta? a mormăit Dylan îndesându-și mâinile în buzunare.

– N-o să-i spun.

– Așa crezi tu, dar orice iese la lumină într-un fel sau altul.

– Am dreptul să știu că tu m-ai conceput.

– Asta o să dea totul peste cap, a avertizat-o Dylan.

Ellen era conștientă de una sau două alte revelații care aveau s-o dea pe maică-sa peste cap.

– Am atâtea întrebări, a început ea.

– Măcar lasă omul să bea un whisky înainte să-l interoghezi, a sfătuit-o Conor.

– Înțelepte vorbe, a răspuns Dylan, oprindu-se în fața casei lui.

– Pentru o comunitate care se hrănește cu bârfe, știu că te pricepi să ții un secret, nu glumă, i-a spus Ellen.

Au intrat în casă, iar Finch a sărit la Conor, adulmecându-l pe Magnum pe hainele lui și dând nebunește din coadă.

– Jos, băiete! i-a strigat Dylan, dezbrăcându-și paltonul, scoțându-și fesul și agățându-le pe ambele în cuierul de la intrare.

Conor a luat haina lui Ellen și a agățat-o alături de a lui. Pe urmă și-a lipit palma de mijlocul ei, însoțind-o în camera de zi, unde Dylan deja turna whisky în două pahare mari. El a luat o înghițitură și i-a întins celălalt pahar lui Conor.

– Merg să-mi iau cola, a spus Ellen, ducându-se în bucătărie.

I-a auzit pe cei doi bărbați discutând în camera de zi, dar n-a înțeles ce-și spuneau. A deschis frigiderul. Pe lângă sticle cu apă minerală și câteva cutii de cola, nu prea era nimic de mâncare acolo. A găsit un pahar într-un dulap suspendat și și-a deschis cutia de cola. A privit împrejur, cu gândul la bărbatul care se dovedise a fi tatăl ei. Descoperirea pe care o făcuse era ceva mult prea important ca să poată fi cuprins cu mintea. Avea logică, desigur. Răspundea totodată și întrebărilor ei de-o viață. Dar unde se plasa ea într-o familie în care se simțise deja nelalocul ei? Unde se plasa tatăl ei? Nimic nu se schimbase, cu excepția acelei informații, dar acea informație schimba totul. Ultimii treizeci și trei de ani nu puteau să fie modificați sau șterși, și totuși, percepția ei asupra lor era acum diferită. Vedea acei ani într-o altă lumină și astfel, în mintea ei, acel întreg interval de timp chiar se schimbase. Furnicăturile simțite în corp îi reflectau șocul, dar se întreba de ce nu reacționa într-un mod normal. De ce nu-și smulgea părul din cap, acuzându-și mama de minciună, și de ce nu-și bocea viața petrecută în minciună. Ea și Dylan aveau toate motivele să devasteze totul în calea lor, de furie.

A revenit în camera de zi. Dylan ședea în fotoliu, fumând un Rothmans, iar Conor ședea pe sofa. Paharele erau deja pe jumătate golite. Lichidul auriu radia în lumina galbenă a veiozelor. Ellen s-a așezat pe locul de pe sofa dintre ei, gândindu-se la cât de extraordinar era faptul că acei doi bărbați pe care abia îi cunoscuse erau, acum, doi dintre cei mai importanți din viața ei. În urmă cu câteva săptămâni habar nu avusese de existența lui Dylan sau de cea a lui Conor, iar viața îi fusese cu mult mai stearpă.

Dylan i-a zâmbit afectuos, gest pe care Ellen l-a recunoscut acum drept unul patern.

– Deci, știi, a spus el, simplu.

– Știu, a repetat ea, brusc rușinată. Cântecele tale sunt foarte frumoase.

– Mulțumesc. Am fost inspirat.

– Cu siguranță că, dacă tu cântai despre copilul pe care îl pierduseși, toată lumea care știa despre legătura ta cu mama trebuie să-și fi dat seama că tu erai tatăl copilului ei?

– Nimeni n-a știut că ea era însărcinată, i-a spus el.

– Tu ai știut? l-a întrebat Conor.

– Nu atunci, i-a răspuns Dylan luând încă o gură de whisky, iar mărul lui Adam i s-a ridicat, apoi a coborât brusc atunci când a înghițit. Am aflat din scrisoare.

– Cea pe care mama ți-a trimis-o după nașterea mea?

– Exact.

– O mai ai? l-a întrebat Conor.

Dylan a dat din cap în semn că da.

– Da, o mai am. Sunt un prost bătrân și sentimental. Ellen, adu-mi cutia aceea de carton, a spus el arătându-i scrinul cel înalt. O să trebuiască să te urci pe scaun.

Ellen a văzut cutia, care ieșea puțin din spatele coamei decorative din vârful scrinului.

– Lasă-mă pe mine, a spus Conor, punându-și paharul pe măsuța de cafea. Eu sunt înalt.

Ellen l-a privit urcându-se pe scaun și întinzând brațele. A ridicat cutia, a coborât-o și i-a dat-o lui Dylan. Acesta și-a așezat-o în poală și i-a ridicat capacul. Ellen era curioasă să vadă ce se afla înăuntru.

Dylan a scotocit prin cutie până când a găsit scrisoarea. Și-a pus țigara între buze și a scos dintr-un plic o foaie de hârtie împăturită. Ellen a recunoscut hârtia bleu-deschis folosită de mama ei. Blazonul familiei Trawton era ștampilat cu auriu pe clapa plicului. Scrisoarea în sine avea un antet gravat cu aceeași nuanță de auriu, conținând adresa de la Eaton Court. După ce a privit scrisoarea o clipă, Dylan i-a dat-o lui Ellen. Ea a citit-o împreună cu Conor.

Dragul meu Dylan,

Nu știu ce să-ți spun, decât că regret că am plecat fără să-mi iau rămas-bun. Probabil că mă urăști pentru că am fugit. Nu te condamn. Și eu mă urăsc pentru că am fugit. Mi-aș dori să pot să spun că n-am avut încotro, dar avem întotdeauna încotro; am luat, pur și simplu, o decizie proastă, pe care o regret acum amarnic. Sper ca atunci când o să citești ceea ce am de spus, o să înțelegi. Sper că stai jos.

Am acum un copil. Are ochii tăi, Dylan. Am numit-o Ellen, deși Anthony a vrut s-o numim Leonora sau Lavinia, după mama și bunica lui. Familiile astea nobile engleze au o fixație în legătură cu numele! Dar eu m-am luptat pentru numele ăsta și am câștigat.

Îți mai amintești că, în ultima noastră vară împreună, mie îmi era rău tot timpul, iar tu ai compus cântecul ăla stupid, „Mi-e rău de-mi vine să vomit“, ca să mă înveselești? Cântecul nu mi-a făcut greața să dispară, dar m-a făcut să râd cu poftă!! Ei bine, la scurt timp după aceea, mi-am dat seama că eram gravidă. Anthony se îndrăgostise lulea de mine. Tu erai turbat de gelozie, dar eu eram flatată. Cred că m-am purtat urât încurajându-l așa cum am făcut-o, fără să-mi pese de sentimentele tale. Îmi pare rău, Dylan. Am fost egoistă. Acum știu asta. În orice caz, m-am speriat și n-am știut ce să fac, așa că i-am spus lui Peg. S-a speriat și ea. O mai știi pe Emer Callaghan? Ne întrebam cu toții de ce dispăruse atât timp de acasă, iar Johnny a răspândit zvonul că intrase la închisoare pentru că furase din magazine? Ei bine, Peg mi-a spus că, de fapt, Emer rămăsese gravidă și fusese trimisă la o mănăstire. Când s-a întors, nu era distrusă din cauza închisorii, ci a faptului că trebuise să-și dea copilul. Eu n-am vrut să pățesc așa ceva. După cum știi, mama nu mi-ar fi dat voie niciodată să păstrez ceea ce ea ar fi considerat a fi un bastard. Mă cutremur când mă gândesc ce ar fi făcut. Numai Dumnezeu m-ar putea despărți de frumoasa mea fetiță. Sunt, probabil, condamnată la iadul etern pentru păcatele mele, dar n-o să regret. Așa că singura mea variantă a fost să fug. Cum tu erai sărac lipit pământului, iar Anthony, extrem de bogat, am ales să fug cu el. Ar fi trebuit să-ți spun, dar am știut că ai fi încercat să mă împiedici. Și știu că eu ți-aș fi cedat.

Of, Dylan, îmi e dor de tine în fiecare zi a vieții mele. Am tot ce îmi trebuie, și totuși, în afară de Ellen, n-am nimic din ceea ce-mi doresc. Visez la o viață cu tine și mă întreb cum ar fi să avem o casă a noastră, departe de Ballymaldoon și de familia Byrne, unde să ne putem crește fetița. Mi-e dor de Irlanda. Mi-e dor de ai mei. Britanicii ăștia sunt reci ca gheața. Nu râd cu Anthony așa cum râdeam noi doi. Dacă mai stau mult aici, cred că o să uit cu desăvârșire să râd!

Prin urmare, te rog să vii și să mă iei, Dylan. M-ai iubit cândva și mă rog să mă mai iubești încă. Eu te iubesc și te-am iubit mereu. De fapt, te iubesc mai mult acum pentru că știu ce chin groaznic este să fiu fără tine.

Te rog, ia-mă acasă.

A ta pe veci, Ellen Olenska

– Asta îți răspunde la întrebare? a întrebat-o Dylan pe Ellen, după ce ea a terminat de citit.

– Da, i-a răspuns Ellen în șoaptă. Nu sună deloc a mama.

Conor a observat-o roșind și a luat-o de mână.

– De ce n-ai adus-o acasă? l-a întrebat el pe Dylan.

Dylan a suflat un nor de fum.

– N-aveam bani. Ce puteam eu să-i ofer? Ce puteam să-ți ofer ție? i-a spus el lui Ellen.

– Nu cred că o interesa asta, l-a contrazis Ellen.

– Nu atunci când mi-a scris rândurile acelea, poate, dar eu o cunoșteam pe mama ta.

– Lui Ellen Olenska a lui Wharton nu i-a păsat de bani, a spus Conor.

– Ăsteia îi păsa, a adăugat Dylan. Uite, ea era măritată. Era Lady Trawton. M-am gândit mult și bine la asta. Anthony a crezut că erai a lui. Dacă dădeam buzna acolo, strigând că eu eram tatăl copilului lui, gândește-te ce scandal s-ar fi iscat. N-am putut să-i fac așa ceva lui Maddie. Ea luase o hotărâre. Eu nu sunt un om credincios, dar nu eram pregătit să destram o familie.

– Așa că ai plecat? l-a întrebat Conor.

– Am plecat. Ea nici măcar n-a știut vreodată că fusesem acolo și că o văzusem.

– Iar acum, iată-mă, a spus Ellen, timid.

Dylan a zâmbit, neîncrezător.

– Iată-te. Din senin.

– Cine mai știe? l-a întrebat Conor.

– Bunica ta știa, Ellen, pentru că i-a spus Peg, ceea ce înseamnă că știe și părintele Michael, pentru că el știe totul.

– O, știe, l-a întrerupt Ellen, amintindu-și conversația de la prânzul de duminică dat de Desmond și de Alanna. Am stat de vorbă cu părintele Michael la o masă în familie, iar el a presupus că eu înțelesesem deja cum stau lucrurile. N-a spus că aș fi fost fiica ta, Dylan. Eu cred că era convins că știam deja. Deși un lucru mă nedumerește acum. El a spus ceva de genul că mama mea ar trebui s-o ierte pe mama ei. M-a privit cu subînțeles atunci când a spus asta. Dar pentru ce s-o ierte?

– Nu știu, i-a răspuns Dylan, inexpresiv.

– Ai putea s-o întrebi pe Peg? i-a sugerat Conor.

– Desigur, Peg trebuie să știe, a spus Ellen.

– Dar tu ești aici, a conchis Dylan, cu ochii lui mari, sentimentali, lucind de emoție. Am sperat că aveam să ne întâlnim într-o zi, iar acum iată-te în casa mea. În viața mea. Cine ar fi crezut? Bărbia i-a tremurat și gura i-a schițat un zâmbet șovăitor. De unde nu mai rămăsesem cu nimic în afara amintirilor, acum am o fiică. O fiică ce cântă ca un înger.

Puțin mai târziu, după ce Dylan a pregătit ceva de mâncare, s-au așezat cu toții la masa mică din bucătărie. Dylan le oferise friptură rece și brânză. L-a întrebat pe Conor despre noul lui proiect, iar apoi cei doi bărbați au discutat despre compozitorii care ar fi putut să fie potriviți ca să scrie muzica filmului. Ellen i-a ascultat, mulțumită, cum îi analizau pe marii scenariști, împreună cu filmele pe care ei le creaseră.

– Știi că Elmer Bernstein a compus coloana sonoră pentru filmul Vârsta inocenței, a spus Dylan.

– Îmi amintesc că a fost nominalizat la Oscar pentru cea mai bună muzică originală, i-a răspuns Conor. Dar a pierdut în favoarea...

– Listei lui Schindler, l-a întrerupt Dylan. A fost un film grozav, iar eu spun rarisim despre un film că se ridică la înălțimea romanului care îl inspiră.

– Ai dreptate, l-a aprobat Conor. E unul dintre preferatele mele. Ellen nu l-a văzut niciodată.

– Dar ai citit cartea? a întrebat-o Dylan.

– Am terminat-o de citit, i-a răspuns ea. Are un final trist, a adăugat pentru Conor. Deci, Ellen e un nume nenorocos.

Conor a strâns-o de mână.

– Nu te rezuma la personajul dintr-o carte.

– Numele tău reprezintă speranță și iubire, a intervenit Dylan. Și cum am mai putea să vorbim despre noroc dacă nu te-ar fi adus la ușa mea?

– Și la a mea, a consimțit Conor.

Dylan a ridicat paharul cu whisky.

– Aș vrea să propun un toast.

– Te rugăm, a spus Conor.

– Pentru Ellen, fiindcă a apărut în viața mea ca o adiere de primăvară, plină de optimism. Viitorul pare mai luminos pentru că tu ești în el.

Ochii i s-au umezit, iar el a clipit, jenat.

– N-am crezut vreodată că am să spun asta.

Conor a ridicat și el paharul.

– Pentru Ellen, a toastat el, cu un zâmbet plin de recunoștință. Sunt de acord întru totul cu vorbele tale, Dylan.

Trecuse de miezul nopții atunci când s-au despărțit. O burniță ușoară venea dinspre mare, iar cerul era înnorat. Ellen l-a îmbrățișat pe Dylan. S-au strâns tare în brațe, mărturisindu-și în tăcere hotărârea de a nu mai lăsa alți ani să-i despartă. Dylan a rămas în prag, urmărindu-i din priviri în timp ce se depărtau pe stradă ținându-se de mână, până când au dispărut după colț. Apoi a intrat în casă și a închis ușa în urma lui.

Conor a condus-o pe Ellen până la casa lui Peg.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine, i-a spus ea după ce el a oprit mașina.

– Mă bucur că am venit. L-ai făcut foarte fericit pe Dylan în seara asta. Dar tu cum te simți?

– Bine. Ar trebui să fiu devastată, dar nu sunt.

– Ești încă în stare de șoc, i-a spus el. Să nu te surprindă dacă mâine ai să te simți de parcă te-a lovit trenul.

– N-o să fie așa.

– Mă suni dacă ești îngrijorată, bine? Nu-mi pasă la ce oră din noapte.

Ea s-a aplecat și l-a cuprins în brațe.

– Îți mulțumesc.

– Vin să te iau mâine, i-a spus Conor frecându-și nasul de gâtul ei. Mi-aș dori să pot să te iau acum acasă cu mine. Nu vreau să te las singură peste noapte.

– O să fiu bine, promit.

– Vino la Dublin, i-a sugerat el, brusc.

– Când?

– Săptămâna viitoare. O să te cazez într-un hotel splendid...

– Dar i-am promis Alannei.

– Retrage-ți promisiunea.

– Nu pot. N-ar fi cinstit. Am să vin la Dublin după ce se întoarce fata care lucrează pentru ea.

– Unde a plecat?

– Nu știu. Dar o să se întoarcă.

– Ar face bine! Abia aștept să-ți arăt orașul.

– Eu ar trebui să scriu un roman, a protestat ea, vrând să se lase convinsă.

El a râs de ea, drăgăstos.

– Ești iubita mea, ceea ce înseamnă că trebuie să fii acolo unde sunt și eu.

– Bine, o să vin la Dublin, i-a spus ea zâmbind.

– Promiți, da?

– Promit.

El a sărutat-o și i-a zis:

– Atunci, ne vedem mâine.

– La aceeași oră?

– La aceeași oră. Devii un obicei.

Ea i-a zâmbit larg.

– Foarte bine. Sper să ai o personalitate cumplit de dependentă.

El a sărutat-o încă o dată.

– Of, chiar așa o și am, iar tu ai toate calitățile ca să mă faci cumplit de dependent!

Ellen i-a făcut cu mâna lui Conor, iar apoi s-a zorit prin pânza de burniță și a intrat în casă. Lumina era aprinsă la bucătărie. S-a dus s-o stingă, dar o voce a salutat-o de la masă. Acolo, așezată pe scaunul lui Jack și cu o cană de ceai în față, era Peg.

– Mătușă Peg, sper că nu din cauza mea ești trează, a spus Ellen, observând chipul îngrijorat al lui Peg.

– Vino și stai jos, drăguțo, a îmbiat-o Peg cu blândețe.

Ellen știa că trebuia să-i spună lui Peg ce aflase, dar dintr-odată s-a simțit vlăguită, ca și cum valul de emoție o lovise, în sfârșit. A făcut ce i-a cerut mătușa ei. Peg a oftat adânc, iar Ellen și-a dat seama că veghea ei nocturnă avea un motiv serios.

– Vrei o cană de ceai? a întrebat-o Peg.

– Nu, mulțumesc. E un pic cam târziu pentru ceai, i-a răspuns Ellen, căutând în ochii obosiți ai lui Peg un semn al intențiilor acesteia.

– Astă-seară a trecut Johnny pe la mine. A spus că te-a văzut la pub cu Conor.

– Da, Conor m-a însoțit ca să mă văd cu Dylan, a lămurit-o Ellen,

mijind din ochi. Dacă e vorba despre Conor, să știi că n-am să mă furișez ca o adolescentă. Nu-mi pasă de părerea lui Desmond...

– Nu, nu e vorba despre Conor, Ellen, ci despre Dylan.

– O, a spus Ellen, simțind cum îi creștea pulsul.

Peg a ezitat, părând îndurerată.

– Am vrut să mă asigur că ești bine.

– Sunt foarte bine, i-a răspuns Ellen, știind însă că mătușa ei era prea perspicace ca să se lase păcălită de acea afirmație fals dezinvoltă.

– Doar că Johnny mi-a spus că păreai... un pic ciudată.

– Am mers acasă la Dylan, la un ceai.

– Înțeleg.

– Am mâncat cartofi. Nu cred că Dylan știe să gătească altceva.

– S-ar putea să ai dreptate. Martha e o bucătăreasă desăvârșită. Ar trebui să facă din ea o femeie cinstită.

Peg s-a uitat la Ellen și s-a încruntat, apoi a adăugat:

– M-am gândit la spusele tale, Ellen. Că Maddie te-a numit după numele de alint pe care i l-a dat ei Dylan.

– Da? a spus Ellen pe un ton care se voia întrebător, deși ea știa ce avea să urmeze.

– Cred că știi ce încerc să spun.

– Dylan e tatăl meu, a spus Ellen, simplu, iar apoi s-a așezat.

Deși Peg deja își avea bănuielile ei, cuvintele lui Ellen au lovit-o ca un trăsnet. A icnit și a luat o gură de ceai, ca să câștige timp. În cele din urmă, a lăsat cana jos.

– Deci, e adevărat. Nu mi-a trecut asta prin minte niciodată, nici măcar o dată. În toți anii ăștia, nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Nu până în seara asta. Johnny m-a pus pe gânduri.

– A bănuit și el?

– Da, amândoi am bănuit-o în același timp. Sau mai degrabă el și Desmond bănuiau deja ceva, dar abia în seara asta li s-au confirmat suspiciunile. Vezi tu, cam semeni cu Dylan.

– Are logică, nu? a spus Ellen oftând.

Se simțea mai obosită ca oricând.

– Presupun că tatăl tău nu știe, a continuat Peg.

– N-o să-i spun. Pur și simplu n-aș putea. Și-a mușcat buzele. Gândul de a-l face să sufere i-a făcut inima să tresară de durere. Îmi iubesc tatăl, a spus ea.

– Cred că așa e cel mai înțelept. Îmi închipui că ăsta-i motivul pentru care Maddie nu s-a mai întors niciodată în Irlanda. Întotdeauna m-am întrebat din ce pricină nu s-a mai întors.

– De ce? Pentru că ar fi fugit cu Dylan?

– Orice e posibil. Mama noastră s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști. A fost și așa destul de rău că Maddie a rămas gravidă, dar a existat o măruntă consolare în faptul că s-a măritat cu tatăl copilului. Mama ar fi fost distrusă dacă ar fi aflat că Dylan era tatăl.

– Mătușă Peg, dacă mama i-ar fi spus mamei voastre că era gravidă, ar fi trimis-o la o mănăstire și ea m-ar fi dat de suflet?

Chipul lui Peg s-a schimonosit de groază.

– Mă tem că se prea poate, Ellen, dragă. Mi-ar plăcea să spun altceva, dar atunci când venea vorba de principii morale, orice deviere de la calea cea dreaptă era de neconceput pentru bunica ta. Un copil conceput fără cununie era un păcat și o rușine. Maddie a făcut bine că a fugit. Peg și-a pus mâna peste cea a lui Ellen. A făcut-o ca să te păstreze – și eu aș fi făcut la fel. Dar, în cele din urmă, eu i-am divulgat secretul mamei noastre, pentru că ea nu putea să înțeleagă de ce fugise de acasă copilul ei preferat.

– Sunt sigură că n-a fost copilul ei preferat, a spus Ellen cu bunătate.

– O, ba da, și toată lumea știa asta. Mama a fost distrusă după plecarea lui Maddie. Eu a trebuit s-o scot din suferința asta. Dar am înlocuit doar o suferință cu alta. Însă odată ce a aflat, a scos-o pe Maddie de la inimă și nimeni nu i-a mai rostit niciodată numele în casa noastră. Mama s-a dus în mormânt cu o inimă împietrită, Ellen.

N-a iertat-o niciodată pe Maddie.

– E foarte trist.

– O, da, e trist. Mi-am pierdut fetița. Asta te face să vezi altfel lucrurile. Eu n-am mai avut cum s-o aduc înapoi. Însă Maddie și mama ar fi putut să se împace, și chiar ar fi trebuit s-o facă. Vezi tu, asta e ceva ce eu nu pot să înțeleg. A fost ca și cum Maddie ar fi murit. Dar mama ar fi putut s-o aducă înapoi dacă într-adevăr ar fi vrut asta. Eu nu mai pot s-o aduc niciodată pe Ciara înapoi, nici cu toată voința din lume. De ce n-a încercat mama, oare? De ce a îngropat-o pe Maddie, când n-avea de ce să facă așa ceva?

Peg a clătinat din cap, tulburată de retrezirea amintirilor pe care încercase să le alunge pentru totdeauna.

– Calea Domnului e iubirea, iar Iisus ne-a învățat să iertăm. Însă e uimitor cât de mulți creștini resping aceste două învățături fundamentale... Dar tu cum ai descoperit că Dylan e tatăl tău biologic? a întrebat-o ea pe Ellen.

– Am furat un CD cu cântecele lui mai vechi și l-am ascultat. A fost mai mult decât evident.

– Îmi pare rău. Ce șoc groaznic!

– Totuși, impresia mea e că am avut sentimentul ăsta mai înainte. Din clipa în care mi-am dat seama că mama mă botezase cu numele de alint pe care Dylan i-l dăduse ei. Doar că mi-a fost prea teamă să privesc adevărul în față, a spus ea cu un râset trist. Am încercat să mă conving că mama a făcut asta pentru că încă îl mai iubea. Și m-am convins o vreme, până la CD. Atunci am fost forțată să accept adevărul, a încheiat ea căscând, iar ochii i s-au umezit.

– Ești albă ca varul. Ar trebui să te las să mergi la culcare. Am vrut doar să mă asigur că ești bine.

– Mulțumesc, mătușă Peg. Dar nu știu cum sunt, sincer, a spus Ellen. Mă simt pur și simplu amorțită.

– Bineînțeles, drăguțo. Haide să mergem sus, la culcare. O să te simți mai în putere mâine-dimineață.

Peg a stins lumina și a închis ușa bucătăriei în urma lor.

– Mă emoționează să mă gândesc că Dylan s-a lăsat de băut pentru

tine, Ellen. Vrea să fii mândră de el, a adăugat Peg.

– E un om bun. Țin foarte mult la el, a mărturisit Ellen în timp ce urca scările. E ciudat cum faptul că am aflat că el e tatăl meu ne-a unit dintr-odată. Adică, e doar un gând. Dar gândul ăsta a schimbat ceea ce simt pentru el. A schimbat ceea ce simt pentru Ballymaldoon.

– În ce fel, drăguțo?

Ellen a rămas în pragul dormitorului ei.

– Vreau să rămân, a răspuns ea cu hotărâre.

– Nimic nu poate să te împiedice să rămâi dacă vrei, i-a spus Peg zâmbind. Mi-ar plăcea să rămâi.

– Mai trebuie să rezolv una, două probleme la Londra.

– Desigur.

– Dar o să mă întorc.

– Da.

– Asta înseamnă că o să trebuiască să-i spun mamei unde sunt. Mi-e frică s-o fac. Acum știu adevărul...

– Nu te mai gândi la asta acum, drăguțo. E târziu. Dormi un pic. Totul o să fie mult mai clar mâine de dimineață.

Așa că Ellen a intrat în dormitor, s-a întins în pat și și-a pus capul pe pernă, cu un oftat obosit. Dylan, părinții ei și Conor s-au luptat o clipă ca să-i rețină atenția, dar, în lipsa unei reacții, s-au retras, pentru că Ellen era prea obosită ca să mai poată să viseze, măcar.

Capitolul 28

Când Ellen s-a trezit în dimineața următoare, afară era încă întuneric și cocoșii nu cântaseră încă. A rămas întinsă în pat în acea liniște, uluită de ciudata răceală din inima ei și de singurătatea care o cuprindea acum. Încetul cu încetul, a început să-și amintească dezvăluirile din seara trecută. Nu era fiica tatălui ei, era fiica lui Dylan.

Intrată în panică, s-a ridicat în capul oaselor și a bâjbâit prin întuneric, după întrerupătorul veiozei. Imediat ce l-a găsit, a aprins veioza și camera a fost inundată de lumină. Ellen s-a frecat la ochi. Cu o zi înainte simțise o emoție neînsemnată, dar acum se simțea devastată. A privit în gol, încercând să găsească sursa dezolării ei. A analizat-o îndelung, ajungând în cele din urmă la concluzia că, după ce se simțise diferită de familia ei aproape toată viața, faptul că ea chiar nu făcea parte din acea familie o făcea acum să-și dea seama cât de mult își dorea să facă totuși parte din ea. Ironia sorții făcea ca, în tot acest răstimp, Ellen s-o fi hulit pe mama ei pentru că încercase mereu s-o facă să se integreze, când, de fapt, în adâncul sufletului ei, își dorise ca mama ei să reușească.

S-a gândit la tatăl ei și ochii i s-au umplut de lacrimi, neștiind dacă acesta aflase adevărul. N-o tratase niciodată diferit față de Leonora și de Lavinia. Nu-i acordase mai multă atenție ca să compenseze faptul că nu era a lui – sau mai puțină, pentru că instinctul lui natural i-ar fi dictat să-și favorizeze adevăratele fiice. Fusese tot timpul corect, iubitor și sincer. Faptul că ea nu semăna deloc cu el nu fusese niciodată o problemă. Mulți copii nu seamănă cu părinții lor. El nu se întrebase niciodată de ce, la fel cum n-o fac niciodată copiii. Adulții sunt cei care comentează despre aiuritoarea distribuție a genelor, iar cei ai casei fuseseră întotdeauna siguri că ea își moștenise genele de la mamă.

Așadar, să fi ținut mama ei secretul față de soț la fel cum o făcuse și față de fiică? Dacă da, cum reușise? Ellen nu era sigură dacă ar fi avut curajul s-o întrebe. Trecutul mamei ei fusese mereu tabu. Ei bine, acum înțelegea de ce Irlanda fusese ștearsă din istoria familiei. Dylan era mereu aici, în Connemara, dovada vie a minciunii lui Madeline. Dar acum, când Ellen știa, îi mai era acum cu putință ei să tăinuiască adevărul?

Ellen s-a uitat la ceas. Era ora șase dimineața. Nu-i mai era deloc

somn. De fapt, era agitată, așa cum de obicei i se întâmpla să fie la școală, în dimineața de dinaintea unui examen. Afară era întuneric, dar ea simțea nevoia să fie afară, pe plajă. Știa că acolo avea să se simtă mai bine. Așa că s-a îmbrăcat cu niște blugi și cu un jerseu și s-a strecurat jos, având grijă să nu intre în bucătărie și să-l trezească pe Bertie. Nu voia să-l ia prin surprindere. A îmbrăcat una dintre hainele lui Peg, și-a tras pe cap o căciulă de lână și niște cizme de cauciuc în picioare, iar apoi a ieșit și a luat-o în jos pe panta dealului, cu pas grăbit.

Era cumplit de frig. Aerul era umed și încărcat de burniță, iar un vânt înghețat bătea dinspre mare. Ellen și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei lui Peg și și-a strâns umerii, înaintând prin vântul puternic. S-a întrebat cum trebuia să fi fost pentru o oaie să stea afară, în voia stihiilor, noapte de noapte. Știa acum de ce Peg le număra în fiecare dimineață – ca să vadă dacă nu fusese cumva vreuna luată de vânt.

Cerul se lumina la răsărit, unde se crăpa încet de ziuă în peisajul acela hibernal. Ellen avea acum destulă lumină ca să vadă cărarea ce traversa aleea și cobora pe plajă. Îi făceau plăcere vuietul oceanului și rafalele puternice de vânt care șfichiuiau, haotic, dealurile. Acel freamăt al naturii îi alina, cumva, sufletul și îi calma nervii, aproape ca și cum furtuna din afară potolea furtuna lăuntrică pentru că cea dintâi era cu mult mai puternică.

Ellen a mers pe nisip până acolo unde valurile au dat năvală și i-au udat cizmele. A rămas cu privirea pierdută în întuneric, ca și cum s-ar fi aflat în pragul unei noi existențe. Perspectivele încă erau nedeslușite. Ellen nu știa exact încotro se îndrepta, dar știa că schimbarea din prezent avea să-i afecteze, fără doar și poate, viitorul. Însă ea nu putea să intuiască în ce fel anume.

A rămas pe plajă până când soarele a început să se înalțe dincolo de dealuri, iar farul a apărut dintre nori, triumful lui făcând-o să se gândească la Conor. L-a privit devenind tot mai strălucitor, ca și cum propriul ei viitor i s-ar fi arătat în simboluri. În cazul de față, tragica dispariție a lui Caitlin era triumful ei. Viitorul ei era aici, alături de Conor.

Vântul s-a potolit puțin și s-a făcut, în sfârșit, ziuă. Ellen a început să meargă pe plajă, simțindu-se mult mai bine. Mintea îi era mai limpede, iar inima, mai puțin grea. S-a hotărât să fie optimistă. La urma urmei, nu multe fete se puteau lăuda cu doi tați.

Atunci când a ajuns acasă, Peg era pe câmp, dându-le oilor o rație

mărită de hrană în așteptarea perioadei în care aveau să fete.

– Te-ai trezit devreme, Ellen, i-a spus Peg, surprinsă.

– Am simțit nevoia să fac o plimbare.

– Atunci, probabil că ți-e foame. Presupun că n-ai îndrăznit să intri în bucătărie și să-l trezești pe Bertie.

– Nu după ce mi-ai povestit cum l-a maltratat pe Oswald.

– Să mergem, atunci, și să ne luăm micul dejun, a spus Peg în timp ce intrau împreună în casă. Cum te simți în dimineața asta?

Ellen a oftat.

– Puțin tulburată de toată povestea, ca să fiu sinceră. Sunt cam multe de înțeles. Dar mă simt mai bine după ce am fost pe plajă.

– Cred că vântul te-a luat pe sus.

– Aproape.

Și-au dezbrăcat paltoanele și și-au scos căciulile, iar Peg a pus ceainicul pe foc. Ellen era înghețată până la os. S-a așezat pe perna Domnului Bursuc și și-a băgat mâinile în blana lui ca să și le încălzească.

– Să nu te surprindă dacă Johnny trece pe aici în dimineața asta, în drum spre muncă, a spus Peg, luând căni din bufet.

– Îmi închipui că mai tot Ballymaldoonul știe acum că Dylan e tatăl meu.

Peg s-a grăbit să-i spulbere temerile:

– O, Johnny nu suflă o vorbă. Nu despre așa ceva.

– Mi s-a părut un secret prea tentant ca să nu fie divulgat.

– Nu și atunci când e vorba să fie făcută de rușine familia, Ellen, i-a spus Peg, ferm. A fost și-așa destul de rău că Maddie a fugit cu englezoiul ei, ce s-ar întâmpla să se afle că mai era și gravidă cu copilul lui Dylan..., a spus Peg oftând din greu. Iisuse, mama se răsucește în mormânt. Slavă Domnului că n-a trăit să afle adevărul. Nu, Johnny n-o să spună nimănui, pot să-ți garantez asta. Peg s-a uitat pe fereastră. Dar o să apară, îți garantez și asta.

Și-au băut ceaiul și au mâncat terci de ovăz, conversația lor repetând aceleași întrebări iar și iar, întrebări la care doar Madeline avea răspunsuri. Puțin mai târziu, au auzit motorul unei mașini oprindu-se în fața casei.

– Ți-am spus eu, a zis Peg.

S-a ridicat de pe scaun ca să se uite pe fereastră, dar a fost surprinsă să vadă Range Roverul lui Conor pe alee.

– E omul tău, i-a spus ea lui Ellen, și a văzut-o cum s-a luminat la față. De ce nu-l inviți în casă, la o cană de ceai?

Ellen i-a ieșit degrabă în întâmpinare. Nu s-a urcat în mașină, ci s-a dus la fereastra dinspre locul șoferului. S-a aplecat înăuntru ca să-l sărute. El i-a văzut părul zburlit și obrajii roșii și i-a zâmbit, plin de admirație.

– Pe unde-ai umblat în dimineața asta? a întrebat-o.

– Jos, pe plajă.

– Deja?

– M-am trezit în zori și m-am simțit oribil. Vântul mi-a spulberat toate temerile.

El a părut îngrijorat.

– Ar fi trebuit să mă suni.

– Era încă întuneric afară.

– Și ce dacă? Lui Magnum i-ar fi plăcut o plimbare atât de matinală.

– Sunt cu Peg. Știe de Dylan. Am discutat despre asta noaptea trecută. Nu vrei să intri și să bei un ceai? I-ar face plăcere.

El a părut încurcat o clipă.

– Bucătăria nu e plină de de-alde Byrne, crede-mă.

Dar înainte ca el să-i poată răspunde, sosirea unei mașini negre, strălucitoare, care înainta lent pe aleea lui Peg, le-a atras atenția amândurora.

– Cine e? a întrebat-o Conor.

– Păi, Johnny sigur nu, i-a răspuns Ellen.

Peg, care stătuse la fereastră în tot acest timp, a venit afară.

– Ia te uită ce mașină faină! Cred că s-a rătăcit. Nu aștepți pe nimeni, Conor, nu?

– Nu, din câte știu, i-a răspuns Conor lui Peg.

Mașina a încetinit, apropiindu-se de casă. Au tras cu ochiul prin geamurile ei, văzând un șofer la volan și o doamnă pe bancheta din spate. Aceasta purta un palton gros, mănuși și pălărie.

Lui Ellen i s-a tăiat răsuflarea și a pălit.

– E mama, a reușit ea să îngaime, înainte ca șoferul să coboare și să se ducă să-i deschidă portiera lui Lady Anthony Trawton.

Brațele lui Peg au căzut moi de-o parte și de alta a trupului, în timp ce o privea uluită, fără să poată să-și creadă ochilor, pe femeia străină care-i stătea acum dinainte, frumoasă, dar nesigură sub toată acea eleganță a ei. Un timp, care a părut o eternitate, nimeni n-a spus nimic. S-au privit pur și simplu, prudenți, ca niște cowboy dintr-un vechi western, așteptând ca unul din ei să scoată pistolul.

În cele din urmă, Madeline a rupt tăcerea.

– Peg, a spus ea.

– Maddie? i-a răspuns Peg, căutând-o, pe chipul femeii, pe fata de odinioară. Ești chiar tu?

– Am venit să-mi iau fiica, a spus ea, calm, privind-o pe Ellen cu ochii aceia albaștri, reci. Biletul tău a fost inacceptabil, Ellen. Acum o să te întorci acasă, o să te măriți cu William și o să uităm de aventura asta prostească a ta.

A fost rândul lui Conor să fie surprins. S-a întors spre Ellen.

– Te măriți?

– Aveam de gând să-ți spun..., a început ea.

– Bineînțeles că se mărită! a întrerupt-o mama ei.

Maxilarul lui s-a încordat, iar Madeline și-a întors privirea către mașina acelui bărbat fermecător.

– Iar dumneata cine ești? l-a întrebat ea.

– Conor Macausland, i-a răspuns el, rece, fără să-i întindă mâna sau să coboare din mașină.

După expresia de pe chipul lui Ellen, Madeline a înțeles numaidecât relația lor.

– Ea e logodită cu William Sackville. Nu ți-a spus?

Chipul lui Conor s-a înroșit și a căpătat o expresie dură, iar el a închis ochii pentru o clipă, răsuflând lent pe nas.

– De aceea am fugit de acasă, i-a spus Ellen. Pentru că n-am vrut să mă mărit cu el.

Atunci când Conor a deschis ochii, aceștia erau întunecați și stranii. Inima lui Ellen s-a frânt.

– Ar fi trebuit să-mi spui, i-a spus el cu glas scăzut.

– Am vrut, i-a răspuns ea.

El a apucat volanul în mâini.

– Zău?

A răsucit cheia în contact, iar răgetul volanului a făcut-o pe Ellen să sară un pas înapoi.

– Uite, eu vă las să discutați ca între femei.

– Aveam de gând să-ți spun, Conor, sincer, a protestat ea.

– Când? Azi? Mâine?

Ea n-a răspuns. Conor a clătinat din cap, iar gura i s-a crispat a dezamăgire.

– Am avut încredere în tine, Ellen. Am avut încredere în tine.

Ea n-a știut ce să spună. Avusese nenumărate ocazii în care ar fi putut să-i povestească totul și n-o făcuse. Nu se gândise că avea importanță. Știa acum că avea importanță, una mai mare decât orice.

– Conor, te rog, nu pleca!

Ea s-a înecat, dar el a accelerat, iar mașina a dispărut în mare viteză după colț, luând cu ea viitorul lui Ellen.

Ea s-a întors spre mama ei.

– Cum ai putut? a țipat la ea. Nu vreau să mă mărit cu William. Nu-l iubesc. Îl iubesc pe Conor. Am fugit pentru că nu vreau viața pe care ți-o dorești tu pentru mine.

Peg și-a dat seama ce urma și a intervenit repede:

– Haideți să intrăm în casă și să discutăm calm, le-a îndemnat ea.

Dar Madeline nu s-a clintit.

– Du-te și fă-ți bagajul. Te aștept în mașină, i-a poruncit ea lui Ellen.

– Crezi că poți să mă tratezi ca pe un copil? Crezi că o să mă duc sus, pur și simplu, că o să-mi iau lucrurile și că o să vin, spășită, acasă? Am treizeci și trei de ani, pentru numele Domnului! Fac ce vreau.

– Ellen, fii înțelegătoare. Ce-i cu tine?

– Vă rog, haideți înăuntru, a spus Peg și mai insistent de data asta, uitându-se la șoferul care asculta fiecare cuvânt, deși se prefăcea că nu era atent.

– Nu, Peg, nu rămân, i-a răspuns Madeline, mândră. Am venit s-o iau pe Ellen. Atâta tot.

– Nu vrei nici măcar să-l saluți pe Dylan? a provocat-o Ellen.

Peg a pufnit.

– Iisuse, ascultați-mă amândouă. Intrați în casă imediat!

Gura lui Madeline a avut un spasm la auzul numelui lui Dylan, iar ea a început să-și frământe degetele, agitată. Fără tragere de inimă, a intrat în casă împreună cu Peg și Ellen.

Peg s-a dus la godin ca să ia ceainicul și a început să pregătească un ceai. Madeline a rămas în mijlocul bucătăriei, stânjenită, scoțându-și doar pălăria și mănușile. A privit împrejur, studiind casa lui Peg cu tot mai multă curiozitate. Ellen ar fi vrut să sară în mașină și să plece după Conor, dar știa că mai întâi trebuia să rezolve situația cu mama ei și abia apoi pe celelalte. A simțit că i se făcea rău de la stomac. Cum de o găsise?

– Acum, haideți să ne calmăm, a spus Peg punând ceainicul pe plită cu mâini tremurătoare. De ce nu-ți scoți paltonul, Maddie? O să ți se facă foarte cald aici.

Madeline a ezitat o clipă, apoi l-a descheiat, cu mișcări lente. Pe dedesubt purta o bluză de mătase, pantaloni gri de flanel și botine de lac. Era la fel de nepotrivită în bucătăria lui Peg precum ar fi fost o păpușă de porțelan într-un pătul pentru fân. Ellen s-a așezat pe scaunul lui Jack, iar atunci când Bertie a înghiontit-o cu râtul lui cel umed, ea i-a mângâiat drăgăstos părul aspru.

– Știu despre Dylan, i-a spus Ellen mamei ei, cu glas scăzut.

Acea propoziție simplă a doborât-o pe Madeline. Umerii i s-au prăbușit a înfrângere, așa cum un cowboy își lasă pistolul să cadă atunci când își dă seama că adversarul e mai bine înarmat decât el.

– Știu de ce mi-ai dat numele de Ellen, a continuat fiica ei.

Ellen și-a văzut mama trăgând scaunul de la celălalt capăt al mesei și așezându-se.

– Dylan e tatăl meu, nu-i așa?

Ochii lui Madeline s-au întors către Peg, care s-a oprit din făcutul ceaiului și a privit-o cu spaimă.

– Nu poți să ascunzi adevărul, mamă. Știu.

Madeline părea în agonie.

– Da, a spus ea în cele din urmă. El e tatăl tău biologic.

Peg a lăsat jos ceainicul și s-a prins de dulap, ca să nu cadă. Deși știa deja, confirmarea auzită din gura surorii ei i-a tăiat răsuflarea.

– Iisuse, Maddie, a îngăimat ea.

Madeline a vorbit din nou, însă tonul acela aspru îi dispăruse din voce.

– Îmi pare rău.

– Tati știe? a întrebat-o Ellen.

În lungul moment de dinaintea răspunsului, ea s-a întrebat ce ar fi preferat. Concluzia a fost că atât „da“, cât și „nu“ ar fi fost răspunsuri

la fel de oribile.

Madeline și-a coborât privirea la degete și s-a încruntat.

– Nu știu, a răspuns ea.

Ochii lui Ellen s-au umplut de lacrimi, iar bărbia i-a căzut în piept. Peg i-a pus în față o cană cu ceai, pe urmă i-a dat una și surorii ei, după care s-a așezat între ele.

– Cum ne-ai găsit? a întrebat-o Peg pe Madeline.

– Am ajuns cu avionul ieri și am stat la un hotel peste noapte, făcându-mi o mie de gânduri. Pe urmă, ajungând azi la Ballymaldoon, a trebuit să întreb unde locuiești. O doamnă care plimba un câine m-a îndrumat.

Apoi Madeline s-a uitat prin încăpere și a vorbit din nou:

– Ai o casă drăguță, Peg.

– Mulțumesc. Îmi place.

– Bill e aici? a întrebat ea, referindu-se la soțul lui Peg.

– Bill m-a părăsit acum mult timp, i-a răspuns Peg, încordată. Am divorțat.

– Îmi pare rău să aud asta. Îmi amintesc de băieții tăi, Declan și Dermot. Trebuie să fie bărbați în toată firea acum.

– O, da, și sunt bunică. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Ronan. E cel mai mic, deși acum e deja bărbat, a spus Peg cu glas scăzut.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Și-au băut ceaiul. Domnul Bursuc a oftat prelung pe perna lui și a închis ochii.

– Arată la fel? a întrebat-o Peg pe Madeline.

– Te referi la Ballymaldoon? Da, arată la fel.

– Ți-a fost dor, Maddie?

Madeline a luat o gură de ceai. Buzele i-au tremurat un pic.

– La început, da, dar m-am obișnuit să fiu departe.

– Ești foarte englezoaică.

– Probabil că sunt acum.

– Da, da. Nici urmă de Irlanda la tine, deloc.

Maxilarul lui Madeline s-a crispat și s-a uitat țintă la Peg, cu acea privire de oțel.

– Am făcut o alegere, Peg, și a trebuit să mi-o asum. Asta a însemnat că a trebuit să renunț la trecutul meu și s-o iau de la capăt. N-am avut de ales, a trebuit să șterg cu totul Irlanda din viața mea.

S-a uitat la fiica ei, iar chipul i s-a mai îmblânzit.

– N-am putut să-i spun lui Anthony că nu erai fiica lui. Nu s-ar fi însurat cu mine, iar eu nu puteam să-mi permit să nu mă mărit cu el. El a fost portița mea de scăpare. Singura.

– L-ai iubit? a întrebat-o Ellen, curioasă, sperând, de dragul tatălui ei, ca mama ei să-l fi iubit.

– Nu așa cum l-am iubit pe Dylan. Dar era înnebunit după mine și asta a fost posibilitatea mea de evadare.

– De ce n-ai fugit cu Dylan? S-ar fi însurat cu tine numaidecât.

– Și din ce am fi trăit? El n-avea bani. Eu n-aveam bani. Mama m-ar fi renegat. Era o bisericoasă înfocată și o dogmatică. Am fi fost niște nevoiași. Nu asta am vrut pentru mine și copilul meu. Iar apoi a apărut Anthony, un bărbat avut, care putea să-mi ofere un viitor sigur, departe de Ballymaldoon. El știa că eram însărcinată și m-a implorat să mă mărit cu el. Aș fi fost o proastă dacă n-aș fi acceptat.

– Și Dylan? a întrebat-o Ellen. Cu el cum a rămas? Eu eram copilul lui.

Madeline a râs cinic.

– El nu putea să fie un tată responsabil.

– Dar tu i-ai scris și l-ai rugat să vină să te ia, a spus Ellen.

Madeline a fost din nou surprinsă de câte știa Ellen. A mijit din ochi și și-a ridicat bărbia.

– Da, am avut un scurt moment de regret, dar mi-a trecut.

A început să se joace cu toarta cănii de ceai.

– Dylan a venit să te ia, a spus Ellen.

– Ba nu. Minte, i-a răspuns mama ei pe dată, cu glasul plin de indignare.

– Ba nu minte. A venit să te ia după ce i-ai trimis scrisoarea prin care îi spuneai că el era tatăl copilului. Dar atunci când a văzut unde locuiai și văzând că erai fericită, a știut că el nu putea să-ți ofere o astfel de viață. N-a vrut să-ți destrame familia, chiar dacă eu eram a lui.

– Ți-a spus el asta? a întrebat-o Madeline în șoaptă.

– Da.

– A venit, totuși?

– A venit, mamă. A suferit mulți ani, iar tu l-ai dat pur și simplu deoparte.

Madeline a părut să respingă informația pe care fiica ei tocmai i-o dăduse.

– Ce ai fi vrut să fac? a ridicat ea vocea. Să-l părăsesc pe tatăl tău și să fug cu Dylan? Ți-am oferit o viață frumoasă, Ellen. Habar n-ai cât m-a costat, emoțional vorbind, să fac asta.

– De ce nu te-ai mai întors niciodată? a găsit Peg, în sfârșit, curajul s-o întrebe. Plecarea ta i-a frânt inima mamei.

– Pentru că tu i-ai spus de ce am plecat! i-a răspuns Madeline.

– De unde știi că i-am spus? a întrebat-o Peg roșind, vinovată.

– Te-am rugat să-mi păstrezi secretul, dar tu te-ai dus și i-ai spus, a înfruntat-o Madeline, oftând. Nu te condamn. N-a fost drept din partea mea să mă aștept de la tine să ții un secret atât de mare, mai ales față de mama.

– A trebuit să-i spun, i-a explicat Peg. Înnebunea de jale pentru că nu știa de ce plecaseși. A murit fără ca măcar să te poată ierta.

Chipul lui Madeline s-a crispat de indignare.

– N-a vrut să mă ierte, Peg. Tu crezi că eu n-am încercat să vin acasă?

– Ai încercat? a repetat Peg încruntându-se, uluită.

– Bineînțeles că da. Am vrut cu disperare să vin acasă, însă mama nu m-a primit.

– Dar erai deja măritată. O soție și mamă respectabilă. De ce nu te-a lăsat să vii acasă?

– Pentru că i-am spus adevărul.

– I-ai spus că Ellen era fiica lui Dylan?

Madeline a dat din cap în semn că da. Peg a făcut ochii mari și a întrebat-o:

– Ea a știut că Ellen era fiica lui Dylan?

– Da, și mi-a spus să nu mai pun niciodată piciorul în Ballymaldoon. M-a renegat, Peg.

Lui Peg i s-au umezit ochii de lacrimi, iar buzele au început să-i tremure de la efortul de a-și controla emoțiile.

– Am vrut să vin acasă, dar n-am putut. Ea nu mi-a îngăduit, a adăugat Madeline.

Lui Peg i-a căzut fața de mâhnire.

– Of, Maddie, n-am știut asta niciodată. Și noi, care stăteam aici judecându-te că nu mai voiai să știi de noi, fără să bănuim că nu era vina ta. Să ne fie rușine!

– De unde era să știți?

– Ar fi trebuit să te cunoaștem. Îmi pare rău, Maddie. Îmi pare atât de rău!

Pentru prima oară de la sosirea ei, Madeline a zâmbit.

– Mulțumesc, Peg. Nu știi cât înseamnă asta pentru mine.

Ellen a auzit zgomot de mașină afară și inima i-a tresărit. Spera să fie Conor, care se întorcea ca să-și ceară scuze. Domnul Bursuc s-a trezit și s-a dus repede la ușă. Bertie a grohăit și l-a urmat. Peg s-a uitat, speriată, la Madeline, care i-a întors privirea, aproape neîndrăznind să răsufle. Se așteptau amândouă să fie frații lor.

Nimeni nu se aștepta să fie Dylan.

Capitolul 29

Lumea mea a devenit tot mai întunecată acum. Sălășluiesc într-o permanentă obscuritate, deși știu că văzduhul e albastru, iar aerul, limpede. Sunt și grea, ca și cum aș fi făcută din pâclă rece, ca negurile iernii care atârnă peste văi, incapabile să se ridice. Plăcerea pe care mi-o dă natura a fost înlocuită de plăcerea perversă pe care mi-o procur din misiunea mea dezonorantă. Nu mai contemplu stejarii de pe marginea drumului, oglinda lacului și frumoasa iarbă aurie ce crește pe dealuri, pentru că nu mă interesează decât scopul meu și cât de satisfăcător merg lucrurile întru împlinirea lui.

Conor știe că Ellen e logodită și pe punctul să se mărite. Contează prea puțin că ea nu vrea să se mărite cu William și că n-are nici cea mai mică intenție să meargă la altar cu acel bărbat, deoarece Conor știe deja că ea îl iubește pe el. Contează doar că ea nu i-a spus. Asta contează foarte mult. De fapt, încrederea e mai importantă pentru Conor decât orice altceva, iar Ellen i-a trădat-o.

El nu se întoarce la Reedmace House pentru că acolo sunt copiii noștri și Daphne. I-ar plăcea, probabil, să înșeueze calul și să gonească pe dealuri călare, ca să se elibereze de furie. Dar nu, el se duce la castel și se oprește în fața portretului meu. Eu mă uit la el prin ochii tabloului, iar el mă privește cu dezgust. Nu mă surprinde expresia lui, pentru că dragostea și ura sunt două fețe ale aceleiași monede. Și eu l-am dezamăgit, dar acum mă revanșez față de el.

Conor rămâne acolo mult timp, privindu-mă țintă, și nu-și dă seama că eu sunt aici, în fața ochilor lui, și că nu trebuie decât să poată să vadă dincolo de tablou. Pe urmă se așază pe trepte și-și ia capul în mâini. N-are nevoie de altcineva în afară de mine.

În timp ce Conor se frământă pe treptele castelului, eu sunt atrasă înapoi la casa lui Peg, ca să urmăresc drama care se desfășoară în bucătăria ei. Dylan a venit s-o vadă cu ochii lui pe femeia pe care a iubit-o și a pierdut-o. Stă în ușă, cu căciula în mâini, îmbrăcat cu paltonul ăla gros, care îl face să arate și mai mare decât e de fapt. Madeline Trawton e atât de surprinsă să-l vadă, că nu știe ce să facă. E o femeie cu înfățișare dură, cu părul coafat și puternic fardată, însă atunci când se ridică în picioare și pășește spre el, văd că picioarele îi tremură. Ochii ei albaștri privesc în cei căprui, blânzi, ai lui, iar în privirea lor sunt sigură că ea îl recunoaște pe flăcăul care a fost el odată.

– Maddie, tu ești, murmură el.

Ea e prea uluită ca să vorbească. Chipul i se îndulcește pe măsură ce îl contemplă pe al lui.

– Tu ai venit după mine, spune ea, iar eu simt o nuanță de accent irlandez în felul în care rostește „după“.

– Ți-a spus Ellen.

– Da.

– Bineînțeles că am venit după tine, Maddie, îi spune el zâmbind trist.

– N-am știut niciodată.

– Nici nu trebuia să știi.

– Am crezut că nu m-ai mai vrut. Am crezut că n-ai vrut-o pe Ellen.

Ochii lui se îndreaptă către fiică-sa, care șade pe scaunul cu pasărea. Ellen e atât de nemișcată, încât aproape că arată ca o piesă de mobilier.

– Iisuse, Maddie, ce-ai crezut tu despre mine? Te-am iubit atunci și o să te iubesc mereu.

Ea pare luată prin surprindere de această neașteptată declarație de devotament. Dylan o privește țintă cu ochii aceia mari și sentimentali ai lui, iar ea nu știe ce să facă.

– De unde ai știut că sunt aici?

– Există o singură femeie care să călătorească într-o mașină scumpă și care ar putea să întrebe unde locuiește Peg.

Ea se încruntă la el, nedumerită.

– Ai rugat-o pe Martha să te îndrume, iar ea a venit și mi-a spus, îi explică Dylan.

– O, spune Madeline amintindu-și de femeia cu cățelul. Da, așa-i.

Urmează un moment de stânjeneală, în care se uită unii la alții dincolo de vasta distanță pe care timpul a pus-o între ei. Sunt atât de aproape, și totuși, la oceane depărtare. Nici unul nu știe cum să treacă peste prăpastie sau cum să șteargă durerea pe care aceasta a generat-o. Falia

pare să fie prea adânc săpată în inimile lor ca să mai poată să se vindece vreodată.

Dylan păşeşte acum în abis. Trece chiar prin el, cu pas hotărât şi cumpănit. Pare speriat, ca un pudel răsfăţat asmuţit asupra unui lup. Dar lui Dylan nu-i pasă. E un bărbat al instinctului, al impulsului. El sfidează anii cu ataşamentul lui neclintit faţă de trecut şi o cuprinde pe Madeline în braţe. Ea se încordează, alarmată, dar el o strânge şi mai tare. Ellen şi Peg sunt amândouă emoţionate. Dacă n-aş avea o inimă atât de împietrită, şi eu aş fi emoţionată. Dar pe mine mă interesează doar dacă Ellen se întoarce sau nu la Londra împreună cu mama ei.

Madeline Trawton se destinde, în sfârşit. Îl cuprinde şi ea cu braţele pe Dylan. Peg se grăbeşte să-i facă semn lui Ellen şi ies amândouă din încăpere, ascunzându-se în salonaşul în care Ellen tot n-a început să scrie la romanul ei. După ce rămâne singură cu Dylan, Madeline începe să plângă. Îl strânge aprig în braţe, iar el n-are de gând să-i dea drumul.

– Gata, gata, Ellen Olenska, acum sunt aici, îi spune el, iar eu mă întreb dacă recunoaşte fata în acea femeie care a devenit ea.

Cred că lacrimile ei sunt lacrimile lui Maddie Byrne, care e acum în braţele lui Dylan, pe când Lady Anthony Trawton a dispărut.

Ea se trage înapoi şi îi zâmbeşte timid. I-a curs rimelul, lăsându-i urme negre, urâte, pe obraji.

– Eşti tot Dylan al meu, nu-i aşa? îl întreabă ea, iar vocea îi e acum suavă, plină de afecţiune.

– Am fost mereu Dylan al tău, îi răspunde el, cu ochii aceia mari, căprui, licărindu-i de emoţie.

– N-am vrut să vin. Mi-era teamă. Ellen a fost doar pretextul. În adâncul inimii, am vrut să-mi revăd trecutul.

– Ellen e o fată frumoasă, întocmai ca mama ei.

Ochii lui Madeline se umplu din nou de lacrimi.

– Îmi pare rău, Dylan. Am fost orbită de grandoare. Am vrut o viaţă mai bună decât cea pe care am fi putut s-o avem împreună.

– Nu te judeca atât de aspru..., începe el, dar ea îl întrerupe.

– Nu, sunt sinceră, Dylan. Dă-mi voie măcar să-ți spun adevărul. Am știut că ai fi fugit cu mine dacă ți-aș fi cerut-o. Așa că n-am vrut să-ți dau ocazia. Am fugit cu Anthony pentru că am văzut în el un viitor mai bun. Buzele îi tremură, iar chipul i se roșește de rușine. Dar mi-am dat seama, curând după nașterea lui Ellen, că nu mă potriveam în noua mea viață. Îmi era dor de tine și de Irlanda. Mă simțeam încarcerată în beton și îmi era dor de dealuri și de mare. Mi-am regretat decizia și minciuna mă rodea, iar de fiecare dată când Anthony o lua pe Ellen în brațe și o săruta, îmi devenea nesuferit, din cauza sentimentului meu de vinovăție. Așa că ți-am scris. Am vrut să vii să mă iei. Am vrut s-o iau de la capăt. Cum tu n-ai venit, i-am telefonat mamei și i-am spus adevărul.

– Iisuse, Maddie. Ăsta da, curaj!

– Ea m-a renegat, Dylan.

– Sunt convins.

– Așa că n-am mai putut să mă întorc acasă. Niciodată.

El îi ia mâinile, pentru că acum ea arată disperată.

– Tu ai crezut că noi te-am abandonat cu toții. Când colo, nimic nu era mai departe de adevăr.

– Așa că am renunțat și m-am aruncat în noua mea viață. Am hotărât să nu mai vorbesc niciodată despre Irlanda. Am încercat să te șterg din amintirea mea. Iar apoi Ellen vine aici și se instalează în vechea mea viață precum un cuc care invadează un cuib părăsit – și ea poate, dar eu, nu. Locul ei e aici, la Ballymaldoon, așa cum a fost și al meu cândva. Nici nu-ți imaginezi cât de tare mă doare asta. Ellen a reînviat totul.

– Iar pe tine te-a adus înapoi.

– Da, așa e.

– Iar ăsta e un lucru bun.

– Nu știu.

– Ba da, este, spune el, ferm. Acum sunteți amândouă acasă.

Ambii se așază la masă, iar Madeline își șterge ochii cu batista dată de Dylan, lăsând urme negre pe pânză.

– Ce ai de gând cu Ellen? o întreabă el cu blândețe. Nici caii sălbatici n-o să poată s-o tragă la altar, să știi.

Umerii lui Madeline se prăbușesc, înfrânți.

– Știu.

– Păi, las-o în pace. De ce s-o forțezi să fie cine nu e? o întreabă Dylan zâmbind. Îți seamănă mai mult decât crezi.

Ea trage de un colț al batistei.

– Am fost atât de îngrijorată ca nu cumva Anthony să-și dea seama că Ellen nu era a lui, încât am încercat să-l fac s-o placă. Dar ea a spart șabloanele de fiecare dată, iar eu te vedeam pe tine, privindu-mă sfidător cu ochii aceia căprui și mari, care aveau mereu aceeași încăpățânare în ei. Și mă simțeam vinovată, și îmi era frică.

– Atunci, las-o pe ea să aleagă unde vrea să fie. Mama ta a greșit judecându-te și a greșit împiedicându-te să te întorci acasă. Deci, nu fi ca ea.

Madeline dă din cap, apoi oftează, resemnată.

– Cum e bărbatul ăsta?

– Conor Macausland? E un om bun.

– Mă tem că le-am stricat relația.

– Cum?

– A plecat furios după ce eu i-am spus că Ellen e logodită cu cineva din Anglia. El a acuzat-o că l-a mințit.

Dylan clatină din cap.

– Mare păcat.

– Ce pot să fac?

– Nimic. Ea trebuie să se ducă la el și să-i explice.

– Crezi că o s-o ierte?

– E un om complicat, cu o poveste complicată, Maddie. Nu știu ce o să facă. Dar Ellen trebuie să se ducă și să-i vorbească acum.

Așa că cei doi merg împreună în salon, unde Peg și Ellen stau, neliniștite, pe scaune. Se ridică, parcă așteptându-i, atunci când Dylan și Madeline intră.

– Să mai fac un ceai? îi întreabă Peg, care, e limpede, își găsește liniștea în ritualul preparării ceaiului.

Madeline arată diferit acum. Nu mai are o expresie dură pe chip. Urmele negre i s-au uscat pe obraji și sub ochi. Părul îi e răvășit și i s-a cârlionțat de la aerul umed, irlandez. Arată mai tânără, fragilă.

– Ellen, cred că ar trebui să mergi și să-i dai niște explicații lui Conor, începe ea.

– Nu mă întorc acasă, o întrerupe Ellen, defensiv.

– Știu asta, și e în regulă. Sper că nu ți-am distrus relația. Dylan spune că domnul acesta, Conor, e un om bun.

Ellen e surprinsă. Nu se așteptase ca mama ei să se răzgândească atât de ușor.

– Chiar e un om bun, adevărește ea.

– Ia mașina mea, drăguțo, și du-te și ia-l, o îndeamnă Peg.

Ellen se îndreaptă spre ușă, iar Domnul Bursuc începe să latre și să dea din coadă.

– Iisuse, Marie și Sfinte Iosif! exclamă Peg. Se poate mai dramatic de-atât?

Deschide ușa bucătăriei și câinele sare să-i întâmpine pe Desmond, Johnny, Craic și Ryan, care coboară din mașini. S-a dus vestea, așa cum se întâmplă mereu în Ballymaldoon, și au venit cu toții să-și vadă sora.

Peg e atât de emoționată, că se duce direct la godin, ca să pună de ceai. Pe când scoate cănile din dulap, mâinile îi tremură. Madeline și Dylan se privesc lung, adânc, iar eu cred că știu amândoi că o să trebuiască să le spună băieților adevărul.

Ellen trece în grabă pe lângă ei și urcă în mașina lui Peg. Toate mașinile sunt parcate una lângă alta, în fața casei lui Peg, dar e destul loc ca Ellen să iasă. Privește o clipă cum intră cu toții în casă. Scena îmi amintește de povestea Fetița cu bucle de aur și cei trei ursuleți.

Dar în acea poveste sunt patru urși, iar fetița s-a întors acasă.

Ellen găsește mașina lui Conor parcată în fața castelului. Oprește lângă ea și sare din mașina lui Peg. Are chipul palid, în contrast cu părul acela negru, și arată îngrozită. Așa cum ar trebui să fie. Conor are un temperament năprasnic și nimic nu-l înfurie mai rău decât minciuna. A avut încredere în ea, iar ea a abuzat de încrederea lui. Nu cred c-o s-o ierte vreodată. De fapt, știu că n-o s-o ierte.

O urmăresc îndreptându-se spre intrare și încercând ivărul. Găsește ușa descuiată și o deschide încet, de parcă i-ar fi teamă de ce o să găsească înăuntru. Conor e tot pe trepte. Stă acolo de ceva vreme. O vede și se ridică. Își bagă mâinile în buzunare, iar eu mă bucur să văd că s-a înconjurat de acel cunoscut zid de apărare pe care îl cunosc atât de bine. Acel impenetrabil zid invizibil, atât de bun să-i țină pe oameni la distanță. Ellen se află de partea cealaltă, incapabilă să ajungă la el, iar eu îi simt disperarea. Conor e un străin acum, nu amantul de mai ieri. L-a pierdut, doar că ea încă nu știe asta. Încă mai speră. Aș putea să-i spun eu că, odată zidul înălțat în jurul lui Conor, o să fie nevoie de mai mult decât de milogeală și de explicații ca ea să poată să-l dărâme.

– N-am crezut că era important, începe Ellen cu glas stins.

Ochii lui reci o privesc impasibil. El tace. Așa că ea reia, neputincioasă:

– Nu-l iubesc. De aceea am fugit. Am venit aici ca să scap de el și de mama. N-am vrut să rup logodna la telefon și n-am vrut nici să mă întorc la Londra. Așa că mi-am băgat capul în nisip și m-am concentrat pe tine. William nu e important, Conor. Trebuie să înțelegi asta. Tu ești.

El trage, prelung, aer pe nări.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Ellen.

– Știu. Îmi pare rău.

– Am avut încredere deplină în tine. Te-am lăsat să-mi intri în suflet, și ce primesc în schimb? O palmă în plină față!

– Nu! Nu e deloc așa. William nu mai exista. În mintea mea, eu nu mai eram logodită. M-am îndrăgostit de tine și am uitat de orice altceva.

– Nu-i frumos să părăsești așa un bărbat. Ar fi trebuit să-i spui ce

simți, nu să-l lași de izbeliște, să te aștepte ca un idiot. Bietul amărât! Te-ai gândit vreodată la el?

– Nu, pentru că m-am gândit la tine.

– Ei bine, acum poți să te întorci și să-i spui.

– Așa o să fac.

– Asta, dacă nu cumva așteptai pur și simplu să vezi dincotro avea să bată vântul.

– Am știut mereu din ce parte bătea vântul.

– Ei bine, acum nu mai contează. Între noi s-a terminat, Ellen.

Ellen se face albă ca varul.

– Nu spune asta, Conor!

– Nu vreau să fiu cu o femeie în care nu pot să am încredere. Am fost dezamăgit îndeajuns în viața asta ca să știu valoarea onestității.

– N-am să te mai mint niciodată.

Femeia se agață de cioburile relației lor spulberate, precum un marinar naufragiat.

– Te rog, trebuie să mă ierți.

El râde silit.

– O, Ellen. Am crezut că erai diferită. Am crezut că eram potriviți unul cu celălalt.

Ea începe să plângă, dar el rămâne de piatră, iar eu îmi doresc să rămână puternic și să nu se înmoaie. Lacrimile unei femei sunt arme puternice, iar el trebuie să rămână concentrat pe ceea ce-și dorește cu adevărat și să nu se lase păcălit de ele. Eu privesc din portret, iar el ridică privirea și se uită țintă în ochii mei. Văd determinarea din căutătura lui și știu că am câștigat.

El o scoate pe Ellen afară și încuie ușa.

– Deci, asta-i tot? îl întreabă ea, uluită. Te desparți de mine pentru că nu ți-am spus că eram logodită? Când n-am avut niciodată de gând să mă mărit cu el?!

– Nu, ci pentru că nu ești femeia care am crezut că ești.

Ea se chinuie să vorbească printre lacrimi:

– Atunci nici tu nu ești bărbatul care am crezut eu că ești!

Se urcă în mașină și demarează fără să privească înapoi. Conor rămâne acolo mult timp, urmărind-o cum dispare în depărtare. Privește șoseaua mărginită de copaci, ca și cum ar aștepta oarecum ca ea să se întoarcă. În cele din urmă, cum ea nu se întoarce, el se urcă în mașina lui și demarează în trombă în direcția opusă. Eu sunt triumfătoare. În ciuda pâclei care se închide în jurul meu, sunt victorioasă. Conor e din nou al meu. De data asta am să-l păzesc mai bine.

În atmosfera apăsătoare a lumii mele tot mai întunecate, descopăr că nu sunt singură, până la urmă. Văd chipuri la ferestrele castelului meu, iar ele se uită la mine. Alte spirite nefericite, blocate în dimensiunile lor tulburi, se uită afară ca niște prizonieri din spatele gratiilor. Știu acum de ce n-am putut să le văd mai înainte, pentru că eram făcută dintr-o vibrație mai înaltă. Acum însă, îmi dau seama că sunt una de-a lor. M-am afundat atât de mult. Am căzut la nivelul lor. Dar nu mă căiesc. Orbită de hotărârea din sufletul meu posesiv, sunt entuziasmată de bătălia pe care tocmai am câștigat-o. Mi-am protejat familia de invadatori, asta fiind datoria mea de soție și de mamă, așa că sunt dispusă să-mi sacrific sufletul. Mă abandonez acestui nivel de existență. Raiul e atât de îndepărtat acum, că n-aș găsi calea către el nici dacă aș vrea. Dar nu vreau. Aici e Conor, aici sunt Ida și Finbar. Și, atâta vreme cât ei sunt aici, și eu o să rămân pe loc. Iar atunci când ei o să plece, sper să găsească o cale de a mă lua și pe mine. N-o să-i abandonez. Atâta vreme cât exist, n-o să-i abandonez.

Capitolul 30

Ellen a oprit mașina într-un refugiu de pe marginea drumului și a plâns în hohote, cu capul pe volan. Era același refugiu în care oprise în urmă cu câteva săptămâni, după ce se întâlnise cu Conor pentru prima oară. N-ar fi putut să prezică nicidecum pe atunci că acum avea să se afle aici, plângând cu disperare.

Ar fi trebuit să-i spună despre William. Știa asta. Și ar fi trebuit să fie sinceră cu William în bilețelul ei, sau să-i fi spus în față, ceea ce ar fi fost și mai bine. Stricase totul și tare ar fi vrut să poată da timpul înapoi și să facă totul altfel. Conor fusese dezamăgit de soția lui. Acum, ea îl dezamăgise – își dorea din suflet să n-o fi făcut. Îi înțelegea furia, dar nu înțelegea de ce o părăsise. Fusese atât de tandru. Cum de era posibil să-și anuleze toate sentimentele atât de brusc și de irevocabil? Oare relația lor valora atât de puțin pentru el încât să poată să-i pună capăt din cauza unei greșeli neînsemnate?

S-a gândit la mama ei și la Dylan, care se aflau acasă la Peg împreună cu unchii ei, și știa că nu voia să se întoarcă acolo. Așa că și-a continuat drumul, parcând la poalele dealului în vârful căruia, cu fața înspre mare, se afla capela cea mică în cimitirul căreia era înmormântată Caitlin. Știa că acolo avea să-și afle consolarea.

Și-a strâns haina pe lângă corp și a început să urce pe potecă, printre buruieni. Vântul îi zvânta lacrimile, iar frumusețea peisajului umplea golul lăsat de pierderea suferită, care o durea atât de tare pe dinăuntru. A ajuns la portiță și a deschis-o. Acolo, în stânga, era mormântul lui Caitlin, cu piatra funerară de marmură și cu obișnuitul vas cu trandafiri roșii. Misterul legat de persoana care punea trandafiri pe mormânt i-a distras lui Ellen o clipă atenția de la nefericirea ei, gândul zburându-i la Caitlin și la secretele pe care aceasta le luase cu ea în mormânt. Poate că persoana care aducea flori era motivul pentru care Caitlin îl dezamăgise pe Conor. Poate că ea se îndrăgostise de altcineva și de aceea se certau în noaptea în care ea murise în incendiu.

Ellen a înaintat pe potecă și a deschis ușa capelei. Înăuntru era frig și umed, dar măcar nu bătea vântul. A mers și s-a așezat în prima strană, cu fața la altar. Locul era slab luminat prin ferestrele năclăite de mucegai, iar lipsa luminii nu făcea decât să-i accentueze lui Ellen durerea din suflet. Ea a adulmecat aerul stătut, dorindu-și să fi avut la ea un pachet de țigări. Dacă vreodată avusese nevoie de o țigară,

acum era acel moment. Durerea sufletească i s-a transformat într-o profundă milă de sine și a început să plângă din nou. Mai avea rost să rămână în Connemara fără Conor? Îi era de ajuns familia ei? De ce mereu soarta îți dădea cu o mână și îți lua cu zece? De ce trebuia să se întâmple ceva rău pentru fiecare lucru bun?

Ellen a rămas mult timp în capelă. Pacea și liniștea de acolo o ajutau să-și analizeze situația dificilă cu mai mult calm, iar apoi, atunci când mâhnirea a copleșit-o din nou, și-a adus aminte de Dylan și de clipa în care stătuseră acolo împreună, cu vocile răsunându-le între bătrânele ziduri de piatră, și i-a venit să zâmbească printre lacrimi.

Atunci când, în cele din urmă, stomacul a început să-i chiorăie de foame, s-a hotărât să se întoarcă acasă la Peg. A coborât dealul agale. N-avea de ce să se grăbească, n-avea la cine să se întoarcă. Continua să burnițeze. Nori grei, plumburii, zburau pe cer, împinși spre uscat de un vânt aprig, rece, de gheață. Farul se înălța sfidător în calea furiei vântului și a valurilor, ca un soldat înveșmântat într-o tunică albă, ce refuza să capituleze chiar dacă era ciuruit de gloanțe, iar coastele îi erau descărnate. Ellen s-a oprit o clipă din mers și a privit pescărușii albi rotindu-se pe deasupra farului, ca niște îngeri așteptând să-i ducă acestuia sufletul acasă. Dar el rămânea acolo, aproape scrâșnind din dinți în încrâncenarea de a nu ceda, agățându-se de viață cu toate puterile. Deodată, lui Ellen i-a venit în minte ideea unui cântec. O, far răpus în lupte, care continui să te înalți semeț din mare, nu știi tu, oare, că totul e sfârșit și îngerii-s aici, cu ei să mi te ia. S-a oprit o clipă și l-a fredonat, ca pe o scânteie de încântare strecurată prin falia inimii ei sfărâmate. A clătinat din cap și și-a pus mâinile în șolduri. Ce ironie a sorții: își găsise inspirația chiar în momentul în care se hotărâse să plece.

Ellen a ajuns la casa lui Peg și a văzut camioneta lui Johnny și mașina lui Desmond încă parcate alături de mașina lui Dylan. Șoferul limuzinei negre și strălucitoare închiriate de mama ei își citea ziarul, șezând înăuntru. Ellen a parcat și ea. A răsuflat adânc, ca să-și facă puțin curaj. N-avea chef să vorbească acum cu nimeni. Asemenea unui câine, voia doar să se ascundă sub patul ei și să-și lingă rănile. Dar de îndată a pus piciorul pe pietrișul aleii, Oswald a venit la ea, grăbit, din casa de alături.

– Pe toți sfinții, ce se petrece? a întrebat-o el uitându-se la toate mașinile acelea, uluit.

– S-a întors mama, i-a spus ea.

– Doamne Sfinte! Peg cum e?

– Șocată, dar bine.

El i-a observat fața mânjită de lacrimi și expresia abătută. I-a zâmbit, plin de înțelegere.

– Dar tu nu ești bine, așa-i, Ellen?

– Nu tocmai, ia răspuns ea ridicând, neputincioasă, din umeri. Totul a luat-o razna într-un mod groaznic, Oswald. I-am mințit pe toți, iar acum plătesc un preț teribil.

– Sunt sigur că ai mințit dintr-un motiv întemeiat.

– Așa am crezut și eu, dar Conor nu vrea să mă mai vadă.

El a privit spre ușa casei lui Peg.

– Chiar vrei să intri acolo?

– Nu tocmai.

– Atunci, vino la mine și poți să-mi povestești tot ce s-a întâmplat. Sunt un bătrân înțelept, știi, și am mai multă experiență în dragoste decât ai putea să-ți imaginezi.

*

Ellen a intrat împreună cu el într-o încăpere albă, imaculată. În cămin trosnea un foc de lemne, iar un șevalet era așezat în fața ferestrei. Lângă acesta se afla o măsuță rotundă, pe care Oswald își înșirase, îngrijit, vopselele și pensulele.

– Ești foarte ordonat pentru un artist, a comentat ea, ducându-se să vadă ce picta.

Și-a ținut răsuflarea văzând că de pe pânză o privea însăși mătușa ei.

– O, Doamne, asta e Peg!

Oswald a zâmbit tainic.

– Să nu-i spui. E un cadou.

– O să fie uluită. E foarte reușit. Adică, nu că celelalte tablouri ale tale

n-ar fi, dar portretul ăsta arată exact ca ea.

Oswald nu s-a simțit jignit. A traversat salonașul și a dispărut în bucătărie. Ellen a venit mai aproape de portret, observând zâmbetul sfios al lui Peg și căldura ochilor, în care se regăseau atât tristețea, cât și bucuria ei. Oswald îi surprinsese mai mult decât înfățișarea, o pictase așa cum o vedea el atunci când îl privea, adică diferit de felul în care obișnuia ea să-i privească pe ceilalți. Sufletul lui Peg părea să radieze din acel tablou, oferindu-i modelului o frumusețe blajină, pe care Ellen n-o observase până atunci la mătușa ei. Atunci și-a dat seama că, probabil, Oswald o iubea și a zâmbit de încântarea pe care i-o dădea acel gând. Ellen s-a întrebat dacă, atunci când Oswald avea să-i ofere tabloul, Peg avea să-și dea seama de sentimentele autorului.

O clipă mai târziu, Oswald a revenit cu două cești de cafea pe o tavă, alături de o carafă cu lapte și de o zaharniță.

– Peg face mult prea mult ceai, a spus el punând tava pe măsuța din fața focului. Tu îmi pari mai degrabă băutoare de cafea.

– N-am mai băut cafea de când am venit în Irlanda. Ce frumos din partea ta, chiar aveam nevoie de ceva cald.

– Și de ceva care să te binedispună, a adăugat el. Acum spune-mi, despre ce minciună e vorba?

Ea s-a așezat și și-a pus în cafea o linguriță de zahăr cu vârf. Nu mai avea nici un rost să mai tăinuiască ceva. S-a întrebat de ce o făcuse până atunci.

– Oficial, sunt logodită cu un bărbat pe nume William Sackville, i-a spus ea lui Oswald.

– Aha, iar Conor cum a aflat?

– I-a spus mama.

– Iar ea ar vrea ca tu să te măriți cu acest William?

– Da, ea crede că el e bun pentru mine pentru că e bogat și face parte din înalta societate, ceea ce, după standardele ei, sunt singurele calități care contează la un bărbat.

– Înțeleg. Deci, de aceea ai fugit de acasă?

– La momentul acela, nu știam sigur ce voiam. Voiam doar să fug

departe de mama, de William și de un viitor pe care nu mi-l doream.

– Iar Conor s-a supărat că tu nu i-ai spus asta niciodată.

– Spune că nu poate să mai aibă încredere în mine.

– O să-i treacă.

Ellen a clătinat din cap, mâhnită.

– Nu, nu cred că o să-i treacă.

– E doar supărat. Dă-i timp.

– Nu cred că o să mă mai ierte vreodată. Ar fi trebuit să-i vezi fața. Dură precum o stâncă. De neînduplecat. Groaznică. Caitlin l-a dezamăgit cumva, iar acum am făcut-o eu. Sunt la fel de rea precum a fost ea, iar el a ajuns s-o urască.

– Chiar așa?

– Da, a urât-o și îi urăște și amintirea. Iar acum mă urăște și pe mine.

– Dar ea e moartă, draga mea, iar tu ești foarte vie.

– Mai e ceva. Dylan e tatăl meu natural.

Oswald aproape și-a scăpat ceașca de cafea din mână.

– Pe toți sfinții! La asta nu m-am așteptat.

A pus ceașca pe masă, ca să fie sigur că nu era în pericol s-o verse.

– Nici eu nu m-am așteptat, dar așa stau lucrurile, a spus Ellen ridicând din umeri. Acum cutia Pandorei e larg deschisă. Despre asta vorbesc toți cei adunați în bucătăria lui Peg. Multe minciuni, iar acum eu sunt la fel de rea ca mama.

– Trebuie să-mi povestești totul de la început, Ellen.

Oswald și-a dat jos ochelarii și a scos o batistă din buzunarul de la piept, ca să-i șteargă, iar apoi a încheiat:

– Și lasă-mă pe mine să judec dacă ești sau nu la fel de rea ca mama ta!

Ellen i-a spus toată povestea, din ziua în care mama ei părăsise Irlanda până la momentul în care s-a întors, treizeci și trei de ani mai târziu. El a ascultat tăcut, atent la toate detaliile, ochii lui înțelepți privind-o pe Ellen cu compasiune. După ce ea a terminat de povestit, el și-a pus ochelarii din nou la ochi.

– Tu unde vrei să fii, Ellen? a întrebat-o el cu blândețe.

– Am vrut să fiu aici. Dar nu sunt sigură că vreau să fiu aici fără Conor.

– Înțeleg.

Oswald arăta ca un doctor, ascultând toate informațiile înainte să pună un diagnostic.

– Și ce ai de gând să faci în legătură cu tatăl tău? a continuat el cu întrebările. Ai de gând să vorbești cu el? Mi-ai povestit că mama ta ți-a spus că nu știe dacă tatăl tău cunoaște sau nu adevărul.

– Nu știu ce să fac, a mărturisit Ellen privindu-l, neajutorată, pe Oswald. Ce să fac?

El și-a împreunat mâinile în poală.

– Am să-ți spun părerea mea, Ellen, dar, până la urmă, tu trebuie să faci ceea ce simți că e bine pentru tine.

– Bine, a spus ea, începând să-și roadă, agitată, unghia degetului mare.

– Eu cred că ar trebui să stai de vorbă cu el. Altfel, o să trăiești într-o minciună toată viața ta, iar eu cred că a sosit timpul ca toată lumea să înceteze cu minciunile.

Ea a dat din cap în semn că era de acord, deși o îngrozea gândul de a discuta cu tatăl ei despre așa ceva și de a-l face nefericit.

– Și ar trebui să-i spui cât de curând lui William ăsta al tău că anulezi logodna, să i-o spui în față, politicos, dar ferm.

– Și pe urmă?

– Ar trebui să te întorci.

– Dar cum rămâne cu Conor?

– Of, asta doar timpul o să ne-o spună. Dar locul tău e aici, Ellen. Ai un loc de muncă la Alanna, o casă la Peg și un tată care vrea să te cunoască mai bine. Irlanda e în sângele tău, de la amândoi părinții. Nu-i de mirare că inima ta și-a găsit liniștea aici, ca o vrăbiuță care își găsește cuibul.

Ellen și-a terminat cafeaua și a pus ceașca pe masă.

– Nu cred că pot, a spus ea. Nu cred că pot să îndur. Totul aici îmi amintește de el. Oriunde m-aș uita, îl văd pe el.

– Atunci, dacă ești sigură de asta, o să regretăm cu toții foarte mult plecarea ta, i-a spus el, trist. Mai ales Peg – și Dylan, cred. O să lași o rană foarte adâncă în viețile noastre.

– Of, Oswald, nu spune asta.

Ellen a început iar să plângă.

– Așa e, nu? i-a spus el bătând-o, afectuos, pe mână. N-am hotărât noi să nu mai mințim?

Nu mult mai târziu, Oswald și Ellen au intrat în bucătăria lui Peg, găsindu-i pe bărbații Byrne înghesuiți în jurul mesei, alături de Madeline, Dylan și Peg. Atmosfera era încărcată, dar nu încordată. Discutau cu glas scăzut, iar grupul lor avea un aer de unitate. Arătau mai degrabă a bandă de hoți decât a familie destrămată care se reunise după mai bine de treizeci de ani. Pentru o clipă, Ellen și-a simțit hotărârea slăbindu-i. Gândul bucătăriei impecabile și luxoase de la Eaton Court a întristat-o. Se atașase de Peg, de Domnul Bursuc și de Bertie. Nici măcar nu apucase să-l cunoască pe veverițoiul Reilly, care hiberna în dulapul de lenjerie de la etaj. Acum se simțea acasă alături de unchii ei, care n-o mai înspăimântau cu umerii lor lați și cu chipurile întunecate. Și găsise un suflet pereche, pe Dylan.

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Îngrijorată, Madeline s-a uitat la fiica ei.

– Ce ți-a spus el? a întrebat-o ea.

– Vin acasă, i-a răspuns Ellen, simplu.

Peg s-a cutremurat.

– Pleci? a întrebat-o ea.

– Dar abia ai ajuns aici, a spus Dylan.

Ellen n-a putut să-l privească în ochi, ci și-a lăsat privirea în podea.

– Doar nu te duci la Londra ca să te măriți cu omul ăla? s-a îngrozit Dylan.

– Bineînțeles că nu.

– Dar o să te întorci, nu? a întrebat-o Peg.

– Nu știu, i-a răspuns Ellen înghițindu-și lacrimile.

Privirea lui Dylan era atât de intensă, încât a silit-o să se uite la el. Dylan avea chipul cenușiu, iar ochii lui mari, căprui, erau plini de tristețe.

– Nu poți să-l lași pe Conor Macausland să te alunge din Irlanda, Ellen, i-a spus el.

– Sunt de acord cu Dylan, a spus Johnny. E o jigodie nenorocită.

– Vrei să mergem noi să vorbim cu el? a întrebat-o Desmond, iar Ellen a fost surprinsă de acea neașteptată ofertă de susținere.

– Nu, a răspuns ea numaidecât. Nu-i nevoie.

Nu voia ca unchii ei să se amestece și să înrăutățească și mai mult lucrurile.

– Și ia spune, ce o să faci acum? și-a întrebat Peg sora. Nu poți să întorci pur și simplu spatele și să pleci de cum ai sosit.

– Aveam de gând să vin și să plec foarte repede, i-a răspuns Madeline cu sfială.

– Dar acum? a întrebat-o Dylan.

– Păi, nu mai am nimic de ascuns, așa că...

– Rămâi măcar noaptea asta, a spus Peg.

– Rămân noaptea asta, a răspuns ea, iar apoi, întorcându-se către fiica ei, care rămăsese în mijlocul bucătăriei, împreună cu Oswald, a adăugat: Dacă nu te deranjează, Ellen.

Ellen a dat din cap.

– Dacă tu vrei. Ai mulți ani de recuperat.

– Atunci, așa rămâne, a spus Peg. Măcar te mai avem cu noi o noapte, Ellen.

Ellen a observat-o pe mătușa ei zâmbindu-i, curajoasă, lui Oswald. Nu mai putea să rămână nici măcar o secundă în bucătăria aceea, știind că avea să plece curând, așa că i-a lăsat pe toți în jurul mesei și a dat fuga sus. Spera că o sunase cumva Conor, dar, după ce a pornit telefonul dăruit de el, a văzut că n-o sunase și nici nu-i scrisese. S-a aruncat pe pat și a rămas întinsă acolo, privind, tristă, tavanul.

S-a gândit să-i trimită ea un mesaj, ca să-și ceară încă o dată scuze, să-l implore să se mai gândească. Apoi însă, i-a revenit în minte imaginea chipului său rece, nepăsător, și și-a amintit de furia lui, așa că a lăsat telefonul deoparte, știind că n-avea rost să-l înfurie și mai mult. O avertizaseră cu toții. Îi spuseseră cu toții că nu era de glumit cu bărbatul acela. Dar fiecare fibră a corpului ei îl dorea. S-a întors, tristă, pe o parte și a strâns perna în brațe.

Probabil că ațipise, pentru că atunci când a deschis ochii, mama ei ședea pe marginea patului.

– N-am vrut să te trezesc, i-a spus aceasta în șoaptă.

– Nu-i nimic, i-a răspuns Ellen ridicându-se în capul oaselor.

– Conor o să se răzgândească, sunt sigură. Nu te desparți de cineva pentru un motiv atât de banal.

– Nu-l cunoști pe Conor, mamă.

– Am auzit totul despre el.

– Înseamnă că n-ai auzit nimic de bine.

– De fapt, Dylan a avut numai lucruri bune de spus despre el. Draga mea, dacă te iubește, o să se întoarcă la tine.

– Nu sunt sigură că mă iubește destul. N-am avut atât de mult timp ca să-l fac să se simtă cu totul legat de mine.

Madeline a zâmbit ca o femeie pricepută în astfel de lucruri.

– Dragostea n-are nevoie de timp, Ellen.

– Spune-mi, e ciudat să-l vezi din nou pe Dylan? a întrebat-o Ellen,

schimbând subiectul.

Madeline a oftat.

– Nu s-a schimbat deloc. A rămas același Dylan pe care îl știam și la care am ținut.

– Am cântat împreună la chitară și cu vocea. E incredibil de talentat.

– O, știu, a spus Madeline privindu-și, îngândurată, fiica. Îi semeni foarte mult. Atunci când v-am văzut împreună, asemănarea mi-a sărit în ochi.

– Tata l-a cunoscut vreodată pe Dylan?

– Da, l-a cunoscut, dar nu cred că-și mai amintește. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– O să-i spun tatei adevărul.

Chipul lui Madeline s-a crispat.

– Nu trebuie să faci asta, Ellen.

– Cred că am mințit destul, i-a răspuns Ellen, ferm.

– Ce rost are să-l faci nefericit?

– Pot să-ți garantez că, în clipa în care o să plecăm din Ballymaldoon, toată lumea o să știe deja că eu sunt fiica lui Dylan. Ai uitat cum sunt toți cei de pe aici? Dacă, să zicem, zvonul ajunge cumva la urechile tatei? Nu, mamă. Trebuie să audă asta de la tine sau de la mine. Și cred că o s-o audă de la mine.

– Nu te pripi. Gândește-te foarte bine înainte să faci așa ceva. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Se întâmplă încă, mamă. Eu sunt dovada. Nu poți să mă îngropi și pe mine odată cu trecutul.

– Bineînțeles că nu, Ellen, însă înainte să lași trecutul să otrăvească prezentul, gândește-te la efectul pe care asta o să-l aibă asupra tatălui tău. Gândește-te bine. Nu e vorba doar despre tine, mine și Dylan. Tatăl tău te iubește.

– Și merită să știe adevărul, a adăugat Ellen.

Buzele mamei ei s-au crispat și ea și-a ridicat bărbia. Poate că Ellen o întrezărise pe Maddie Byrne de odinioară, însă Lady Anthony Trawton fusese acolo de mult mai mult timp. Era prea pricepută și prea înrădăcinată în obiceiurile ei ca să redevină o fetișcană.

– Aș fi foarte dezamăgită de tine dacă i-ai mărturisi așa ceva, a spus ea cu o voce care redevenise dură. Pedepsește-mă pe mine pentru că te-am mințit, pentru că nu ți-am spus despre Dylan și pentru că ți-am oferit o viață de privilegii pe care n-ai fi avut-o niciodată dacă am fi rămas aici, dar nu-l pedepsi pe Anthony. El ți-a fost întotdeauna un tată bun, iar mie, un soț bun. Iar acum, mergem să mâncăm de prânz la pub. Craic vrea să mi-l arate, și cred ar trebui să mă întâlnesc și cu restul familiei. Ți-ar face bine să vii cu noi. Nu poți să stai în pat toată ziua, îndurerată. Asta n-o să-l aducă pe Conor înapoi, nu crezi?

Oricât de mult și-ar fi dorit Ellen să nu vadă pe nimeni, trebuia să recunoască faptul că masa de prânz în sânul familiei, la Olul cu aur, i-ar fi făcut bine. Până și Peg, care nu pusese niciodată piciorul în acel pub, a fost convinsă de Oswald să li se alăture. Ellen s-a bucurat să-și vadă mătușa cedând, în cele din urmă, și luându-l pe Oswald de braț. Dacă se îngrijora în privința bârfelor, Peg trebuia să știe că, atâta vreme cât era în compania surorii ei, nimeni n-avea s-o observe pe ea.

Zvonul întoarcerii lui Maddie Byrne s-a răspândit în scurt timp, iar locul era înțesat de localnici dornici s-o vadă mai bine pe fata care scandalizase Ballymaldoonul cu atâția ani în urmă, pe când fugise cu aristocratul ei englez. Acum avea loc întoarcerea fiicei risipitoare, pe care toată lumea o trata ca pe o regină: familia, prietenii și străinii care o cunoșteau doar din povestiri.

Madeline s-a bucurat în chip vădit de atenția care i se dădea. Tot bând vin și cuibărindu-se din ce în ce mai confortabil în sânul familiei, a părut să se mai destindă puțin. Părul i s-a zburlit de la umezeala din aer. Obrajii i s-au aprins de emoție. Avea un zâmbet larg, iar trupul ei își pierduse rigiditatea. Râsul ei, de obicei atât de reținut, era acum răgușit și dezlănțuit. Părea mai tânără. Ellen a văzut-o pe Maddie Byrne de dinainte ca totul s-o ia într-o direcție greșită, iar dezamăgirile vieții s-o asprească. Dar ea știa că asta n-avea să dureze. Se întreba dacă și Dylan o știa. Toți anii pe care mama ei și-i petrecuse la Londra fuseseră prea mulți și prea încărcați de eforturi pentru ca efectul lor să se spulbere atât de ușor.

Ellen se simțea amorțită lăuntric. Cu cât își privea mai mult familia, pe Oswald și pe Dylan, cu atât o durea mai tare gândul că trebuia să-i părăsească. Dar s-a trezit căutându-l în mulțime pe Conor, de fiecare

dată când ușa se deschidea, iar inima i se oprea în loc pentru o chinuitoare fracțiune de secundă, în care se ruga să fie el cel care intra la adăpost de vântul aprig de afară. Desigur că nu era niciodată el. Exista o probabilitate destul de mare să nu mai fie niciodată. Atunci Ellen și-a dat seama că n-ar fi putut trăi astfel. Măcar la Londra nu s-ar mai fi așteptat să-l vadă la orice colț. La Londra avea o șansă mai mare să-l uite. La urma urmei, mama ei reușise asta, nu-i așa?

Capitolul 31

Suferința lui Conor e un semn al reușitei mele. Ar trebui să mă simt triumfătoare, dar nu mă simt astfel. Ceva din suferința asta mă neliniștește. E o nefericire diferită de cea care l-a chinuit după moartea mea. El avea atunci ceva sumbru și ursuz, ca și cum ar fi fost un om vinovat de tăinuirea unui cumplit secret. Acum n-are nimic sumbru și tainic. E pur și simplu devastat și năucit de pierderea suferită. I-a dăruit lui Ellen dragostea lui, dar, mai important de-atât, i-a dat încrederea lui, iar ea l-a trădat. Suferă cumplit de tristețe. Înainte, eram geloasă pe fericirea lui. Acum sunt geloasă pe suferința lui.

După ce Ellen părăsește castelul, el îi urmărește din priviri mașina până când aceasta dispare pe sub stejari. Conor rămâne locului mult timp, ca și cum s-ar aștepta ca ea să vină înapoi. Dar asta nu se întâmplă. Ellen a plecat, iar eu sper să se întoarcă acum la Londra și să rămână acolo. Timpul o să-i vindece lui Conor inima rănită. El o să ajungă să înțeleagă că dragostea pe care o simte pentru mine e mai profundă decât dragostea superficială pe care o simte pentru Ellen. Femeile o să vină și o să plece în și din viața lui, precum frumoșii nuferi de pe oglinda unui lac, însă eu sunt curentul de adâncime, care e mereu acolo.

El își pune mâinile în șolduri și, pentru o clipă, chipul i se încruntă, ca și cum și-ar fi adus aminte dintr-odată de ceva ce îl înfurie. Se întoarce și intră, hotărât, în castel. Ajuns înăuntru, se uită din nou stăruitor la portretul meu. Eu mă uit la el prin ochii tabloului. E ca și cum ne-am privi ca odinioară, pe când eram față în față. Sunt sigură că poate să mă vadă. Inima îmi tresaltă de bucurie, pentru că sunt sigură că nu s-ar uita așa la mine dacă n-ar intui ce se ascunde dincolo de tablou. Se încruntă tot mai tare, ca și cum s-ar gândi la ceva imposibil. Dar eu nu sunt imposibilă, iubitul meu. Sunt aici în spirit, mai reală decât am fost pe când trăiam. El clatină din cap și îmi contemplă frumosul chip. Îmi studiază splendoarea, iar eu știu că e torturat de moartea mea. Dar moartea e o iluzie, Conor. Eu sunt aici. Dacă închizi ochii și ai încredere în simțurile tale, o să mă simți.

– Of, Caitlin, îngaimă el. Ce ai făcut?

Nu înțeleg ce vrea să spună. Mi-ar plăcea să cred că regretă cearta noastră de la far și fuga mea impulsivă în sus pe scări și înspre moarte. Dar ceva din expresia lui îmi spune altceva. E supărat pe mine. Mă

privește fix, cu ochii plini de dezgust. Sunt uluită și mă trezesc că ies din tablou și mă îndrept către o dimensiune și mai întunecată decât cea în care m-am aflat înainte. El clatină din cap și zâmbește cinic.

– Tu ești vinovată pentru asta, mă acuză el, iar eu văd cum chipul i se întunecă de indignare. Ar fi trebuit să știu. Ai fost geloasă pe mine în viață și acum ești geloasă pe mine în moarte. Trebuie să mă lași în pace, Caitlin.

Își trece o mână prin păr și râde amar, coborându-și privirea spre podeaua de piatră. Își dă seama că vorbește singur, ca un nebun. Dar mie nu mi se pare nebun.

Cuvintele lui sunt ca niște pumnale care mă străpung în inimă și mă omoară din nou. El nu știe, oare, că am făcut totul din dragoste? Dacă i-aș putea spune că am făcut ceea ce am făcut mânată de el – că dacă m-aș fi simțit în siguranță și iubită, nu l-aș fi împins atât de departe și nu l-aș fi dezamăgit. Aș fi și acum în viață și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Mă lasă în castel, dar eu nu sunt singură. Mă întorc și văd creaturile cenușii, triste, care se zgâiau la mine de la ferestrele de sus – și îmi dau seama că și eu sunt la fel de cenușie și de tristă ca și ele. Îmi amintesc, atunci, că universul e compus din vibrații. Cu cât vibrația e mai înaltă, cu atât entitatea e mai ușoară. Aceste sărmane suflete sunt lente și grele, ca și mine. Mă gândesc la Ciara și la energia ei strălucitoare și mă întreb ce trebuie să fac ca să-mi cresc vibrația astfel încât să pot să ating nivelul ei fericit de existență. Nu știu. Poate că sunt sortită să zac în nivelul ăsta toată eternitatea. Și mă întreb: pentru ce am sacrificat raiul? Pentru un soț care nu mă iubește și pentru doi copii care abia dacă știu că sunt aici. Privesc împrejur și mă afund tot mai mult în gândul că o să-mi petrec eternitatea împreună cu alaiul ăsta jalnic de stafii.

Conor se întoarce la Reedmace House prost dispus și îl repede pe Finbar atunci când băiatul îl roagă să joace șah împreună.

– Plecăm, mormăie el, iar apoi o strigă pe maică-sa.

Daphne e stupefiată auzind tonul neobișnuit al lui Conor, dar îl cunoaște așa cum numai o mamă își cunoaște fiul. El are chipul întunecat, privirea dură și inima îi sângerează. Ea nu-l întreabă ce s-a întâmplat, fiindcă știe că el o să-i povestească totul atunci când o să se simtă pregătit, nici o clipă mai devreme. Dar ea știe că e vorba despre Ellen și îi sângerează și ei inima, pentru că în Ellen își pusese toate

speranțele, iar ea e dusă acum.

Pleacă la Dublin cu toții, cu elicopterul, iar eu sunt atât de uluită și de rănită de respingerea pe care am suferit-o din partea lui Conor, încât rămân în Connemara. Vreau acum să merg mai departe. Vreau să ies din dimensiunea asta tulbure, dar e prea târziu. Lumina a dispărut, iar eu sunt cufundată în beznă. E ca și cum o ceață densă plutește peste pământ. Abia dacă pot să văd prin ea. Simt o dorință fierbinte să mă aflu pe plajă. Cu puțina energie pe care o am, mă transport acolo. Atmosfera pe care o generez e prea întunecată ca să văd farul, dar eu știu că e acolo. Bântui peticul ăsta mic de coastă, plutind în sus și în jos ca o frunză în vânt, iar sufletul mă doare. Mi se pare că totul e pierdut și că am ajuns în iad. Cumva, știu că eu sunt vinovată pentru tot, dar nu înțeleg în ce fel, și nici n-am mijloacele ca să repar totul. Știu doar că tânjesc după lumină mai mult ca oricând, mai mult decât tânjesc după Conor și după copiii mei. Mă simt groaznic, dorul de casă sfâșiindu-mă în miezul sufletului. Vreau să merg acasă.

Și atunci văd doi oameni plimbându-se pe plajă. Nu știu dacă e zi sau noapte, fiindcă eu mă aflu acum într-o beznă constantă. Atunci când se apropie, văd că sunt Peg și Madeline. Ce pereche ciudată! Peg e scundă și îndesată, ca o varză, iar Madeline e înaltă și subțire, ca o trestie. Uit de mine și de mâhnirea mea și le privesc plimbându-se una lângă alta. Discută, cu mâinile în buzunarele paltoanelor și cu căciulile îndesate pe frunte. Ajung la valuri și se opresc. E liniște, se aude doar țipătul tânguios al pescărușilor care se rotesc pe cer. Ele stau locului o clipă, privind marea. Pe urmă Peg suspină și o prinde pe sora ei de braț. Madeline își pune mâna peste a ei și i-o bate ușor, încurajator.

– Liniștește-te, Peg, spune ea cu glas scăzut. E la Dumnezeu acum.

Ochii lui Peg se umplu de lacrimi.

– Știu, dar mi-e dor de ea.

– Bineînțeles că îți e.

– Am în inimă un gol care n-o să se umple niciodată, iar un vânt rece suflă prin el tot timpul.

– Of, Peg, și când mă gândesc că eu n-am știut nimic despre suferința ta! Noi am fost mereu atât de apropiate.

– Iar eu n-am știut nimic despre suferința ta, Maddie. Am crezut că aveai tot ce ți-ai dorit. Ar fi trebuit să ținem legătura. Ar fi trebuit să ne sprijinim una pe alta.

– Însă de acum încolo o să ținem legătura, nu-i așa?

– O, da, așa o să facem. Mă bucur că te-ai întors.

Madeline zâmbește trist.

– Și eu, răspunde ea.

– Cum rămâne cu Dylan? întreabă Peg.

– Amândoi știm că ceea ce a fost între noi aparține unui capitol care s-a încheiat acum mulți ani. Nu putem să deschidem cartea și să reluăm acel capitol de acolo de unde l-am lăsat. Viața nu funcționează așa. De atunci și până astăzi au fost întoarse multe pagini, și amândoi ne-am schimbat. Dar mă bucur că am avut prilejul să stăm de vorbă. Îl iubesc, dar cred că iubesc mai mult amintirea lui.

– Și Dylan? El ce zice?

– El și-a găsit fiica, Peg, spune Madeline, solemn.

– Ellen o să se întoarcă, nu crezi? întreabă Peg, care acum e neliniștită la gândul că ar putea să-și piardă nepoata.

– Nu știu. Conor ăsta a rănit-o profund, iar asta s-a întâmplat numai din vina mea. Ar fi trebuit să vorbesc cu ea între patru ochi. Dar eram atât de furioasă! N-am gândit. L-am văzut și am știut cine era. Am vrut să-l pun pe fugă, iar Ellen să revină la vechea stare de lucruri.

– E o fată adorabilă, Maddie.

– Știu că e. Dar a fost mereu un copil dificil.

– Exact ca tine.

– Eu n-am fost dificilă! protestează Madeline, dar zâmbește, pentru că știe că Peg are dreptate.

– O, ba da! Mama...

Peg ezită, iar apoi își privește, gânditoare, sora.

– Maddie, nu crezi că ar trebui să vizitezi mormântul mamei și să-i onorezi amintirea?

– Nu, răspunde Madeline pe dată. Nu sunt pregătită pentru asta.

– Dar Iisus a spus să iertăm.

– Nu sunt pregătită să iert. De ce să fac ceva doar ca să fie făcut, dacă n-o fac din suflet? Eu nu simt nimic altceva decât revoltă, Peg. N-am ce să fac.

Observ cum, din când în când, Madeline rostește câte un cuvânt cu accent irlandez. Fata de odinioară încearcă să iasă din femeia în care s-a transformat. Dar e imposibil. Carapacea a devenit mult prea dură.

– Dar tu, Peg, tu ar trebui să te ierți pe tine însăți.

– Vai, Maddie, oftează Peg, iar eu simt un val de oroare străbătând-o, însă își revine. N-o să pot să mă iert niciodată, șuieră ea, ca și cum dezgustul de sine ar fi un șarpe care a pus stăpânire pe ea, unul care își înalță capul odios, iar dulcea, drăgăstoasa Peg se chircește de spaimă.

– Peg, n-a fost vina ta. N-a fost vina nimănui. Dumnezeu a vrut ca Ciara să se întoarcă la el. Lui nu poți să-i pui la îndoială motivele. Trebuie să accepți ceea ce ne dă.

– Dar nu pot! se tânguie ea. Dacă aș fi fost mai atentă...

– Nu există „dacă“ aici, doar fapte. Ce-a fost a fost, iar tu trebuie să-ți trăiești mai departe viața.

În clipa aceea, o lumină puternică mă orbește. Știu că lumina e Ciara, chiar dacă n-am destulă forță ca să mă uit la ea. Ceața din jurul meu se spulberă imediat de la această strălucire plină de iubire și o văd pe Madeline cuprinzând-o în brațe pe sora ei și strângând-o tare la piept. Lumina pare să o pătrundă pe Peg, iar ea dă drumul unui bocet. E ca și cum s-ar fi eliberat de toată jalea ei prin acel urlet cumplit. Pe urmă amuțește. Rămân amândouă îmbrățișate, în timp ce vântul suflă din toate părțile, iar marea plesnește pe nisip. Cele două surori seamănă cu doi marinari naufragiați, care au supraviețuit furtunii.

În cele din urmă, se desfac din îmbrățișare, iar Madeline îi ia mâinile lui Peg într-ale ei. Privește în ochii înroșiți ai surorii ei și-i zâmbește încurajator.

– Dacă o să încerci să te ierți, Peg, o să încerc și eu s-o iert pe mama.

Peg dă din cap cu entuziasm.

– E o înțelegere cinstită, răspunde ea.

Eu știu atunci că lumina e dragoste și că e îndeajuns de puternică să ucidă șarpele. Și mai știu că mie mi-a rămas în inimă puțină iubire care să nu fie mânjită de gelozie. Îmi dau seama atunci că am puterea de a-mi crește vibrația, la urma urmei, pentru că singurul lucru în stare să transforme negativitatea e iubirea.

– Deci, ai să mai vii? întreabă Peg.

– Da, răspunde Madeline. Am să mai vin, și poate că atunci am să fiu îndeajuns de puternică să vizitez mormântul mamei.

– Sper să se întoarcă și Ellen, spune Peg.

Cele două încep să meargă pe plajă, către casa lui Peg.

– Ellen poate să facă ce vrea, spune Madeline fără intonație. Ironia sorții face ca eu să fi încercat în toți acești ani să-i ascund Irlanda, iar, în cele din urmă, ea să vină aici și s-o descopere singură.

– Toate râurile se varsă în mare într-un fel sau altul, spune Peg cu înțelepciune.

– Ai dreptate. Poate că destinul ei e aici. Ellen o să aibă ceea ce eu am respins. O să încerc să nu i-o iau în nume de rău.

– Iar Dylan o să fie aproape de fiica pe care n-a putut s-o vadă cum creștea.

– Și asta.

– Îmi pare rău că a venit aici ca să fie dezamăgită în dragoste.

– O să-și revină, răspunde Madeline, simplu. Sau cel puțin o să învețe să accepte pierderea și să meargă mai departe, așa cum am făcut și eu.

– E chiar atât de hotărâtă să stea de vorbă cu tatăl ei?

Madeline pare tulburată.

– Da. N-o pot împiedica.

– N-o să fie o discuție ușoară.

– Am implorat-o să n-o facă. Acum trecutul o să-și scoată din neguri capul lui odios și o să mă muște. Cred că ar fi trebuit să știu asta. Totul iese la lumină în cele din urmă.

– Am să mă rog pentru voi, spune Peg, ferm.

– Mulțumesc. Deși mă tem că rugăciunile n-o să fie de ajuns.

Ajung la casă și o găsesc pe Ellen pe câmp, împreună cu măgărușul, privind farul. Ea vine la ele, care sunt lângă poartă.

– Ce faci aici? o întreabă Madeline.

– Îmi iau rămas-bun de la măgăruș, îi răspunde Ellen, a cărei răsuflare se transformă în aburi ce se pierd în aerul umed.

Are obrajii trași și palizi.

– Haide să intrăm în casă și să mâncăm ceva, îi propune Peg.

– Vin și eu într-un minut.

– Fac niște terci de ovăz, spune Peg. Nu vreau să te usuci pe picioare.

– Nu-mi pasă, răspunde Ellen, tristă, ridicând ușor din umeri. El s-a dus. Și nu se mai întoarce ca să mă ia. S-a terminat.

– Of, Ellen, spune Madeline cu o căldură în glas care o ia pe fiica ei prin surprindere. Haide înăuntru, ai înghețat aici.

– Vin într-un minut, repetă Ellen, privind în altă parte ca să-și ascundă lacrimile.

Cele două femei pleacă, lăsând-o pe Ellen pe câmp cu oile, lama și măgărușul. Trece mult până să se întoarcă și să intre și ea în casă.

În scurt timp, Dylan, Johnny, Joe, Ryan, Desmond și Craic vin să-și ia rămas-bun. Oswald vine și el de acasă și se așază cu toții la o ultimă cană de ceai, în bucătăria primitoare a lui Peg. Cu toții sunt posomorâți, triști, dar nici unul la fel de mult ca Dylan. Conversația e ciudată. Joe face câteva glume proaste, dar ei tot râd. Cu toții încearcă să fie veseli, pe când, de fapt, sufletele le sunt ca de plumb.

În cele din urmă, sosește clipa. Taxiul lui Madeline așteaptă afară ca să le ducă la aeroport. Madeline își îmbrățișează frații, apoi sora, repede, ca să nu fie copleșită de emoții. La urma urmei, ea acum este englezoaică, iar pasiunea irlandeză e ferecată, alături de fata irlandeză, dincolo de stratul eficient de oțel în care s-a îmbrăcat precum într-o armură. Pe urmă îl îmbrățișează pe Dylan. El o ține strâns în brațe, dar până și eu pot să văd că armura aceea e impenetrabilă chiar și în ceea ce-l privește pe el. Dylan a întrezărit

frânturi din Maddie, dar e resemnat în fața englezoaicei care i-a luat locul.

Însă atunci când Dylan își ia rămas-bun de la Ellen, lucrurile se schimbă. Simt o durere ciudată în piept văzându-l cum îi cuprinde mâinile tinere în cele bătrâne ale lui, care tremură. Nu-și găsește cuvintele, dar îi dă un CD, apăsându-i-l în mână cu putere. Ea îl cuprinde în brațe și scoate un suspin înăbușit. Rămân înlănțuiți, iar durerea din pieptul meu e tot mai puternică. Și atunci o recunosc, durerea asta îmi slăbește gelozia și mă umple de un sentiment de vinovăție. Este compasiune.

Capitolul 32

Ellen s-a întors la Londra și la vechea ei viață, cu supunerea anostă a unui corsar a cărui aventură s-a încheiat cu un eșec. Fusese plecată din Londra doar câteva săptămâni, dar totul era exact ca înainte. Doar ea se schimbase. Acela nu mai era locul ei. Se simțea ca un intrus într-un oraș pe care înainte îl simțise ca aparținându-i. În ciuda ruperii logodnei cu William, care n-a părut nici pe departe atât de nefericit pe cât se temuse ea că avea să fie, Ellen a descoperit că mama ei se aștepta ca lucrurile să revină la felul în care fuseseră înainte. Dar ei nu-i plăcuse persoana care fusese altădată și nu intenționa să mai îmbrace vreodată acea piele. Irlanda schimbase ceva în conștiința ei, iar asta era ireversibil.

După un prânz neplăcut cu William, care semănase mai degrabă cu încheierea unui contract de afaceri decât cu cea a unei logodne, Ellen s-a întors acasă. Dar nu se mai simțea ca acasă. Era ca și cum camera îi rămăsese mică, până și patul părea prea mic. S-a întins pe el și a ascultat CD-ul lui Dylan, în timp ce o durea sufletul, care se mistuia de dorul proaspetei ei țări de adopție. Auzind versul „Ellen de peste mări și țări“, nu și-a mai putut stăpâni lacrimile.

Hotărâse că n-avea să mai mintă niciodată. Oricât încercase mama ei să-i schimbe decizia, ea știa că, dacă voia să trăiască onest, trebuia să-i spună tatălui ei adevărul despre împrejurările venirii ei pe lume. La început, mama ei nu crezuse că avea s-o facă și chiar simțise că, odată Ellen revenită acasă, viața avea să reintre în normal, iar ea avea să uite de Irlanda. O sunase pe Emily și o rugase să-și adune prietenii și s-o scoată pe Ellen în oraș, însă Irlanda era în sufletul lui Ellen și în lacrimile ei, care începeau să curgă la cea mai mică provocare.

În ciuda atâtor eforturi, Madeline nu putuse să facă nimic ca să-și împiedice fiica să găsească un moment prielnic în care să fie singură cu tatăl ei în biroul acestuia.

– Iubita mea, a spus el, lăsând jos ziarul The Times și zâmbindu-i. Ce pot să fac pentru tine?

– Trebuie să stăm de vorbă, tată, a spus Ellen, închizând ușa în urma ei.

– Desigur, i-a răspuns el, împăturind ziarul și punându-l pe colțul banchetei din fața șemineului.

Ea s-a așezat în fotoliul din fața lui și și-a pus mâinile în poală. El n-o întrebase cum se simțea de când se despărțise de William și n-o întrebase nici despre Irlanda. Se purtase cu ea ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și când ea ar fi fost plecată cu prietenii într-un sejur la sfârșit de săptămână. Ellen nu știa cum să-i dea vestea că scormonise în trecutul mamei ei și că descoperise că era copilul altui tată.

– Deci? a întrebat-o el, ridicând din sprâncene.

– Vreau să-ți povestesc despre Irlanda, a început ea.

– Da, a răspuns el, iar ei i s-a părut că văzuse o umbră de stânjeneală pe chipul lui. Cum a fost?

– Îmi place mult.

– E un colț de lume foarte frumos.

– Mama nu vorbește niciodată despre el, așa că poți să-ți închipui cât de surprinsă am fost să descopăr că am o mătușă și patru unchi.

– Sunt sigur că și ei au fost la fel de surprinși ca și tine, a spus el râzând discret.

Ellen a început să se simtă descurajată.

– M-am simțit acolo ca acasă, tată. Am simțit că aparțin acelui loc.

– E în genele tale.

– Da, genele mele irlandeze sunt foarte puternice.

Ellen s-a uitat la el, sperând într-o reacție, dar tatăl ei o privea cu aceiași ochi albaștri, sinceri, și cu aceeași față nevinovată.

– Am cunoscut-o pe mama ta pe când am locuit acolo într-un castel absolut superb al unui amic, Peter Martin.

– Am vizitat castelul, i-a spus Ellen. E foarte romantic.

– Tot al familiei Martin este?

– Nu, au vândut și s-au mutat în Australia.

– O, Doamne, ce departe! M-am întrebat adesea ce s-a ales de ei. Nu i-am mai văzut niciodată după vara aceea, a spus el frecându-și bărbia, îngândurat. Cu Lorcan, fiul lui Peter, am fost prieten la Eton și Oxford.

El era gabier[1], cu un forehand[2] formidabil. N-o să uit niciodată asta.

– Ai cunoscut cumva și un bărbat pe nume Dylan Murphy? l-a întrebat Ellen.

L-a privit cu atenție, ca să-i vadă reacția, dar el a clătinat din cap și a spus că nu credea. Ellen a știut în clipa aceea că nu era cu putință ca el să fi știut despre vechiul iubit al lui Madeline, pentru că tatăl ei era absolut incapabil de fățărnicie.

S-a ridicat în picioare, brusc agitată.

– Tată, am ceva neplăcut să-ți spun, dar trebuie să-mi iau asta de pe suflet și trebuie să fiu sinceră cu tine.

A avut o senzație oribilă în stomac. Mersese acum prea departe ca să se mai întoarcă din drum.

– Are legătură cu Irlanda? a întrebat-o el, iar atunci când l-a privit, ea a văzut că ochii lui albaștri erau ciudat de întunecați și mai adânci ca de obicei.

– Da, are legătură cu Dylan.

El a dat încet din cap, trăgând aer prin nările dilatate. Pe urmă și-a frecat din nou bărbia, privind în gol.

– Dylan ăsta are ochi căprui?

Ellen s-a încruntat.

– Da, de ce întrebi?

El a privit-o în ochi.

– Ce ți-a spus Dylan?

Acum Anthony era serios.

Inima lui Ellen a început să bată iute.

– El nu mi-a spus nimic, i-a răspuns ea în grabă. Eu am descoperit singură, a continuat, dându-și seama că ochii i se umpluseră din nou de lacrimi. Pe urmă, lucrurile au început să capete mai mult sens.

– Ia loc, Ellen, a invitat-o el, calm.

Ea a făcut ce i s-a spus și s-a așezat pe marginea fotoliului.

– Mama m-a implorat să nu-ți spun, dar eu l-am pierdut pe bărbatul iubit pentru că am mințit în legătură cu logodna mea. Și nu pot să trăiesc fără ca tu să știi ce știu eu. Știind că tu nu știi. Și că ai putea să afli, că cineva ar putea să-ți spună, iar atunci înseamnă că eu aș minți din nou, sau aș tăinui...

Vorbea incoerent acum, degetele-i nervoase frământându-se în palmele umede.

– Ellen, eu știu, i-a spus el, calm.

Ellen s-a uitat la el, uluită.

– Știi? Ce știi?

– Că eu nu sunt tatăl tău biologic. Asta încerci să-mi spui, nu-i așa?

Ușurarea a fost copleșitoare.

– De unde știi?

– Draga mea, tu chiar crezi că eu n-am observat că fiica mea are ochi căprui? Chiar și cu puținele cunoștințe de biologie pe care le am, știu că e imposibil ca doi părinți cu ochi albaștri să aibă un copil cu ochi căprui.

– Da? Nu știam asta.

– Și câți bani am cheltuit cu educația ta! a tachinat-o el, zâmbindu-i blând. Îmi imaginez că trebuie să fi fost un șoc teribil pentru tine să afli așa ceva.

– A fost.

– Dar asta nu schimbă nimic, decât dacă vrei tu.

– Nu schimbă?

– De ce ar schimba? Trecutul e trecut și nu se mai întoarce. Ce-a fost a fost. Faptul că afli ce spermatozoid a fertilizat ovulul care ai fost tu nu schimbă cu nimic faptul că eu am fost tatăl tău în ultimii treizeci și trei de ani. Nu schimbă faptul că te iubesc, Ellen. Nu schimbă asta deloc.

Până atunci, Ellen nu-și auzise niciodată tatăl vorbind despre dragoste.

Asta a emoționat-o puternic, atât de mult încât i s-au încordat pieptul și gâtul. El nu fusese niciodată în elementul lui discutându-și sentimentele, iar Ellen nu i le sondase niciodată. Acum el își deschidea larg poarta emoțiilor și o invita să pășească înăuntru. Era un teritoriu necunoscut pentru amândoi.

– Ce ți-ai spus atunci când m-am născut? a întrebat ea foarte încet.

– Că erai cea mai adorabilă fetiță și că eram tare norocos să te am.

– Serios?

– Bineînțeles. Eu am iubit-o pe mama ta. Nu conta că rămăsese însărcinată cu alt bărbat, pentru că am dorit-o cu orice preț. Ea voia să fugă din Irlanda, iar eu am fost fericit să fiu cavalerul ei în armură strălucitoare și s-o ajut.

– Nu ți s-a părut ciudat că mi-a dat numele de Ellen?

El a râs amintindu-și.

– Păi, n-a fost alegerea mea, dar mama ta a fost foarte fermă. Am crezut că era, probabil, numele bunicii ei sau al vreunei alte rude.

– Era numele de alint pe care Dylan i-l dăduse ei. Ellen Olenska.

– Aha, Vârsta inocenței, a comentat el cele aflate, înclinând din cap. Păi, eu cred că ai fost concepută la un fel de vârstă a inocenței. Lucrurile s-au complicat destul de mult pentru mama ta după aceea.

– Și nu ți-a spus niciodată adevărul?

– Nu. Ea a crezut, probabil, că n-aș mai fi luat-o de soție dacă mi-ar fi spus adevărul. Eu n-am discutat asta niciodată cu ea, pentru că n-am vrut să pun în primejdie armonia din familie. Din punctul meu de vedere, n-avea nici o importanță.

– Te-ai întrebat vreodată cine era adevăratul meu tată?

– Nici asta n-a contat.

– Mama crede că nu știi. M-a implorat să nu-ți spun. Îmi închipui că ea crede că o să vă distrugă căsnicia.

El a zâmbit.

– Nimic n-o să ne distrugă căsnicia, Ellen. Nici acum, așa cum n-ar fi

putut nici atunci. Trebuie să mai fii și filosof.

– Crescând, m-am simțit întotdeauna diferită, a reflectat ea cu voce tare. Acum știu de ce.

– N-ai fost diferită, Ellen. Ai fost tu însăți. Nu ești doar produsul a doi oameni, ești un individ, un suflet unic, fără seamăn. Ai fost întotdeauna fiica noastră și parte vitală a familiei noastre. Aici e locul tău, indiferent de trăsăturile care te fac să fii diferită, pentru că ești a noastră. Nimic nu poate să schimbe asta, în afară de gândurile tale negative. Dacă nu faci altceva decât să te gândești că nu aici e locul tău, o să ajungi până la urmă chiar să crezi asta, i-a spus el zâmbindu-i drăgăstos. Și să știi că acele trăsături care te fac să fii diferită sunt cele care te fac fermecătoare, Ellen. Ele te fac specială.

– Nu m-am simțit niciodată specială.

– Atunci, asta e greșeala noastră, nu a ta.

– Ce bine ar fi fost dacă am fi putut să discutăm asta mai devreme!

– Nu cred că ar fi fost posibil mai devreme. Momentul e perfect acum. A trebuit să ajungi în Irlanda ca să înțelegi motivele mamei tale. Ea nu ți-ar fi spus niciodată așa ceva. Mă tem că a fost singura cale.

– Deci, cred că o să trebuiască să-i spui mamei că ai știut tot timpul, a spus Ellen ridicându-se în picioare.

– Da, s-ar putea să nu fie prea încântată.

– Motiv pentru care am să mă asigur că n-o să fiu de față atunci când o să i-o spui.

S-a ridicat și el în picioare.

– Draga mea, ai fost foarte curajoasă, i-a spus el luând-o în brațe și strângând-o ușor, în timp ce ea își lăsa capul pe pieptul lui puternic. Eu aș vrea să stai aici, la Eaton Court, dar dacă tu vrei să te întorci în Irlanda, o să înțeleg. Să nu trăiești vreodată cu impresia că n-ai libertatea să faci ce vrei.

– Ești dezamăgit că nu mă mai mărit cu William? l-a întrebat ea.

– Puțin, i-a răspuns el, iar ei i s-a strâns inima. N-am mai văzut așa un forehand de când am jucat cu Lorcan Martin.

– O, serios, a spus Ellen râzând și trăgându-se înapoi.

– Nu, nu sunt dezamăgit. Aș fi fost mult mai dezamăgit dacă ai fi acceptat pe cineva pur și simplu pentru că ai fi crezut că asta se așteaptă de la tine.

Ea l-a privit stăruitor, încântată să-i vadă ochii din nou veseli și de un albastru luminos.

– Mulțumesc, tati, i-a spus ea.

El a sărutat-o pe frunte.

– Ești fiica mea, Ellen, și sunt foarte mândru de tine.

La ambarcațiunile cu pânze, persoana care manevrează parâmele, vergelele etc.

Lovitură executată cu partea exterioară a rachetei sau a paletei de tenis

Capitolul 33

În ciuda îmbunătățirii relației ei cu ambii părinți, săptămânile care au urmat au fost foarte monotone pentru Ellen. Îi era dor de Irlanda și de Peg, și îi era dor de Conor, atât de dor încât simțea cum dorul acesta îi arsese o gaură în inimă. Știa acum că el nu mai avea s-o sune, dar nu voia să rupă legătura decisivă care făcea posibilă comunicarea cu el. Păstrase telefonul lui în geantă, pentru orice eventualitate. Permanenta dezamăgire a lipsei vreunui semn de la el o ajuta să nu uite ce prostie făcuse și o cufunda și mai mult în nefericirea ei.

Emily îi era o prietenă loială și constantă, dar chiar și ea, după săptămâni de organizare de ieșit la mese și de seri la cinema, și-a pierdut răbdarea. Emily a vrut să-și ia în avans câteva zile de concediu și i-a propus lui Ellen să ia împreună avionul pentru o vacanță într-o țară cu climă mai caldă, dar Ellen refuza să plece undeva. Voia să se ascundă sub plapumă și să nu mai iasă niciodată de acolo. Mama ei i-a spus să-și caute o slujbă. Nimic nu era mai coroziv pentru moralul cuiva ca lâncezeala.

– Ai nevoie de un proiect, i-a spus ea din senin. Măcar fă ceva. Ce-ar fi să vii să-mi dai o mână de ajutor la una dintre acțiunile mele filantropice? Suntem mereu în căutare de oameni pentru mânuirea corespondenței.

Dar mama ei avea dreptate, ei chiar îi trebuia un proiect. Cu inima bătându-i iute, Ellen și-a luat laptopul și l-a așezat pe masa din dormitorul ei. De ce nu pui niște muzică, aprinde o lumânare, creează un pic de atmosferă în cameră, pe urmă eliberează-ți mintea și vezi ce iese, erau cuvintele înțelepte ale lui Dylan. Așa că a aprins o lumânare și a început să asculte muzica înregistrată de Dylan pe iPod. Melodiile erau captivante, inima lui Ellen s-a umplut de dragoste și de dor, iar degetele i-au devenit canale prin care să se prelingă creativitatea.

O, farule de lupte istovit,

Ce încă din ocean te-nalți semeț,

N-aflat-ai oare tu că totu-i gata, și îngerii la ei mi te-au chemat.

Să te predai acuma clipa a sosit

Luminii celei mari,

Înalță-te, tu, veșnică prezență, renunță la luptat...

Ellen a scris pagini după pagini de cântece, despre Conor, despre Dylan și despre far, al cărui simbolism ea nu-l înțelegea întru totul. Cuvintele îi invadau conștiința venind din partea aceea calmă, eternă a ei, pe care o descoperise în prima dimineață pe plaja de la Ballymaldoon, și se revărsau pe ecranul computerului. Apoi Ellen s-a dus în oraș, a cumpărat o chitară și a compus muzică exact așa cum o învățase Dylan. Cântecele pe care le-a creat i-au ridicat moralul, iar mâhnirea i s-a spulberat. Înțelegea acum de ce Dylan își vărsase amărăciunea în acele cântece, el o făcuse fiindcă asta îl ajutase să se simtă mai bine. Și pe Ellen cântecele ei o făceau să se simtă mai bine, și, încetul cu încetul, negura s-a ridicat de pe viitorul ei, iar în felul ăsta Ellen a reușit să îl întrezărească mai limpede.

Și-a dat seama că n-avea să fie fericită niciodată dacă rămânea la Londra. Era adevărat că nu putea să fie fericită fără Conor, dar mai bine îi ducea dorul în Connemara decât la Londra, unde se simțea izolată și ruptă de viață. În Irlanda el ar fi putut să-i iasă în cale, măcar din întâmplare. În orice caz, ea putea să lucreze pentru Alanna, putea să compună cântece și să le interpreteze împreună cu Dylan. Putea s-o ajute pe mătușa Peg la cumpărături și la îngrijirea animalelor. Ellen avea de gând să se dedice noii ei vieți cu toată energia, pentru că noua ei casă avea să fie Connemara. Gândul întoarcerii a încărcat-o de energie și de entuziasm. A sărit din pat și și-a scos valiza de sub el. Pentru prima oară după atâtea săptămâni, era fericită.

Capitolul 34

Timpul curge lent. Nu știu câte săptămâni trec, dar a venit primăvara. O văd înflorind în merii de la Reedmace House, în ciuda ceții dense care mă urmărește oriunde merg. Îmi imaginez că soarele e cald și că dealurile radiază de flori galbene și purpurii. Îmi amintesc podul trolului și lacul, dar n-am voința să merg să vizitez acele locuri dragi mie. Bântui coridoarele castelului împreună cu celelalte năluci, a căror nefericire le ține înlănțuite de acest jalnic nivel al existenței. Locul ăsta nu e unul în care aș alege să fiu, dar mă simt neputincioasă și nu pot să mă înalț. Gelozia mi-a luat libertatea. Mi-a luat totul. Sunt mai singură decât oricând.

Apoi Conor se întoarce la Connemara. Sunt îngrozită de starea în care e. Nu și-a lăsat barbă, nici plete până la umeri, ca înainte, însă ochii îi sunt plini de amar, iar obrajii îi sunt supți. Simt aceeași durere în inimă pe care am simțit-o atunci când s-au despărțit Ellen și Dylan. Spiritul meu se umple de durerea asta și simt în mine o căldură pe care n-am mai simțit-o de mult timp. Devine tot mai puternică și mai intensă pe măsură ce îl urmez prin castel și urc alături de el treptele către turn.

Turnul ăsta era un spațiu de depozitare pe când trăiam eu. Conor n-avea nevoie de el pe atunci. După ce am murit, el l-a făcut sanctuarul lui secret. Un refugiu din calea lumii, în care putea fi complet singur. Acum își caută refugiu din calea durerii pe care o simte, dar nu poate să scape de ea pentru că are un ghimpe în inimă și numai Ellen i-l poate smulge de acolo. Se întinde în pat și-și trage o pernă peste piept. Știu că nu se gândește la mine. Îi e dor de Ellen. Pentru prima oară de la moartea mea, îi doresc fericirea mai mult decât oricând. I-o doresc cu ardoare. Aș face orice.

Dorința asta de a-i alunga durerea mă face să mă simt ciudat de înălțător. Nu pot să-i scot lui Conor spinul din inimă și nu pot s-o aduc pe Ellen înapoi, și totuși, dorința de a face toate astea mă umple de bucurie. Ce ciudat e să găsești plăcere în astfel de lucruri! Eu m-am gândit mereu doar la mine. Iubirea mea a fost una egoistă; prin urmare, n-a fost deloc iubire, ci dependență. Îmi dau seama acum că toată viața mea a fost modelată de această disperată dependență – iar moartea mea a fost consecința. O, de ce n-am știut asta mai dinainte? De ce o aflu abia acum, când existența mi-a fost redusă la dimensiunea asta întunecată, sufocantă? Chiar a fost nevoie să sufăr atât de mult ca

să învăț un lucru atât de simplu?

Îmi doresc cu fiecare fibră a sufletului meu să-l scap pe Conor de amărăciunea care îl macină, chiar dacă asta ar însemna pieirea mea. Dacă aș putea să agit o baghetă fermecată ca să i-o aduc înapoi pe Ellen, aș face-o, chiar dacă eu aș fi uitată și surghiunită pe raftul amintirilor nedorite. De ce ar conta asta? Conor nu vrea să-și amintească de mine. După tot ceea ce am făcut, nici nu mă miră. Cum de-am putut să cred vreodată că acel act brutal avea să-l forțeze să mă iubească? Ar fi trebuit să fiu mulțumită cu dragostea pe care mi-o purta, dar n-am fost. Am vrut mai mult, și mai mult, și mai mult, și am făcut lucruri groaznice pentru asta. Nu m-am simțit niciodată iubită îndeajuns. Dar dacă doar i-aș fi arătat lui dragoste, aș fi simțit dragoste drept răsplată, asta e toată ironia situației. Dacă m-aș fi gândit doar la ceea ce aș fi putut dărui, aș fi fost fericită. De ce n-am știut asta pe când trăiam? De ce am lăsat gelozia să-mi destrame căsnicia? De ce am lăsat gelozia să-l distrugă pe el? Mă uit cum bărbatul ăsta zdravăn și puternic suspină ca un copil, întins în pat, și îmi dau seama că eu sunt de vină. Eu i-am făcut asta. Am făcut-o pe când trăiam și am făcut-o și după ce am murit. A sosit momentul să repar totul. A sosit timpul să-l las în pace.

Dar ce pot să fac? Trebuie să existe o cale. Și, în timp ce mă gândesc la toate lucrurile care ar putea să-i aducă pe Ellen și pe Conor din nou împreună, bag de seamă cum spiritul meu devine un pic mai ușor și cum ceața din jurul meu se mai împrăștie puțin. Mă simt mai energică și mai vie. Animată de acest nou sentiment de altruism, părăsesc castelul și ajung pe plajă, unde caut inspirație în apele mării. Aș putea să merg la Londra, ca să șoptesc în urechea lui Ellen. Aș putea să-i spun că e iubită de Conor și aș putea să-i dau ideea întoarcerii la Ballymaldoon. Aș putea s-o caut pe Ciara, ca s-o întreb ce să fac. Aș putea să cer ajutor. Sunt sigură că nu sunt atât de neajutorată pe cât m-am crezut până acum. Sunt puternică, dacă acțiunile mele sunt motivate de dragoste adevărată. Nu știu de ce știu asta. O știu, pur și simplu.

Sunt apoi total surprinsă s-o văd pe Ellen pe plajă, împreună cu Peg și cu Domnul Bursuc. Cele două femei se plimbă pe nisip, discutând, ca și cum Ellen n-ar fi plecat niciodată. Mă întreb atunci dacă nu cumva sunt departe de a fi singură, dacă nu cumva cineva mă veghează, îndrumându-mă de la un nivel superior al existenței? Dacă există niveluri inferioare, cu siguranță că trebuie să existe și unele superioare, unde se află îngerii. Niveluri pe care eu nu pot să le văd. Simt cum gândul ăsta mă face să devin și mai ușoară și, drept consecință, un pic mai fericită. O urmăresc pe Ellen și știu că aș putea

să fac ceva care s-o ajute. Doar că nu știu ce anume.

Așa că mă iau după ea în casă și le urmăresc pe mătușă și pe nepoată cum beau ceai și vorbesc. Mă uit la Oswald cum vine, seara, ca să joace cărți. Mă uit la Dylan și la Ellen cum cântă la chitară și din voce în camera de zi. Mă uit la Johnny și la Joe cum apar la micul dejun. O văd pe Ellen lucrând în buticul Alannei și mergând la masa de prânz cu Dylan, la pub. Privesc viața urmându-și cursul, dar cu unicul scop de a-i aduce din nou împreună pe acești doi îndrăgostiți chinuiți. Știu că o pot face. Simt că sunt îndrumată, cu simțurile mai ascuțite și mai vii pentru că nu mai sunt roasă de gânduri egoiste. Știu că o să se ivească o ocazie pentru mine și o întrevăd cu bucurie.

Aștept. La urma urmei, n-am altceva de făcut, iar așteptarea asta îmi face plăcere. Observ frumusețea peisajului atunci când negura se spulberă în lumina iubirii mele. Mă bucur de zilele care au devenit mai lungi și de agitația păsărelelor care își fac cuiburi. Le ascult cântările și le urmăresc zborul. Observ fâlfâirile aripilor de fluturi și forfota harnicelor albine, iar inima mi se umple de această măreție a creației Domnului.

Și atunci apare ocazia. Sunt atât de emoționată, încât abia îmi vine să cred. Ellen e singură într-o după-amiază, așezată la masa din camera de zi a lui Peg. Domnul Bursuc doarme pe prețul din fața unui foc pe care Peg l-a făcut pentru că a plouat toată ziua și e umed și frig. Ellen a aprins o lumânare parfumată și ascultă melodiile înregistrate de Dylan pe iPod. Camera e inundată de parfum dulce de smochine și de sunetele emoționante ale viorilor. Ellen e cu gândul departe. Mintea îi e deschisă și golită, astfel încât a devenit fertilă precum cel mai rodnic sol. Îmi e ușor să sădesc o sămânță. Ea crede că o să scrie un cântec, dar eu intenționez să-i ofer o poveste.

Îmi picur cuvintele în mintea ei, iar ea le transpune în scris, pe pagină. Tastează repede și eficient, cursul inspirației nefiindu-i întrerupt de nimic. E ușor s-o facem; tremurăm amândouă de fericire și de surprindere, prea emoționate ca să ne întrebăm „de ce“ sau „cum“.

8 octombrie 2007

Nu se întunecase încă. O lumină gălbuie mocnea dincolo de dealuri, unde soarele asfințea, împrumutând cerului nuanțe delicate de roz. Farul era o siluetă neagră, de care noi ne apropiam vâslind în mica barcă ce ne cunoștea atât de bine pe amândoi. Ne purta peste valuri

cu tenacitatea-i obișnuită, ca un servitor viteaz și loial. I-am zâmbit încurajator iubitului meu, iar el a continuat să vâslească. Era puternic, cu umeri lați și cu un piept mare, musculos. Mi-a zâmbit și el, cu chipul plin de adorație, iar eu mi-am simțit inima inundată de plăcere. Era atât de plăcut să fiu iubită într-un mod atât de altruist.

Am vâslit în larg ca de atâtea ori înainte, deși eu o făcusem de mai multe ori decât el. Farul era locul meu secret, către care doar eu mă avântam, plină de visuri, în mica mea barcă. Îmi plăcea să stau întinsă sub cerul înstelat și să-mi imaginez alte lumi din universul infinit. Ascultam plesnetul valurilor și țipătul pescărușilor și îmi făcea plăcere pericolul în care mă aflam, cunoscând furia pe care aș fi dezlănțuit-o dacă aș fi fost prinsă. Dar în seara asta lucrurile stăteau diferit. Nu eram singură. Eram cu iubitul meu și aveam un plan. De data asta, dacă eram prinsă, ar fi fost infinit mai rău. Simțeam că urma să se întâmple ceva dramatic. În seara asta aveam să-i ofer ocazia să-și dovedească dragostea o dată pentru totdeauna.

Am ajuns pe insulă și am legat barca de o stâncă. Marea se retrăsese, micile bălți, deloc adânci, erau pline de creveți și de crabi. Era o noapte liniștită, iar vântul semăna cu o mângâiere mătăsoasă. El m-a luat de mână și am început să alergăm amândoi pe poteca năpădită de iarbă, către far. Înăuntru, treptele de lemn erau decorate cu lumânările. El le-a aprins una câte una, iar ele au început să strălucească puternic în amurg, pe când soarele cobora tot mai mult, iar cerul se întuneca deasupra noastră. Am urcat scara mărginită de lumânărelele pâlpâitoare, până când am ajuns în încăperea din vârf, rotundă ca un cuib.

Camera mea era o desăvârșită grotă a lui Aladin. Agățasem pe pereți pânze în nuanțe intense de mov și de verde, iar podeaua era acoperită cu prești viu colorate și perne de catifea. Nu exista electricitate, pentru că farul nu mai fusese în uz de mulți ani. Singura lumină venea de la multele șiruri de lumânări, de toate formele și mărimile, care erau așezate împrejurul camerei și care umpleau aerul de miresme.

Am deschis o sticlă de vin și am băut-o în sănătatea noastră și pentru viitorul nostru. Ne-am pierdut unul în celălalt. El mi-a șoptit că mă iubea, că ar fi murit fără mine, că eram însuși aerul pe care îl respira. Eu i-am spus că nu-l credeam, așa că el m-a sărutat cu și mai multă pasiune, încercând să-și dovedească devotamentul. Mă desfătau încercările lui neobosite de a mă convinge că inima îi era în mâinile mele. Mă răsfățam în căldura entuziasmului lui.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc, murmura el, încercând cu disperare

să-mi posede trupul și sufletul. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, gemea el.

Dar eu nu-l iubeam. Nu puteam, pentru că exista un singur bărbat pe care îl iubeam, iar acela nu era el.

Iubitul meu a auzit motorul înaintea mea. Eu îmi reveneam încetul cu încetul din înălțimile în care mă trimiseseră alintările lui, care mă împliniseră mai mult decât plăcerea dragostei noastre trupești. S-a ridicat, intrat în panică, și și-a săltat nasul în aer, ca un câine ce simte pericolul în adierea vântului.

– Auzi și tu asta? m-a întrebat, iar eu am ascultat.

Avea dreptate. Sunetul unei bărci cu motor se auzea peste zgomotul mării.

M-am ridicat și eu, speriată.

– El e, i-am spus, grăbindu-mă să sar în picioare și să-mi caut hainele printre perne.

– Iisuse! Trebuie să mă ascunzi! a strigat el, trăgându-și pantalonii.

– N-am unde să te ascund, i-am răspuns eu văzând cum chipul i se schimonosea de spaimă.

– Ce-o să facă?

– Lasă totul în seama mea.

– Mi-ai spus că e la Dublin! a șuierat el.

– Așa am crezut, i-am răspuns eu, încheindu-mi nasturii rochiei. Poate că nu-i el, am adăugat.

Dar știam că el era, pentru că eu pusesem totul la cale.

– El e, a spus iubitul meu, privindu-mă cu ochii lui mari, îngroziți. Ce-ai să-i spui?

– Că-l iubesc.

– Asta nu-i de ajuns! mi-a răspuns el. N-o să te creadă.

Dar ăsta era adevărul, singurul adevăr. Făcusem asta pentru el, pentru noi. Desigur că acum avea să înțeleagă cât de mare nevoie aveam de

el, că de fiecare dată când mă părăsea, eu rămâneam la mila bărbaților prădalnici care mă doreau pentru ei. Avea să înțeleagă că nu putea să mă părăsească. Aveam nevoie de el și de dragostea lui. Dacă asta nu-l convingea de nevoia mea, atunci nimic n-avea să-l mai convingă.

– O să mă creadă, i-am spus. Fii pe pace.

Am coborât scările în fugă, trecând pe lângă lumânările aprinse, cu grijă ca să nu mă ating de ele și să-mi ia foc tivul rochiei. Afară era întuneric, doar un petic de lună se întrezărea de după nori, lăsând o dâră subțire, ca de mercur, pe apa mării. Soțul meu își lega barca de o stâncă. A ridicat privirea către far și m-a văzut, în ușă. I-am bănuit furia și teama, ca un copil ce bănuiește îmbrățișarea părintelui speriat. A pășit peste stânci și a urcat poteca ierboasă înspre mine.

– Ce-i cu toată povestea asta? m-a întrebat el, iar ochii nu-i erau plini de furie sau de teamă, ci de oboseală și de exasperare.

Eu am observat deodată cât de obosit arăta, și cât de nefericit.

– Am crezut că ești la Dublin, i-am răspuns eu.

– El unde e? m-a întrebat.

Nu exista nici un ascunziș, iar iubitul meu a apărut înapoia mea, sfios și speriat.

Chipul soțului meu s-a înroșit de uimire.

– Cum ai putut, Caitlin? E doar un copil!

– Ba sunt bărbat, a spus iubitul meu, curajos, îndreptându-și umerii, dar, în comparație cu Conor, era încă un băietan firav.

– Ronan Byrne, n-ai pic de rușine?

– O iubesc, a declarat Ronan.

– Ce-ar spune mama ta? N-a avut și-așa destule necazuri?

– N-o băga pe mama în asta.

– Mama ta e o femeie cumsecade, Ronan. Nu merită să sufere din nou.

Ronan s-a chircit precum un cal ajuns în fața unui pârleaz, atunci când își dă seama, brusc, că pârleazul e prea înalt ca să poată să-l sară.

– Du-te acasă, i-a spus Conor, istovit. Nu vreau ca Peg să afle vreodată despre asta, m-ai înțeles?

În vocea lui mocnea amenințarea, iar pe mine m-a trecut un fior rece.

– O duc eu pe Caitlin înapoi la barcă, a mai zis Conor.

Ronan era încurcat. L-am văzut cum a intrat în panică, gândindu-se la mine, gândindu-se la mama lui. A rămas lipit de stânci, ca un crab îngrozit.

Furia mea s-a transformat într-un vulcan de gelozie.

– Asta e problema. Despre asta e vorba. Nu-ți pasă de mine, Conor! Nu te deranjează dacă mă culc cu alt bărbat. Nu mă mai iubești. Ai prefera să mă vezi moartă!

Gura lui Conor s-a contorsionat de chin.

– Caitlin, m-am săturat de dramatismele tale. Acum m-ai adus la limită, și e numai vina ta.

Eu am început să suspin.

– Nu mă iubești, m-am jelit eu.

– Eu te iubesc, s-a băgat Ronan, încurajat de lacrimile mele. Vino cu mine, Caitlin.

Conor a intervenit, nerăbdător:

– Nu fi ridicol, Ronan. Du-te acasă la mama ta și uită tot.

– Caitlin mă iubește! a protestat el, aprig.

– Ba nu te iubește, i-a spus Conor, calm. Ești doar un pion într-un joc mai mare.

– Nu-i adevărat. Tu n-o iubești, l-a acuzat Ronan, și mai încrezător acum. Ție nu-ți pasă de ea. Nu ești niciodată aici. Eu sunt aici. Eu am grijă de ea. Eu îi ofer ceea ce tu nu poți, a zis el, iar apoi s-a întors spre mine, cu ochii arzând de scânteia unei idei: Fugi cu mine în lume, Caitlin. Chiar acum. Nu trebuie să ne mai întoarcem niciodată aici.

– Eu nu te iubesc, Ronan, i-am spus. Eu îl iubesc pe Conor. L-am iubit mereu.

Dar Ronan a crezut că mințeam ca să-l protejez pe el.

– Înțeleg, mi-a spus, cu glas scăzut.

– Nu, vorbesc serios, Ronan. Nu spun asta doar așa. A fost frumos, dar eu îl iubesc pe Conor. Îl iubesc din toată inima și am să mor iubindu-l.

Atunci când sinceritatea cuvintelor mele l-a lovit precum un pumn în stomac, chipul lui Ronan s-a strâmbat precum cel al unui băiețel.

– Nu-i adevărat, Caitlin, nu te cred. O spui doar ca să mă protejezi.

– Ba nu, am insistat eu. Îmi pare rău.

– Dar noi doi am putea să fim fericiți, departe de locul ăsta, Caitlin. Putem s-o luăm de la capăt. Știu că putem. Lasă-mă să-ți arăt cât de fericiți am putea să fim.

I-am zâmbit trist.

– N-o să-mi părăsesc niciodată casa și copiii, Ronan. Fă așa cum spune Conor și pleacă acasă. Pe urmă mi-am coborât vocea, ca să mă audă doar Ronan: Te rog, dragostea mea, nu fi naiv. Pleacă înainte să pună el mâna pe tine.

El m-a privit lung, disperat, apoi a trecut în grabă pe lângă mine și a coborât poteca spre locul în care legase barca de stânci. Eu am sperat să fie în siguranță, vâslind în întuneric. Am ridicat privirea spre cer, am văzut luna, acum mare și rotundă ca un glob de cristal, și mi-am dat seama că era îndeajuns de multă lumină pentru ca el să găsească drumul înapoi spre țărm.

– Haide, Caitlin, a spus Conor luându-mă de mână.

– Așadar, tu crezi că e un joc? l-am întrebat eu.

– Tu singură ai spus că nu-l iubești. Te-ai folosit de el ca să te răzbuni pe mine, dar eu nu sunt impresionat, Caitlin.

– E iubitul meu de luni întregi, am jubilat eu, provocator. Cât timp tu ai fost la Dublin și în America, eu am făcut dragoste cu Ronan. Ce contează că nu-l iubesc, Conor? El mă iubește pe mine. L-ai auzit! Mă iubește din tot sufletul.

– Ce contează?! a repetat el, îngrozit de cruda mea nepăsare față de Ronan. Caitlin, ți-ai pierdut mințile? E doar un băiat, iar tu l-ai distrus.

– Am vrut să-mi dai mai multă atenție.

– Făcându-mă gelos? m-a întrebat el privindu-mă lung, nedumerit. Atât de departe ești în stare să mergi ca să mă provoci?

– Tu nu înțelegi. După toți anii ăștia, nu mă cunoști deloc.

– Nu, a șoptit el. Nu cred că te cunosc.

În momentul acela, nu mi-am mai putut stăpâni frustrarea.

– Ce ar trebui să fac ca să mă iubești, Conor?! am urlat, disperată.

– Te-am iubit, Caitlin, dar tu m-ai secătuit. Nu mai am nimic de oferit. El striga la mine acum, cu vocea gâtuită de furie: Ai nevoie de ajutor, Caitlin. De ajutor medical, pentru că eu nu știu ce altceva să mai fac. Nu mai ești în toate mințile. Ar fi trebuit să-mi dau seama acum mulți ani, în loc să-mi ascund capul în nisip și să-ți ignor strigătele de ajutor. Am fost insensibil. Iartă-mă, iubito. Tu n-ai nevoie de mine, ci de un medic bun, care să știe cum să te vindece.

– Mă crezi nebună?

– Nu! Nu ești nebună, ești dezechilibrată. Știu că pot să găsesc pe cineva care să te ajute.

– Tu nu mă mai vrei! Vrei să mă declari nebună și să scapi de mine.

– N-am spus asta.

– Vrei să scapi de mine!

– Nu.

– Vrei să mă vezi moartă! am șoptit, șocată de certitudinea că el voia să scape de mine.

– Nu, Caitlin, nu asta am spus.

El a întins mâna după mine, dar eu m-am tras înapoi. Am simțit deodată cum îmi fugea pământul de sub picioare. M-am simțit eliberată, plutind deasupra insulei și a farului, la kilometri depărtare de realitate. Era ca și cum știam că mă aflam pe punctul de a pierde totul, incapabilă însă de a mă opri.

– Mă vrei moartă! am repetat, iar calmul din vocea mea m-a înspăimântat. Când eu nu ți-am dat altceva decât dragoste!

M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la fugă pe scări în sus.

Am privit înapoi și am văzut că el nu venea în urma mea. Voiam ca el să fugă după mine, să mă ia în brațe și să implore iertare. Dar el n-a făcut-o. Eram singură pe scară, singură așa cum simțeam că fusesem de-a lungul întregii noastre căsnicii. Am scos un geamăt disperat, m-am întors spre scară și am alergat până sus. Abia atunci când am ajuns pe balconul ce înconjura farul, mi-am dat seama că rochia îmi luase foc. Focul mistuia materialul cu o astfel de repeziciune, încât n-am mai avut timp să-mi smulg rochia de pe mine. Până să-mi dau seama ce se petrecea, eram în flăcări. Înnebunită de groază, am mai avut un ultim gând înainte să mă arunc în gol: O să-și dea seama că mă iubește atunci când o să fie prea târziu și o să mă regrete tot restul vieții.

O clipă mai târziu, mă aflam dincolo de mine, privindu-mi trupul lovindu-se și zdrobindu-se de stâncile de dedesubt. L-am văzut pe Conor pe balcon, privind în jos, îngrozit, și nevenindu-i să creadă. El Venise, totuși, după mine.

Cât de limpede mi-e totul acum! Am avut dragostea lui, dar n-am recunoscut-o. Cât de prostește ne purtăm dacă nu ne învățăm minte niciodată. De ce e nevoie de atâta nefericire ca să înțelegem că nimic altceva nu e mai valoros în viețile noastre decât dragostea? Să înțelegem că dragostea e singura care contează. E tot ce luăm cu noi atunci când murim. E singurul lucru pe care o să-l iau cu mine atunci când o să trec mai departe. E tot ce sunt. Doar că n-am știut niciodată asta.

Capitolul 35

Ellen s-a oprit din scris. S-a uitat la ecran, uluită. Fluxul de inspirație a încetat să mai curgă prin ea. Se stinsese, pur și simplu, ca o lumină acționată de un întrerupător. Nu mai avea nimic de adăugat. Nici un cuvânt. În cameră era ciudat de frig, deși focul trosnea de zor în vatră. Ellen și-a frecat palmele una de alta. Avea degetele înghețate. S-a dus la începutul textului și l-a mai citit o dată, cu inima bătându-i de emoție. Cu siguranță că acelea nu erau cuvintele ei. Ea pur și simplu n-ar fi putut să scrie așa ceva nici să fi vrut. Acelea nu erau gândurile ei. Atunci când numele de Ronan, Caitlin și Conor au apărut în narațiune, fusese atât de uluită încât aproape că se oprise din scris, însă povestea îi era dictată cu atâta forță, că nu avusese încotro și continuase. Oare Caitlin găsise o cale să-și canalizeze povestea prin ea? Să fi fost cu putință așa ceva? Iar dacă da, de ce?

Fără să mai piardă nici o secundă gândindu-se la lucruri despre care nu știa nimic, Ellen a imprimat povestea și a ieșit din cameră. Peg era în grădină împreună cu Reilly, care tocmai ieșise din hibernare, încercând să-l învețe să folosească noua căsuță pe care i-o făcuse Ronan din lemn de pin. Ellen a traversat degrabă curtea până acasă la Oswald. Acesta era în camera de zi, punând, preocupat, ultimele tușe pe portretul lui Peg.

– Oswald, a șuierat ea, dând năvală în cameră și închizând ușa după ea. Vreau să citești ceva. Urgent.

Oswald a privit-o pe deasupra ochelarilor.

– Aha, ai început să-ți scrii romanul, nu-i așa?

– Nu tocmai. Citește asta, pur și simplu, și spune-mi ce părere ai.

– Dar tu ai scris-o?

Ea i-a întins hârtiile.

– Tehnic, da. Dar altfel, nu.

El s-a încruntat și a privit-o lung.

– Spiridușii, a spus, clătinând atotștiutor din cap. Tipic.

Și-a împins ochelarii mai sus pe nas și s-a așezat. I-a luat puțin să

citească totul, însă, în momentul în care lui Oswald au început să-i tremure mâinile, Ellen și-a dat seama că el a înțeles. După ce a terminat de citit, a lăsat paginile în poală.

– Îți dai seama că tocmai ai fost inspirată? a întrebat-o el, rostind apăsat cuvântul „inspirată“. Și nu vorbesc despre spiriduși.

– Dacă vrei să spui că prin mine a vorbit Caitlin, da, i-a răspuns Ellen, emoționată. Oare e cu putință ca ea încă să se afle aici?

– Există o singură persoană care ar putea să știe dacă această relatare despre moartea ei e adevărată, a spus Oswald.

Ellen a pălit.

– Eu și Conor nu ne mai vorbim, deci cum aș putea să-l întreb?

Oswald și-a scos ochelarii și s-a așezat picior peste picior.

– Draga mea copilă, ăsta e un mesaj clar din cealaltă dimensiune. Caitlin vrea ca tu să iei legătura cu el.

Ellen a făcut ochii mari.

– Chiar crezi asta?

– Da, bineînțeles. Spiritele nu fac un asemenea efort în van.

– De ce ar face așa ceva?

– Poate pentru că vrea să se revanșeze față de Conor, a spus Oswald fluturând paginile în aer. Ăsta se prea poate să fie adevărul despre ceea ce s-a întâmplat în noaptea morții lui Caitlin. Trebuie să recunosc că totul se leagă. Dylan n-a mințit atunci când a spus că a văzut pe cineva vâslind spre țărm în miez de noapte. Bietul Ronan, a avut parte de un tratament foarte aspru. Cred că trebuie să ținem întreaga poveste doar pentru noi, Ellen. Peg a avut parte de destule surprize în ultima vreme.

– În mod evident, Conor n-a povestit niciodată nimănui că Ronan a fost acolo, nici măcar celor de la poliție, a spus Ellen.

– Dacă oamenii ar ști, ar fi de acord că el e un om mai bun decât îl consideră ei.

Ellen s-a lăsat să cadă în fotoliu, simțindu-se dintr-odată istovită.

– Nu-i de mirare că Ronan detestă să vorbească despre ea. A iubit-o.

– Iar ea l-a folosit în cel mai crud mod.

– Știi, Conor mi-a spus că era dezechilibrată. Acum știu ce-a vrut să zică.

– Îmi imaginez că, de acolo de unde se află acum, a căpătat o nouă perspectivă.

– Eu nu sunt medium, așa că nu înțeleg cum de a știut ea să mă folosească pe mine drept canal?

– Ba bineînțeles că ești medium. Cu toții suntem, a spus Oswald, ferm. Majoritatea oamenilor socotesc că au parte de o coincidență sau de noroc chior atunci când li se întâmplă anumite lucruri, și cu cât neagă că ar avea un simț mai ascuțit, cu atât sunt mai puțin capabili să se folosească de el.

– Dacă a reușit Caitlin să scrie prin mine, Ciara de ce nu scrie ceva pentru Peg?

– Asta-i o întrebare foarte bună. Mă tem că nu cunosc răspunsul. Fata a stins lumânări, a mișcat lucruri, a zornăit chestii, Dumnezeu știe ce altceva a mai făcut, ceva ce nici unul dintre noi n-a observat. Nu trebuie să uiți că spiritele sunt făcute din vibrații mai ușoare, așa că nu e simplu să influențezi lucrurile materiale de la nivelul nostru de vibrație, care e mai dens. Trebuie să fie teribil de frustrant pentru un spirit să încerce să-i dea cuiva de știre că se află încă prin preajmă.

Oswald a stat o clipă pe gânduri, apoi a continuat:

– Cred că persoana cu care spiritul vrea să comunice trebuie să fie deschisă și capabilă să recepteze. Poate că Peg, nu știu din ce motiv anume, și-a inhibat acel simț acut al ei. În urma controversei cu părintele Michael, poate că n-a mai crezut nici ea ceea ce a văzut după moartea Ciarei și și-a închis canalul de comunicare. Tu trebuie să fii foarte receptivă dacă ai primit aceste informații de la Caitlin.

– Nefericirea, a spus Ellen, râzând amar.

– Și dorul, a adăugat Oswald cu blândețe. Tu și Caitlin aveți lucrul ăsta în comun. Un dor disperat de Conor.

Așadar, convinsă cu atâta blândețe de Oswald, Ellen s-a hotărât să-i transmită lui Conor mesajul lui Caitlin. Îi era atât de dor de el încât

avea impresia că inima ei nu mai era un organ, ci o rană deschisă, care nu se mai vindeca. Se gândea la el tot timpul, găsindu-și, în mod bizar, alinarea în lucrurile din Connemara care îi aminteau de el: marea, plaja, dealurile. Ele o făceau să se simtă mai bine, chiar dacă amintirile pe care i le trezeau îi zgândăreau rana, făcând-o uneori să sângereze. N-avea nimic de pierdut dacă îi trimitea mesajul lui Caitlin, însoțit de câteva cuvinte din partea ei, pentru că pierduse deja totul.

A scris un bilet simplu, voit concis: Dragă Conor, m-am așezat la laptop ca să scriu un cântec și iată ce s-a întâmplat. Nu pot să explic asta, dar nu eu am scris textul pe care ți-l trimit. Am scris, pur și simplu, după dictare. Textul este, evident, pentru tine. Eu mă aflu aici, în Connemara, la mătușa Peg. Sper că ești fericit. Ellen.

A vrut să adauge cât de dor îi era de el și că aproape că nu putea trăi fără el, dar s-a abținut. Nimic nu era mai neplăcut decât o femeie disperată, implorând să fie acceptată înapoi. Ea nu-și pierduse încă demnitatea, chiar dacă pierduse orice altceva. S-a gândit să-i lase scrisoarea în cutia poștală, dar exista totuși posibilitatea ca el să fie acasă, iar gândul că l-ar fi putut întâlni o îngrozea de moarte. Așa că i-a dat scrisoarea lui Oswald, care a primit bucuros să fie curierul ei. S-a urcat în mașina lui Peg și a plecat, întorcându-se puțin mai târziu ca să-i raporteze lui Ellen că nu-l găsise acasă pe Conor fiindcă acesta era la Dublin, dar că menajera lui îi dăduse asigurări că avea să facă totul pentru ca el să primească scrisoarea. Ellen și-a propus să nu se mai gândească la asta. Conor nu mai luase legătura cu ea de multe săptămâni. Erau slabe șanse s-o facă acum.

Viața a revenit la normal. Ziua, Ellen lucra la magazin. La prânz fie că mânca sandviciuri de acasă, fie că mergea la Olul cu aur, unde mânca împreună cu Dylan și cu familia ei. Serile, pe când Peg și Oswald jucau cărți sau șah, se întorcea în salonaș și scria cântece, pe care le interpreta după aceea cu Dylan. Vocile lor se împleteau splendid, precum soarele și ploaia, creând un superb curcubeu de culori.

Apoi, într-o înmiresmată seară de vară, după ce se bucuraseră cu toții de o minunată cină în grădină, Oswald a dispărut în casa lui, revenind cu tabloul ascuns sub o învelitoare.

– Ce ai acolo, Oswald? l-a întrebat Peg în timp ce se ridica să strângă farfuriile.

– Un cadou, i-a răspuns el zâmbind plin de mândrie.

– Ți-ai achitat chiria, a spus ea, nedumerită.

– Asta nu e pentru chirie, Peg. E altceva.

Oswald a sprijinit tabloul de zidul casei. Ellen a simțit aerul încremenind în jurul lor atunci când expresia de pe chipul lui Oswald i-a transmis lui Peg că acela nu era un cadou oarecare.

– Asta e pentru tine, i-a spus el.

Peg și-a dus mâna la gură, iar ochii i-au licărit.

– O, a făcut ea.

Oswald a ridicat încet învelitoarea, dezvăluind portretul. Peg a căscat gura și a scos un icnet. A privit cu ochi mari chipul care îi semăna și s-a înroșit în obraji.

– Dar eu nu sunt frumoasă, a spus ea, clipind ca să nu lăcrimeze.

– Pentru mine, ești, i-a răspuns el cu glas scăzut.

– Of, Oswald... Eu niciodată...

– Bineînțeles că n-ai știut niciodată, a spus el zâmbindu-i tandru. Dar ești cea mai frumoasă femeie din lume pentru mine.

S-a dus la ea și i-a luat mâinile într-ale lui. Ellen rămăsese atât de neclintită în iarbă, de parcă prinsese rădăcini, dorindu-și să fi fost oriunde, doar acolo – nu, ca un intrus în mijlocul momentului lor de intimitate. Dar ei parcă nici nu mai știau de prezența ei, în toiul acelei înfloriri bruște a afecțiunii unuia față de celălalt.

– Te iubesc, Peg.

– Tu vorbești serios? l-a întrebat ea ridicându-și privirea la el pe sub breton.

– Serios și sincer, bătrânico. Te iubesc de foarte mult timp.

– Nici nu știu ce să spun.

– Atunci spune doar „da“ și fă-mă cel mai fericit bărbat din lume.

Peg a clipit, însă lacrimile au început să-i curgă; a încercat să vorbească, însă cuvintele i s-au poticnit în gâtlej. Așa că a dat pur și simplu din cap, a zâmbit, iar apoi a râs, stânjenită. Oswald a strâns-o

tare în brațe. Ellen s-a clintit din loc și a intrat tiptil în casă. S-a dus sus, în dormitorul ei, și a luat de pe noptieră telefonul mobil dat de Conor. Câteva minute mai târziu, cobora poteca spre mare.

S-a oprit pe nisip, privind către far, inofensiv acum în lumina delicată a înserării. S-a gândit la Caitlin și la ultimele ei clipe și s-a gândit la Conor, atât de amăgit și de nefericit. A privit lumina estompându-se și prima stea licărind deasupra farului, ca un înger din depărtări arătând drumul spre casă. A meditat la moarte și la rostul vieții, știind că avea dreptate Caitlin.

Dragostea era tot ceea ce conta. Fără ea, viețile noastre sunt fără sens.

A strâns telefonul în mână, amintindu-și ziua în care își aruncase iPhone-ul în mare. Clipa aceea îi schimbase viața atât de dramatic, încât acum devenise pentru ea un simbol al metamorfozei. În acele clipe trebuia să facă următorul pas, emoțional, cel puțin. Conor nu se mai întorcea. N-avea rost să mai păstreze un telefon care nu suna niciodată și o speranță care nu se adeverea niciodată. Nu voia să-și irosească viața tânjind după cineva, așa cum o făcuse Dylan. Trebuia să-și deschidă inima către viitor. La urma urmei, mama ei mersese mai departe și-și găsise fericirea alături de tatăl ei. La fel putea să facă și ea.

Ellen a ridicat mâna și a întins-o în spate, dincolo de ureche. Exact atunci când era pe punctul să arunce telefonul cât mai departe cu putință în mare, acesta a sunat. Ea s-a dezechilibrat, strângându-l în palmă tocmai în clipa în care îi aluneca dintre degete. Uluită, s-a uitat la el. Ecranul era aprins de numele lui.

– Alo, a răspuns ea.

A urmat o lungă pauză. Chiar și așa, Ellen l-a simțit pe Conor la celălalt capăt, vibrația lui răzbind prin tăcere, spulberând toate acele luni de despărțire.

– Ellen, a spus el în cele din urmă.

– Da, a rostit ea, abia îndrăznind să răsufle.

– Am primit scrisoarea ta.

– O, foarte bine, a zis ea încercând să pară relaxată.

Și-a spus în sinea ei că acel apel nu însemna nimic. El suna pur și simplu în legătură cu povestea lui Caitlin.

– Nu sunt fericit, a spus el apatic.

– Îmi pare rău.

Vinovăția îi smucea lui Ellen inima precum o greutate de plumb atârnată de sfoara unui balon umplut cu heliu.

– Tu ești fericită?

Nu știa ce să răspundă. Conor n-o voia. Ce conta pentru el dacă era fericită sau nu?

– Mă descurc, i-a răspuns ea. Știi cum e, viața merge mai departe.

Vocea i s-a stins. Nu mai era nimic de adăugat. Își simțea inima bubuind în piept, asemenea cuvintelor ținute prizoniere în mintea ei, care voiau cu disperare să se elibereze și să ajungă la el cu dragoste, implorând. Și-a mușcat buzele, hotărâtă să nu plângă.

– Unde ești? Parcă bate vântul.

– Pe plajă.

– Ce faci acolo?

– Îmi place să mă plimb. E o seară frumoasă.

– Am citit povestea, Ellen, i-a spus el, părând foarte serios.

Dintr-odată, ea și-a dorit să n-o fi trimis.

– Îmi pare rău. Poate că n-ar fi trebuit să ți-o dau. Mi-am băgat nasul acolo unde nu trebuia, fără pic de tact.

– Poți să vii la castel?

– Sigur că da, când?

– Acum.

– Acum?

– Asta dacă nu vrei să-ți petreci toată noaptea pe plajă.

Ea a râs fără să vrea.

– Păi, aveam de gând să plec la un moment dat.

– Vreau să-ți arăt ceva. E important.

– Bine.

Vocea lui s-a mai înseninat.

– Perfect. Ne vedem într-un minut. Te aștept în față.

Ellen a traversat plaja în fugă, atât cât o duceau picioarele tremurânde, încercând cu disperare să nu se aștepte la prea mult de la dorința lui de-a o vedea. Și-a spus că el era, probabil, pur și simplu îngrijorat de povestea lui Caitlin. Dacă ar fi dorit-o înapoi, i-ar fi spus asta. I-ar fi spus că-i era dor de ea. Chiar și-ar fi putut cere scuze. Dar n-o făcuse. Spusese doar că nu era fericit, dar asta putea fi doar o simplă referire la faptul că ea îl mințise.

A ajuns la casa lui Peg, însă mătușa ei și Oswald nu se vedeau nicăieri, așa că ea le-a scris un bilețel scurt, spunându-le că se ducea la castel, la Conor. Le-a lăsat bilețelul pe masa din bucătărie. Mașina era pe alee. Nu credea că Peg avea nevoie de ea, dar i s-a părut nepotrivit să strige din curte, cerând voie s-o ia. A urcat în mașină și a răsucit cheia în contact cu o mână tremurândă. O clipă mai târziu, intra pe aleea castelului Ballymaldoon, cu mintea prinsă într-o luptă fără sorți de izbândă împotriva optimismului tot mai năvalnic din inima ei.

A trecut pe sub copacii ale căror ramuri robuste erau acum împodobite cu frunze verzi ca de ceară și înțesate de păsări ce înnoptau acolo. Câmpurile erau năpădite de iarbă, iar, dincolo de ele, siluetele splendidelor dealuri se conturau în amurg. Ellen a încercat să se convingă că nu conta dacă o iubea sau nu Conor, pentru că era îndeajuns de fericită că trăia în cuprinsul acelui frumos, sălbatic tărâm. Nu-i trebuia altceva în afară de familia ei și de Connemara. Sincer vorbind, absolut nimic.

Castelul a apărut la orizont, iar pulsul ei s-a accelerat. A văzut mașina lui Conor, apoi l-a văzut și pe el, cu mâinile în buzunare, purtând o cămașă albastră, un sacou și o pereche de blugi. Avea părul mai lung acum și fața îi era umbrită de o barbă scurtă. Era și mai slab și ușor adus de spate. Lui Ellen i s-a spulberat neliniștea, făcând loc unui val de milă.

Ea a parcat lângă mașina lui și a coborât. El a venit la ea, cu buzele arcuite într-un zâmbet șovăitor. A măsurat-o din cap până-n picioare, dar fără aroganța-i obișnuită.

– Arăți grozav, Ellen, i-a spus.

– Mersi, a răspuns ea. Și tu.

Spusele ei nu erau în întregime adevărate. El își pierduse strălucirea, însă ochii lui adânci, albaștri, erau la fel de impresionanți ca înainte.

– Te-ai mutat aici definitiv?

– Da. Sunt mai fericită la Ballymaldoon decât la Londra, a spus ea evitându-i privirea, fiindcă referirea la Londra i-a amintit de logodna ruptă și de minciuna ei. Mă simt acasă alături de mătușa Peg.

– Și cum e viața ta? a întrebat-o el.

– Lucrez la magazinul Alannei. Noi două ne distrăm de minune. Și am început să cânt împreună cu Dylan.

– Ce s-a întâmplat cu romanul?

Ea a ridicat din umeri.

– Cred că mă pricep mai bine la scris muzică.

– Pun pariu că tu și Dylan cântați bine împreună.

El s-a mișcat de pe un picior pe celălalt, iar Ellen s-a gândit cât de ciudat era că fuseseră atât de apropiați cândva, simțindu-se atât de bine, ca doi căței pe o sofa. Acum, un vânt rece șuiera prin genunea ce-i despărțea. Era largă și adâncă precum un canion.

– Ce fac copiii?

– Minunat. Cresc repede, știi cum e. Ida întreabă de tine.

Ellen a zâmbit.

– Îi dau unghiile cu ojă când vrea ea.

– Mulțumesc. I-ar plăcea mult.

Din nou s-a lăsat o tăcere apăsătoare, în timp ce amândoi se chinuiau să-și croiască drum prin noul caracter oficial al relației dintre ei.

– Bun, păi am zis că vreau să-ți arăt ceva. Chiar am. E înăuntru.

– Grozav, a spus ea, urmându-l spre ușă.

L-a urmărit deschizând ușa și pășind înăuntru. Ellen și-a amintit ziua

în care intraseră grăbiți și urcaseră scările către paradisul lui secret din turn. Acum era altfel. Erau doi străini. Scurta lor poveste de iubire fusese nimicită ca și cum ar fi fost stânjenitoare, ceva greșit. Ellen și-a înghițit nodul din gât în clipa în care gândul că totul era într-adevăr încheiat a lovit-o ca o palmă.

– Am nevoie de ajutorul tău ca să dau jos tabloul ăsta, i-a spus el.

– Îl dai jos?

– Vreau să-ți arăt ceva din spatele lui.

– Aha!

– Și trebuie să-l dau jos, a spus el cu subînțeles.

– Bine.

Conor a privit-o o clipă mai mult decât ar fi fost normal, iar în acea măruntă clipă Ellen a fost sigură că a întrezărit o licărire de dor. El s-a întors apoi din nou cu fața la tablou, iar ea a rămas pradă nedumeririi: oare văzuse cu adevărat ceva în ochii lui, sau nu fusese decât oglindirea propriului ei dor?

– Așa, tu apucă din stânga, iar eu apuc din dreapta. Atunci când spun să ridici, ridică-l, da? Ai înțeles?

– Am înțeles, i-a răspuns ea.

Ellen a apucat rama și a așteptat semnalul lui.

– Cu grijă acum, nu vreau să te lovești.

– Sunt bine. Pare mai greu decât este.

– Bine, ridică. Perfect, încă puțin. Gata. Acum lasă-l jos, ușor. O să-l sprijinim de peretele de acolo.

Au lăsat tabloul jos, iar Ellen l-a privit cu atenție. De aproape, nu mai era atât de straniu. Ellen s-a întrebat dacă doar și-o imaginase pe Caitlin ca pe o persoană reală în el, sau dacă ea chiar îl bântuise. Acum, sprijinit de perete, era doar un tablou. S-a uitat la perete. Acolo, încastrat în beton și cărămidă, era un seif. Conor s-a urcat pe un scaun și l-a descuiat.

– De ce ai lăsat tabloul pe perete? l-a întrebat ea, uitând de orice stânjeneală.

El a deschis o ușă metalică și a băgat mâna înăuntru, scoțând un teanc de cărți. Apoi a sărit de pe scaun.

– N-am știut unde altundeva să le pun pe astea, i-a răspuns el arătându-i unul dintre caietele acelea groase, cu coperți cartonate.

– Ce sunt?

– Câte unul pentru fiecare an al căsniciei noastre.

– Jurnale?

– Jurnalele lui Caitlin.

– Doamne, chiar a scris atâtea?

– A scris în fiecare zi a vieții ei.

– Tu le-ai citit pe toate?

Conor a clătinat din cap, îngrozit de un asemenea gând.

– Iisuse, nu. Doar câteva fragmente răzlețe. Bate câmpii rău de tot.

– Deci, le-ai păstrat acolo, împreună cu portretul? De ce nu le-ai pus în altă parte?

– Nu știu. Pur și simplu n-am putut. M-am simțit atât de vinovat. Din cauza mea murise. N-am putut să-i strâng lucrurile ca și cum n-ar fi însemnat nimic pentru mine. Am crezut că merita ceva mai bun de atât. A fost mama copiilor mei și am iubit-o cândva, a spus el, cu fața crispată de durere. Iar apoi am primit scrisoarea ta. Vino.

Conor s-a așezat pe trepte. Ellen s-a așezat lângă el, atât de fascinată de ultimul episod din viața lui Caitlin încât nici nu și-a dat seama că vântul din canionul săpat între ei se încălzea. El a deschis caietul la ultima pagină.

– Citește asta. 7 octombrie 2007.

Ellen s-a aplecat și a studiat însemnările. Citind cuvintele, inima a început să-i bată, tulburată. Erau scrise exact în același stil ca al relatării morții de la far a lui Caitlin. Frazele ei erau lungi și poetice, descrierile, onirice. Își încheia consemnarea cu aceste cuvinte: Mâine o să se decidă totul. Mâine o să pun la încercare dragostea lui Conor. Mâine o să știu dacă îi pasă. Pe ce am mai sfânt, sper că da.

După ce a terminat de citit, Conor a scos din buzunarul interior al sacoului consemnarea scrisă de Ellen. A așezat-o lângă pagina din jurnal, pentru comparație.

– Vezi că e ca o continuare?

– Da. Extraordinar!

– Ea încă e aici, Ellen, a spus el cu glas scăzut.

– De ce?

– Pentru că vrea ca eu să știu că îi e bine. Cred că vrea să aflu că mă iartă. Știu că ar putea să pară ciudat, dar sunt sigur că am simțit-o de multe ori în ultimii cinci ani, mai ales în dormitorul copiilor. Nu știu, poate că îmi imaginez lucruri. Dar crede-mă că au fost momente când m-am trezit peste noapte convins că ea e lângă mine, șoptindu-mi la ureche.

– Oswald crede că încearcă să-ți transmită un mesaj.

El a privit-o intens, cu ochii mari și plini de sinceritate.

– Ellen, ea vrea să-mi continui viața. Altfel de ce să-ți fi dat povestea morții ei ca să mi-o transmiți mie? Eu cunosc deja povestea, pentru că am făcut parte din ea. Cred că a făcut-o...

A ezitat, stânjenit o clipă, ca și cum nu s-ar fi încrezut în analiza lui. Pe urmă și-a coborât privirea spre pagină. O să-și dea seama că mă iubește atunci când o să fie prea târziu și o să mă regrete tot restul vieții.

– Nu vreau să-mi dau seama că te iubesc pe tine – atunci când o să fie prea târziu, Ellen, și s-o regret tot restul vieții. Dacă am învățat ceva de la Caitlin, atunci am învățat lucrul ăsta. Eu cred că ea și-a spus povestea prin tine pentru că vrea ca noi să fim împreună.

S-au privit în ochi peste prăpastia dintre ei.

– Mi-a fost dor de tine, Conor, a șoptit ea, iar ochii căprui i-au lucit de lacrimi.

Lui nu i-a mai trebuit altă încurajare. I-a cuprins fața în palme și și-a lipit buzele de ale ei, spulberând prăpastia cu un sărut intens, dar tandru.

Capitolul 36

– Am adus niște filme grozave de la Dublin, a spus Conor trăgându-se înapoi și afundându-se, fericit, în privirea ei îndrăgostită. Ai vrea să vii la mine acasă și să le vedem împreună?

Ea zâmbește.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunde ea, luându-i mâna și lipindu-i-o de obrazul ei umed.

– Vrei să-ți suni mătușa să-i spui?

– O, cred că e mult prea ocupată ca să-și facă griji pentru mine, spune ea cu un zâmbet cu subînțeles. La urma urmei, nu mai sunt copil. Pot să fac orice vreau.

– Asta înseamnă că o să mă trezesc lângă tine mâine-dimineață?

Zâmbetul lui e larg și jucăuș, așa cum era cândva, la apogeul poveștii lor de iubire.

– Cred că da, răspunde ea.

– Atunci, să nu mai pierdem nici un minut.

Se ridică și o trage și pe ea în picioare.

– Ce vrei să faci cu tabloul? îl întreabă ea.

– Am să-l agăț altundeva. Copiii nu trebuie să-și uite niciodată mama. Dar în locul lui am să agăț unul nou. Cred că tu ai da foarte bine pe pânză.

Ea râde de o asemenea idee absurdă.

– Nu, eu cred că ar trebui să comanzi un tablou cu copiii. În felul ăsta, îi onorezi memoria lui Caitlin. Eu n-aș putea s-o înlocuiesc și nici n-aș vrea asta.

– Bine, dacă insiști. Dar dacă mă mut înapoi aici, o să vii cu mine, da?

Ea răsuflă adânc, încercând să facă față schimbării bruște de direcție.

– Poți să te îngrijești de grădină și să urmărești plantele cum cresc,

poți să cânți cu Dylan. Poți să-ți alegi singură camera de lucru, în care să scrii versuri.

– Îmi ceri să ne mutăm împreună?

– Îți cer să ne petrecem tot restul vieții împreună, îi spune el sărutând-o pe tâmplă și lipindu-și fața de părul ei. Un lucru știu sigur, viitorul nu există fără tine, Ellen. Nu vreau să mai fiu niciodată fără tine. Mă ierți?

– Dacă mă ierți și tu.

El o privește afectuos, lăsându-se îmbătat de frumusețea și de dulceața ei ca un bărbat însetat de dragoste.

– N-am ce să iert.

Iar eu sunt fericită. Sunt încărcată de o efervescență de care n-am mai avut parte până acum. E ușoară și spumoasă, ca și cum ar fi făcută numai din bucurie. Mă înalță, astfel încât sunt amețită de această nouă senzație. Conor e fericit, iar pe mine mă încântă fericirea lui, indiferent de cum o să mă afecteze. Cât de minunat e să fii altruist, ce binecuvântare e să te scalzi în euforia celorlalți! Asta m-a transformat dintr-o creatură sumbră și mâhnită într-un suflet luminos și diafan. Ce bine ar fi fost dacă, pe când trăiam, aș fi știut ceea ce știu acum. Dar îmi dau seama în clipa asta că aventura noastră pământeană e o experiență a învățării și că evoluăm permanent, îndreptându-ne mereu către o iubire mai mare. Pe mine viața m-a învățat multe, și, oriunde merg acum, o să iau aceste cunoștințe cu mine sub forma unei vibrații mai clare, mai iubitoare. Nu-mi dau seama cum de știu asta, o știu pur și simplu.

Mă înalț deasupra farului și văd că acesta a dispărut. Valurile au năvălit peste el și l-au luat cu ele. Ruinele sunt împrăștiate, ca niște oase, pe fundul mării, iar eu sunt în sfârșit liberă să merg mai departe. Lumina din jurul meu devine mai puternică, iar eu văd o priveliște minunată. Privesc, încântată, delicatele ființe angelice care au fost tot timpul cu mine, îndrumându-mă așa cum au făcut-o de la bun început, cu stăruință, răbdare și dragoste. N-am fost singură, doar că n-am știut-o.

Dincolo de lumină, o recunosc pe Ciara. Vine la mine și mă ia de mână.

– O să fii pururea cu ei, spune ea cu înțelepciunea unui suflet foarte

bătrân. Dar acum a sosit vremea să vii acasă.

– Sunt pregătită, îi răspund eu, și știu cu certitudine că așa sunt. Cum e acolo? o întreb.

Ea râde și mă conduce către o lumină și mai strălucitoare.

– Exact la fel ca atunci când ai plecat.

Capitolul 37

– Deci, ce părere aveți? i-a întrebat Daphne, dându-se înapoi ca să admire portretul copiilor, pictat de Darragh Kelly, pe care Joe și Johnny tocmai îl agățaseră deasupra șemineului din salon.

– E formidabil, a spus Conor, cuprinzând-o cu brațul pe Ellen. Asemănarea e foarte mare, nu-i așa?

– A surprins foarte bine frumusețea visătoare a Idei, a fost de părere Ellen.

– Magnum ce părere are? a întrebat Ida.

– Dă din coadă, așa că, probabil, îi place, a răspuns Finbar.

Magnum stătea întins în fața focului, obosit după o lungă plimbare peste dealuri.

– E un tablou frumos, a spus Johnny punându-și mâinile în șolduri. E un pictor fain, domnul Kelly ăsta.

Daphne a zâmbit aprobator.

– O, da, e foarte talentat. Mi-ar plăcea să pictez și eu așa, dar nu mă pricep la oameni. Însă mă pricep destul de bine să schițez câini.

– Eu cunosc niște păsărele care arată ca niște câini. Le-ai putea picta pe ele, dacă vrei, ce zici? a glumit Joe.

– N-ai vrea să-ți găsești și tu o pasăre frumușică? l-a întrebat Conor. De preferat, una care să nu arate ca un câine!

Joe a clătinat din cap, zâmbind golănește.

– Atâta vreme cât există stoluri întregi pe cer, de ce să mă mulțumesc cu una singură?

– Ai s-o faci, până la urmă, Joe, i-a spus tatăl lui cu înțelepciune. Toată lumea o face, în cele din urmă.

– Ai agățat tabloul lui Caitlin în salonul copiilor? l-a întrebat Ellen.

– Nu încă, i-a răspuns Johnny. Haide, Joe. Să terminăm treaba aici. Eu

aș bea un ceai. Voi vă duceți la o bere? i-a întrebat el pe Conor și Ellen.

– În seara asta, nu. Avem un film de văzut, i-a răspuns Conor, zâmbindu-i lui Ellen.

Ea l-a privit încruntată, cu o expresie nedumerită.

– În regulă, bravo vouă, a spus Johnny.

– Poți să-i transmiți lui Dylan un mesaj din partea mea? l-a întrebat Ellen. Spune-i că de data asta am scris un cântec vesel.

– O să ni-l cântați la pub? a întrebat-o Joe. M-am cam plictisit de vechile balade irlandeze.

– Am putea să fim convinși s-o facem, a spus Ellen. Atât timp cât n-o să ne iei în pleasnă.

– Păi, de ce-aș face eu un lucru atât de urât?

– Pentru că ești un mare nerod, Joe, a intervenit Johnny, în glumă. Haide, acum. Să terminăm treaba și să mergem la pub.

Cei doi au plecat pe coridor.

– Așadar, despre ce film e vorba? l-a întrebat Ellen pe Conor după ce Daphne și copiii au plecat sus.

– Vârsta inocenței. Ți-am promis c-o să-l vedem împreună, dar n-am făcut-o încă.

– Cu toate câte s-au întâmplat, am uitat cu totul de el.

– Ei bine, astă-seară e seara noastră.

Ellen i-a zâmbit larg.

– Fiecare seară e seara noastră, Conor, i-a spus ea cu voce guturală.

El a râs.

– Știi cum să faci un bărbat să se simtă bine.

– Aici e un loc în care te simți bine, a spus ea pe un ton serios. Am sentimentul că aici e locul nostru. Mă rog, al meu. Al tău a fost mereu, desigur.

– Nu, cu Caitlin n-am simțit niciodată că locul ăsta ar fi fost un cămin. Acum simt asta, a spus el luând-o în brațe. M-ai făcut să fiu un bărbat foarte fericit. Am fost un prost că...

Ea și-a pus un deget pe buzele lui, ca să-l oprească.

– Nu, nu spune asta. Haide să nu mai dezgropăm trecutul. Prezentul e ceea ce contează, și anii care vin.

El a sărutat-o mai întâi pe tâmplă, apoi pe obraz, mângâindu-i-l cu nasul, până când buzele lui le-au găsit pe ale ei.

– Te iubesc mai mult decât ieri, i-a șoptit el.

– Iar eu te iubesc mai puțin decât mâine, i-a răspuns ea închizând ochii și strângându-l tare în brațe.

Puțin mai târziu, Ellen s-a așezat pe patul lui Finbar și le-a citit copiilor o poveste. Se numea Supa de piatră și era despre trei călugări chinezi care le dau vecinilor lor dușmănoși dintr-un sat de munte o lecție despre a împărți cu ceilalți, printr-o sarcină simplă: să gătească o supă dintr-o piatră. Ellen adusese cartea cu povestea asta special pentru copii. De fiecare dată când le-o citea, se gândea la familiile Trawton și Byrne și la cum s-ar fi putut întâlni într-o zi cu toții, la un pahar de vin și o mâncare gustoasă.

– Ellen, tu crezi că mama ne privește din cer? a întrebat-o Ida pe când Ellen o învelea în pat, la culcare.

Ellen s-a uitat în ochii întrebători ai copilului și i-a zâmbit blând.

– Scumpa mea, știu că o face.

– De unde știi?

– Nu-mi dau seama cum de știu asta, o știu pur și simplu.

Ellen și-a pus o mână pe piept, în dreptul inimii, iar apoi a continuat:

– Uneori, simțim aici lucruri pe care nu le putem explica. Știm pur și simplu lucruri, dar nu știm de unde anume le știm. Sunt sigură că ea e cu voi tot timpul, Ida. Cu tine, cu Finbar și cu tati. Eu cred că luăm iubirea cu noi după ce murim.

Ida a zâmbit, mulțumită.

– Noapte bună, Ellen!

Ellen a sărutat-o pe frunte.

– Noapte bună, Ida!

Chiar când dădea să iasă, a strigat-o Finbar. Ea s-a întors.

– Ce crezi că ar zice mama despre faptul că tu locuiești aici, cu noi? a întrebat-o el.

Era o întrebare directă și pe care Ellen o așteptase de mult.

– Cred că e fericită că am grijă de voi, și, oriunde s-ar afla, are și ea grijă de voi, doar că n-o puteți vedea.

– Crezi că te place?

– Sper. Tu care crezi că e părerea ei despre mine?

El n-a răspuns, ci a rămas întins acolo, pe gânduri.

– Eu cred că te place, a spus Ida fără să șovăie.

Finbar a tăcut, cuibărit în patul lui. A cumpănit foarte atent răspunsul la întrebarea ei, încercând să și-o amintească pe mama lui. Pe urmă s-a întors pe o parte și și-a luat în brațe iepurașul pufos de pluș.

– Eu zic că ea crede că ești în regulă, a adăugat el și a închis ochii.

Ellen a râs.

– „În regulă“ îmi sună destul de bine. Noapte bună, Finbar! Noapte bună, Ida!

A doua zi după-amiază, în timp ce Conor era într-o teleconferință cu Los Angeles, Ellen l-a scos pe Magnum la plimbare. Era cumplit de frig. Vântul aducea ace de gheață, iar pe jos era un strat gros și tare de zăpadă. Ellen adora romantismul zăpezii și felul în care ea sclipea în lumina soarelui, deși în ziua aceea soarele era ascuns sub o plapumă de nori. A privit împrejur la peisajul mohorât și la marea cenușie, descoperind o frumusețe obsedantă în solitudinea lor.

A urcat dealurile, încălzindu-se în cojocul de oaie pe care-l purta și privindu-și aburii răsuflării în aerul înghețat. Magnum a luat-o înainte, urmărind o dâră de miros prin zăpadă. Curând, ea a ajuns la

capela cea mică lângă care era înmormântată Caitlin. Biserica arăta abandonată și singură pe culmea aceea, ca și cum privea către mare, scrutând zadarnic orizontul în căutarea cuiva care n-avea să mai vină niciodată acasă.

Ellen a deschis portița de lemn și a văzut în stânga ei silueta unui om aplecat asupra mormântului lui Caitlin. S-a apropiat și a văzut un bărbat care înlocuia trandafirul veștejit cu unul proaspăt.

– Ronan? a strigat ea.

Bărbatul s-a întors. Spre surprinderea ei, nu Ronan a privit-o de sub căciula aceea brună, ci Johnny.

– Johnny, tu ce faci aici?

Johnny s-a ridicat, țeapăn, în picioare.

– Am iubit-o, Ellen, a spus el ridicând din umeri și înfigându-și mâinile în buzunare.

– Și tu?!

El s-a încruntat.

– O, Ronan n-a iubit-o. Ea l-a frânt în două. Băiatul ăla abia dacă-i poate auzi numele fără să se scârbească.

– Știi despre Ronan și Caitlin?

– Bineînțeles că știu. Am urmărit toată povestea și am știut de la bun început că avea să se sfârșească prost. Dar n-am putut să anticipez că avea să se sfârșească așa.

– Tu ai știut că Ronan a fost pe insulă în noaptea aceea?

El a dat din cap în semn că da.

– Cum?

– Dylan l-a văzut vâslind înapoi spre țărm, dar eu l-am găsit pe drum, plângând în hohote, pe când mă întorceam de la Peg. Mi-a spus totul. Bietul băiat, era într-o stare jalnică.

– Și tu tot o mai iubești?

El a privit-o drept în ochi.

– O iubesc în ciuda greșelilor ei, Ellen. Nu era întreagă la minte. Era fragilă și pierdută. Johnny și-a întors privirea către mare, încheind: Dar acum s-a dus și ea, s-a dus și farul. N-a mai rămas nimic din nici unul.

– Mai știe cineva despre Ronan în afară de tine și de Dylan?

– Nu, și nici n-am de gând să spun cuiva, a asigurat-o el, iar apoi i-a aruncat o căutătură bănuitoare. Asta o să rămână între noi, bine?

– Desigur.

– Eu am iubit-o de la distanță, Ellen, a spus el coborându-și privirea spre mormânt. Știu că nu e acolo. E în ceruri, cu Domnul, dar mie îmi place să-mi amintesc de ea, a mărturisit el zâmbind trist. Sunt un bătrân romantic ridicol. Atâta tot.

– Nu ești ridicol, Johnny. Eu cred că e un lucru minunat că vii aici și îți amintești de ea. Cred că locșorul ăsta are un farmec nemaipomenit. Adică, Dylan obișnuia să vină aici ca să compună cântece de dragoste, iar eu am venit aici după ce m-am despărțit de Conor. M-a făcut să mă simt mai bine. Desigur, capela a fost înălțată de un marinar pentru soția lui moartă. A fost clădită din dragoste și pare să fi alinat dragostea într-un fel sau altul, de atunci încoace.

– Ai imaginația unui scriitor, a râs Johnny scărpinându-se în barbă.

– Dar așa e! Cu cât învăț mai multe despre viață, cu atât îmi dau seama mai bine că dragostea e singurul lucru important cu adevărat.

Johnny a luat-o de braț și au coborât împreună dealul, urmați de Magnum.

– Tu și Conor sunteți potriviți unul cu celălalt, a spus el. Știi cum se spune, olul s-a rostogolit și și-a găsit capacul.

– Sunt foarte fericită, a răspuns Ellen.

– E un om bun. Însă dacă-ți face cumva necazuri, știi la cine să vii.

– Mai mult ca sigur.

– Nu ești o insulă, Ellen. Ești o Byrne.

Ea a râs.

– Și o Murphy.

Johnny a dat din cap, aprobator.

– Nu există altă combinație mai bună. Ai chef să bei ceva ca să te încălzești?

– Bineînțeles. Văd de aici lumina ademenitoare de la Olul cu aur, care mă cheamă, a spus ea râzând și sprijinindu-se de el cu afecțiune.

– Vezi, ești o Byrne și o Murphy. Johnny s-a încruntat o clipă, iar apoi i-a zâmbit larg lui Ellen. Nimeni nu apreciază asta mai mult decât Dylan, a asigurat-o el.

– Dragul de Dylan, a spus ea, drăgăstos. Crezi că o să facă vreodată o femeie cinstită din Martha?

– Dylan n-o să se așeze niciodată la casa lui. Nu acum. A fost singur vreme de prea mulți ani.

– Dar Martha nu-și dorește să se mărite?

– Aș spune că nu-i mai pasă de asta. Își cunoaște bărbatul. Știe că n-are cum să-l îmblânzească și sunt sigur că s-a împăcat cu ideea. Johnny a pufnit în aerul rece și a conchis: Dacă aș fi femeie, mie nu mi-ar plăcea să trăiesc cu Dylan. Traiul separat îi ține pe ei împreună.

– Probabil că ai dreptate.

– Mergem să-l căutăm?

– Eu nu cred că trebuie să căutăm prea departe, tu ce zici?

Au râs amândoi.

– Nu la momentul ăsta al zilei, a spus Johnny.

Magnum s-a înghesuit pe scaunul din dreapta al camionetei lui Johnny și au pornit toți trei către oraș pe drumurile înghețate. Soarele apunea dincolo de dealuri, scăldând peisajul nins în nuanțe de roz diafan. Un mic stol de păsărele a țâșnit spre cer, ca niște gloanțe pe fundalul tot mai estompat, iar în stânga marea capricioasă se întindea până la orizont. Dincolo de valuri, farul zăcea într-un somn etern. Tăcut, neclintit, împăcat.

Au parcat mașina și au intrat în pub. Magnum i-a urmat, cuminte.

– Îl sun pe Conor să vină și el, a spus Ellen pe când Johnny îi deschidea ușa.

Lumina gălbuie s-a revărsat pe pavaj, iar zgomotul animat al vocilor s-a împrăștiat în aerul umed. Dylan a văzut-o pe Ellen, iar fața i s-a luminat. I-a făcut semn cu mâna prin mulțime, să i se alăture. Mesele erau pline de membrii familiei Byrne, iar, în colțul cel mai îndepărtat, Oswald și Peg ședeau la o masă cu Ronan și cu o tânără frumoasă, pe care Ellen n-o mai văzuse până atunci.

– Ce bei? a întrebat-o Dylan. Ca de obicei?

– Ca de obicei, i-a răspuns ea cu un zâmbet satisfăcut.

Cuvântul „obicei“ suna atât de plăcut. La fel ca „acasă“ și „familie“.

Epilog

Dimineața nunții n-ar fi putut să fie mai frumoasă. Primăvara își revărsa răsuflarea-i caldă peste florile galbene și purpurii, care se deschideau ca să atragă fluturii și albinele jucăușe printre firele de iarbă. Soarele strălucea cald pe un cer fără nori, iar pescărușii lacomi se roteau în jurul meselor pline de mâncăruri savuroase din grădinile castelului. Un cort alb cu galben fusese instalat pe pajiștea din față, pe care Johnny și Joe o tunseseră impecabil, ca pe un teren de cricket, iar aleea de acces era o adevărată expoziție de lalele, narcise și tulichină care odora cu parfum dulce. La capăt, unde dintre ramurile stejarilor apărea castelul, zidurile de piatră cândva neprietenoase arătau radios și primitor în lumina veselă a dimineții. Ferestrele fuseseră larg deschise, iar porumbeii uguiau pe sub streșinile turnulețelor, urmărind agitația de jos. Umbrele tristeții dispăruseră de mult, risipite de strălucirea dragostei care se revărsa acum din fiece ungher.

Ellen alerga, emoționată, din bucătării în antreu și apoi în grădini, îmbrăcată în halat de casă și cu bigudiuri pe cap, verificând ca totul să fie cum se cuvenea în ziua asta atât de importantă. Cei de la firma care furnizase meniul erau ocupați la bucătărie, pregătind mâncarea pentru cele două sute de invitați, iar florarii, care zburaseră cu avionul tocmai de la Dublin, special pentru eveniment, terminaseră de decorat cortul și îl împodobeau acum pe măgăruș cu trandafiri galbeni. Ronan meșterise un mic car din lemn de stejar în care să urce copiii, dar dacă măgărușul avea să tragă acel car, asta era o întrebare la care nici măcar Peg nu putea să răspundă. Totul depindea de dispoziția lui din acea zi. Deocamdată, măgărușul mesteca, moțăind, un morcov pe care i-l dăduseră florarii, legănându-și coada din când în când ca să îndepărteze câte o muscă enervantă. Ellen a oftat, încântată la vederea unei asemenea splendori, ochii umezindu-i-se de fericire. Și când te gândești că, în urmă cu doar un an, crezuse că îl pierduse pe Conor și că pierduse și Connemara pe vecie. A răsuflat adânc, mulțumindu-i în sinea ei Domnului, care o adusese până aici și îi îngăduise să trăiască o mulțumire atât de mare. Oare putea să îndrăznească să creadă că, de data asta, El îi dăruise cu amândouă mâinile? S-a uitat la ceas. Mai era puțin și aveau să apară invitații, iar ea trebuia să fie gata. A urcat în grabă scările, din două în două trepte.

În dormitorul ei era liniște și mirosea a trandafiri albi și a frezii din buchetul dăruit de Conor la micul dejun. A scos un trandafir și l-a dus la nas, savurând mireasma dulceagă, suavă. Îi auzea pe Finbar, pe Ida

și pe Daphne pe coridor. Hohotele lor de râs umpleau castelul de veselie. A stat o clipă și a ascultat, cu privirea pierdută în depărtare, cu mâna lipită ușor de pântec.

Visarea i-a fost întreruptă de zgomotul primelor mașini care înaintau lent prin tunelul de ramuri ale bătrânilor arbori, iar apoi parcau pe terenul din fața castelului. Ellen s-a uitat, din spatele perdelelor, la invitații care se îndreptau spre cort. S-a întors și s-a trezit cu Ida în ușă, privind-o cu ochi mari.

– Unde ți-e rochia? a întrebat-o fetița.

– Vrei să mă ajuți s-o îmbrac? i-a propus Ellen, iar chipul fetiței s-a luminat. Ești frumoasă, Ida. Tati o să fie atât de mândru când o să te vadă!

Ida s-a agitat de plăcere, uitându-se la pantofii roz, sclipitori, cumpărați de Ellen de la Dublin.

– Bun, acum ar trebui să mă grăbesc, nu-i așa? s-a impacientat Ellen. Să nu vă fac pe tine și pe Finbar să așteptați. Mă ajuți să-mi scot bigudiurile?

Conor întâmpina oaspeții salutându-i cu căldură, iar Joe și trei dintre verii lui aveau rolul de maeștri de ceremonie, conducându-i pe oameni la locurile lor. În scurt timp, cortul s-a umplut de oameni îmbrăcați în cele mai bune haine de duminică. Mici buchete de trandafiri galbeni erau aranjate la capătul fiecărui șir de scaune, iar niște aranjamente florale mai mari se revărsau din vazele din dreapta și stânga altarului, ca niște cascade elaborate, umplând aerul de miresme dulci, primăvăratice. Familia Byrne a ocupat primele opt rânduri de bănci din dreapta culoarului. Fiii cei mari ai lui Peg, Declan și Dermot, veniseră cu soțiile și copiii lor, iar sunetul discuțiilor lor se ridica deasupra murmurului discret, plin de emoție. Englezii se așezaseră cu toții în cealaltă parte, remarcabili în frumos croitele lor redingote.

Anthony și Madeline Trawton ședeau împreună cu Leonora, Lavinia și cu soții aristocrați ai acestora. Leonora și Lavinia arătau pe atât de deplasat pe cât se simțeau în rochiile lor de firmă și cu pălărioarele șic, cu funde și plasă. Erau obișnuite cu rigorile bisericii, socotind că acea improvizație rustică era deopotrivă ciudată și stânjenitoare. Privindu-se între ei, n-au descoperit, spre și mai marele lor stres, nici o față cunoscută. La Londra îi știau pe toți – iar cei pe care nu-i știau nu meritau să fie știuți. Soții lor șușoteau în spatele fițuicilor cu detaliile ceremoniei, analizându-i, trufași, pe localnicii cu aspect provincial

care îi priveau suspicioși și puțin invidioși, pentru că aveau aerul celor ce duceau vieți privilegiate, la care ei puteau doar să viseze.

În cele din urmă, mirele și-a ocupat locul din fața altarului, îmbrăcat în redingota lui perfect călcată, cu pantofi negri lustruiți, asortați. A schimbat, emoționat, câteva vorbe cu preotul, care venise dintr-o parohie învecinată ca să-i cunune, privind din când în când la ceasul de buzunar ca să verifice ora, iar apoi uitându-se, nerăbdător, după mireasă.

O clipă mai târziu, Ellen a pășit spre altar alături de Finbar, Ida și Conor. Ellen purta o rochie bleu pal, brodată cu mici floricele galbene, iar unghiile Idei scânteiau de sclipici roz, care se asorta cu rochița ei roz, de satin. Finbar și-a luat tatăl de mână, iar Conor i-a zâmbit, mândru, pentru că băiatul era tare chipeș îmbrăcat cum era cu pantaloni lungi și cu sacou. I-au zâmbit cu toții încurajator lui Oswald și și-au ocupat locurile în primul rând. Inima lui Oswald a început să bată mai repede. Simțea că mireasa lui urma să apară, așa că și-a îndreptat privirea spre intrarea cortului.

Deodată, pânza cortului s-a deschis larg, iar Peg a apărut alături de Ronan. Congregația s-a ridicat în picioare și s-a întors ca s-o vadă mai bine pe mireasă. Ea stătea acolo, puțin intimidată, într-o rochie simplă de culoarea fildeșului, pe care o cumpărase de la Dublin la sfatul lui Ellen. Era împodobită cu perle de sidef, care luceau în lumina delicată din cort. A răsuflat adânc, copleșită de o adunare atât de numeroasă și de florile încântătoare, și și-a luat fiul de braț, privindu-l pentru ca el s-o încurajeze. Ronan s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche, iar obrajii ei s-au înroșit de plăcere. Apoi și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Oswald așteptând-o la capătul culoarului mărginit de trandafiri galbeni, cu o vădită admirație în zâmbetul lui larg și iubitor. I-a zâmbit și ea timid înainte să facă primul pas către el și către viitorul lor împreună.

În timp ce Peg și Ronan pășeau încet spre altar, Dylan cânta la pian o piesă clasică, pe care Oswald o ceruse special pentru Peg. În cort s-a așternut liniștea, cu toții ascultând plini de admirație interpretarea desăvârșită a lui Dylan și privind-o pe mireasă îndreptându-se către mirele ei. Ronan și-a sărutat mama și i-a predat-o lui Oswald.

– Bună, bătrânica mea iubită, i-a șoptit el, afectuos, iar Peg i-a zâmbit radios, mândră că era iubita lui și deloc îngrijorată de faptul că era bătrână.

Slujba a fost una neconvențională. Peg nu dorise o slujbă religioasă,

dar dorise foarte mult ca Dumnezeu să fie martor. Au cântat imnuri, au rostit rugăciuni, Dermot și Desmond au ținut, fiecare, un discurs scurt, iar preotul a ținut o predică însuflețitoare. În cele din urmă, la sfârșitul slujbei, Ronan a venit în fața congregației și a despăturit o foaie de hârtie cu mâini tremurătoare. S-a întors cu fața la mama lui și a vrut să să înceapă să vorbească, însă văzând-o acolo cu Oswald, atât de fericită, cuvintele i s-au poticnit în gât. A înghițit cu greu și a clipit ca să-și ascundă emoția.

– Aș dori să citesc o binecuvântare, una pe care o știți bine, dar care, ca să fiu sincer, până acum n-a însemnat prea mult pentru mine.

A făcut o pauză și a tras aer adânc în piept, că să-și potolească emoțiile. Pe urmă a privit-o fix pe mama lui, căutând încurajare în ochii ei.

– Știu că Ciara e cu noi. Știu că știi și tu asta, mamă. E cu noi în fiecare zi, dar niciodată atât de mult ca azi. Iubirea e cea care ne unește și, datorită ei, știu că Ciara o să fie veșnic cu noi.

Peg și-a șters o lacrimă de pe obraz și l-a strâns și mai tare pe Oswald de mână, în timp ce Ronan a citit cunoscuta binecuvântare irlandeză:

Fie-ți calea luminată,

Vântul din spate să-ți bată.

Fața soarele să-ți scalde,

Câmpul ploile să-ți ude.

Iar până ce ne-om revedea,

Domnul să te țină-n palma sa.

Dumnezeu cu tine fie, cu a Lui blagoslovire;

Copiii tăi copii să aibă, asta e a lor menire.

Sărac să fii în nenoroc,

Și prea bogat în bucurii,

De fericire doar parte să ai

Acum și cât oi trăi.

Fie-ți calea luminată,

Vântul din spate să-ți bată,

Casa soarele să-ți scalde pururi,

Prieteni buni mereu să ai alături.

Verde să fie iarba pe care vei călca,

Albastru să fie cerul de deasupra ta,

Pure să fie bucuriile ce te împrejmuiesc,

Și sincere sufletele care te iubesc.

Vocea lui Ronan a slăbit la ultimul vers, dar el a reușit să citească toate cuvintele. S-a întors la locul lui, iar acordurile de pian s-au ridicat, sub mâna lui Dylan, într-un crescendo dramatic.

Oswald a luat mâna soției lui și a sărutat-o.

– Ți-am spus cât ești de frumoasă? a întrebat-o el.

Ochii lui Peg au scânteiat de fericire.

– O, pungaș bătrân ce ești! a râs ea. Sunt prea bătrână pentru asemenea compliment.

Dar Oswald i-a văzut chipul luminându-se de un zâmbet printre lacrimi. S-au întors cu fața către invitații care, pe neașteptate, au izbucnit în aplauze puternice. Cu pas voios și chipuri zâmbitoare, Peg și Oswald au străbătut culoarul, zâmbindu-le generos prietenilor și rudelor care se aflau de față.

Congregația a ieșit pe pajiște. Copiii mai mici au dat fuga să mângâie măgărușul și să facă o plimbare în micul car, sub supravegherea mamelor lor. Spre încântarea copiilor, măgărușul i-a plimbat, cuminte, împrejurul pajiștii, luându-se după morcovii presărați de Ronan prin iarbă, ca să-l ademenească. Adulții s-au îndreptat spre bufet pentru ceva de mâncare și un pahar de vin. Ellen i-a studiat cu interes pe englezi și pe irlandezi. La început, au rămas separați. Cei în redingote

și cei în costume, neîndrăznind să se amestece unii cu alții. Apoi însă, după ce au băut șampanie și au mâncat din savuroasa mâncare servită afară, au început, încetul cu încetul, să intre în vorbă. Și-a amintit de povestea Supa de piatră, pe care le-o citea copiilor la culcare. Acest festin și afecțiunea comună față de Peg și Oswald îi aduseseră laolaltă.

Privirea i-a fost atrasă de Conor și de Ronan, care erau prinși într-o discuție, puțin retrași față de restul grupului, la umbra unui cedru. Ellen a luat o gură de lichior de soc, privindu-i cu atenție. Era sigură că în acea zi deosebită puteau găsi amândoi iertare în inimile lor.

– La ce te uiți atât de atentă, Ellen Olenska? s-a auzit o voce care s-a dovedit a fi cea a lui Dylan.

– La ei. La Ronan și la Conor.

– Nu trebuie să ne întrebăm despre ce vorbesc.

– Ție ți se pare o discuție prietenească? l-a întrebat ea, îngrijorată.

– Nu în clipa asta. Zici că sunt doi câini apărându-și teritoriile.

– Sunt sigură că azi e ziua în care trebuie să facă pace. Ronan nu poate să continue să-l mai creadă pe Conor vinovat de moartea lui Caitlin!

– Bineînțeles că nu crede asta, și n-a crezut-o niciodată. Doar că a fost atât de gelos, încât a trebuit să aibă un motiv ca să-l urască. În adâncul sufletului, Ronan știe foarte bine care e adevărul.

– Că n-a fost niciodată iubit de Caitlin?

– O, da, un adevăr foarte dur ca să fie acceptat. Haide, să-i lăsăm cu ale lor. S-or împăca ei până la urmă.

– Sper.

– Oswald ne-a rugat să cântăm, i-a spus el.

Ea l-a privit, intrată în panică.

– Noi doi?

– Noi doi, a râs el, șugubăț. E timpul să cântăm în fața unui public, nu crezi? Haide, că nu suntem chiar atât de nepricepuți.

A cuprins-o cu brațul de talie și a condus-o spre cort.

Chiar când era pe punctul să intre în cort, Ellen a aruncat o privire înapoi, văzându-l pe Conor cum îl îmbrățișa pe Ronan așa cum un tată își îmbrățișează fiul.

În cort, aerul era cald de la atâția oameni și înmiresmat de la toate florile și parfumurile. Scaunele fuseseră aranjate pe margine, iar centrul era acum liber pentru dans. Oswald și Peg se întrețineau cu invitații precum o regină și un rege înconjurați de o mulțime de curteni fericiți. Văzându-i pe Ellen și pe Dylan, i-au chemat la ei.

– Cântați-ne niște compoziții de-ale voastre, le-a cerut Oswald. Am vrea să vedem la ce ați lucrat în toate lunile din urmă.

– Aveți și unele mai vesele? i-a întrebat Peg cu speranță în glas.

Dylan i-a șoptit ceva lui Ellen, apoi s-a așezat la pian și și-a pus degetele deasupra clapelor.

– Gata, Ellen? a întrebat-o el.

Ea a dat din cap în semn că era gata, simțind cum inima îi bătea iute pe sub corsajul rochiei. S-a rugat în sinea ei să nu-l facă de rușine pe Dylan. Toți ochii erau acum îndreptați spre ea, care stătea lângă pian alături de el, recunoscătoare că nu-i putea vedea nimeni picioarele tremurând, nici palmele, care începuseră să-i asude de emoție. Dylan i-a zâmbit încurajator, iar vocile li s-au împletit armonios, umplând atmosfera cu tonul lor plin, magic. Peg era uluită, iar Oswald s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche, la care ea a aprobat cu o mișcare viguroasă a capului. Ellen a început să se simtă mai bine. După ce s-a mai încălzit, lucrurile n-au mai părut atât de stânjenitoare. Privirea i-a plutit pe deasupra capetelor invitaților, oprindu-se la mama ei. A observat numaidecât că îl ținea de mână pe tatăl ei. A observat, de asemenea, expresia mândră și melancolică ce făcea ca ochii ei să strălucească.

Conor, Ronan și alți câțiva invitați rămași pe pajiște au intrat în cort, atrași de sunetul muzicii. O clipă mai târziu, lumea a început să bată din palme, apoi Oswald a tras-o pe Peg în mijlocul sălii și a început s-o rotească într-un dans voios. Ea a început să râdă, îmbujorată, bătând din picioare în timp ce aplauzele au devenit tot mai puternice. Dylan a interpretat apoi un cântec cunoscut de toți invitații, care au început să cânte în cor. Conor a luat-o pe Ellen de mână și a condus-o în mijlocul dansatorilor. Până și Leonora și Lavinia erau învârtite de zor de soții lor, care își scoseseră redingotele și dansau acum cu poalele cămășilor scoase din pantaloni. Muzica îi unise pe toți, dar nimeni nu se bucura

mai mult de dans ca Oswald și Peg.

Conor a prins-o pe Ellen în brațe.

– I-ai organizat lui Peg o nuntă frumoasă, a spus el lipindu-și obrazul țepos de al ei.

– N-aș fi reușit fără tine, i-a răspuns ea.

I-a simțit pielea, tot mai fierbinte, lipită de a ei.

– Ce-ai zice de o astfel de zi pentru noi doi? a întrebat-o Conor.

Ea și-a ridicat bărbia și l-a privit în ochi.

– Mă ceri cumva de nevastă, domnule Macausland?

– Da. Sunt un tradiționalist, în adâncul sufletului.

Pe chipul lui Ellen a înflorit un zâmbet timid.

– Ei bine, cred că ar fi cuvenit s-o facem.

Felul plin de subînțeles în care ea rostise cuvântul, „cuvenit“ l-a făcut pe Conor să se încrunte.

– Ce vrei să spui, Ellen?

– Păi, având în vedere că..., a început ea, iar apoi a surâs, plină de satisfacție, cu ochii licărindu-i de mândrie maternă.

El s-a oprit din mișcarea pe muzică și a privit-o drept în ochi.

– Vrei să spui că...?

– Exact asta spun.

– Iisuse, vorbești serios? a vrut el să știe, iar zâmbetul i s-a luminat de încântare. Sper că nu mă iei peste picior, Ellen Trawton.

– Nu, nu te iau peste picior, iubitule. O să fii din nou tată.

– Iisuse, Marie și Sfinte Iosif! a exclamat el, începând să râdă și cuprinzând-o în brațe. Atunci ar trebui să facem ceea ce se cuvine înainte ca bunica ta să se răsucească din nou în mormânt.

– S-a răsucit de atâtea ori, că bănuiesc că a luat-o amețeala deja! a spus Ellen zâmbind.

– Când putem să facem anunțul?

– Nu încă. Nu azi. Astăzi e ziua cea mare a mătușii Peg.

– Atunci, mâine?

– Mâine.

El și-a lipit buzele de tâmpla ei.

– Când te gândești că avem atâtea zile de mâine, până la capătul zilelor.

– Și dacă am învățat ceva de la Caitlin, Conor, e faptul că avem multe zile de mâine și după aceea.

Mulțumiri

Mi-a făcut o deosebită plăcere să scriu această carte. În clipa în care am pornit în călătoria imaginară către coasta vestică a Irlandei, am fost captivată de acele dealuri sălbatice și neregulate, de construcția de piatră a fermei în ruină locuite doar de vânturi și de oi și de pleiada de personaje minunate întâlnite pe parcurs. M-am îndrăgostit de Ballymaldoon, iar orele petrecute în imaginația mea au fost nespus de încântătoare. Nici n-am simțit că muncesc. Dar am avut nevoie de ajutor pe parcurs, pentru că n-am vrut ca personajele mele să pară că provin din Chelsea! În acest scop, îi sunt îndatorată prietenei mele irlandeze, Jane Yarrow, care a râs cu poftă de unele lucruri pe care le-am pus în gura personajelor mele! A, ne-am eglendisit pe cinste! Ea este o foarte bună imitatoare și, în foarte scurt timp, am auzit clar vocile lui Dylan, Conor și Peg în mintea mea. Au prins viață și sunt sigură că îi voi găsi pe undeva cu ocazia următoarei mele călătorii în Connemara.

Sunt o norocoasă că agenta mea, Sheila Crowley, este irlandeză. Ea mi-a fost un foarte bun consilier, iar una sau două idei pe care mi le-a dat au avut un mult mai mare impact asupra romanului decât și-ar fi imaginat ea vreodată. Îi sunt enorm de recunoscătoare pentru experiența de agent, dar și pentru inspirație și prietenie. Sunt încrezătoare în viitor și sunt foarte conștientă de faptul că nu m-aș afla într-o poziție atât de privilegiată acum dacă nu ar fi fost ea. Aș vrea să le mulțumesc, de asemenea, lui Katie McGowan și Rebeccăi Ritchie de la Curtis Brown.

Simon & Schuster m-au pus pe lista celor mai bine vânduți autori și le sunt mai mult decât recunoscătoare pentru asta. Sunt o echipă formidabilă. Dinamici, entuziaști, plini de energie și de idei, dar, cel mai important, îmi înțeleg romanele și știu cum să le prezinte cel mai bine. Coperțile sunt uluitoare. Sunt frumoase ferestre prin care cititorii mei pot pătrunde în lumea mea imaginară. Toți scriitorii vor coperți care să prezinte cât mai exact cartea, dar este uimitor câte nu fac asta. Mulțumesc, Team S&S, pentru că mă înțelegeți.

Așadar, cu multă recunoștință le mulțumesc lui Suzanne Baboneau, editorul meu șef, lui Kerr MacRae, al meu Svengali, lui Clare Hey, care a editat cu multă meticulozitate romanul, rând cu rând, și fantasticei gășți de profesioniști silitori care mi-au oferit din experiența lor ca să mă ajute să creez și să vând cărți. Cu toții fac o muncă incredibilă.

Mulțumesc ,James Horobin, Dawn Burnett, Maxine Hitchcock și Hannah Corbett.

De cealaltă parte a Atlanticului, Simon & Schuster US sunt o echipă la fel de impresionantă, care acoperă un teritoriu vast. Atunci când merg la New York, editorul meu, Trish Todd, este singura persoană capabilă să mă convingă să ies din magazinele de lux Saks Fifth Avenue! Aștept cu mare nerăbdare și entuziasm prânzurile noastre, dorindu-mi ca Atlanticul să nu fi fost atât de mare. Trish este un sprijin enorm și mă consider foarte norocoasă că sunt în grija ei. Le mulțumesc de asemenea editorilor mei, Jonathan Karp, Kate Gales, Alicia Samuels, Andrea DeWerd și Molly Lindley.

Ca întotdeauna, aș vrea să-i mulțumesc mamei mele pentru editare. Ea este prima care primește manuscrisul și care îl îmbunătățește enorm cu ochiul ei nemilos, care vede cuvintele prost alese și gramatica greșită. Dar mai mult de atât, este un grozav analist al oamenilor și al relațiilor lor, iar eu cred că am moștenit un picuț din acest har al ei.

Acest roman are o profundă latură spirituală, ce reprezintă o parte importantă din mine și din experiența mea. Îi mulțumesc tatălui meu pentru că mi-a stârnit interesul cu mulți ani în urmă, menținând vie această flacără în timpul lungilor noastre plimbări la țară și în telescaunele din Klosters. Ultimii cincisprezece ani au fost pentru mine o fascinantă călătorie spirituală, grație dragii și inteligentei mele prietene Susan Dabbs. Însă tata a fost primul meu guru.

Le mulțumesc copiilor mei, Lily și Sasha, pentru darul dragostei, și soțului meu, Sebag, pentru încurajările, ideile și sfaturile lui. El este tovarășul meu și o inepuizabilă sursă de bucurie. Datorită lui, cred că sunt cea mai bună variantă a mea.

Table of Contents

Cover Page
Farul cu secrete
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Epilog

Mulțumiri

Table of Contents

Cover Page
Farul cu secrete
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Epilog

Mulțumiri